

Scriitorul MIRCEA HORIA SIMIONESCU s-a născut („mirat“, cum îi place să spună) la 23 ianuarie 1928, la Târgoviște, într-o familie descinzând din ramura Brătienilor argeșeni (bunica paternă, fiică a lui Ion Brătianu) și din aceea, bucureșteană, a Căciuleștilor, cu întinse ramificații în burghezia furnizoare de nume ilustre în medicină, armată, finanțe, drept. Tatăl, Stelian, „bun în grad“ (căpitan) de-a lungul întregii copilării a prozatorului, s-a stins din viață la 41 de ani (nefericite-rodnice literar consecințe); mama, Irina, telegrafistă PTT — un pedagog liberal scandalizând familia, prietenii și opinia târgului —, poate fi trasă la răspundere pentru originalitatea educației discret personificate spre a încuraja straniul talent poetic al primului ei născut.

Jocurile și joaca, prelungite până în adolescență, Mircea Horia Simionescu le-a convertit într-o prietenie intelectuală exaltată cu tinerii de-o seamă Radu Petrescu, Costache Olăreanu, Petru Creția, recunoscuți, după tardiva lor publicare, în anii '70 ai secolului trecut, ca grup de prozatori rezistent la imperatiile și îndrumările regimului comunist.

Mircea Horia Simionescu, datorită scrierilor sale de-o pregnantă originalitate — apropiate spiritual de Caragiale, Kafka, Cortázar, Borges, Italo Calvino, Urmuz —, este considerat de Mircea Zăciu un *trouble-fête* al literaturii postbelice, iar de Adrian Marino, autorul „celelalte mai bune și mai bine organizate parodii antiliterare din întreaga noastră literatură“.

Însemnările laboratorului epic al lui Mircea Horia Simionescu s-au structurat în ciclul de patru volume *Ingeniosul bine temperat* (1969, 1970, 1980, 1983), epopee a erorilor secolului, o glumă enormă a anotimpurilor în derivă. Li se anexează ulterior, centripet, alte scrieri menite să certifice în ficțiune realitatea nudă. O serie de romane (*Nesfârșitele primejdii*, 1978; *Învățăături pentru Delfin*, 1979; *Licităția*, 1985; *Paltomul de vară*, 1996; *Cum se face*, 2002 etc.), volume de nuvele (*După 1900, pe la amiază*, 1974; *Banchetul*, 1982; *Îngerul cu șorț de bucătărie*, 1992; *Fărădelegea vaselor comunicante*, 1997), jurnale și însemnări de călătorie (*Răpirea lui Ganymede*, 1975; *Trei oglinzi*, 1987; *Febra*, 1998).

Printre laitmotivele cărților sale: aventura homerică a căutării dublului de peste mări, descoperirea că exemplarele simile, atunci când sunt foarte aproape, nu izbutesc să se recunoască și ideea că toate formele realității nu-și conțin esența, fiind doar dubioase produse artizanale, împinse fraudulos în conul vederii noastre de către un demiurg fantezist.

MIRCEA HORIA SIMIONESCU

BREVIARUL

Historia calamitatum

Ediție definitivă

Prefață de
DAN CULCER

HUMANITAS
BUCUREȘTI

315588

Coperta
ANGELA ROTARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMIONESCU, MIRCEA HORIA

Breviarul / Mircea Horia Simionescu; pref. de Dan Culcer. -
București: Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1794-1

I. Culcer, Dan (pref.)

821.135.1-94

© HUMANITAS, 2007

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

RAPORT CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA
ANTIRĂZBOINICĂ A PROZATORULUI
MIRCEA HORIA SIMIONESCU

În tradiția europeană nobilă și productivă a povestirii filozofice voltairiene, a pamfletului sau utopiei negative swiftiene, exploatând cu pricepere posibilitățile expresive ale limbii române, validate, de la Caragiale încoace, prin performanțe stilistice excepționale, Mircea Horia Simionescu scrie o istorie a calamităților, un condensat de istorie a năpastelor, a nenorocirilor, provocate și suportate de umanitate în mersul ei, agale sau pripit, spre „împlinirea” unui impuls tembel de autodistrugere.

Cartea nu este un tratat în care situații istorice cunoscute să illustreze afirmațiile generalizante ale unui narator omniscient. Nucleul ei îl formează o situație epică alegorică și fantastică, care are un versant strict realist.

Un colocviu al viețuitoarelor, „într-o lume ce a renunțat la prejudecata divizării sufletelor în regnuri, familii, specii”, pe tema destinului lor anterior metamorfozei, pe când erau oameni și aspi-
rau să nu mai fie, ne îngăduie să citim intervențiile colocviale ca
fragmente autobiografice ale câtorva zeci de personaje, prin inter-
mediul cărora se trasează portretul-robot al unei istorii demen-
țiale, plină de violență, irațională, al cărei scop, dacă admitem
că istoria este expresia unui scop, este atingerea de către uma-
nitate a stării paradiziace: starea de obiect.

Metamorfoza este o operațiune de optimizare, parcursă în etape, de la om la obiect, prin transgresiunea tabuului umanitarist și antropocentric, prin „hibrizi cu înalte randamente”, apropierea

stării paradiziace este o tendință ireversibilă ce s-a exprimat întâi prin recunoașterea inferiorității condiției umane, apoi prin practicarea efortului de autodepășire („ieșirea din piele”, sub îndemnul biciclistului) prin critica sistematică a acestei condiții stupide de biped (omul — „formă aberantă a naturii”; „mizerabila mocirlă a smintelii orgolioase, gustând bălbăiala, dialectica și cefaleele cu care se plătesc excesele unui singur organ”).

„Sublima metamorfoză”, ireversibilă, despre care teoretizează Conrad Abricht de Rollzang și Elevator, naratorul uneia dintre cele șase „cărți” ale istoriei, înseamnă „trecerea de la condiția de biet om la aceea de mareș dobitoc, mai apoi de ușoară pasăre și insectă și, în sfârșit, la minunata și de mult râvnită stare de obiect”, trecere care se realizează prin detonarea unei bombe cu hidrogen, eufemistic numită undeva „accelerator de celule și osmoze”. Cei care participă la colocviu sunt ființe omenești care au pășit peste pragul morții și s-au întrupat în fostele regnuri „inferioare”, despre a căror superioritate ideală și practică aflăm cu lux de amănunte. Iulius Caesar e un șoarece-de-câmp.

Starea colectivă paradiziacă este nisipul, „alcătuit din fire inoabrabile”, în masa cărora „existența individualităților anonime nu interesează pe nimeni, privirea retrospectivă devine imposibilă”, și unde „doar viiturile și apele știu ce sublime sunt destinele pe care le răscolesc într-un prezent continuu și persistent”. Amnezicul este fericit.

Alegoria ar putea fi plictisitoare, chiar simplistă, dacă am considera-o în sine, schemă demonstrativă cu un scop profilactic sau anafilactic. Alarmeri antirăzboinice s-au mai dat. Cu rezultatele cunoscute.

Mircea Horia Simionescu face literatură. De aceea, refuzând condiția de „perforator”, constructorul cărții schimbă încă o dată perspectiva, precum făcuse și Swift, fără să aibă nevoie să schimbe locul, să-și treacă personajul din Liliput în Laputa. Colocviul regnurilor transumane se vedește a fi o dispută între alienați, între alienații unui ospiciu, bine păzit până de curând, izolat de realități, unde germenul conflictului — o fotografie reprezentând o plajă pustie/pustiită pe un țărm japonez — are valoarea unui detonator. Înăbușirea distrugătorului conflict între alienați, care a periclitat

disciplina și a speriat paznicii, se face prin mijloace radicale: interdicția introducerii gazetelor care în mâna unor pacienți fără discernământ și cu delir de interpretare provoacă solidarizări „pentru cauze fanteziste”. Vinovăția aparține, evident, portarului care a înlesnit penetrația și care este necesarmente eliminat.

Realitatea unor valuri de nisip apărute în incinta ospiciului este recunoscută însă de directorul stabilimentului; finalul devine astfel ambiguu: nu știm dacă delirul de interpretare l-a cuprins și pe director sau fenomenul de obiectivizare visat de utopiști se realizează totuși; atunci alienații sunt nu doar ilustrări teziste ale fenomenului, ci și practicienii și protagoniștii lui.

Într-un al treilea plan apare o nouă modificare de perspectivă, unde relatările — ca și notele care le însoțesc — sunt opera unui autor Anonim al Istoriei (textul este o ficțiune comentată, confruntată cu realitatea și cu realitatea ficțiunii), lucrare literară care îmbracă trăsăturile unei utopii negative (distopii), cea mai virulentă și radicală dintre cele pe care le-am citit, pentru că transcende planul umanului, dar rămâne umanistă, nu operează cu dihotomii melioriste, ci, apelând la o construcție de univers fictiv ultracoerent, reproduce utopia în spirit și schemă (izolare, optimism progresist, terorism egalizator, centralism), o dublează în chiar ființa ei cu un model negativ și păstrează lizibilitatea ca o trăsătură a universului epic, fără nici o concesie făcută unor ideologeme destructurante, unui tezism aliterar. Ficțiunea e produsul unei lucide observații sociale a cărei radicalitate, deși se păstrează în limitele stilistice ale blândeții, este de o violență irevocabilă.

În saloanele deschise de autorul acestei istorii (isterii), anacronismul, aș spune, este de rigoare. Reducerea la absurd devine sistem generator de epic (despre sindromul aniversărilor la furnici), scepticismul — o filozofie a lucidității și speranței, iar performanța stilistică se banalizează prin frecvență, recăpătându-și însă valoarea dacă citim textul și ca pe un repertoriu de procedee retorice.

Procedee ale paraliteraturii (inclusiv ticuri ale anticipației științifice) sunt preluate și imobilate, în acest sens mișcarea fiind sincronă și paralelă cu aceea din nivelul de lectură ideologică: regnurile inferioare devin superioare.

Indeterminări sau supradeterminări, temporale și spațiale, toponimice imaginare și redistribuiri topice construiesc coordonatele acestei distopii și discronii (ucronii), o mare inventivitate consumându-se cu folos în toate paginile textului.

Ironia fină se află în „coexistență pașnică” cu calamburul și cacofonia dirijată, anagrame, anale, analecte și anamorfoze se învecinează sau înveninează, e o pastişă a stilurilor emfaticе, parodie a riguroaselor ritualuri protocolare ale epocii noastre când dezordinea spiritului cată să fie contrată, compensată de încolonarea decolorată ca mască a haosului. Sunt descrise performanțele metamorfotice ale spiritului mesianic, consecințele dezastruoase ale punerii în practică a delirului totalitar organizat și sistematizat (vezi fragmentul interpolat la Note în care mulțimile, adunate într-un stadion înconjurat cu sârmă ghimpată și păzit, ascultă interminabilul discurs al unui mesia cu identități multiple, descripțiile variantelor de viitor cu care sunt mereu amăgite, lipsa răspunsurilor la probleme vitale).

Dar discuțiile pot fi oricând curmate după bunul plac al Linetei Gewindbor, focosul bombei cu hidrogen, care e convinsă că „vorbăria multă e sărăcia obiectului”. Lumea ei, care „trăiește sub apăsarea imaginii — adevărate sau numai posibile —, se poate considera marcată adânc de catastrofă”. Historia calamitatum „nu consemnează” — ne spune comentatorul — „evenimente care să nu poarte semnul dezastrului”.

Textul lui M. H. Simionescu se organizează după principiul „totul e mai mare decât suma părților”, și, deși inoperant sub aspectul pragmaticei sociale, de o „inutilitate desăvârșită”, el este totuși ceva („din moment ce e alcătuit din cuvinte”), o carte de mare artă și desăvârșită utilitate în și pentru literatură în primul rând, un argument de probitate și luciditate în defavoarea demenței belicoase, a utopismului totalitar.

Breviarul (*Historia calamitatum*) face parte din ciclul *Ingeniosul bine temperat* și este dedicat fratelui meu Tityre.

DAN CULCER
Vatra, nr. 120, martie 1981

CARTEA ÎNTÂI*

I. Ziua de 18 iunie a acelu an¹, spuse Lucilius, va rămâne pururi vie în amintirea mea: dimineața fusese învăluită în neguri, perspectiva munților se înjumătățise, ochiul trebuind să se oprească pe clinul Titanei, aburit ca un pahar, dar spre amiază negurile se strânseseră către Cornul Caprei², formaseră pe cer un masiv de piatră mai înfricoșător decât în veci încruntatul Surul, și foșnetul copacilor, și fulgerele înfiorând orizontul, și tunetele grele rostogolindu-se în văi anunțau o furtună teribilă, ploi torențiale, inundații.

Am presimțit nenorocirea, am prevăzut urmările ei. Trecuse de orele 14 când am hotărât să acționez. Îmi amintesc perfect toate amănuntele pregătirilor: am desprins din cui hanoracul cu catarame de argint, mi-am strâns pe glezne șireturile vechilor însă desăvârșiților mei bocanci de alpinist, am înghesuit în rucsac o cămașă cadrilată, toporișca de oțel cu coadă scurtă, o pereche de ciorapi de lână, câteva cutii cu conserve și o carte, cea mai la vedere în raft — *Tactica infanteriei* de Weintraub —, și am ieșit neîntârziat. Plumbii reci ai ploii mi-au izbit puternic obrajii, vântul tăios, „cuțitul solstițiului de vară“, cum îl numesc meteorologii, „biciușca sfântului Petru“, cum îi spun țărani de pe valea Ialomiței, mi-a străpuns coastele. Am trecut vâlceaua deja

* Fiind așezate la urmă, și nu în subsol, Notele pot fi citite, cum de altfel se și obișnuiește, la urmă.

clocotind și am scurtat-o prin grădina lui Neamțu, ca să ajung, sărind un parapet de piatră, în șoseaua asfaltată. Șoseaua era pustie, râul din apropiere urla ca scos din minți, valuri de smoală³ se rostogoleau de pe dealurile Brata și Lupul, întunecând valea.

Am mers voinicește prin furtună fără să mai privesc înapoi, am înfruntat valurile și cețurile mereu mai dese, am traversat mașinal viituri și văioage turbate, am trecut poduri⁴ și, când apele mi-au închis calea, am doborât cu toporișca plopi și sălcii tinere cu care am improvizat punți. Dincolo de Scropoasa, căderea unei stânci blocase poteca; am fost nevoit să escaladez o brână și să mă țin la fiecare pas de rădăcinile dezgolite ale brazilor. Undeva, pe Plaiul Foi⁵, am întâlnit un călugăr de la schitul Peștera, luptând și el din greu cu vânturile și secerile ploii. Mi-a dat binețe, mi-a spus că spre Obârșia ar fi un drum pe care, de când știe el, nu l-au stricat furtunile, viiturile; am decis să ocolesc Blana și să-l aflu. N-am urcat o jumătate de oră că, într-adevăr, drumul indicat mi-a apărut în față. Binecuvântat drum! Străbăteam acum lungi terase mângâiate de o dulce adiere a aerului, ploaia încetase, o geană întârziată a soarelui mi-a înșeninat sufletul. Luceafărul clipea în albastrul văii.

Nu căzuse seara, și eu mă aflam pe platou, îmbătat de aromele ierburilor și de cântecul pietrușelului, cerul se umplea de stele mari, calde⁶, doar departe, într-o vale, se mai răsuceau vălătucii furtunii. Am urcat o potecă colțoasă, spinii mi-au mușcat mușchii picioarelor — abia acum îmi dădeam seama că plecasem cu pantalonii scurți și, fără îndoială, am regretat regeștii mei pantaloni golf, cu jambiere — și, într-un târziu, am recunoscut la o sută de metri Valca Cerbului, dominată de bastioane și țancuri mărețe dormitând în fulguiala timpului.

Am simțit în piept bucuria învingătorului⁷, plăcerea celui care, întotdeauna primit cu familiară prietenie în leagănul începuturilor fără de sfârșit, este generos răsplătit pentru noua lui cutezanță, pentru perseverența încă o dată dovedită. Am ridicat palmele spre cer, am trimis lumii calme de sub tălpile mele, pereților crenelați și porților adâncului, oamenilor rămași să dea piept cu furiile apelor un salut înalt, încărcat de speranțe, apoi,

purtând cu mine toate bucuriile și visele trăite de-a lungul unei vieți bogate în lupte și împliniri, mi-am dat drumul de pe stâncă în golul ce se căsca la picioarele mele și care mă așteptase răbdător de ani și ani. Golul m-a sorbit imediat în adâncuri, după care nimeni n-a mai auzit de mine.

Probabil, a încheiat Lucilius, căderea și moartea mea⁸ au fost regretate, nu-mi pot închipui lumea pe care am iubit-o nici indiferentă, nici lipsită de sentimentul recunoștinței...

II. Într-adevăr, fără o voință puternică și o, aș spune, strategie îndelung elaborată privitoare la concentrarea sau, aș spune, atenta administrare a puterii fizice și spirituale, nu poți întreprinde nimic important în această lume⁹, spuse Claudius. Eram șase și, recrutați aproape la întâmplare, în graba și, aș spune, panica evenimentelor, nu ne știam înzeestrările, putințele. Ne priveam unii pe alții cu vie curiozitate, în spațiosul vestiar al băii în care ne spusese să ne dezbrăcăm, și cu, deopotrivă, teamă de necunoscut și surprize nedorite, ne întrebam cum s-o fi nămintă acel tânăr costeliv care, pudic și emoționat, își ține brațele încrucișate pe piept, ca să-și ascundă, gol cum e, sânii închipuiți, în timp ce un scund pietros, aș spune blindat, îi tot croiește fundul cu cămașa răsucită ca un baston de polițist, și cine este scundul blindat, cine i-a fost mamă, la ce școală a învățat și dacă știe, ca alții, aș spune ca noi toți, poezii însuflețitoare și povestiri de la Polul Nord, apoi ce hram poartă băiețandru acela brav¹⁰, cu ochii mici și jucăuși, tătar sau indian nomad din tată-n fiu, ale cărui rufe strălucesc ca neaua, cine este și cum îl cheamă pe acel blestemat de fanfaron care se pretinde a fi vânat elefanți în pădurile lui bunică-su și, aș spune, pretinde încă să ne ochescă acum, dintr-un foc, pe toți, în fine, cine sunt ceilalți, chilugul, vampirul¹¹ și atletul, angajați într-o convorbire, lângă cântar, din care rezultă că, pe rând sau împreună, au dat gata neamuri întregi de domnițe, bănuindu-se unul pe altul de minciună și, aș spune, de toate relele din lume? Ce isprăvi au la activ, în gimnaziile și șandramalele lor de băieți de prăvălie, în colegiile lor cu pretenții și comenzi în cea mai pură latinească, ce dorinți

ascund sub bicepsii de expoziție și ce virtuți și, aș spune, vicii de structură stau să se exprime în viitorul apropiat? Onoriu, într-adevăr, dintre noi toți s-a desprins ca un vultur, ca un astru, ca un zeu în luptele care ne-au înghițit: era, în vestiarul băii, la măsurători și la programul de igienă, cel mai puțin interesant, puteai spune un fricos și un complexat, subțirel fecior de bani gata, hrănit cu portocale și cacao cu frișcă, priceput să îndindă degetele unei singure mâini pe jumătate din claviatura pianului, lucru pe care, se lăuda atunci, și aș spune pe deplin întemeiat, îl stăpânea în esență și sens, sau cam așa ceva, ca Mozart¹²... Și ce credințe și convingeri îi animă, și ce decepții, lipsuri și dorințe de glorie și, aș spune, de pierzanie îi trimiseseră la centrele de recrutare de voluntari pentru Indochina?

Acest Onoriu făcea pe câmpul de instrucție o figură de imbecil, nu-l interesa nimic, intra mereu în conflict cu plutonierul¹³ și, către sfârșitul instrucției, când lui Lyciniu i s-a furat brățara de aur a ceasului, cu toții am fost încredințați că furtul el îl făptuise, de unde banii și, aș spune, mijloacele neobișnuite cu care dăruia flacoane de parfum și celei mai nespălate fetișcane întălnite în port sau printre telegrafistele poligonului? Nu-l interesa și nu parcurgea, ca noi, programul de instrucție și cu toții eram încredințați că va cădea cu brio la examenul de calificare și titlu, imposibil să fi reținut ceva spălăcitură, toată ora și, aș spune, toată dimineața preocupat doar să-și vâre degetele de ilustru pianist în urechi și-n nas, ca un școlar oarecare și nu ca un cursant al trupelor de elită specializate în desant și lupta de gherilă în junglă.

Necunoașterea omului duce în tactica curentă la grave erori, trimiți necunoscuți la moarte sigură și, pe deasupra, ratezi deplorabil operațiunea, orice mare stat-major din lume trebuie să cunoască îndeaproape, din mărturii multiple și, aș spune¹⁴, din teste multiple, calitatea soldaților pe care i-a trimis în foc, este jalnică și demnă de dispreț trupa anonimilor în uniformă, pedestrima, ca și aviația, își fundamentează forța și capacitatea de atac pe individualități distincte, aș spune pregnante, numărul și categorie a armatelor proaste¹⁵, important este, fără îndoială, și armamentul... Se poate spune, și acest adevăr l-au repetat

instructorii poligonului până ni s-a făcut lehamite, înainte de îmbarcare, că istoria este biografia desfășurată a morților, asta vine, aș spune, cam așa: nu participă, deocamdată, la ea cei prezenți, aceștia se integrează treptat, cu timpul, datorită și ocaziilor bune, de aceea orice soldat care poartă în raniță bastonul de mareșal mai poartă alături, ca auxiliar, speranța dispariției sale glorioase pe câmpul de luptă, aș spune în jungla tropicelor și așa mai departe¹⁶.

În acest scop, al cunoașterii, ne-au pus să ne scriem¹⁷, înainte de debarcare, legănați de valurile oceanului, viața și activitatea, cu invitația și, aș spune, oferta de-a specifica nominal, cu adresă, cine pe cine întreține, soție, copii, părinți bătrâni, vreo soră stingheră, eventual ologă, contul la bancă, în vederea depunerii soldului, și, capitol final, motivele sincere ale înrolării ca mercenari, termen convențional desigur, ca să înțelegem cine suntem și sub ce drapel înțelegem să mărșăluim...

Am scris cu toții, cât se poate de corect, cât se poate de devotat, am arătat motivele — care cum și le-a amintit — patriotism, dorință de aventură, interes asupra căruia preferă să păstreze discreția, rar modelul de viață și alte chestii idealiste sau romantice, printre care s-a reținut că Isocrate¹⁸ moare să învețe la fața locului geografia întregii planete. Am scris eu însumi detaliat și, aș spune, destul de sincer, exprimându-mi admirația, încă din anii școlari, pentru viața militară și exotica, marșurile mi-au fost cântec de leagăn, iar restul, în conul acesta de lumină, rămâne neimportant, aș spune: în conul de umbră al intereselor și, respectiv, al autobiografiei...

Cum am spus, Onoriu a făptuit minuni de vitejie, e singurul dintre noi care a scăpat cu viață, și aceasta e o soluție, când stai să te gândești... Am căzut toți cinci în interval de trei zile.

Cu solda mea pe trei ani și jumătate, inclusiv lunile de instrucție, se putea cumpăra o fermă în Arizona. Dar de ce să evaluăm ceea ce nu se poate în nici un fel evalua: Gloria?...

III. Îmi scriu de patruzeci de ani jurnalul intim, îl țin strâns, spuse Antonius, adică nu-mi scapă nici o zi, însă de la un timp,

răsfoindu-l, găsesc că printre multele evenimente consemnate nu s-a strecurat nici o fărâmbă de istorie și mă gândesc îngrijorat dacă fiul meu, descoperindu-l în sertar, desigur după trecerea mea, nu va exclama citindu-l: „Dar bine, frate, în ce lume a trăit bătrânul?” Găsesc sub data care înseamnă pentru toată lumea debarcarea aliaților în Normandia o notă scurtă privitoare la comportamentul albinelor pe vremea noroasă, cu ploii intermitente¹⁹, iar sub marșea când a murit bunicul, marele duce de Orania, rândurile următoare: „Privită cu ochi întredeschși, lumea îmi apare întredeschisă“, ceea ce sună ca un început de roman. Între două fraze s-au prăbușit mulți regi și multe avioane.

Las la o parte strădania ce mi-a răpit clipe demne de a fi trăite liber și intense, pierdute zilnic din cauza claustrării mele în camera de lucru²⁰, și mă întreb foarte serios dacă scrisul jurnalului, ca de altfel orice altă scriere, mai trebuie să cuprindă ceva din evenimentele și realitățile de sub alt cer, îndepărtate și nepetrecute. O armată de teoreticieni se chinuie de ani și ani să mă convingă să mă ridic în însemnările mele la general, și susțin cu o grămadă de argumente că realitatea numai acolo își depozitează esențele, restul fiind accident. Înseamnă că mi-ar fi stat mai bine să trăiesc fără grija de-a lăsa catagrafii despre fiecare accident căruia îi cădeam martor și să mă ocup cu strângerea de informații despre idei și legi provenind de departe... Dar cei ce culeg acele mărturii și-mi oferă provizia sunt și ei oare preocupați de generalul meu sau rămân la particularul lor accidental? Un corespondent de război învârtindu-se printre generali nu-și atrage în acest chip generalul. Atunci, cum și la ce nivel particularul devine general? (să-mi fie scuzat jocul de cuvinte, nu l-am urmărit defel).

L-am consultat pe Cicero²¹ asupra chestiunii. Mi-a făcut dojană cu arătătorul și mi-a spus: „Nu te mai părăsesc apucăturile astea de mic-burghez?”²²

IV. Am citit notița de mai sus, spuse Eusebius, și interesându-mă chestiunea (pentru că și eu îmi scriu jurnalul), n-am rezistat tentației de-a citi peste umăr, pe furiș²³. Odată cu scuzele,

îți cer, Antonius, să zici ca mine: mă rezum să însemn doar aspectul cerului și al pământului, și numai atât cât pot vedea ochii. Cum nu pot, și nu e recomandabil, să stau toată ziua cu ochii ațintiți pe frunzișuri și nori, acumulez de-a lungul întregii zile doar fugare (însă sigure) informații despre starea orizontului, tăria vânturilor și direcția, temperatura aerului și tendințele. Seara, trec pe caiet un scurt rezumat al evoluției vremii, abreviind etapele cu ajutorul simbolurilor, ca asiaticii: desenez soare rotund lângă orele de caniculă, nori cumulus și picături de apă lângă orele dinaintea și din timpul ploii, frunze galbene pentru toamna toamnă și ghiocei pentru primăvara primăvară. Rezumatul și abrevierea conduc pe negândite la general și la esență, semnele înlătură vorbăria.

Și, dacă peste douăzeci de ani, fiul meu devenit procuror va avea să lumineze procese încurcate, iar lectura notelor mele îi va oferi indicii de circumstanțe meteorologice elocvente, cu care să redeschidă un proces încheiat așa și-așa, strădania mea se va considera răsplătită și eu voi dormi fericit, știindu-l pe criminal la locul ispășirii meritate.

Istoria nu încântă pe nimeni, dacă n-are o urmărire, spuse în încheiere Eusebius²⁴.

V. Mie mi-au cântat multe păsări în viață, spuse Procopius, dar nici una Carmagnola, și atunci a trebuit să caut pasărea mea. Din nefericire, ursitoarele mi-au indicat să trăiesc la oraș, printre case mari și copaci întâmplători, printre oameni sleiți de putere și în reuniuni de birou, în această ultimă dar nu cea din urmă privință am bătut chiar recorduri de amplexare, durată și duritate, pentru că, precum se știe, în lumea modernă forța imperiului de Apus nu se mai realizează în lungi marșuri spre Orient și nici prin trecerea ilustrelor fluvii iberice — o, unde sunt timpurile și moravurile de-atunci! —, ci între patru pereți, la etajul șase sau în remize cu trei sute de scaune, însăși moartea mea fiind decisă nu pe câmpul de onoare, pentru că, așa cum spusei, n-am avut parte de beneficiile naturii. Ilirii mi-au pus capăt vieții, ei care, culmea ironiei, bătuseră multe drumuri și

văzuseră multe peisaje încântătoare, știindu-le aprecia și desprinde din cadru ca nimeni alții²⁵. M-au executat ieri în zori, în ședință.

Urma să plec cu prima cohortă și să mă întorc cu ultima, după bătălia pe care Joe singur trebuia s-o decidă. Ilirii au prins de veste, au aprins focuri pe colinele dinaintea ferestrelor, spre parc, au ridicat corturi în birourile arhivelor și în holul de cristal, locuri unde se adună mulțimile, și au pregătit șanțuri și curse la principalele servicii ale băncii. Servisem banca cu devotament și credință, timp de câteva decenii, și iată cum înțelegeau să-mi plătească!

Terenul fiind pregătit temeinic, în timp ce eu călăream senin herghelii de dosare, cu pricini și vârsăminte, cu sconturi și bilanțuri trimestriale, ilirii m-au atras în mlaștinile registrelor de evidență, m-au învăluit pe două aripi, intrare și ieșire, cum se obișnuiește, și m-au încolțit diabolic. Tactică de războinici trăitori în puste și prin trecători, neștiută mie, care am trăit întotdeauna, în ciuda vocației și firii mele, printre târgoveți deprinși cu trotuarul, covorul, podeaua și localul familial²⁶! M-aș fi așteptat să văd care de asalt luându-mă cu asalt²⁷, dar pe masa lungă ca o ghilolină am văzut numai un vas cu flori albe, contrastând cu vișiniul cuverturii, după care mi s-au ochit părțile moi ale ființei și o coloană de arcași, dinspre cuierele dispuse pe margine, a tras în plin. Nu s-a ajuns la berbece, la smoală fierbinte, procedee calificat militare, potrivite asaltului, s-a procedat pedestru și la înghesuială, ca la Siena și Termopile²⁸, care pe care, la baionetă și corp la corp, cum spunea unul: în cămașă și izmene²⁹. Nici vorbă de strategie, căci ilirii ignoră chestiunile înalte, ei, trăitori în pustă, schițează doar din ochi unde să lovească și cum să se ferească, n-au planuri, nu știu ce e punerea în dispozitiv, nu le pasă nici atât de reglarea tirului. O jale!

M-au împresurat pe la prânz, cu toate că m-am apărat eroic, după principiile tactice ale familiei mele de arhivari, contabili și jurisconșulți, niciodată stagiari, am făcut eforturi maximale să mă desfac din strânsoare, când am contraatacat marginal, cu indigo, strădanie de bărbat sânguincios: ilirii m-au copleșit.

De la capturarea mea și până la execuție n-a trecut decât un ceas, răgaz în care s-a scris procesul-verbal³⁰.

Este evident că, eu fiind singur iar ei mulți, înfrângerea nu se explică decât prin superioritatea lor numerică³¹.

VI. O spun ca soldat, spuse Diodor, Europa ca să supraviețuiască trebuie neconținut cucerită și recucerită³². Dacă centrul continentului nostru este Roma, mamă ocrotitoare a zburdalnicilor Apenini, ca și a dolofanelor dealuri sileziene³³, centrul lumii e continentul străvechi, tată bun al înaltei Himalaia și al cochetelor Antile³⁴, căci au trecut sute de ani pe apa sâmbetei de când mâna părintească se întinde — de pe corăbii și poduri arcuite — pretutindeni și oriunde. Spania și Portugalia au mâncat cu poftă Indiile dulci și aromate³⁵, Olanda s-a bucurat de fustița înflorată adusă tocmai din marea Soarelui-Răsare (deși pulpelor ei grase le venea mai bine catifeaua de Amsterdam), Germania a stat seri lungi la conversații teoretice cu băieți africani din nord, din sud, cântând pe diguri de fildeș și aur valsul nemuritor, Anglia și Franța și-au uns adesea degetele în gogoșile de pe tava cealaltă a mapamondului³⁶ și așa mai departe.

Am impresia că festinul s-a terminat³⁷, spuse Diodor, rămânem acasă mai des decât înainte, la televizor și la plăcinta cu mere, și, pentru că ne plictisim, jucăm lotonul geografic, Anglia cu Pireul de o parte, Andalusia cu Danemarca de alta, uneori vine la masă și Franța, o lume!³⁸

Am jucat partide importante, ne-am certat pe mai nimic, acum Beneluxul s-a și supărat, dar timpul trece și, dincolo de cuceriri și înfrângeri, armonia familiei se prelungește în veac.

De la dispariția lui Lațiu, o tristețe plutește totuși deasupra frunților noastre ca un abur, ca șalul împutit al smogului³⁹.

VII. Cred că oamenii nu-și merită condiția, spuse Lupus; nefericirea lor vine de la faptul că depozitează prea multe dorinți și împlinesc doar câteva⁴⁰. Consumul de așteptare și frământarea — de la salviație la sațietate — îi sleiește, și se constată frecvent

istovirea timpurie, cu pierderea randamentului cognitiv. Cunosc persoane foarte bine plasate în cursă, care, după cinci ani de școală și o mulțime de antrenamente, arată ca pisoi nou-născuți, nu disting nimic în jurul lor, în afara surselor de alimentație, nici nu adulmecă mai departe de trei pași, cu toate acestea sunt un sac de năzuinți și idealuri, cu zornăit disproportionat de cioburi și tinichele. S-ar părea că scopul cel mai antrenant al vieții lor este să izbutească a cuprinde cât mai repede întreaga nomenclatură a obiectelor folositoare, să schiaune lapte și să aștepte lapte cu caimac, să mărăie carne și să aibă în farfuria de tablă fripturi în sânge, ficăței tocați ascunși în vreo potârniche la cuptor (lucru plăcut, dar caută să-l dobândești zilnic), să urle aur și să aibă, mă întreb de unde, degetele încărcate cu inele și gura încălțată cu măsele de metal. Între cuvânt și imagine se cascadează o prăpastie, între reprezentare și posesie o alta, între posesie și îngurgitare sau împodobire — o scară lungă, cu trepte putrede⁴¹, pentru că, să admitem că magazia e plină și mizeria teoretic îndepărtată, nu e imposibil să vedem flămânzi zăcând pe paturi de mămăligă dulce și să întâlnim goi și înfrigurați dârdâind pe mormanul de lemne⁴². Zacerea și dârdâiala sunt la om o expresie a așteptării, și neputința prelungită duce adesea la boli urâte, la melancolie și râvnă inactivă⁴³.

Dau și ei, ca noi, din coadă, însă pendulul cu legănare zgomotoasă nu arată, vai, nimic⁴⁴, sau dacă arată, doar Dumnezeu din cer poate interpreta pe 3 ca pe 12, amplitudinea mișcării n-are o legătură directă cu simțirea, e mai curând o fluturare de orgolii, interese adânc ascunse, cearșafuri și panglici derutante, ca eșarfa roșie a trandafirilor. Eu unul n-am prea văzut câine care să se mulțumească cu pantalonul, colții știu să afle pulpa piciorului și să o sfâșie, dar am văzut oameni destui care se mulțumesc cu cârpa⁴⁵... Probabil pentru a nu se istovi în ei dorințele.

În mintea lui ca o teacă de baionetă⁴⁶, unul care visa frigărui și gogoși îmbujorate a pregătit un plan de cucerire a pământului⁴⁷ și, când a trecut la înfăptuirea lui, a constatat cu stupefacție că popoarele prin care voia să treacă cu șenila și aruncătorul de foc nu cunoșteau frigăruia și încă nu inventaseră gogoșile,

hrănindu-se cu minuturi, sandvișuri și brânzeturi. Lunga așteptare a prânzului pe margine de mapamond i-a răscolit vezica biliară și i-a îngreșat stomacul. De era câine, hăpăia din primul minut ce era de prisos și se ducea să digere în vise frumoase, cu pisici și privighetori, mestecătura grăbită, lătura, ciolanul sfărâmat. Necăine⁴⁸, vorba poetului, n-a putut supraviețui operațiilor de pregătire, pândă și învăluire, cătun cu cătun și provincie cu provincie, și s-a îmbolnăvit mortal. Știa el ce-l așteaptă în marginea aceea de lume, dacă practica adulmecatului nu se potrivea cu sclipiciul dorinței?

Pentru noi, câinii⁴⁹, spuse în încheiere Lupus, prăjeala în tigaie sau coacerea în cuptor sunt totuși — de ce să n-o recunoaștem — o cucerire. Oamenii și-o revendică și e datorია noastră s-o spunem că meritul nu e o nimica toată, dacă nu cumva e chiar secretul evoluției lor indiscutabile⁵⁰.

VIII. Nu: performanța cea mai strălucită a omului este veghea, spuse Pomponius, puterea lui de-a rămâne treaz chiar în mijlocul suferinței aprige⁵¹. Probabil că asta vine de la curiozitatea lui neostoită, pe care țânțarul n-o are, cu toate că și el mai dă semne de interes pentru viață încă un timp după ce talpa gospodinei i-a risipit și lichefiat membrele pe tavan. Aș fi fost fericit să nu fie atât de perseverent, personal prefer moartea subită, electrocutarea, spulberarea în văzduh... Cititor înrăit de gazete, individul întins pe roată sau pe cruce asistă cu răbdare și cu nedisimulată participare la felul cum îi sunt zdrobite gleznele, genunchii, bazinul, brațele și te uiți la el cum regretă că vine rândul inimii și al tigvei, unde stau de obicei ochii⁵², când nu va mai putea urmări masacrul⁵³. Avantajul de-a rămâne foarte aproape de locul execuției nu e de neglijat, cu toate acestea întrebarea „să vedem ce se mai întâmplă cu mine după următoarea lovitură“ (trupul fiind deja sfârțecat și aruncat câinilor)⁵⁴ personal mi se pare de un gust îndoielnic, mai potrivit serialelor televizate decât împrejurării date.

Nu am auzit și nu am informații despre spusele celor supuși torturii, în apropierea sfârșitului, în butuc sau sub picătura de

apă rece, reporterii — care rămân îndeobște nepedeșiți — sunt total indiferenți la cuvintele altora, dacă cumva nu le și disprețuiesc, iar călăii, prea ocupați cu sarcinile lor de serviciu ca să mai rețină și această prelungire inutilă a declarațiilor, însă este de presupus că se spun lucruri deosebit de interesante⁵⁵, se fac observații concludente, se surprind mișcări memorabile.

Considerând astfel lucrurile, se poate spune că toți condamnații și, în general, toți cei supuși pierzaniei își răscumpără prin strădania lor cheltuiala și eforturile, ca și energiile investite⁵⁶ în suprimarea lor, întotdeauna oportună⁵⁷.

IX. În această privință, spuse Pompilius, circulă părerea că maimuța, înrudită cu omul (fie că noi ne tragem din ea, fie că ea e un rezumat, un succedaneu economizat al ființei umane), s-ar comporta — când e schingiuită, mutilată, ciopârțită, sfărțecată, tocată, metamorfozată în cârnați sau mânuși etc. — diferit, împuținarea și anularea ei fiind însoțite nu numai de veghe curioasă, dar și de reacții critice demne de spiritele cele mai alese⁵⁸. Se știe că maimuța poate citi gazetele, dar ea face aceasta în așa fel încât nouă doar să ne pară că le citește; se știe că maimuța suferă și moare ca și ruda ei nefericită, omul, însă participă activ la întristătoarele momente ale sfârșitului său emițând chiote pline de vervă, de ironie, de detașare. Călăul, ursuz și grăbit, dă să-i ia sufletul fără a-și crea complicații și derobându-se de la orice răspundere, meseria lui are în această privință avantaje demne de invidiat, dar ea, maimuța antropoidă, face pe dracu-n patru să târăgăneze lucrurile, să tragă de timp, cum spune filozoful sportiv⁵⁹, ca să ne convingă — și cine se îndoiește de reușita întreprinderii?! — că, participând nemijlocit la împuținarea ei absolută, ea nu e implicată totuși în joc, nu consimte, nu acceptă compromisul. Se spune că, într-o piață unde o maimuță era batjocorită la sânge și lumea se întreba dacă nu cumva călăul care o torturase nu-și isprăvisise de mult treaba, continuând acum să se joace fără obiect, numai de dragul spectatorilor, mulți dintre oamenii ce priveau au văzut atitudini atât de elocvente la vietatea ce nu se mai ținea în picioare decât mulțumită blăniței,

că au simțit transferându-li-se durerea aceleia, de care ea își bătea joc în mod suveran, în carnea și blana lor, în inima lor⁶⁰. Au plecat ca opăriți de la spectacol, în timp ce victima de pe butuc continua să se zbenguie și să se hlizească ca în anii tineretii sale fără nevoi⁶¹.

Maimuțărilea e un obicei detestabil, reiese însă că nu întotdeauna, și rămâne de văzut dacă cei ce practică procedeul călăului de profesiune cu propriul lor corp, în scopuri strict private, angajându-se singuri în experiment și dispariție, nu urmăresc să ne lase moștenire, prin fina lor maimuțărilea față de sine, modele de judecată rece și exigentă, care să producă arsuri și usturime persoanelor diverse, spectatori ocazionali, indivizi aflați la apreciabilă distanță de locul ispășirii...⁶²

X. Ai vorbit⁶³ atât de frumos despre drăgălășeniile maimuțelor, spuse Lepidus, că ascultându-te nu m-am putut reține de a gândi la pericolele intoxicării cu știri despre pericole, procedeu prin care omenirea de astăzi își verifică zilnic capacitatea ei de-a dispărea în neant cu oarecare câștig, cu un ce profit. Ca să mă înțelegeți, am să vă evoc obiceiul marilor agenții de presă ale lumii apusene, care știu să lanseze, când evenimentele curente nu prea se dovedesc atrăgătoare, fel de fel de presupuneri, mizere ca inteligența băieților care le fabrică, privitoare la evoluția spre catastrofă a planetei⁶⁴. ... Așa cum se comercializează instinctul luminat de Diogene Freud și de discipolii lui comparativ mai obscuri, întemeindu-se industrii și magazine ale obscenității⁶⁵, bănoase și în veci înfloritoare, tot astfel se exploatează cu maximă eficiență, cum spune Walter Lipman⁶⁶, instinctul de conservare al individului vaccinat. Individul acesta, narcisiac și precaut, moare să-și vadă din vreme capătul zilelor, și presupunerile lui privitoare la modalitatea și împrejurarea prin care nu va mai fi îl aruncă acum în euforie, acum în deznădejde, stări deopotrivă receptive la tablourile de apocalips. S-a ajuns să se emită chiar aserțiunea că moartea e de neacceptat în stare pură, banală, nimic mai scârbos decât să crăpi în așternut⁶⁷.

Treaba este numai aparent delicată, de altfel larga experiență dovedește că dificultățile începutului au fost depășite de mult. Pe scurt, lucrurile se aranjează astfel: se ia o dimineață senină de vară, paralel se ia un șezlong, se așază șezlongul sub cerul liber, pe o terasă cu cafenea sau cofetărie (în Prater există un restaurant rotativ cocoțat pe un turn și se aude că și celebrul pylon al lui Eiffel ar poseda unul), se trece, pe spate, la o dulce somnolență între două amare⁶⁸. Se privește absent, scârbit cerul albastru, se înregistrează dezinteresat zborul lăstunilor și, la intervale variabile, trecerea marilor transoceanice Concorde sau B.C. 10, se simulează oroare la ideea că păsările și-ar putea arunca de sus găinațul împuțit, iar avionul câțiva pasageri fără bilet, mizerie curată pentru cămașa de diolen și jacheta cu pieptii generoși, se imaginează de câte ori ar fi mizeria mai mizerie dacă avionul ar cădea cu totul și pasărea ar scuipa vitriol și, prin asociație, pericolul stronțului 90 s-a și formulat. Se ia creionul și se înne-grește repede hârtia cu considerații biologice, ecologice, metafizice și strategice, științe inventate tot pe un șezlong de cafenea sau cofetărie, se urmărește efectul scrisului pe cerul amenințat, și seninul se înne-grește rapid de funingini și zdrențe toxice; se lasă cerul și se ia hârtia care, fierbinte, acidă, ucigașă, pătrunde direct în gura nesătulă a haznalei cu role și rotative. În gazeta și la radio, ideea de pe terasă capătă, datorită plumbului și lătrăturii, adâncime de adevăr, omul de pe stradă citește pățimaș rândurile semnate de William von Basedow și, țâțâind din buze, nu-și mai află batista de plăcere că va sfârși în deplină cunoștință de cauză, sufocat lângă un gard și sub un tei înflorit, numele stronțiu amintindu-i pe acela al bunicului Strabon, iar numărul 90 anii trăiți de bătrân fără să-și întrevadă sfârșitul⁶⁹.

Din fir în fir, și din gură în gură, soluția face ocolul lumii, muritorii știu către ce se îndreaptă și, dintr-odată, jocul e mai sigur și conștiința mai liberă.

Eu zic, spuse Lepidus⁷⁰, că cineva tolănește foarte confortabil pe chestia asta, vânturile stratosferice, ca și idealurile, sunt bine administrate, de la frontiera Austriei spre soare-apune, cum just se exprimă poetul: „Numai și numai sfera lor se resimte de

mișcări seismice și numai și numai pielea lor mai cunoaște ravagiile sarcoptului râiei...”

XI. Arma păianjenului e pânza, spuse Trogo Valerianus, musca poate demonstra adevărul printr-un unic plonjon. Iată cum se petrec, în fapt, lucrurile: în timpul nopții, păianjenul instalează în colțul obscur cabluri grele de sticlă și beteală, nituiește capetele de scândura magaziei și sudează întretăierile la fiecare traversare a văzduhului; se articulează astfel, după nenumărate escaladări, măsurători și perforări aeriene, un sistem de celule și o rețea de punți oțelite închipuind un strâns șir de ecluze pe-un fluviu; dedesubt se învederează în răstimpuri un closet țărănesc sau, mai adesea, o puțină cu varză coclită sau borhot; musca se joacă migălos cu funigiei și seninul, se înfruptă cu plăcere din imaginea bucatelor din adânc, jocul și mâncarea la oră fixă produc așa-numita plăcere de-a trăi, iar rotocoalele mari prilejuiesc picaje spectaculoase. Un gest mai imprudent, și zburătoarea își împotmolește aripile în glodul sticlei, lipicios ca aracetul. Trei sute de fire devin, prin salturi calitative pe la colțuri, imagine spartă, de televizor recent reparat, mii de sonerii ca vârful ierbii zbârnâie în tot universul și păianjenul, cu gura căscată, ca în prima zi, recepționează integral întregul mesaj⁷¹.

Am văzut cu ochii mei cum ingeniosul coboară din stratosferă, cu stronțiu în dinți, să-i ofere captivei resemnate soluția sfârșitului, modelul concret al declinului speței. Se efectuează o măsurare paralelă a argumentelor, se administrează injecțiile cu sedative, după care adevărul cel mai crud apare pe ecrane ca roza poveste cu Hänsel și Gretel; se trece la debitare, deshidratare și pulverizare, în sfârșit se cașetează și se numerotează proba, punându-se pe cutie ștampila și marca înaltei calități a produsului⁷².

Spre seară, în liniștea paradizică a curții, trece vrabia cea bleagă să înghită pe nemestecate bunătate de păianjen.

Vrabia este stronțiu 90 al arahnidelor⁷³.

XII. Eu umblu cu plesnitoarea de muște la mine, spuse Andronicus, dacă e muscă o pocnesc, dacă e păianjen, îl fac terci prin

tușeu. Stronțul mă lasă rece, inclusiv problemele ridicate de Războiul de o sută de ani⁷⁴. Atâta timp cât am de mâncare și de băut... și așa mai departe.

Am murit într-o sâmbătă, prin sufocare; m-am înecat cu boabele de grâu ale unei colive, motiv de pomenire în veci...

XIII. Vorbești mereu despre oameni, spuse Livius, ca și cum nu ne-am afla într-o lume ce a renunțat la prejudecata divizării sufletelor în regnuri, familii și specii. Mă uit la dumneata, Eusebius, și îți admir blana de vulpe, pe care faci foarte bine că o îngrijești, măcar de-am păstra și portul de odinioară! Și nu mă opresc să-ți admir, deopotrivă, ghearele de leopard și gâtul superb de lebădă. Adineaori, când îți rodeai osul preferat, am gândit că numai mărginirea ne-a cantonat în calitățile și apucăturile clasice omenești, ați văzut și voi cât erau de imperfecte...

Au fost printre oameni indivizi lucizi, pătrunzători, care au simțit, încă din Antichitate, cât de neputincios e omul și cât îi este de necesar să depășească momentul fixării sterile în specie, gândind la o stare biologică superioară. Tu, Pompilius, săritor din ram în ram, vietate mai vioaie decât pârâul de munte, ai preconizat — da, ai preconizat — o lume în care individul își va depăși condiția, dacă nu mă înșel ai și schițat pe-o foaie rămasă în arhivele de la British Museum chipul vietății universale a viitorului, astăzi întruchipată în atâtea variate și incomparabile exemplare. Ai luptat o viață întreagă, iubite și prețuite Diodor, pentru ideea sintezei dintre cal și bărbat, te-ai supus cu răbdare — și, vai, cu ce imense sacrificii financiare — experiențelor de extragere a funcțiilor neproductive, cu cale închisă, împovăraătoare, spre a permite transplantul de daruri și funcțiuni de la vietăți mai înzestrate. La un moment dat, au scris ziarele, ieșiseși din acceleratorul de celule și osmoze⁷⁵ cu rât cărnos de porc și cu solzi de crocodil, schimbare ce te contrariase, pentru că, dacă solzii îți erau de folos pe acele timpuri când încă nu se inventase blindajul din oțel superdur, râtul se dovedea inutil, căci speța universală încă nu trecuse la hrana de astăzi, rădăcinile nu o interesau. Nu știu dacă e adevărat, dar ziarele au

scris și despre o anume dificultate la masticatie, care te slăbise și îți dădea insomnii, motiv pentru care ai și renunțat temporar la achiziție, marele avantaj al procedeelelor de metamorfozare fiind acela că nu sunt definitive, imuabile, osificante. Ai preferat — și eu afirm că ai făcut foarte bine — trompa de elefant, cu terminații cheratinoase ce permit apucarea, darea peste cap, îngurgitarea fără sfărâmarea în gură. Aveai, ilustre, practica înghițirii stridiilor, îți era relativ ușor... Fixarea în funcții biologice rigide, pentru o viață întreagă, a fost o pagină neagră în istoria naturală, și acum pagina ne este limpede — apreciam lucrurile după felul cum ni se desfăcea maxilarul, iubeam sau uram după cum ne îndrumau programele genetice încremenite în habitudini ce nu se mai schimbau de sute de mii de ani. Tristă, mizerabilă situație! Bietul Napoleon, organism jalnic, încerca să se afirme și el cu ceva, dar nu-l ajutau deloc anatomia de broască țestoasă fără carapace, capul de sobol, total nepotrivit proiectelor lui, picioarele scurte, de miriapod ce a suferit o reducere de număr, labelle de rață ale membrilor superioare, de fragilitatea celor ale țânțarului. Căderea lui era inevitabilă și Maquerot, care milita pe vremea lui pentru evoluționismul fără limite, îi atrăsese de nenumărate ori atenția să renunțe... „Nu e bine, Împărate, i se adresase odată la Wagram, sub un cort, vrei să stăpânești lumea și n-ai glande care să producă nici substanțe anestezice pentru oponenți, nici plisc de vultur pentru sfâșierea de sus în jos, nici măcar limbă despicată de șarpe, nici mandibule cu mare putere de strângere. Atunci? Începuși prea devreme, Împărate!”⁷⁶

XIV. Eu aș fi acceptat mai devreme ideea, spuse Pomponius, coada de leu, cu smoc, mă obseda încă din copilărie, fusesem fascinat chiar de gândul că aș putea avea două⁷⁷. Nu am marșat însă, căci m-au speriat extravagantele, excesele, moda. Locuiam într-un cartier de oameni bogăți, în casele cărora biata mama își irosise și bruma de sănătate pe care o mai avea, după ce îi murise soțul — tatăl meu bun. Mă lua cu ea adesea în acele case mari, luminoase, încălzite, pline de bunătăți, și am putut

vedea și cunoaște acolo o mulțime de oameni de văză, cu mari înzestrări și imense posibilități. Despre perspectiva renunțării la jalnica noastră condiție de oameni se vorbea cu glas scăzut, existau probabil temeri că printre servitori se află unii care ar putea trăda, abia aștepta poliția să dibuie pe vreunul sătul de viața lui imperfectă de om... Copil fiind, s-a zis că nu înțeleg mare lucru, așa că am putut auzi amănunte din gura unor persoane bine informate. Un domn italian trecuse de două ori prin stadiul de șarpe cu clopoței, pretindea a fi trăit senzații și experiențe unice, milita entuziast pentru această idee. Fusesse întrebat de ce a revenit la vulnerabila lui situație dinainte, italianul a răspuns cu lacrimi în ochi că n-avusese încotro: posedea o avere imensă și fetele lui, care urmau să-l moștenească, aveau capul plin de idei înapoiate, nu admiteau, deși studiaseră la Sorbona, nici măcar teoria lui Darwin și n-ar fi acceptat în veci să devină legatarele unui șarpe cu clopoței... O distinsă doamnă, originară din Sicilia, obeză și piloasă până în albul ochilor, încercase și ea ceva similar, alesese scheletul suplu al girafei, epiderma lutrilor și cap de șopârlă; i se păruse ei că șopârla are o privire absolut inteligentă, lucru cu care nu sunt nici astăzi de acord. La început, bărbatul ei, prinț de Lampedusa, fusese categoric împotriva, amenințase chiar cu divorțul, până la urmă cedase, ba mai mult, luase înțeleapta decizie de-a evolua și el într-un fel, ca să nu rămână mai prejos. Din comoditate, din nu știu ce alt motiv, prințul alesese soluția cea mai simplă: devenise cuc. Neinspirată, grosieră alegere! Doamna care fusese girafă povestea că menajul se transformase într-un infern, că nepotrivirile de caracter, ce se manifestaseră de-a lungul a douăzeci de ani de conviețuire, luaseră forme radicale, o duceau numai în certuri și amenințări. Viața devenise incomodă în mod obiectiv, în fond soții erau tratabili și se putea ajunge la un compromis, apare însă evident că nu se putea continua astfel fiindcă ceva scârțâia încă de dimineată, când ea sărea din pat și alerga în parc să pască romanițe și frunze proaspete de alun, iar el rămânea în palat, de vorbă cu câțiva prieteni și, prin ferestrele deschise spre grădini și latifundii, nu contenea să-și strige numele — uneori chiar pe două

voci —, fenomen rar prin partea locului. Cu mare regret a trebuit să renunțe în favoarea burghezei armonii de familie aristocrată...

Spuneam că așa fi acceptat mai devreme ideea de-a mă lăsa metamorfozat și de-a obține neîntârziat coada de leu care mă fascinase, dacă n-aș fi întâlnit, într-una din casele prin care mă purta mama, un grup de domnițe constituite într-o societate de binefacere, un fel de fundație de ajutorare a arierăților, a handicapăților. Pretextând că n-am altceva de făcut, am cerut îngăduința să bat mingea în salonul unde se țineau adunările societății, și această îngăduință mi-a fost acordată cu imensă bunăvoință, cu toate că salonul era plin de oglinzi, iar mingea mea de câlți avea la mijloc o bucată colțoasă de plumb, lucru care a avut urmări. Am audiat discursurile unor persoane deosebit de spirituale, ale căror inimi se înălțau văzând cu ochii în încăpere, se vorbea despre ce făcuse o tânără din grup, și pentru asta laudele la adresa ei nu mai conteneau, când vizitase un spital de nefericiți: câțiva bolnavi uitaseră cine sunt (obscurizarea reprezentării de sine, mi s-a spus mai târziu), alții se considerau, deși nu erau, șoferi de camioane — și manevrau neobosit prin curtea spitalului, accelerând și schimbând vitezele și ținând în mână un volan imaginar, în uruitul greu, în valurile închipuite de gaze de eșapament —, în fine, alții organizau întreceri sportive, sărituri cu prăjina, o sută de metri garduri, maratonul, triplusaltul, probe ce ar fi adus unele rezultate notabile pe tablele de marcaj, dacă concurenții n-ar fi fost doar bieți paralitici, imobilizați în cărucioare sau zăcând impasibili pe târgi de metal, printre copacii grădinii...

Tânăra care nu mai obosea să primească laude mersese, parcă trimisă de o forță divină, direct în mijlocul handicapăților, paraliticoilor, schizofrenicilor și trecuse rapid de la discursurile însuflețitoare despre schimbarea condiției la operațiunile practice de survolare și depășire... (Pe atunci se proceda simplist, prin combinarea știută dintre carbid, mangan, apă distilată și compot de prune, nu se visa încă la acceleratorul de celule.) N-am să uit scena, descrisă de însăși autoarea binefacerii: oamenii aruncau cărjele, băteau din aripile atunci crescute, își luau zborul

de pe streșinile caselor din vecinătate sau, după ce își lingeau blana, începeau să-și sape galerii sau să-și agonisească paie și fulgi pentru vizuină. A fost o mărșăluire generală, spectaculoasă spre viitor, de asemenea proporții, că paznicul spitalului, alarmat de mârșituri, răgete, strigăte guturale, ciripituri și plesnete de aripi, venind să vadă ce s-a întâmplat, a avut impresia că o minune l-a transferat la paza unei grădini zoologice. Și-a ieșit pe loc din minți, a început să strige că el se duce la direcție să i se dea explicații, altfel face nu știu ce pe contractul de angajare... L-a potolit repede vederea tinerei generoase, care, frumoasă ca o zână, stătea în mijlocul vietăților și le adresa cuvinte de bun augur în noua lor viață, adăugând pentru unul și altul câte un sfat util, să nu abuzeze de zborul razant, să nu se târască pe spate, să nu facă abuz, în alimentație, de insecte mirositoare, acelea fiind toxice, să nu-și încarce marsupiul cu lucruri inutile (pacienților deveniți canguri), să nu traverseze drumul de capul lor, ci numai în lesa cuiva, căci automobilele de azi gonesc ca descreieratele etc.

Asemenea relatare m-a mișcat profund și, multă vreme crezând că mijloacele ce conduc la metamorfoză sunt limitate, ca orice mijloace — vezi sleirea rezervelor de petrol —, mi-am zis că nu se cade ca eu, cu un trai suportabil, cu unele speranțe și promisiuni de ameliorare a calității vieții, să iau de la gura altora, mai nefericiți de-o sută de ori decât mine, bucata de fericire ce li se cuvine. Am strâns din dinți și am rămas multă vreme, până după deces, la condiția în care mă născusem.

Știu că alții, și am aici în față pe Stratonius — fericitul purtător de coadă de codobatură și carenă de pelican —, au ezitat o vreme și ei, din motive felurite. Oricât de minunată ar fi chemarea spre o altă viață, spuse în încheiere Pomponius, îl înțeleg omește pe acela care preferă să rămână ființă imperfectă decât să devină, să nu zâmbiți, bibilică sau, Doamne iartă-mă, rață⁷⁸.

XV. În viață, cum am mai relatat, nimeni nu mi-a cântat Carnagnola și nici marșul triumfal din *Aida*⁷⁹, spuse Procopius, dar asta nu m-a împiedicat să mă manifest, în viața particulară

și în cea obștească, întocmai ca un reformator. Din punctul meu de vedere viața este o gogoasă de cupru, intrată în mașină lingou de grosimea hipopotamului și eliberată dincolo, la capătul procesului de prelucrare, liță fină de așezat ca indicator al cronometrului. Viața merge de la simplu la complex? Iată o altă idee imbecilă, care ne-a închis capetele în cutia obscurantismului. Dialectician până-n vârful unghiilor, consider că laminorul ce subțiază aluatul de cupru nu are un capăt, stație de împachetare și expediție, scopul nu e să tragi firul și să-l tai cu patentul, ci să-l prelungești fără oprire, la infinit. De aceea, zic, nu mă pot mulțumi cu rezultatele de până acum, rezultate nici vorbă merituoase, eu pretind că viața merge înainte și că la capătul agregatului de subțiere se mai pot adăuga — și e de datoria noastră a spera — noi mașini, mereu mai fine, până la a nu mai distinge produsul, părul, părerea părului, firșorul nevăzut.

Metamorfoza, optimizarea condiției trebuie să includă printre scopurile lor atingerea stării de obiect. Combinațiile de până azi au dus ființa la sinteze nevisate ieri, însușirile încrucișate și virtuțile asamblate au produs hibridi cu înalte randamente. Dar ne putem condamna la rămânerea pe loc, mai ales că zilnic ne dăm seama de unele neajunsuri neglijate la început? De pildă, șiretenia vulpii, în trup masiv de bour și cu frunziș de stejar pe întreaga epidermă, nu izbutește să prezerveze ființa superioară de mizerabilele virusuri, de glonțul vânătorilor (nu sunt singurii ce se cramponează de rânduielile trecutului — și am în vedere pe hotelieri, pescari, damele de consumație, cântăreții de operetă, luptele de tauri și transporturile), nici de cursele de șobolani, de otravă, de pofta nesățioasă a celor ce nu văd un biet animal fără să se gândească la lesă și lanț, ca să nu mai amintesc de bici și cange... La stadiul în care ne aflăm, suntem vulnerabili, inimaginabil de expuși, astfel că, lucrând dialectic, am imaginat — și nu este departe clipa când voi reuși — un accelerator de un tip și mai perfecționat, cu și mai mare randament, de transformare a ființei în lucru. O lume în care unul să fie prună uscată, altul foarfece și un al treilea bidon mi se pare o lume fără probleme, cu șanse de supraviețuire de o mie de ori sporite,

cu perspective uluitor de largi. Nu insist asupra proceselor fizice și chimice care vor avea loc în adâncul ființei noastre, voi spune numai că ele se vor produce la nivelul fibrei intime, unde celula și neutronul pot juca un rol imens de prefacere. Am pregătit principalele filiere, am construit cele mai importante mașini. Nu-mi rămâne decât să reglez la micron mecanismele, pentru că numai stării lor de instabilitate — trăsătură logică a oricărui mecanism ce se știe nou — îi revine răspunderea pentru frecvențele erori, cum a fost aceea care l-a condus pe Marcellus Ventilianus, supus atent tratamentului, la starea de minge de ping-pong și, prin operațiuni suplimentare, la starea și mai regretabilă de mâner de umbrelă, obiecte pe care le disprețuia, fiind ciung.

Și alte mari descoperiri din istoria marilor descoperiri s-au resimțit la început de imprecizie și derută. A fost meritul descoperitorilor și inventatorilor că au perseverat până la biruința ideii⁸⁰.

În ce mă privește, de îndată ce voi fi sigur pe mașina mea, mă voi supune eu însumi transformării, trecerii la altă ordine existențială. Doresc din toată inima să fiu tot restul zilelor mele manșetă de pantalon.

XVI. Mă pot alătura încă de pe acum experiențelor și perfecționărilor tale, iscusitule Procopius, spuse Aemilianus Pater, pentru că m-au preocupat idei asemănătoare și mă aflu în posesia unor rezultate ce te vor bucura. Personal nu m-am gândit încă la formularea unei opțiuni (după dorința mamei, care mă răsfăța spunându-mi Năsturaș, așa înclina să aleg un bumb aurit de haină militară), dar țin să aduc științei și tehnicii partea mea de contribuție, lumea — de când o știu — nu încetează a cere contribuția tuturor celor ce au venit, de voie, de nevoie, din întâmplare, pe tarlaua ei. Am să scurtez vorba informându-te că am constatat la obiecte calități pe care noi nu le avem și de care trebuie să ții seamă, spre a nu oferi unuia starea de lemn de foc când e preferabil să i-o dai pe aceea de cuțit de bucătărie. Astfel, am observat că țigara aprinsă arde cu fum abundent, ceea ce este deja un lucru important, în timp ce furtunul de cauciuc,

care nu scoate fum, emite pe partea opusă introducerii apei un jet suficient de abundent — asta ducându-mă la ipoteza că există un raport direct între apa ce se introduce și apa care se eșapează. Tot în cursul experiențelor mele, am descoperit că un creion — creion standard, convențional — băgat în ascuțitoare la unul din capete nu exclude posibilitatea ascuțirii corespunzătoare la celălalt capăt, lucru ce, aplicat paralel, duce la o sporire cu sută la sută a înaintării în lemn. Mai departe: un corp scufundat în apă pierde o parte din greutatea sa, rămâne de calculat cât pierde și, mai ales, de ce pierde, când — opinia nu mai are oponenti — nimic nu se pierde, ci totul — cum și teoria ta o arată — se transformă... Și mai departe: un om vrea să-și facă o casă. Câte cuie îi trebuie lui? Am calculat atent și am stabilit, cu o aproximație de câteva kilograme, câte cuie îi trebuie, în funcție de mărimea casei, de lemnăria folosită, de dorința sau refuzul proprietarului de-a bate cuie în perete, în pământ, în aer și în apă... Am presupus că două paralele așezate în același plan nu se pot întâlni niciodată... Cu toate acestea, să vezi surpriză...

XVII. Îmi pare rău că l-ați întrerupt atât de brutal pe stimatul nostru coleg Procopius, era de datoria noastră, a tuturor, să-l lăsăm să se desfășoare în voie, ca și antevorbitorii lui, spuse Valerianus. Apreciez că era extrem de interesant ce spunea, mai ales că producea probe concrete, nu mulți ajung să pună degetul pe rană. Acum, că rămâne întrerupt, mă consider îndreptățit să iau cuvântul și să mă întreb dacă procedăm bine când ne gândim la starea de obiect înainte de-a parcurge etape intermediare. După mine, graba în afacerile naturii — care manifestă, ca și omul, unele tendințe conservatoare — nu e recomandabilă. De la struțo-cămilă și inorog la clopoțel și hârtie de muște este o distanță astronomică, am numărat, când mi-a stat în putință, cel puțin trei trepte de parcurs. Mai importantă este starea vegetală, e acolo un regn întins pe care nu avem dreptul să-l escamotăm. Și, cedând puțin sentimentalismului, care ne va dubla încă o vreme viața, nici nu e de disprețuit acest regn bogat în substanțe nutritive, plin de toate aromele pământului, de o

varietate expresivă demnă de penelul marilor peisagiști, dintre ei amintesc pe Ion Pop din Plopeni, spre a nu mai vorbi despre calitățile terapeutice ale cozii-șoricelului, izmei crețe, mărarului, busuiocului și țelinei. O fi ipostaza de cal de șah de dorit — și în această privință lupt din răsuputeri să-l văd pe Trogo Valerianus cal de șah —, dar ce minunat ne-ar sta într-o livadă, la umbră (sau în soare, după caz), eu stejar falnic, dulce sărutat de vânturile înalte, și dumneata păpădie sau farmecul țigăncii, conversând furnicării cu vecinele urzici, hohotind mii de ace și pufuri în aerul pur, strângându-ți la ora înserării copertinele și hublourile spre a te adânci într-un somn rouat, moale lipicios, cu gădilituri la talpă... Paradisul nu cunoștea vita și copita, nu cred de mic în povestea tâmpă cu matrodul Noe și nu mai știu cum, dacă era grădină, apoi paradisul avea statut de rezervație și numai găzele până la anume gabarit și turație aveau acces. Liniște și asimilație clorofiliană cât cuprindeai cu ochii, arome și răcoare cât să crești în iarbă un prunc. Și unui asemenea stadiu să-i dăm cu piciorul? A, veți spune că și aici își vor face din nou apariția nepotriviri și inegalități caracteristice societății umane... Știu, am prevăzut și am știut. Cedrul și mușețelul, boababul și limba-miresii, ierburile din pampas și mușcata din fereastră... Dar, în afara staturii și consumului lor, diferența arătată și un conflict, o contradicție, o frământare? Niciodată! Cedrul stă în dealul lui, mușețelul pe tăpșanul lui, singurul loc unde se întâlnesc, dacă nu greșesc, este claia cu fân, poate pătulul.

Categoric, strigă în încheiere Procopius, etapa vegetală nu trebuie sărită, dacă e să jucăm șotronul, spunea marele Waldemar Pinus Camomila, învață să-i sari pătrățelele pe rând.

XVIII. Sunt, pentru cine nu mă cunoaște, de profesiune pompier, spuse Galba pompierul, și simt că e de datoria mea să intervin spre a spune că m-au mișcat nespuse de adânc cuvintele colegului și prietenului nostru Valerianus, căruia îi voi purta o statornică recunoștință nu numai pentru cele afirmate aici, dar și pentru faptul că nu trece o zi fără să-mi viziteze ferma de la Podul Trăsnit, să mă întrebe de sănătate și să întârzie în

grădină câteva ore bune, ca să plivească și să sape roșiile, dovleceii, cartofii, castraveții, în timp ce eu mă purec la soare...

Dar nu acesta este motivul pentru care am luat cuvântul. Respectul și prietenia pentru Valy, dragostea mea pentru grădinărie nu mă opresc de-a avea rezerve la opinia stimatului antevorbitor: eu cred că, de vrem, de nu vrem, trecerea peste vegetale se impune de la sine: drumurile, aeroporturile, construcțiile au ocupat toată suprafața pământului, pajiștile și alte spații verzi s-au îngustat până la dispariție. După ce că suprafața e infimă, vegetația se strânge din cauza lipsei de apă. Da, domnilor, apa a scăzut și fântânile riscă să se usuce în așa măsură, că nu va trece deceniul și vom primi prin robinet fie foc, fie nisip încins. Nu resimțiți această lipsă chiar domniile voastre? Dumneata, Claudius, preponderent bivol, nu te adapi, când ești însetat, cu o mazăgă înpuțită rămasă între țânțarii din adâncul șanțului? Dumneata, Titus, elegant motan de capitală (combinat, firește, cu brabetele și nevăstuica, totuși de capitală), nu ești alarmat că mai toată ziua conducta de apă e goală și fâșâie a pustiu? Trecerea unei ursoaice în tulpina daliei sau hameiului e o chestiune de condiții și aranjamente. Nu văd cisternele de apă minerală, nici trenurile cu suc de portocale care să potolească setea unor plante devenite plante din voia lor. Detest sinucigașii.

Să trecem la obiect, cum spunea unul dintre vorbitorii de mai înainte. Lemnul, cimentul, fierul, sticla, aluminiul, alama, chiar banala piatră de caldarâm n-au nevoie, ba nici nu li se recomandă, de apă și umezeală. Să renunțăm la apă și la etapă. Este ultimul meu cuvânt.

Și pentru ca să termin — și cu aceasta voi încheia —, am ținut să vă fac martorii acestei mari tragedii a sufletului meu, ca să vă închipuiți ce înseamnă pentru un pompier starea de penurie în care el se scaldă... Să renunțăm, deci.

XIX. Chestiunea profesiunilor e încurcată, eu sunt de părere să nu o discutăm în plen, spuse Antonius, o să ne facem sânge rău degeaba. Am ridicat problema personal de-a lungul a șaptezeci de ani, de când, cu ajutorul lui Dumnezeu, am sfârșit într-un

groaznic accident — doar știți că m-am otrăvit cu ciuperci, căci eu le crezusem pe cuvânt, ca și pe nevastă-mea, care mi-a fugit cu un feroviar ce practica dulgheria. Sunt un (fost) om pățit, trei sunt capitolele dureroase ale inimii mele: dragostea, profesiunile și pirotehnia.

Știu că dumneata, ca pompier, te vaiți de lipsa apei, dar eu nu te pot crede, și asta pentru simplul motiv că te știu librar. Te-am văzut limpede, de aproape, într-o prăvălie cu cărți, stăteai la o masă și scriai borderouri, copiai de mână, cu indigo, liste și chitanțe, abia după ce completeai o grămadă de rubrici, te milostiveai de un biet cumpărător și-i ofereai penițe și pioane. Din fericire, atunci când te-am văzut, rafturile mai aveau câteva cărți, nu chiar ca pe vremea mea, însă erau, de ce să nu spun adevărul curat... Dar bănuiesc, și bănuiala mea se mișcă spre certitudine ca acele ceasornicului către 12, că acum nu mai ai pe scândură măcar un roman, lucru care nu schimbă cu nimic statutul dumatăle de librar sută-n mie.

Îmi amintesc că, imediat după primul război al preamăritului Franz Joseph, am intrat într-un magazin cu firmă de băcănie, să-mi cumpăr halva și țâri. De cum m-am aflat înăuntru, la tejghea, mi-am dat seama că acolo se tundeau și se bărbiereau oameni, unuia cu păr abundent i se făcea chiar baie la cap. Am crezut că, distrat cum sunt, am intrat alături și m-am grăbit să-mi prezint scuzele, dar patronul m-a întâmpinat binevoitor și mi-a explicat că profesiunea lui, de la domnul Figaro încoace, îi permite unele libertăți. Fiind foarte amabil și, pe cât mi-am dat seama, sincer, l-am rugat pe loc să mă tundă, însă a venit rândul lui să se scuze și să se jure, spunând că, pe cinstea lui, nici unul dintre meșterii care lucrau în salon nu e frizer, că operațiunile pe care le vedeam erau fictive, de ochii fiscului și ai primarului, în realitate el și calfele se ocupă cu operațiunile de mutare — în special mobilier, pianе, case de bani. Tocmai mă ardea la ficați chestiunea mutării urgente a fiicei mele într-un apartament de lux, la un bancher care o plăcea și, contrar promisiunilor în nopți cu lună, nu numai că nu i-a oferit suma fluturată demagogic prin față, dar i-a pus la dispoziție un palat

gol-goluț... I-am cerut frizerului să mă sprijine. Om de onoare, frizerul m-a bătut pe umeri și m-a îmbrățișat fratern, sincer îndurerat că nu mă poate servi, arătându-mi că, din cauza impozitelor și, în esență, din cauza subaprecierii serviciului său, nu mai exercită de mult meseria numită, care, fie vorba între noi, era și prost plătită, profilându-se — el, soția, socrul, câțiva copii și salariații pe care îi vedeam săpunind niște curate fețe de târgoveți — pe comerțul cu vinuri și coniac, comerț în stil mare, legături întinse și stabile, de cel puțin zece ani, cu firme din Portugalia, Italia, Camerun, bună și rentabilă treabă! Mi-a părut rău că soarta se opune să-i devin client, i-am spus, eu simt arsuri vii în ficat și n-am voie să consum produsele lui, el însă n-a fost de aceeași părere, spunând că nu trebuie să-mi fac sânge rău din această pricină, comerțul de vinuri e doar o firmă, afacerea stă dedesubt, are să mi-o spună odată, când se va înfiripa între noi mai multă încredere...

Mult mai târziu, după cel de-al doilea război al lui Franz Joseph, am aflat adevărata profesiune a băcanului frizer, prosper vânzător de vinuri: fusese spion împotriva aliaților! Adevărul iese întotdeauna la suprafață și n-a fost decât o întâmplare care mi l-a învederat: eram la Monte Carlo, îmi jucam averea, obicei care pe mine m-a îmbogățit (în timp ce sărmanii...), pierdusem o partidă și urma să câștig zece și, între pagubă și profit, m-am gândit să-mi rad barba, care crescuse în timpul jocului. La frizerie l-am întâlnit pe patronul de altădată; ținea băcănia în care funcționa frizeria și în care se ajuta de soție, socru și câțiva copii ca să servească o imensă clientelă ce voia să se mute cu camioanele, populația se înmulțește, clădirile se clădesc, cineva trebuie să facă legături sistematice pentru ca oamenii să se mute în casele lor... Tocmai intrasem în legături amabile cu amabilul patron, cerându-i sprijinul, când o artistă de cinema a venit, s-a postat în fața lui și, fără pic de jenă, a cerut în gura mare să-i înmâneze planurile liniei Maginot, dispozitivul armatelor aliate, de la Rouen la Valencia, că nemții sunt gata de război și marele lor stat-major nu știe de unde să înceapă.

„Spionule! am strigat atunci, recunoscându-i adevărata profesiune, acum știu cu ce te ocupi!“

Patronul băcăniei nu s-a simțit vexat, mi-a făcut semn să aștept, s-a dus în spatele prăvăliei, a adus de acolo o servietă nouă cu documente, le-a dat (cu grijă enormă, cu o mulțime de sfaturi) artistei de cinema, și-a încasat suma convenită pentru servicii, apoi m-a invitat pe-un scaun: „Domnule, mi-a spus, raportează că exclamația dumitale e o imensă imprudență, aici, printre francezi. Xenofobii ăștia puteau înregistra spusele, nu mai scăpăm din mâinile lor. Ardeam ca șoarecii în dugheana asta mizerabilă. Am avut amândoi noroc că nu au reținut despre ce este vorba... Mi-a povestit de-a fir a păr toată povestea vieții lui, am notat totul spre a comunica celor în drept.

Aș fi rămas la taclale încă multă vreme, mă aștepta însă jocul de ruletă, la care trebuia să câștig. Conversația fusese plăcută, nici n-am observat când m-a tuns și m-a bărbierit patronul băcăniei, comerciantul prosper de vinuri, vârul primar al serviciului secret austriac pe teritoriul ospitalier⁸¹ al Franței...

XX. Și cu toate acestea, spuse Sempronius Secundus, câinii își fac cinstit meseria de câine, nu-mi puteți aduce nici un argument că ar fi altfel. Și am îndoială că lucrurile povestite de Antonius corespund întru totul adevărului... Putem oare ști adevărul? Cine garantează că nu suntem mistificați? Ce instrumente de verificare sigură ne stau la dispoziție? Unii gândesc cu degetul arătător, alții cu tocul de la pantof, am auzit de un confrate, dulău de stână, care raționa cu capul îngust al măgarului, cerând să poarte el samarul și răspunderile. Dă-o-n balans de realitate dubioasă!...

Printre principalii inovatori de această situație, în afară de francmasoneria mondială, este limbajul imperfect, lătratul nediferențiat al oamenilor și câinilor, generator de echivoc, sensuri duble, inversări de termeni, confuzie și degringoladă. Un conferențiar al Sorbonei latră ca o vulpe, iar vulpea latră ca o hienă, toți își închipuie că, prin exercițiu și prelungiri ale perioadelor, vor ajunge să se înțeleagă de la egal la egal.

Profesiunea mea neîndoielnică este cea declarată și dacă, în plus, mai emit și lătrături, n-ai deloc motive să te îndoiești că sunt câine. Cu toate acestea, esența îți scapă și dumitale și-i scapă și dumnealui. Totul e chestiune de interpretare. Dar probe și teste vă stau la îndelabă: luați un os cu măduvă, aruncați-mi-l înaintea, ascundeți-vă undeva, după un colț sau după o ușă, și așteptați să vedeți cum r(e)a(c)ționez. Ce voi face? De bună seamă, voi adulmece o clipă oferta, o voi aprecia la justa ei valoare, voi cerceta depozitul meu de informații și contraștiri, să mă conving că nu este vorba despre vreo momeală a unei puteri străine sau a unei persoane câinește interesată să mă piardă, o voi înșfăca degrabă, o voi purta cu mine în lăstăriș, sub cucută sau sub gardul de nuiiele, și voi începe entuziast rosul. Măduva nu contează sub aspectul dificultăților și nici al consumului de inteligență, ea se soarbe și nu se roade, cum din eroare se spune pe ici, pe colo. Miracolul și voluptatea încep cu osul propriu-zis, materie dură, organică, parte a scheletului universal, numai calciu și săruri minerale, de-o rezistență ce înfruntă veacurile, e lumea plină vârf cu oase, deși colții câinilor — vreau să spun ai moșilor și strămoșilor noștri —, ca și ciorbele sărmanilor care au uitat gustul cărnii, au tot ros și sfărâmat. Sucul și sfărâmătura sunt delicioase, au într-însele ceva inefabil și, pe măsură ce se epuizează, o moleșală progresivă — dulce și aromată⁸² — mă va cuprinde, supunându-mi ființa. Voi simți o acută nevoie de somn. Mă voi retrage cu restul ciolanului în coteț, în apartamentul de paie proaspete, voi dormi acolo neîntors. Dacă sistemele de alarmă vor funcționa corect, spre a nu tremura de spaima că vreun semen mă va deroba, rațiunea destinată pe un sfert de metru pătrat va produce consistente sforăituri și vise.

Dumneavoastră, vite și sălbăticiuni care ați urmărit scena și nu pricepeți finul gust al oaselor sfărâmate și, aș îndrăzni să spun, nici măcar al măduvioarei (pentru că vă hrăniți cu anemice verdețuri și, uneori, cu insipide tărâțe de moară dogită), nu veți înțelege mai nimic din deliciile vieții, veți ignora în veci măreția idealurilor hrănite de digestia lungă a sfărâmăturii și, dacă visul ce mi se derulează acum sub pleoape v-ar fi proiectat

pe un ecran, ați fi chiar contrariați văzând scara valorilor mele, agățată în cuiul zenitului; treptele ei pornesc jos de la o claviculă și o tibie și urcă până la grandioasa piramidă a unui schelet de mamut. Vaca vede universul ca pe un tăpșan verde fără margini, șopârta confundă aștrii cu musculițele apetisante, cârțița înaintează prin galaxii de rădăcini, vrabia distinge pe tipsia soarelui mulțimea de viermi grași și suculente armate de furnici. Idealele și modelele jinduie ale acestor ființe oarbe nu depășesc dimensiunile și importanța unor detalii. Dimpotrivă, alături de Cuvier și Lamarck, eu citesc în grămăjoara de arșice și vertebre sisteme osoase complete, organisme perfect articulate, și nu-mi trebuie decât un efort mărunț de imaginație⁸³ pentru a putea înțelege că civilizațiile au fost dintotdeauna o anexă a măcelăriilor. Un os e o lume și, când savurez o rotulă sau un femur, măselele mele parcurg nu doar o anatomie, ci istoria însăși. Darius și Alexandru s-au oprit cândva în maxilarele mele, cu trufia și cuceririle lor cu tot, ba, într-o zi, am simțit că îmi gădilă marginea limbii și palatul chiar falangele lor armate... Lumea largă, gloria și ambițiile încap într-o îmbucătură, ferice de dobitocul care știe să le sugă sucurile. În paranteză fie spus, oamenii decad și pentru că nu raționează cu stomacul și nu apreciază frumusețea cu colții.

Așa stând lucrurile, se înțelege că ideea egalității îmi repugnă, ca atentat la valoare și inițiativă. Trecerea dintr-un regn într-altul trebuie să modifice raporturile dintre specii, să ridice câinele la rangul de rege al viețuitoarelor. E timpul să abolim jordia, șutul și, în perioada căldurilor, odioasa căldare cu apă, cum se cuvine să interzicem folosirea apelativelor și numelor compromițătoare (cuțu-cuțu, aport, marș și respectiv Sempronius Azorici sau Grivei Quintilianus Fichte). Era supunerii, zgârzii și guduratului va lua sfârșit!

Nu ați fost în pielea mea niciodată, n-ați pătimit ca mine în anii când pisica era despot, iar inorogii le aruncau semenilor mei, în derădere, salată verde, icre negre și tapioca. Ca atare, nu știți cât de puternic fierbe în vinele mele revolta împotriva oamenilor ce ne-au impus statutul lor de viață. Aș putea povesti

multe, timpul nu-mi permite, cum nu-mi permite sârma de care e prins capătul lanțului. Cu altă ocazie, voi face declarații teribile, cu condiția să mi se pună în față microfon de os și bandă magnetică succulentă, ca senatorilor, ca misionarilor...

Vă mulțumesc pentru atenție, pentru aplauze și pentru aripa de pui din castronaș, care mi-a înaripat gândirea și mi-a uns cu idei înghițiturile acestei expuneri.

XXI. Ca mamă de copii și girafă, spuse Cornelia Filogenis, eu apreciez că ne cam lungim. Am puține de spus, spuse vorbitoarea, primul ar fi că s-a vorbit în general bine, cu exemple și fapte concrete, că fragmentele de autobiografie prezentate de numeroși antevorbitori au fost bine-venite și concludente. Concludente au fost și unele considerații filozofice, deși îmi exprim rezerva asupra optimismului exagerat al unor vorbitori, care se și văd, deși mai au multe de făcut, obiecte. Ce, starea vegetală nu le e pe plac? Cum, uită ei — știu bine la cine mă refer! — că părinții lor trăiau jalnica situație de oameni, cu burta lipită de șira spinării, cu coloana înțepenită pe verticală, cu numai două picioare ambulatorii, prea adesea strânse în cizme, bocanci sau opinci rurale? Câți vor mai veni să ne spună aici aceleași și aceleași cuvinte, plângându-se de lipsa cuvintelor, și să ne inducă în eroare cu teorii înalte, însă total golite de conținut? Până și copiii rād când aud cum maltratează — ei, aceia, știți bine la cine mă refer, evit să dau nume, înțelegeți de ce — cum maltratează, spuneam, spuse vorbitoarea în cuvântul său, adevărul, experimentul, istoria și regnul.

Nu, prieteni. E timpul să vedem lucrurile așa cum sunt, constructiv când e vorba de construcții, întemeiat când e vorba doar despre temelie, cu răbdare și tact, cu perspectivă reținută. Mor după pășunile proaspete, nu mă dau însă înapoi de-a le căuta. Nu mai pot după priveliștile largi, darnice, însă nu preget să ridic capul și să le cuprind de la înălțime, chit că înălțarea și cuprinderea solicită ceva efort. Dar bine, prieteni, de efort a fost nevoie când eram oameni, de efort avem trebuință astăzi, și vă pot asigura că nici pășunile, nici depărtările nu ne vor sta la picioare,

ca turta de mei, fără un efort susținut și calificat. Ieri eram la Melbourne, mâine vom fi foarte departe, la Nisa și Monte Carlo, cum frumos a spus aici unul dintre participanții la colocviu. Practic, în lumea modernă nu mai sunt distanțe, iei arca lui Noe diseară, din Singapore, mâine în zori ieși pe uscatul Araratului și familia te urmează... Dificultăți? Povara sacului cu fân și puțin rău de mare prin Bahamas, la triumghi, ca să nu-i contrazicem pe specialiști și să le periclităm pâinea... O baie bună la hotel, câteva filme înviorătoare, o plimbare cu trăsura cu cai (starea lor să n-o deplângem, făcură totul ca să rămână robi) și buna dispoziție a revenit. Pot interveni de-acum o mie de poveri cât samarul lui Ibrahîm — simpozioane, congrese, reuniuni inter și para, condiția fizică și condiția propriu-zisă nu se mai deteriorează.

Ce voiam să vă spun? Într-un cuvânt, spuse vorbitoarea, vreau să subliniez că, la toate aceste împliniri, râvna savanților n-a făcut cât truda servanților și, ca atare, ăsta era mersul normal. Numai cine nu știe rămâne ignorant. Nu iese fum unde nu-i foc. Câmpul alb, oile negre. Nu da omului ce se cuvine pomului. Vorba bună, sărăcia mutului. O singură minte divină...

Cu această scurtă paranteză, pe care am socotit-o necesară ca să subliniez ce mai era de subliniat, spuse în încheiere vorbitoarea, concluzionez că oricum moartea nu ne-ar fi cruțat, fie de rămâneam deștepți, fie de dormeam somnul lung al câinelui de mai sus. Nu puteam trăi șaptezeci, o sută, o sută șaptezeci de ani, cifre pe care le-am fi împlinit acum. Morți am fost și morți rămânem, deși starea în care ne aflăm e calitativ superioară celei dinainte, căci oameni nu mai vrem să fim, ferească Dumnezeu, nu ne-a servit la nimic așa-zisa condiție umană.

O singură întrebare: era oare absolut obligatoriu să cadă bomba atomică și să ne spulbere în vânt ca să ajungem la înțelepciunea de acum?

XXII. Cer permisiunea să intervin în replică, spuse Septimius, nu spre a spune în esență altceva decât a subliniat și a resubliniat antevorbitoria mea, madam girafă Cornelia Filogenis, care întâmplător îmi este și compatrioată, ea locuind la

girăfăria din vest, iar eu, ca umil ornitorinc, ducându-mi viața în est, pe coastă, deși e impropriu spus, căci toată Australia noastră e numai coastă, inclusiv interiorul...

Mă înscriu în replică spre a sublinia că, personal, eu sunt nemulțumit. O spun sincer aici, de ce să vorbesc pe la colțuri: nu-mi convine ciocul, nu mă simt bine să fac ouă și să-mi hrănesc odraslele cu lapte, ca vaca... Ceva în neregulă cred că stă ascuns în afacerea asta și nostalgia după neinteresanta viață de om mă chinuie și mă doboară... Om! Cineva, un tip care nici el nu-și prea da bine seama ce înseamnă exact cuvântul, a căzut odată pe spate spunând: ce mândru sună! Chestie pe care unul a luat-o la analiză structurală și a dus-o la toate consecințele, a se vedea amănunte în Mișu Michelet, fratele istoricului...

Dar om cred că înseamnă cu toate acestea ceva... Scuzați-mi neprecizia, iertați-mi ocolișurile, mă împiedică de-a fi la obiect pliscul de rață și revolta reziduală, pentru că nu mă pot resemna de a fi căzut ca un bleg victimă atacului de la Hiroșima, când nici la Hiroșima n-am fost, nici vârsta combatanților n-am atins-o. Eram copil de pescari trăitori în Oceanul Indian, îmi însoțeam adesea tatăl în trudnicele călătorii pe valuri, în zori, dădeam o mână de ajutor oamenilor la trasul taliinelor și la culegera ierburilor tămăduitoare agățate de unelte, și tata îmi dădea un ban de argint pentru ajutorul acela, însoțindu-l întotdeauna de îndemnul de-a crește mare și de a fi folositor tuturor. Când am devenit bărbat, am călătorit singur, am străbătut oceane mari și munți înalți. Am cunoscut mulțime de oameni și, văzându-i cum își câștigă pâinea, m-am simțit frate cu ei și le-am păstrat imaginea în inimă, și i-am iubit. Oh, e grandios simțământul să te simți oriunde, între oameni, frate și prieten, căci nu e casă mai încăpătoare decât pământul și pretutindeni ești acasă.

Ceasul rău m-a purtat într-o zi la Singapore, unde cineva îmi promisese să mă ia pe vasul lui într-o călătorie în jurul lumii. Se căuta un marinar destoinic, care să știe cum se conservă peștele tot atât de bine cum se citește sextantul, care să se descurce la tabinet așa cum se descurcă la telegraf, un om, domnilor.

Eram acela și mă oferisem ca atare. O simplă probă pe bord, și comandantul și-a dat seama că nu sunt frizer (în paranteză fie spus: tund ca un specialist, ba în Beirut am și coafat — era o franțuzoaică extrem de îngăduitoare). Fericit că voi lucra și că voi vedea lumea, am pornit-o haihui prin oraș să-mi cheltuiesc cu folos acoutoul, mari pregătiri nu făcea un tânăr ca mine... Era curând după-amiază, când am întâlnit pe bulevardul marilor magazine coloane uriașe de oameni ce opriseră circulația și aduseseră pe aproape o grămadă de polițiști.

M-am lămurit curând despre ce era vorba: oamenii manifestau împotriva atacului american de la Hiroșima, mii de pancarde având desenat simbolul oribilei bombe înnegreau cerul tropical, un vuiet ca talazurile mării ducea spre o piață strigăte de avertisment și hotărârea de-a nu mai îngădui.

M-am atașat mulțimii, pentru că aveam încă cinci ore până să mă îmbarc, am vorbit o vreme cu o tânără cu o piele de regină vizigotă, am întârziat în fața unei vitrine să admir un telescop pentru amatori și, în cele din urmă, am ieșit din rânduri ca să beau o cafea. În drum spre cafeneaua de pe strada ce duce la port, un individ cu cicatrice pe chip m-a oprit, mi s-a adresat într-o limbă pe care nu o cunoșteam, apoi, fără nici un motiv, mi-a înfipt în inimă pumnalul⁶⁴ pe care-l ținuse până atunci sub haina de doc. Am apucat să-l văd însoțindu-se cu încă doi și dispărând împreună într-un automobil... Fără îndoială, explozia de la Hiroșima, din 1945, fusese pricina...

Aș fi vrut să rămân marină, acceleratorul de celule m-a prelucrat — nu știu dacă utilizez corect termenul — și m-a făcut ornitorinc. Sunt un exemplu de felul cum soarta își bate joc de un om!

Atât am avut de spus, spuse Septimius. Aș fi vrut să rețineți că bolile, foamea, căldura și frigul excesive, cele o mie de primejdii ce pândesc la tot pasul, chiar bomba cu hidrogen, nu mă pot clinti din dorința de a redeveni om. Mă mulțumesc, domnilor, și cu o floare, numai să știu că lângă degetele care mi-o oferă se află o inimă omenească.

XXIII. Așa cum le-ați înfățișat aici, lucrurile sunt cât se poate de bine așezate, spuse Iulius Caesar, și, cu toate că nu

mai joc un rol important, ca odinioară, în administrația treburilor peninsulei, mă bucur ca de propriile mele înfăptuiri când văd că fiecare își are blana dorită, coada râvnită, ciocul potrivit, laba cea mai lungă, ochii cei mai ageri și opiniile cele mai liberale. Oricâte eforturi aș fi făcut la vremea mea, este sigur că nu realizam o mai bună întocmire, ca să spun că nici Ford cu sistemul lui n-ar fi ajuns, îngrămădind toate metodele și experimentând toate procedeele, la mutații mai categorice și la mulțumiri mai universale. Eu, împăratul lumii, mă înarmasem cu mijloacele de distrugere cele mai perfecționate ale timpului, obținusem chiar — prin spectaculoase furturi și operații secrete — mașina de bătut ținte a germanilor, dar Arma mi-a lipsit până la căderea mea sub pumnalele conjurațiilor. Într-un anume fel, moartea mea a fost și inoportună, și ridicolă, căci nu aveam nevoie decât de un an și câteva luni până să pun la punct gămălia cuielor, ca ele să se numească ținte, și să fac praf și pulbere trufia englezilor și îndărătnicia lui Herbert Parkinson. Ridicolul a rezultat din situația că eu, posesorul celei mai teribile arme, ale cărei butoane de comandă urmau să fie instalate la căpătâiul patului și lângă hubloul cu perdeluțe al lecticii, nefiind nevoie decât de a apăsa cu arătătorul în caz de urgență, am fost ucis cu demodatul pumnal... Și, ca să se dovedească vorba străveche că împărații nu sunt învinși prin arme, ci prin ridicol și singurătate, pumnalele care mi-au străpuns pieptul, cu toate că purtau marca Solingen, nu fuseseră ascuțite cum trebuie, nu împungeau corect, cu alte cuvinte randamentul lor lăsa, ca și fiul meu Brutus, de dorit. Apăsau băieții de li se învinețeau palmele, fibrele togii se opuneau, ți-era mai mare mila de neputința lor. Am strigat: unde e vitejia romană, unde sunt brațele de oțel care ucideau fără cuțit? După cum probabil vi s-a raportat, a fost nevoie să le dau o mână de ajutor spre a-și duce la capăt misiunea, ridicolul intervenind pentru a treia oară când cu o mână îmi apăram pieptul, iar cu alta căutam un loc disponibil în care pumnalele boante să se înfigă. Oho, a fost o istorie chestia asta!

De când mă lasă rece treburile publice, amintirea evenimentelor de-atunci nu mă mai doare, nu mă mai indignează. Oamenii sunt acuzați de inconsecvență, efect al prea frecvenței

schimbări a sentimentelor. Eu cred că se exagerează și o dovedesc cu întâmplarea de mai înainte: timp de ani și ani am primit îmbrățișarea supușilor și n-a fost altfel nici în ultimele mele clipe, când tot de-o îmbrățișare a fost vorba, chiar dacă în acest caz între inima celui ce o dădea și a celui care o primea se afla întâmplător o lamă de cuțit cu ascuțișul (bont) spre cel ce vă vorbește acum. Nu pot merge mai departe înainte de-a mărturisi că o durere încă păstrez: la metamorfozarea trupului meu în șoarecele-de-câmp pe care îl aveți în față, împunsăturile s-au păstrat, blănița îmi este depreciată, zdrențele de pe lături mă cam împiedică la mers și unele daune morale mă urmăresc — căci un Ion sau un Victor te judecă după îmbrăcăminte, atât le pasă lor că ai fost cuceritorul lumii... Odată, un asemenea mitocan, zvârlind cu sapa după mine, a strigat: „Piei, zdrențarosule!“ N-a fost elegant din partea lui...

Având în vedere situația și oferindu-se aici ocazia de-a ne formula sincer dorințele, îmi permit și eu să-mi expun idealul — pentru că, dacă în calitate de împărat îmi fixam obiective, în calitate de șoarece-de-câmp nu pot să-mi schitez decât idealuri —, și acesta, în puține cuvinte, ar fi următorul (avem în vedere posibilitatea de-a deveni obiecte, nu-i așa?):

Aș vrea să fiu biluță de sticlă într-un flacon de deodorant Piner, aș vrea să fiu un tren-farfurie, aș vrea să fiu trapezist (ă) într-un circ de mare renume, aș vrea să fiu controlor financiar cu un frumos ochi de sticlă...

Mai tare? Nu se aude? Dar eu vorbesc destul de puternic, stimați senatori, nu e vina mea că difuzoarele țiuie și păcănesc. Îi rog pe cei ce nu mă aud să vină în primele scaune, apropierea fizică nu mă intimidază... Doriți mai rar, ca să notați? Dar nu se stenografiază? Sunt absolut dezolat! Până când, oare, Catilina, vei abuza de răbdarea noastră și vei face ședință aparte în colțul derbedeilor din Nomentana și de pe Aventin? În fine, voi enumera mai rar, în pronunția clasică, scandat dacă vreți, în versuri dacă vă e pe plac — nu numai cățelul Nero știe a face versuri:

Aș vrea să fiu peștișor de lemn
Aș vrea să fiu rețea de cale ferată

Aș vrea să fiu bolț de piston și ambielaj
Aș vrea să fiu combinație în care să intre
și fratele lui Rockefeller

Aș vrea să fiu...

Și cu aceasta am încheiat, mulțumindu-vă pentru atenție,
salve populusque romanus

...stâncă de granit pe care fulgerele să nu o crape,
mașinile de tocat să n-o toace...

XXIV. Acest Kaiser spărgător mărunț de hambare, palavragiu de rând și, cum bine spunea cineva, rozător de mori de vânt, spuse Quintilianus Sextus Opel, se dovedește încă o dată fățarnic și insinuant. Temător până la demență de cursa cu dinți și de grăușorul otrăvit, individul vorbește foarte liber, avocățește, despre cuțit și, pe deasupra, crezând că noi i-am uitat trecutul, poștește la masa noastră să-și însușească merindele cele mai valoroase... Adevărată bestie imperialo-moșierească! Cine scoate din arsenal cuțitul, vrea el să spună, de mașina cu ținte de țintuit va sfârși. Ei bine, spunem noi — și când spun noi mă gândesc la oamenii cinstiți din acest conclav —, nu de cuțit, ci de cursă de sârmă vei sfârși. Dixi.

Nu e de competența mea, și nici n-am intenția să marșez în acest sens, să-i dau un răspuns stafiei care odată bântuia prin Europa. Eu am să mă ridic deasupra pasiunilor mărunte, intereselor personale, și am să răspund tuturor acelor care...

Mai tare? Nu se aude la balcon? E de mirare, am o voce puternică, vorbesc rar și numai în microfon... Dacă stația este prost întreținută! Trebuia să mă fi anunțat de ieri, veneam eu cu specialiștii mei⁸⁵... Grupul de viezuri ai lui Sextus Pompeius chițăie tot timpul, nu mai prejos se lasă grupul de șorecari ai lui Lentulus Catulus Acer... Ce e debandada⁸⁶ asta? Unde ne trezim? Renunț indignat a mai continua... Dixi.

XXV. Regretabila boicotare⁸⁷ a colegului meu mă aduce sus, în fața Domniilor Voastre, spuse generalul Felicianus General

Motors. Acum o jumătate de oră eram în misiune în Guadelupa, lucram cu Macedoneanu⁸⁸ la treburile noastre pașnice, când am citit în gazete că, organizați în grupuri înarmate și bande fără căpătâi, javrele lui Pompeius și Catulus Acer s-au dedat la terorisme și injurii neparlamentare, în plin Senat. Am venit pe calea aerului și, chit că turbulenții și-au luat răsplata meritată⁸⁹ pentru mârșavele lor acte, simt de datoria mea să vă atrag atenția... Nu suntem oameni, prieteni, conduita noastră nu trebuie să mai dea tribut confruntării de pasiuni, actele noastre nu trebuie să mai fie o rezultată a retrogradelor porniri individuale. Cazul Brutus nu trebuie să se mai repete. Noi suntem bio-electro-celularo-hibridi (ce mândru sună această firmă!) și, ca atare, e recomandabil să nu ne lăsăm târâți nici în mocirla subiectivismului, nici în văioaga neotomismului sau enterocolitei biseptice, dimpotrivă, să ne ridicăm, tot mai sus, tot mai îndrăzneț, în azur și printre aștri, să cântăm aleluia, să cădelnițăm cățuia⁹⁰, să preamărim și să redimensionăm.

Dixi, spunea colegul meu. E și nu e așa, și-mi pare rău că sunt nevoit să redeschid discuția; este așa, având în vedere că fiecare posedă o rațiune și o conștiință, conștiință extracorporală, independentă, înzestrată cu discernământ și, dacă e vorba de arma criticii, înarmată până-n dinți; nu este așa, pentru că dumneavoastră sunteți datori să vă vedeți de treburile voastre, să vă țineți vizuinele curate — să nu fie zgârie-nor mai frumos ca al dumneavoastră, să vânați rațional, să lucrați harnic la galerii, cuiburi, mușuroaie, la mașina de tricostat, la aparatul de sudură, la macaraua de o sută de tone, la benzile rulante ale abatoarelor și fabricilor de parașute și să urmăriți cu competență sporită serialul de sâmbătă seara și programul 13, să urlați și să behăiți cât veți pofti la lună, în nopțile cu lună, la arbori, în grădinile cu arbori, la stele, în zilele faste când se lansează rachete de la poligoane, în zilele de post, când vorbește la radio cardinalul de Hollywood, în duminicile de dulce, când se-aduce frișcă la cofetării... Bunăvoința federală⁹¹ să vă stimuleze să faceți glume, iar sexul frumos să vă îndemne a spori cu noi detașamente corpul

select al Senatului. Senectutea, spunea Cicero, se obține într-un număr apreciabil de ani...

Am văzut aseară un film⁹², mi se pare că deține și un Oscar, scenariu bun, dialog vioi, muzică antrenantă, ritm alert și joc actoricesc fără reproș. Dar, cu părere de rău, subiect completamente inacceptabil — din cauza abaterii lui grave de la realități. Reieșea că și regnul nostru transregnal mai lucrează în birouri... Se aluziona că păsări (sau aproape păsări), animale (sau aproape), insecte (sau aproape animale) stau închise în bănci, administrații, cabinete, comptoare, seifuri, arhive, după ghișee, după machete și refuză să ia aer proaspăt în pădure, în apă, sub pământ și pe tăpșane și pășuni. Vezi Doamne, regizorul văzuse dincolo de imediat și acum transplanta ca în agricultură... Dar nu luase contact cu speța cea vie, cu noi toți, nu făcuse totul ca să vadă, lentila aparatului îi era aburită de lacrimile cu care ne plângea soarta (râsete în sală, vii strigăte de aprobare). Nu, prieteni, biroul a fost de mult trimis la lada de gunoi, printre altele și pentru motivul că scrisul și cititul oamenilor au fost pe veci desființate în lumea noastră super și ultra, noi am păstrat doar lectura bancnotelor cu cifre multe și am conservat numai mărturia pe bandă magnetică. Un șoarece cult știe să discearnă între o bucată de mămăligă și un bob de hamei (râsete, aplauze prelungite). Oamenii procedau, când aveau treabă cu cineva, la convocarea lui într-un birou. Discutau acolo, între hârtii și cerneluri împutite, până ce interogatul sfârșea fie intoxicat, fie prin înăbușire. La birou? Noi am coborât pe scări și cu liftul, în teren, discutăm cu pasărea sub pomul ei din grădină, cu cățelul în ușa cotețului său, suntem prezenți oriunde și oricând, și găina ne dă locul pe ouăle peste care a căzut cloșcă (râsete, strigăte de bravo). Iar când vine ora să încheiem discuția și vizita s-a terminat, cel care pleacă la birou e trimisul federal și nu viezurele sau găina, care își deretică și pe mai departe, cu același sărg și cu pricepere, vizuina și cuibul răvășite de discuțiile prietenești. Vă asigur, iubiiți confrăți, că biroul a fost scos definitiv din inventarul poienilor, livezilor și luncilor noastre și, dacă avem totuși nevoie de mobilier, când discuțiile au sfârșit prin a lăsa cuiburile și vizuinele vraiste, de paturi și nu de birouri avem nevoie (strigăte aprobatoare, aclamații).

Și acum: la coteț! Vorba lungă, penuria și criza ciclică⁹³... Să tragem toate învățămintele din cele întâmplate de dimineață. V-a vorbit din Azore generalul Felicianus General Motors, la noi este acum ora 3 după-amiază, la dumneavoastră 21, să auzim de bine, ham-ham!⁹⁴

XXVI. Din cauza regulilor și rigorilor stilistice, multe experiențe esențiale ale vieții, precum și cunoștințele folositoare preluate de mersul înainte al formelor civilizației nu ajung să se teasă în cuvertura textelor, spuse Aenius Acidus Acer, tot așa cum unele coline din jurul Troiei nu parvin să se înscrie pe întinsul hârtii din cauză că nemții lui Schliemann nu știu să folosească tușul chinezesc. Presupun că aici este vorba și despre disprețul aristocratic al unor autori consacrați față de temele minore⁹⁵. Regretabil, pentru că, în acest fel, stocuri masive de informații rămân blocate în seifurile unei singure generații, unei singure familii, uneori ale unei singure persoane și, având trebuință, să zicem, de cocă de lipit, în lipsa unei rețete transmisibile, fiecare epocă și fiecare comunitate trebuie să o ia de la început, să-și chinuiască mintea și ucenicii până la regăsirea pastei de făină descoperită și îngropată de înaintași. Este și cazul procedurii utilizat pentru prepararea oțetului de prune. Personal am colectat, toamna trecută, o vadră de prune putrede, am așezat fructele în borcane, am expus borcanele razelor soarelui. Când a fost să pun capacul, m-am aflat dintr-odată într-o situație cât se poate de inconfortabilă, neștiind dacă fermentul vine singur ca să se apuce de lucru și să-și desăvârșească misiunea, sau eu sunt cel chemat să-l aduc de urechi, cu vorbe bune, în recipiente. Știam că o mătușă din partea mamei prepara un oțet de prune minunat, util atât în salată, cât și la cataplasme și batjocuri, pentru bolnavi sau crucificați. Mătușa nu apucase să pună pe hârtie felul cum procedează, căci biografia ei debutase în anii cumpliti, privați de răgazuri, ai Războiului de o sută de ani și se împlinise în epoca memorabilelor bătălii ale Războiului de treizeci de ani, când se și stinsese, iar despre știința ei de carte se pot face prea puține afirmații. Nepoatele, verișoarele, cunoscuții au ignorat,

pesemne, știința mătușii sau au rămas surde la pretențiile ei de brevetare, bănuind-o imitatoare exaltată a inventatorilor și escrocilor de care era plină epoca (cine n-a râs de un Denis Papin sau de Galileu, veleitari ținând să trăiască fără muncă!), persoanele numite, e de presupus, au preparat oțetul pe care ea îl prepara, refuzând să-i acorde și drepturile de autor, ar fi fost prea mult⁹⁶.

Într-o situație inconfortabilă s-a aflat și un cunoscut al meu, general de brigadă în ultimul război mondial, care, cu toate studiile lui strălucite la Saint-Cyr, n-a știut niciodată cum se câștigă o bătălie, pentru că secretele loviturilor decisive nu i-au fost transmise expres de nici unul din marii comandanți de oști de dinaintea lui, și Alexandru, și Iulius Caesar, aici de față, și Napoleon preferând să coboare mărșă în mormânt cu procedeele lor cu tot, decât să le împărtășească și altora. Generalul a pierdut toate bătăliile. În asemenea mod îl cuprinsese ciuda că nu posedă rețeta, că, în ultimele lui confruntări, mai curând îi blestema pe marii lui înaintași, decât își distribuia comenzile și indicațiile. Și persoanele pe care le-am amintit n-au fost, după cum se știe, niște analfabeți, cum fusese mătușa Războiului de o sută plus treizeci de ani; aveau ceva carte, au și scris câte un comentariu, câte un jurnal de front! Mare, ireparabilă pierdere pentru știința strategiei!

Zilele trecute mi-a venit rândul să ofer o masă cercului de personalități care îmi cultivă prietenia: am avut trebuință de-o schemă de precedentă, pentru a nu pune la masă un fost rege alături de-o precupețată. Ei bine, a fost imposibil să aflu — în lucrările de specialitate, tratate de ceremonii, manuale de bucătărie, memorii, scrieri de ficțiune etc. — informațiile călăuzitoare. Mi-am amintit de o rudă a mea, Baldovin de Syracusa, care nu-și ofensase niciodată oaspeții în asemenea împrejurări. Dar Baldovin de Syracusa, care, în treacăt fie amintit, purta și porecla Porcu, se dusesse cam de mult pe lumea cealaltă, cere-i sfatul dacă ai cum... Am aflat prețioase sfaturi la o cunoștință mai apropiată, născută pe la 1300, în Italia răsunătoarelor banchete; priceputul organizator de festivități își prelungea viața cu câteva secole, ca să apuce să-mi transmită tot ce știa. A fost înghițit de un

crocodil⁹⁷ congolez, în Africa tuturor posibilităților, unde își efectua concediul, tocmai când să-mi transmită esențialul: cum pot fi măcelăriți comesenii. În cele din urmă, m-am adresat șefului de ceremonial aflat pe statele de salarii ale unui conte scăpătat din Austria; cel solicitat mi-a oferit toate îndrumările (ce s-au dovedit de un folos neînchipuit), interzicându-mi însă categoric să notez pe hârtie cunoștințele împărtășite, ordinea optimă de precedentă. L-am întrebat de ce nu scrie el, ar binemerita de la patrie și s-ar alege și cu ceva parale de la edițiile succesive. Mi-a răspuns că nevastă-sa, căreia îi repugnă știința și se încrede doar în inspirația divină, l-ar dibui și l-ar chelfăni oho, oho! praful s-ar alege de cojoaca lui!...

Ce-am vrut să subliniez în intervenția mea? Am vrut să subliniez că civilizațiile pierd întotdeauna o parte din cunoștințele pe care le-au dobândit, că suma totală a acestor cunoștințe este egală cu pătratul minus unu al ariei cercului folosit la încercuirea lor. Și, ca să fiu mai explicit, vreau să subliniez că istoria, în ciuda regulii că toate fenomenele evoluează de la simplu la complex, recade adesea de la complex la simplu, principiu ce a mai fost semnalat de câțiva dintre antevorbitorii mei. Practic, se poate afirma cu certitudine că aproape toate creșterile de la unu la zece sunt urmate de descreșteri de la zece la unu, cu pauză la trei pentru odihnă, redistribuire de atribuții și responsabilități și reconsiderări istorice pe măsură. Reiese, spuse în încheiere Aenius Acidus Acer, că este perfect posibilă stingerea unei civilizații și reluarea preocupărilor de la capăt, de la scândură și ciocan, căci lumile se recompun fără încetare o dată la un număr fix de ani, să zicem de la opt până la cinci mii...

XXVII. În cuvântul meu, spuse Linus Pauper, mă voi referi cu precădere la problemele morții, fenomen cu atât mai des întâlnit, cu cât la producerea lui conlucrează aproape întreaga lume vie (căci rareori se întâlnesc indivizi care să refuze să-și aducă propria contribuție). Lucrul ce ne întâmpină din capul locului, când ne aplecăm să studiem aspectele morții, este că, în timp ce viața ocupă doar un îngust sector al timpului în dialectică

derulare (timpul prezent), moartea e stăpână absolută pe toate celelalte (de la zidirea lumii până mai ieri). Decurge din aceasta o primă constatare: istoria, adică desfășurarea faptelor consumate, este o știință a morții, referindu-se excesiv la obiecte și evenimente dispărute, considerând gloriile și împliniri sancționate fără excepție de trecerea lor din viață. După cum se știe, comensurabile nu sunt decât mărimile asupra cărora putem interveni cu observații directe. În acest caz, ce încredere să acordăm unor fapte și persoane care, din cauză că au dispărut de mult sau nu ne-au transmis decât mesaje și vestigii erodate de agenții destructivi, scapă sistematic controlului și aprecierii?

Sunt de acord că memoria păstrează unele informații despre ceea ce a fost și s-a petrecut. Dar memoria e zbanghie, labilă și în veci mișcătoare, ca orice lucru care e viu⁹⁸; oglinda ei înșelătoare ne pune în fața unor imagini trădate, inclusiv memoria scrisă și împietrită, căci, să nu uităm, între evenimentul văzut și scrierea sau cioplirea documentului, intervin o mulțime de evenimente diverse și diversioniste, provenind din prezentul acut, momente deformatoare de impresii, infidele în totul și în detalii. Decurge din aceasta că e o flagrantă nesocotință să oferim celor ce au trebuință de învățăminte și lumini circumstanțiale imagini și fapte strâmbе și inoperante, exemplul unora care, lasă că au făcut ce au făcut doar ca într-o zi să crape ca orice muritor neînsemnat, dar au lăsat în memoria noastră numai resturi și deșeur⁹⁹, o grămadă de cenușă, din care nu poți alege, oricât te-ai strădui, decât cioburi, tăciuni reduși la tăcere, fragmente detracate de acțiunea bacteriilor anaerobe. Istoria este, așadar, etalarea expozițională a produselor încă nedigerate de țărână, vitrina straturilor superioare ale pământului devastat și batjocorit de vietăți¹⁰⁰, acționând unele împotriva altora și toate împreună.

Deși omenirea cunoaște o creștere progresivă și, de la un timp, uluitoare a populației, îi vor fi necesare câteva milioane de ani până ce numărul ființelor va putea concura cifrele morților acumulați, asta dacă războaiele, crimele, accidentele, bunăvoința diverselor persoane finalizându-se în suprimarea semenilor, ca și alte violențe, vor înceta să mai producă victime și dacă,

bineînțeleas, computerele de atunci, spre deosebire de cele de până acum, vor funcționa corect. Dar e de presupus, după experiența deja dobândită, că vor interveni și fenomene în stare să tulbure preliminările, de pildă apariția pe pământ a unor ființe fără viață proprie, îndrumate și manevrate de morții care nu renunță la atribuțiile și habitudinile de care au fost derobați. E evident că cei în viață, stingheriți de exigențele traiului, tot mai înalte pe măsura înaintării, și dezorientați de asaltul noutăților, agasați de invențiile și noile obiceiuri ale diferitelor grupări și secte¹⁰¹, ce nu încetează să-și tot afișeze programele, n-au la cine să recurgă spre a-și păstra integritatea, în afară de ajutorul celor ce s-au petrecut de-a lungul veacurilor, și atunci, acționând după cerințele vieții, se îndreaptă cu disperare spre modelele morții, spre locurile pe care cei dispăruți le-au însemnat în drumul lor, spre operele lor — un pod măcinat de copite, un turn hărănit de bombe, o carte mucegăită, cu proverbe aproximative și alte minciuni, un morman de bolovani închipuind o piramidă, o biserică din care odoarele au fost furate înainte de-a fi fost pus focul —, și caută în ele semne și indicii despre felul cum să se descurce și, mai ales, cum să moară la rândul lor. Își dă oricine seama ce și cât se poate extrage din vechituri și ce falnice sunt îndreptările cu care se aleg! După cum s-a mai arătat, cultul morților (căci așa se cheamă acest jaf masiv, din nu știu ce motive nepedepsit) îmbolnăvește categoria viajeră și o slăbește apreciabil, se raportează victime noi, paseismul oprește generațiile tinere să se dezvolte în voie, pentru că cel ce se dedică mai mult traiului printre morți sfârșește a fi anexat imperiului morților, ca Danzigul invadat de trupele Reichului cu hotare mereu modificabile. Decurge din cele spuse până acum că singura cale de punere în concordanță a termenilor antagonici viață și moarte este trecerea noastră într-un alt regn, unde moartea nu mai prezintă decât un fenomen neglijabil, mă gândesc la paradisul păsărilor și al insectelor, și, când va fi posibil, după infinite acumulări de pene și găinaț, la superregnul obiectelor mărunte și al nisipului. După cum vă este cunoscut, nisipul e alcătuit din fire inombabile, existența individualităților anonime nu interesează pe

nimeni, privirea retrospectivă devine imposibilă, doar viiturile și apele știu ce sublime sunt destinele pe care le răscolesc într-un prezent continuu și persistent.

XXVIII. Titlul de dobitoc și-l revendică mulți oameni, puțini însă și-l merită, ba aș putea spune că majoritatea îl necinstesc prin faptele lor, spuse Vitelius Improbis. Anatomic, omul e o caricatură a dobitocului: picioarele lui înjumătățite parodiază fuga adevărată; te izbește de la prima vedere neputința lui caraghioasă de-a realiza goana silvestră, cățărutul pe stâncă și copaci, saltul peste văioage și garduri, opintirea în jug și pătrunderea șoricească prin gaură; capul țeapăn și uitătura mândră — mândrie imbecilă! — sunt dovezi ale desprinderii de concret și hrană, de unde și scăderea corespunzătoare a inteligenței lui, foamea nesătulă, buimăceala în operațiunile de vânatoare (am auzit despre vânători soldate cu mai multe victime printre participanți decât dintre animale), deruta în stările de veghe și insomniile endemice slăbindu-i simțitor funcția de atac și răbdare la pândă¹⁰²; coloana lui vertebrală, anchilozată la toate încheieturile, îi conferă un aer măreț, sub care însă se ascund spondiloze și discopatii dureroase, ce stau la originea stării lui morocănoase, lipsită de gustul seninului și al perspectivei; are urechi ca și noi, dar ce jalnică e lumea de tonuri și foșnete pe care scoica degenerată le prinde; ochii, așezați prea departe unul de celălalt, și în același plan, nu disting nimic în întuneric, iar sub razele soarelui văd totul turtit și neinteresant; nu poate fi vorba de nas, deși unele exemplare îl au proeminent, podoaba așezată ori prea sus, ori prea jos n-are cu siguranță terminațiuni nervoase, dovadă că adulmecarea îi este necunoscută¹⁰³, cât despre avertismente, ele nu vin niciodată la timp și la obiect, ceea ce și face ca, în multe împrejurări, posesorul să se afunde până la sprâncene în murdărie, fără să-i identifice duhurile; cea mai tristă invaliditate apare lipsa părului și a cozii, care îl redă gol și nearticulat, vulnerabil la intemperii și la dezechilibru, cu toate urmările cunoscute (maladivitate perpetuă, caracter dubios, frică nejustificată sau imprudență în acțiuni ce solicită precauție, abilitate, precizie).

Inexistența cozii îl face dizgrațios, și-i prezintă gudurătura o scă-lâmbăială, căci se gudură pe lângă cei puternici de o sută de ori mai intens decât noi; lipsa cozii îi reduce corespunzător posibilitățile de exprimare (lătrătura lui, silabică și monotună, seamănă mult cu jeliuirea unei hiene); când e bucuros, schițează un fel de rictus penibil, ce aduce cu rânjetul nostru, toți dinții (și ce dinți prăpădiți) ieșindu-i pe buze ca la ciupercile otrăvite; când e trist, mușchii feței îi cad ca puii de rândunică din cuib, mai mare tristețea de tristețea lui! Individul n-are nici gheare, nici copite, doar un fel de mânășă moale și rece, adeseori udă, cu care încearcă zadarnic să se ajute; strădaniile lui nu reușesc să se concretizeze în sensul dorinței, mânușile se împiedică în toate nimicurile și bănuiesc că, din disperare, neputând să-și obțină hrana, ajunge să încleieze scaune și mese, să bată tabla pe acoperiș, să scrie, să răscolească clapele pianului, să se piardă în operațiuni ceasomicărești (cui prodest?), să-și amâne la calendele grecești poftetele, preferințele, visurile de muritor. Un organ important al viețuitoarelor este limba: limba lui iese aproape atrofiată, un apendice care îl împiedică să spună ceva limpede (căci urlatul pare mestecat, mârâitul — un fel de sforăitură ineficientă, chemările — o bâlbăială sfielnică). Asta din cauză că nu profesează, ca noi, păscutul în aer liber, sau rosul oaselor, sau atacul la gât, sau dizovarea bulgărelui de sare...; infirmitatea e vizibilă și inspiră mila mai ales când, cu toată dorința lui de-a linge, nu izbutește decât să îmbăloșeze — eu nu știu cum se spală, bietul, și cum își rezolvă problemele intime... Presupun că e foarte murdar.

Foarte supărător în toată povestea asta e faptul că omul nu-și dă seama de neputința și slăbiciunile lui: nici o vietate mai tembelă, mai mizerabilă. În toamna lui 28, cineva m-a întrebat (era, dacă nu mă înșel, la congresul vițelușilor de lapte) cum de-am acceptat să trăiesc în tinerețe condiția precară și dezonorantă de om. I-am răspuns că am trăit-o nevoit de împrejurări: eram orfan, cunoscusem foamea, bătusem zadarnic pe la toate porțile în căutarea unui stăpân și a unui pumn de tărâțe¹⁰⁴. Exasperarea m-a obligat la compromisuri. Dar cât de fericit am fost când

am putut deveni vită și cât de bucuros am fost când¹⁰⁵, apăsând copita în noua existență, am uitat cum fusese, din ce pricini nu mă realizam, prin ce ocean de suferințe înnotasem.

Să nu ne despărțim, prieteni, înainte de a înscris în rezoluția acestui important colodiviu decizia noastră hotărâtă de-a nu lăsa, nicăieri și niciunde, să se adreseze în neștire apelativul dobitoc. Cu atât mai puțin omului, care face totul spre a nu-l merita.

XXIX. Fie-mi iertat că intervin cu unele precizări filologice, doar la prima vedere mai puțin legate de chestiunile puse în discuție, spuse Renatus Silvester. Și eu am fost om — n-aș mai fi fost! —, și eu am cunoscut speța și m-am izbit de ea — cum spune poetul —, și eu am cules, de-a lungul anilor, o mulțime de observații interesante privitoare la aspectul, fiziologia, mărghinirea și neproductivitatea lui. Am fost de față în câteva împrejurări, când unul s-a adresat celuilalt cu dobitocule, vită-ncălțată, javră, potaie, cotarlă, măgarule! Din analiza structurală a textelor reiese că nu este vorba despre un apelativ, despre recunoașterea unei stări de fapt sau despre începutul și sfârșitul unui elogiu. Așa cum înjurătura de Dumnezeu, paște, grijanie și, foarte frecvent, de mamă și moașă nu indică în nici un fel o concepție sau atitudine privitoare la credință sau statut familial, ele dând mai curând măsura unei stări de spirit de moment, unei iritații, recursul la termeni desemnând regnul animal n-are nici un raport cu neamul nostru și nu indică vreo judecată sau vreo apreciere asupra categoriilor care îl alcătuiesc.

Omul e o ființă resemnată — puține idealuri și dorinți rezistă măcinișului vieții —, astfel că bruma de inteligență pe care o posedă n-o folosește decât să-și tot reducă, să-și ajusteze și să-și redimensioneze¹⁰⁶ proiectele și pretențiile, ajungând de timpuriu la concluzia că e preferabil să-și spună că nu le-a avut decât că le-a conceput vreodată. A deveni animal este un vis prea înalt, cum înaltă este ideea că ar putea atinge măcar jumătate din perfecțiunea divină, cu care se amăgește încă din anii copilăriei, printre povești, și în acest caz avem de-a face exclusiv cu automatisme verbale, strigările fiind deopotrivă impersonale,

paracategoriale și, recunoscându-li-se originea obscură și ineficiența practică, ex-orbitante.

Spre deosebire de animale, omul este o ființă neobosit înclinată să-și etaleze și să-și fructifice prostia, ca atare, un mare număr de cuvinte de care se servește n-are nici acoperire ideatică, nici direcție pragmatică; se folosește de cuvinte doar spre a pune în evidență golul și a face sensibile altora zădărnicia, mizeria, sterilitatea, în această privință existența lui asemuindu-se cu o smântânitoare¹⁰⁷ acționată manual care, în lipsa laptelui, funcționează gălăgios în gol, fiindu-și suficientă sieși. De menționat¹⁰⁸ că doar puțini sunt cei care vorbesc despre gratuit, termen dat acestor procese lingvistice; cei mulți nu dau nici un nume trâncănelii fără randament, ei produc baloane în mod firesc și ignorant, așa cum domnul Jourdain producea în vremurile bune proză.

Neatinși de eventuale jigniri, neamenințați măcar de intenții, să ne vedem liniștiți de treabă, cu conștiința liniștită de adevărul străvechi că dintre păsări numai cele cu megafon și gamă înaltă de frecvență pier pe limba lor. Noi înaintăm senini, iar când cântăm, înfiorăm pădurea și trezim la viață și la activitate rodnică întreaga natură...

XXX. Smântânitorea manuală mergând în gol să nu ne ispitească a gândi mecanic, spuse Pinus Alter, căci am risca să cădem în unt. Unii procedează cât se poate de laudabil, limba li se acordă perfect cu fapta, nu tot ce zboară zboară cu motor de motocicletă, s-au văzut indivizi, ce e drept puțini la număr¹⁰⁹, care, transportați de idei înalte, în zone înalte, și-au păstrat tot timpul legăturile cu planeta, cu stațiile de pompare, cu tradițiile, cu rădăcinile și, pe măsură ce urcau în sfere tot mai subțiri, fruntea proiectându-și-o în pereții stelelor, își întindeau picioarele tot mai în adâncime, în adânc, ca să pedaleze acolo pe pârghiile concretului, ca strămoșii, ca părinții, ca vărul Ionescu¹¹⁰ de la baza de aprovizionare. Este meritul acestora — și laudele noastre nu vor fi niciodată prea multe pentru a le elogia strădania — de-a fi demonstrat că ființa omenească e alonjabilă, bipolară și mlădioasă, după cum prevăzuse Pascal când, terminându-și concertul

pe evantaiul de trestie, afirmase că omul e asemănător tuburilor goale, fără sfârșit ca tuburile înădite, deplin articulat ca tuburile cu mufe, holendere, teuri și derivații de pasaj. Întinderea lui pe verticală, spune filozoful, este un rezultat al acumulărilor de-a lungul miilor de generații, căci, de la amoebă la pisică, întinsul e un exercițiu zilnic, cu atât mai prelung și mai sistematic cu cât avem de-a face cu oase și schelete mai tari, mai integre, mai temeinic nituite de artroze și cimentări succesive. Exact n-aș putea preciza ce se acumulează în vederea destinderii, e de presupus că omul adună în ființa lui goală, asemenea corăbiei ce înaintează pe mări, noduri strânse, de nedezlegat, bune de dezlegat, important e că cel ce se întinde, ca să scape de strânsoare, ajunge să câștige mari altitudini, de unde lumea se vede mai limpede, n-am să insist. Cerc cu cerc și nod cu nod, șurubăria presupusă, și iată omul cocoțat pe straturile superioare, râzând ca tontul de lărgimea desfăcută împrejur!

Perspectiva nu trebuie aruncată la lada cu gunoi¹¹¹, spuse în continuare Pinus Alter, chiar dacă putea a om. De vreme ce lumea e gonflabilă și creponată, un asemenea instrument de lucru trebuie și poate (poate și trebuie) să fie utilizat și de animale, cu toate că întinderea animalelor, oțioasă, câștigă mai mult orizontala, exceptând girafa și calul; perspectiva despătorește și învederează detalii.

Rămâne o întrebare adânc tulburătoare: putem moșteni întinsul oaselor fără a părăsi scărpinatul pielii? Vorba înțeleptului: câțiva purici inocenți, și procesul trist al îmburghezirii și plafoării își încetinește ritmul...

XXXI. Mă numesc după tată Gogoș Guttman, spuse Gogotius Gotul, de meserie sunt strateg, multe dintre lucrările mele au fost publicate în *Almanahul lunii septembrie*, ce apare regulat prin mai-iunie, câteva au primit chiar laudele corpului profesoral internațional (legat de aceasta este cunoscută aversiunea mea față de premii, le-am refuzat cu consecvență și, deși am făcut și unele greșeli în viața de om, pot rămâne mândru de mine pentru a fi refuzat să urc pe scara ierarhică, ale cărei trepte prime

sunt premiile — rezultat al adunării și împărțirii echitabile a notelor; pe unii media¹¹² i-a plasat printre primii în loc să-i plaseze, cum ar fi fost firesc, pe loc mediu, mediocritatea fiindu-le trăsătura primordială). Dacă e nevoie (dar citesc pe chipul dumneavoastră că nu e) se pot lua referințe despre mine de la doctorul Teofil Cedecalcin, în prietenia căruia mă încred și mă sprijin. În fine...

Ce vreau să spun? Iertați-mă, nu întreb, ca alții, doar ca să împlinesc o formalitate retorică, ci pătruns de cea mai sinceră nedumerire: ce vreau să spun? Adică de ce am urcat la această înaltă tribună? Care au fost adâncile, gravele motive care m-au adus în fața dumneavoastră pentru ca, dezarmat și nedumerit, acum să nu-mi aflu ideile și cuvintele? Nu știu, prieteni, mai mult decât știți...

Să rememorăm lucrurile: stăteam în salon, fără gânduri, într-o stare plăcută de reverie, când cineva a deschis ușa și a strigat că undeva (n-am distins însă unde) se dă ceva (n-am priceput ce se dă). Am sărit din pat (fotoliu, scaun, șezlong, noptieră, scară, bibliotecă, automobil, tramvai, vapor), mi-am tras pe mine haina (colacul de salvare, parașuta, centura de castitate, toga virilă, fulgarinul, costumul ignifug) și am ieșit pe culoar. Ce am văzut pe culoar? E o întrebare cu atât mai justificată cu cât nu-mi amintesc nimic, o supun atenției dumneavoastră cu inima curată, plin de încredere (în general vorbitorul se descurcă singur, se întreabă ca să-și răspundă, e o stratagemă de care nu mă pot servi, e ca o servitoare căreia teroriștii i-au suprimat stăpânul — la Londra, la San Francisco, la Tel Aviv, la Belfast), teoretic stă în practica mea să apelez la alții, cu mai multe mijloace (rațiune suficientă, vocabular, relații, birouri de relații cu public, public), adică la Domniile Voastre și la ceilalți... Cineva m-a înhățat de guler, am simțit că cel puțin zece mâini mă înșfacă și mă înghețuie în zidul din spate (tapet, calcio vecchio, var pur și simplu, placaj de lemn, sârmă ghimpată¹¹³, sârmă pur și simplu), după care mă iau pe sus și, lovindu-mă sub centură (stomac, intestin gros sau subțire, ficat, glezna), mă târăsc la acest interesant colocvii, ridicându-mă încă o dată până la nivelul tribunei și al

posibilităților mele (scândură, microfon, pahar cu apă și clondir, limpiditate, nivel ridicat), ca să-mi formulez nedumeririle (frământările, întrebările esențiale, dilemele, chestiunile, problemele), toate de asemenea manieră și într-un astfel de stil (stil interogativ, stil și metode de muncă, stil gotic, stilu-liru), încât mă simt mic și intimidat, nedumerit ca înainte de întrebare, hotărât însă pe calea pe care am apucat-o (culoar, șosea, magistrală, cale ferată), la dispoziția dumneavoastră...

În concluzie, spuse Gogoț (Gogotius) Guttman (Gotul), știți care e dorința mea? (Vă întreb sincer, deschis, cu palmele mâinilor goale, cu sufletul deschis ca o cutie de conserve golită, ca un oraș militar declarat oraș deschis, căci pot jura cu mâinile pe inimă: n-am nici cea mai mică idee care mi-ar putea fi dorința, către ce s-ar îndrepta inima mea, dacă mâinile n-ar sta pe ea, și ce mi-ar face, în ultimă instanță, plăcere.)

Nu-mi rămâne decât să vă rog să dispuneți recoborârea mea (aterizarea, debarcarea, aselenizarea, schimbarea locului de muncă, coborârea de pe cruce) și trimiterea mea în salon (pe sus, jos, acum și aici, în pavilion, pe scări, cu liftul, urgent), la pilule, la visare, la relaxare, la sora Angelica (înger-femeie, cu aripi diafane, cu seringă și fler, femeie optimă ca mașina de scris Optima, în plus nostimă ca celebra Lucreția Nostima, căci cine este și ce vrea, și cine pe cine gâbjește?), și de ce să vă mulțumesc pentru atenție, când întrebările au fost formulate fără voia mea (a ta, a lui, a motanului ce nu mai contenește să mă ironizeze, să râdă de mine și să toarcă)?

Cui prodest?

PS. (pe un bilet trimis din sală, cu rugămintea de a fi inserat în procesul-verbal): Și cine este (dacă prezidiul nu consideră că dezvăluim secrete militare) numitul Cyrano de Bergerac?

XXXII. Ziua de 18 iunie a aceluiași an, spuse Lucilius, va rămâne pururi vie în amintirea mea: dimineața fusese învăluită în neguri, perspectiva munților se înjumătățise, ochiul trebuind să se oprească pe clinul Titanei, aburit ca un pahar, dar, spre amiază, negurile

se strânseseră către Cornul Caprei, formaseră pe cer un masiv de piatră mai înfricoșător decât în veci încruntatul Surul, și foșnetul copacilor, și fulgerele înfiorând orizontul, și tunetele grele rostogolindu-se în văi anunțau o furtună teribilă, ploi torențiale, inundații.

Am presimțit nenorocirea, am întrevăzut urmările ei. Trecuse de orele 14 când am hotărât să acționez. Îmi amintesc perfect toate amănuntele pregătirilor: am desprins din cui hanoracul cu cataramă de argint, mi-am strâns pe glezne șireturile vechilor însă desăvârșiților mei bocanci de alpinist, am înghesuit în rucsac o cămașă cadrilată, toporișca de oțel cu coadă scurtă, o pereche de ciorapi de lână, câteva cutii de conserve și o carte, cea mai la vedere în raft — *Tactica infanteriei* de Weintraub —, și am ieșit neîntârziat. Plumbii reci ai ploii mi-au izbit puternic obraji, vântul tăios, „cuțitul solștiului de vară”, cum îl numesc meteorologii, „biciușca sfântului Petru”, cum îi spun țăranii de pe valea Ialomiței, mi-a străpuns coastele. Am trecut vâlceaua deja clocotind și am scurtat-o prin grădina lui Neamțu, ca să ajung, sărind un parapet de piatră, în șoseaua asfaltată. Șoseaua era pustie, râul din apropiere urla ca scos din minți, valuri de smoală se rostogoleau pe dealurile Brata și Lupul, întunecând valea.

Am mers voinicește prin furtună fără să mai privesc înapoi, am înfruntat volburile și cețurile mereu mai dese, am traversat mașinal viituri și văioage turbate, am trecut poduri și, când apele mi-au închis calea, am doborât cu toporișca plopi și sălcii tinere cu care am improvizat punți. Dincolo de Scropoasa, căderea unei stânci blocase poteca; am fost nevoit să escaladez o brână și să mă țin la fiecare pas de rădăcinile dezgolite ale brazilor. Undeva, pe Plaiul Foi, am întâlnit un călugăr de la schitul Peștera, luptând și el din greu cu vânturile și secerile ploii. Mi-a dat binețe, mi-a spus că spre Obârșia ar fi un drum pe care, de când știe el, nu l-au stricat furtunile, viiturile; am decis să ocolesc Blana și să-l aflu. N-am urcat o jumătate de oră că, într-adevăr, drumul indicat mi-a apărut în față. Bindecuvântat drum! Străbăteam acum lungi terase mângâiate de o dulce adiere a aerului, ploaia încetase, o geană întârziată a soarelui mi-a înseminat sufletul. Luceafărul clipea în albastrul văii.

Nu căzuse seara, și eu mă aflam pe platou, îmbătat de aromele ierburilor și de cântecul pietrușelului, cerul se umplea de stele mari, calde, doar departe, într-o vale, se mai răsuceau vălătucii furtunii. Am urcat o potecă colțoasă, spinii mi-au mușcat mușchii picioarelor — abia acum îmi dădeam seama că plecasem cu pantalonii scurți și, fără îndoială, am regretat regeștii mei pantaloni golf, cu jambiere — și, într-un târziu, am recunoscut la o sută de metri Valea Cerbului, dominată de bastioane și țăncuri mărețe, dormitând în fulguiala timpului.

Am simțit în piept gâlgâind bucuria învingătorului, plăcerea celui care, întotdeauna primit cu familiară prietenie în leagănul începuturilor fără de sfârșit, este generos răsplătit pentru noua lui cutezanță, pentru perseverența încă o dată dovedită. Am ridicat palmele spre cer, am trimis lumii calme de sub tălpile mele, pereților crenelați și porților adâncului, oamenilor rămași să dea piept cu furiile apelor un salut înalt, încărcat de speranțe, apoi, purtând cu mine toate bucuriile și visele trăite de-a lungul unei vieți bogate în lupte și împliniri, mi-am dat drumul de pe stâncă în golul ce se căsca la picioarele mele și care mă așteptase răbdător de ani și ani. Golul m-a sorbit imediat în adâncuri, după care nimeni n-a mai auzit de mine.

Probabil, a încheiat Lucilius, căderea și moartea mea au fost regretate, nu-mi pot închipui lumea pe care am iubit-o nici indiferentă, nici lipsită de sentimentul recunoștinței¹¹⁴...

(Și totuși oamenii nu joacă degeaba dambilușca*)

I. Acum suntem pe deplin edificați că emiterea, formularea și depozitarea în cărți a adevărilor de tot felul n-are alt scop decât de-a ne stimula să inventăm bazaconii, sminteli și minciuni, spuse Onoriu Tripedes, fiind de la sine înțeles că, fără ele, ne-ar fi greu să recunoaștem produsele neobișnuite ale spiritului, singurele care împing civilizația înainte. Faceți și dumneavoastră, iubiți prieteni, proba: luați, de pildă, afirmația că pământul se învârtește în jurul soarelui și al axei sale și considerați-o un adevăr. Inventați apoi cu mintea voastră de zile mari¹ o planetă care, după ce s-a închegat din ceva bălegar, ceva tărâțe și ceva hârtie creponată, a urcat pe cer, paralel cu Calea Lactee, o punte foarte stabilă, pe care, de jos în sus, pomesc să traverseze grupuri de oameni, cete de animale, familii de zei și de balauri, șiruri de păsări cu turbine, corăbii încărcate cu lăcuste, muște de sticlă și roiuri de șuruburi cu filet, cu antene neliniștite și cu piciorușe de sfoară și, mânându-le spre scopuri înalte, faceți-le să tremure de frica prăbușirii în gol, să se înmulțească de spaima risipirii în spațiu, să inventeze la rândul lor o mie de alte șiretlicuri prin care să parvină la un liman — să zicem la peroanele paradisului. Ei bine, pe adevărul vostru nu se sprijină nimeni, căci cine are trebuință de mecanică în domeniul viu al devenirii?,

* Rondea aproape conică, din lemn, al cărei vârf se pune pe podea, și pe care copiii o bat cu un bici, făcând-o să se învârtască.

în schimb pe sminteala solidă a punții cerești se înghesuie să calce toate vietățile, fiecare dintre ele să-și încerce cutezanța și bărbăția, să facă ceva deosebit: adevărul care nu îndeamnă (sau constrânge) la acțiune și proiectare în spațiu degeaba a mai fost formulat; în schimb, minciuna hrănită de iluzie și înfierbântată de orbire antrenează mulțimile, le îndrumă să rezolve fel de fel de probleme, conduce în cele din urmă la perpetuări nesfârșite de operațiuni libere, neprevăzute, și, într-o impetuoasă rostogolire, la inventarea altor iluzii și minciuni — nu numai generatorul ce se învârtește produce energie... Între o situație clară, controlabilă, și alta provizorie, amenințată continuu de dereglări și de prăbușiri, cea de-a doua este de preferat, căci, se vede bine, doar aceasta din urmă mișcă lucrurile, le animă și le trimite mai departe, foarte sus².

II. Dar nu numai atât, continuă Tripedes expunerea sa: adevărul suferă constituțional de evidență, ajungi la el de vrei sau de nu vrei, căci toate aparatele și toate degetele care le apasă acestora butoanele merg oricum tot într-o direcție, *a lui*. Bucătăria adevărului e simplă și dezolantă: dacă mintea n-a ajuns la adevăr în anul, să zicem, 3000 înaintea erei noastre, cu siguranță îl va atinge în anul 3000 al erei pe care o parcurgem, acest lucru era de prevăzut... Minciuna și iluzia promit în schimb rătăciri prin zone pe care nimeni nu le-a bănuțit, descoperind în fiecare vâlcea a timpului câte o nouă geografie. Spațiul adevărului îl știm limitat și arid, cel al minciunii — mai larg decât universul. Ca animale, plante, insecte, obiecte, nu suntem interesați nici o clipă să trăim pe istmurile înguste ale certitudinilor, fiindcă într-o zi ne vom da seama că locul nu ne ajunge, carnea și zarzavaturile s-au epuizat, iarba s-a ofilit, iar aerul nu ne mai încapă. Dar avem inima plină de speranțe: dacă nu știm ce ne rezervă marșul pe punțile ascendente, sentimentul că fiecare pas ne oferă perspective noi ne obligă să tot înaintăm, să ne tot fâțăm de colo-colo, să nădăjduim că un eveniment nemaivăzut sau o stricare a unei legi fizice ne poate zdrobi și face pulbere. Meșterul care a luat metrul și a măsurat o scândură rămâne în veci un imbecil,

știindu-i lungimea: se culcă liniștit în patul lui, mănâncă pofticios toată poșirca turnată în strachină, ba chiar linge strachina cu floricelele de smalt cu tot, iar când se scoală, îi vine cântecul pe buze, și cântă de răsună coclaurile, până ce, tot măsurând, mâncând strachina și dormind, îi sosește ceasul să-și taie acea scândură după înălțimea și lățimea trupului și, prințând în cuie bucățile, se grăbește să-și facă sicriu, să se întindă în el și să se lase purtat de semeni în fundul unei grădini, în adâncul unei gropi, adio metru și lumină... Altceva se întâmplă cu meșterul care își simte metrul scăzând la întâmplare până la dimensiunile degetului său cel mic: de câte ori măsoară, scândura apare mai lungă, mai groasă, el taie un capăt și bucățica se dovedește mai lungă decât scândura întreagă, care și ea, la rându-i, crește mereu. Din ciozvârtă face un pod peste Rin, miezul îl utilizează la pavalul Suediei și al mărilor din jur, lucrează în continuare rondele, turnuri inexpugnabile și berbeci care să le surpe, trambuline și bile pentru popice — și face atâtea popice³ că nu-i ajunge o viață de cinci sute de ani să le tot doboare, în sfârșit strunjește o dambilușcă, pe care o bate cu biciul ca să o învârtească, și dambilușca se-nvârtește⁴ și ea, producând felurite figuri, timp de câteva mii de ani...

Rostul învârtirii și compunerii figurilor nu-l știe nimeni, în afară de cel care, neîntrebându-se, descoperă ca-n vis că viața e relativ scurtă pentru a extrage tot ce e de extras din mica bucată de lemn trecută prin strung...

III. ...O lume alcătuită în bună măsură din iluzii și minciună, față de alta, înțepenită în buloanele adevărilor, are avantajul că arată mai dinamică, mai fertilă, și toate acestea conduc la trecerea mai rapidă dintr-un regn într-altul. Un filozof din secolul trecut spunea, pe bună dreptate: „Calul care nu are curiozitatea să afle din enciclopedii ce este o aripă și cum zboară o rachetă rămâne să tragă în veci cotiga cu bolovani. Pegasul se naște din interpretarea liberă a umbrelor. Poți muta toată ziua ceasul de pe masă pe noptieră și de la încheietura mâinii pe frontispiciul turnului primăriei: niciodată deplasarea lui nu va produce

cu-adevărat mutații.“ O singură evadare de-o clipă de sub tiranica apăsare a mecanismului (cel mai simplu e căderea ceasului pe dușumea sau într-o căldare cu apă) și mutația devine posibilă. Într-adevăr, o parte a schimbărilor radicale ce ne-au ridicat pe scara viețuitoarelor se datorează dereglării ceasornicelor lumii, din momentul când n-au existat două cadrane care să arate aceeași oră... Mărturie stau sutele de mii de locuitori ai pământului, a căror experiență arată că, atunci când bomba a căzut⁵ peste orașele lor, nu i-a distrus numai pe ei, ci a prăpădit până la unul și ceasurile ce le îngrădeau inițiativele... În părelnicul joc al umbrelor pe ziduri au distins chipuri, modele, soluții anatomice. Într-o fracțiune de secundă, calul și-a simțit atunci aripile la încheietura omoplaților. Pegasul putea tropoti prin văzduh...

IV. Așa cum adevărul pretinde un limbaj coerent și o comunicare, prin el, limitată, iluzia și minciuna au nevoie, ca să modifice în profunzime realitățile, de un cod de semnale cât mai îndepărtat de ceea ce numim îndeobște sistem. Luați o marmotă și îndemnați-o să vă spună cine a fost și ce a vrut Immanuel Kant. Vă va răspunde, ca *Micul Larousse*, că respectivul a fost filozof german, născut la Königsberg (1724–1804), că a fost autor al *Criticii rațiunii pure* și al *Criticii rațiunii practice*, al *Criticii judecării* și al *Teoriilor metafizicii moravurilor*, că marmotele îl consideră idealist critic, în care calitate susține că lucrurile ne sunt cunoscute numai ca fenomene, în măsura în care ne sunt date în spațiu și timp, forme ale sensibilității noastre. În ce privește lucrurile în sine, sau *numenele*, ele ne rămân inabordabile. Dar legea morală presupune libertatea, nemurirea și existența lui Dumnezeu. Perfect! Cuvintele sunt atât de bine întinse pe planșeta înțelegerii, ca unul pe felia de pâine, că nu ne rămâne decât să mușcăm din ele până la ultima silabă, declarând în final că tartina ne-a plăcut și ne-a îndestulat. Dar ce mâncare săracuță! Bucățica unsă nu ne-a săturat decât până la foamea următoare... E altceva însă când mușcătura a prins și acel delicios *das Ding an sich*, eventual un zgârci de-al lui, și când limba cu papilele ei răscărăcate a cuprins și ceva măduvioară... Timpul

și spațiul sunt muștarul și sarea, de-abia când le-ai dat de gust poți zice că burta se-așază pe fundament, abia atunci poți să declari că bucățile au fost bune și hrănitoare, dovadă aerul fericit și răgâiala... Într-un cuvânt: noutatea nu se arată gurii și ochilor noștri decât învăluită în muștar și presărată cu sare. Limbajul e cu atât mai cuprinzător cu cât e mai rătăcit, mai confuz și mai inutil.

Cu ajutorul acestui limbaj fără noimă încerc acum să vă ajung și să vă îndestulez...

V. ...Aș presăra intervenția mea cu mai multe săruri, lucrurile v-ar părea mai mustoase, iubiți convivi, dacă cuvintele mele ar reuși să intre în starea de grație a sosului absolut. Din păcate, sunt ținut să nu ajung la măduvioară din pricină că cineva (și voi afla eu cine, și-l voi pedepsi!) m-a închis în acest borcan și refuză să mă elibereze... După cum vă dați, desigur, seama, eu spun lucruri deosebit de interesante, gesturile mele — ele însele un limbaj elocvent — vă rețin bine atenția, vorbirea mea însă nu vă ajunge și nu vă mișcă... Ieri, după ce m-au bătut zdravăn, m-au vârat între pereții de sticlă ai acestei sticle de lapte și, dacă bătaia m-a apropiat de fraza aproape desăvârșit confuză, prizonieratul mă împiedică să difuzez în afară ceea ce se încheagă pe buzele mele. E, fără îndoială, un accident; asta nu mă consolează însă pentru lucrul doar pe jumătate făcut.

Așadar, vă rog, iubiți participanți la acest important colocviu, să deschideți capacul care mă ține captiv, să-mi redați aerul și să mă lăsați să vorbesc din interiorul vitrinei, căci nu pot trăi fără ecou, cum nu pot vorbi fără umbră...

VI. Și, pentru că autorul acestei nelegiuiri refuză să-mi ia de pe umeri tonele de sticlă ce alcătuiesc partea mea de atmosferă (eu îl bănuiesc pe Claudio Toricelli, nu vreau să spun deocamdată mai mult), voi rămâne încă pe trotuar și voi continua să vă vorbesc; mă bucur măcar de relativa mea discontinuitate, acesta e oricum un avantaj, sunt fericit că mă priviți de pretutindeni cu atenție, vă sunt recunoscător pentru această atenție...

Trecerea dintr-un regn într-altul, de la starea mizeră de om la cea de animal și plantă, se obține, slavă Domnului, ușor și repede, chiar fără ajutorul — greoi și violent — al bombeii. Important e să știi cum să procedezi. Să zicem că ești om, cum noi am fost, și nu mai poți de nerăbdare de-a te depăși. Ei bine, primul pas trebuie să-l faci către domnul Krauss, care poate foarte mult. Domnul Krauss vorbește la telefon cu secretara lui Rauss, Rauss (promițându-i-se câteva sute de guldeni) va vorbi cu Blitz, acela va determina comisia să te examineze. Comisia (stimulată cu câteva cartușe de țigări bune) va descinde la domiciliul tău și, după ce va fuma țigările dăruite, te va găsi tocmai bun pentru a te înscrie pe lista dobitoacelor. Lista va fi completă, nu va fi trebuință decât de câteva mii de lire sterline și își va lua zborul spre biroul lui Helmut, care (primind la timp grădina, mixerul și mașina de decorticat) va semna. Vei relua drumul la Krauss, spre a pune în temă pe ghilotinist (ocupat să-și reteze morcovii), un telefon e de ajuns, după care, dăruind câteva butii cu vin și, după caz, o modestă sumă (poate fi manevrată și colecția ta de tablouri, dacă o ai), te va introduce în mașina de scurtat. Ghilotinistul face treaba cu plăcere, mai ales dacă a venit vremea să-și mărite fata și are nevoie de casă, mobilă și automobil, plăcerea lui crește dacă îi oferi câteva bidoane cu ulei de măsline, una sau două scări de marmură, pentru vila care nu le are, și-i asiguri două călătorii turistice la Paris⁶.

Toate acestea și încă vreo câteva cadouri pentru mijlocitorii operației sunt perfect adecvate și la trecerea de la starea de animal la aceea, superioară, de pasăre sau insectă.

Împlinită, lista darurilor ajunge să coincidă cu lista posibilităților servicii pe care armata de binevoitori ți le poate oferi. Nu-ți rămâne decât să-ți bagi capul plecat sub arcană și să-l lași pe meșter să-și facă meseria.

Fii atent la momentul-cheie când ghilotina face pac, căci, îndată ce capul ți-a zburat dincolo de parapet, trupul trebuie să o ia la goană spre un adăpost pe măsura noii tale condiții... Preferă vizuina!...

VII. Programul mi se pare simplu, însă detaliile s-ar cere expuse și mai confuz, ori cutioara în care m-au închis face imposibile și răsuflarea, și vederea schemelor pe care le-am desenat. Scoateți-mă din cutioară și vă voi spune tot ce știu — îndeosebi modul cum se poate trece direct de la starea de om la aceea de insectă, cu scurte popasuri sub ghilotină, sub focul înviorător al plutonului de execuție sau pe-o filieră dublă de furci caudine.

Fără îndoială, nu va striga cocoșul de trei ori⁷ că sumele pe care le-ați avansat și-au făcut rotația, ca soarele în jurul pământului, ca sângele meu pe geamul vitrinei.

VIII. Moartea e o invenție epocală, ferice de cel care ne-a dăruit-o (poate domnul George Prometeu?) și ferice de noi că n-am refuzat-o. Am avut noi bănuiala că numai prin moarte se poate înainta...

IX. Deci Omul, primitivul și disprețuitul, a inventat moartea și darea de cadouri. Lui să-i fim recunoscători. Nu degeaba bate el dambilușca...

X. Biologic și estetic, ființa noastră de-acum are unele imperfecții temporare, spuse în încheiere Onoriu Tripedes; nu de puține ori, aflându-mă într-o societate, am surprins persoane care mă priveau nu numai cu o curiozitate asaltatoare, dar și cu nedisimulat dispreț și, auzindu-le cuvintele ce semnalau unul sau altul dintre neajunsurile anatomiei noastre, am simțit cum urcă din nou în mine complexul de inferioritate, stare de care mă credeam definitiv vindecat. Urechile lungi, pilozitatea abundentă generală, mobilitatea cozii, spuneau criticii noștri, nu ne asigură o longevitate de invidiat, căci, atâta timp cât mai există în lume oameni ce devin vânători și vânători ce se consideră oameni, va dăinui și pofta de-a ne împușca spre a ne răpi auzul fin, blănurile fastuoase și coada. E absurd să sfârșești de pușcă, lucru cu care ei, ce se hăituiesc cu mare bucurie și se suprimă

cu aleasă virtuozitate, s-au obișnuit; dar e trist să scurtezi viața neșemenului cu plumbi... Fără îndoială, ei procedează așa și pentru a nu le putea dovedi că suntem aproape eterni, fiindcă toate primejdiile pădurii, muntelui și grădinii zoologice la un loc n-ar izbuti să ne suprimă până la unul, ar supraviețui măcar câteva târle, câteva haite, câteva cete — și n-au trebuință să se vadă că e posibilă depășirea condiției umane, că există o alternativă⁸... Dacă sunt imperfecțiuni în alcătuirea noastră, și desigur sunt — eu le voi arăta neîntârziat —, nu avem decât să le înlăturăm, să dezvoltăm ceea ce e pozitiv și să ardem cu fierul roșu tot ce ne pare inutil sau înjositor, de pildă mirositul sub coadă, în orice caz nu spargi urciorul când nu funcționează motorul...

(Eu vă vorbesc atât de limpede și atât de înflăcărat, iar voi vă urcați în tramvaie, dați fuga la magazine să vă umpleți sacosele cu cârnați și paste făinoase, vă precipitați spre stadion să vi se bată în față mîngea, ba unii parcurgeți un drum și mai lung, începeți în stradă o discuție cu o femeiușcă, o trambalați toată ziua prin cofetării și cinematografe, o capturați ca pe-o vulpe și o duceți în patul vostru să vă spună cuvinte aromitoare, în timp ce vă pregătește surpriza unui copil... Păi colocvii e asta? Păi așa ne-a fost vorba? Oferiți-mi, prieteni, șansa de a-mi duce și eu demonstrația până la capăt, creați-mi climatul potrivit, în apă, pe pământ și în aer, ori ne ocupăm cu descifrarea științifică a fenomenelor, ori ne irosim energiile mâncând, bând și iubind. Puțină decentă, prieteni!)... Neajunsurile noastre sunt agasante, de acest lucru ne dăm bine seama, cu atât mai limpede cu cât unor exemplare le-au crescut în spate, în zona omoplaților, linguri de lemn, ce nu le servesc nici la lopătare, nici la zbor, cel mult la mestecatul magiunului. Sunt, și asta se vede uneori de la o poștă, și indivizi care, din lăcomie, au acaparat prea multe organe, parte achiziționate din abatoare, parte preparate de laboratoarele nemțești de genetică. E excesiv ca unii să poarte doi ficiți, alții să se fâlească cu cinci capete, când un singur cap era prea suficient pentru a le pune în mișcare sistemul maxilar și, cu ajutorul lui, a epuiza cârdul de rațe sau pășunea verde, asigurând râgăiala și rumegatul ulterior... Procesul obiectiv

are un sens simplificator și nu unul augmentativ, noi nu trebuie în nici un caz să complicăm lucrurile, să ne îndepărtăm de țelul eclerat de-a deveni, într-un an sau într-un mileniu, obiecte...

(Urât din partea voastră, prieteni! Cuvintele mele se întemeiază pe observații adânci, științifice, vă interesează direct, spun continuu numai adevăruri zdrobitoare⁹, vă văd însă neatenți, preocupați de interese meschine, iată-l pe lupul cu inimă pneumatică, în tramvaiul aglomerat, scoțându-și bilet pentru a merge la aeroport și a decola neîntârziat, mare scofală să zbori peste capetele tâmpite ale celorlalți! Mă simt vexat, îl văd pe tigrul cu șase bujii cum vorbește la telefon cu Geneva, dând și primind instrucțiuni, e o atitudine ce nu face cinste regnului animal... Colocviu sau cabină telefonică e adunarea noastră?..)

XI. Ca atare, oamenii nu joacă degeaba dambilușca, spuse în continuare vorbitorul, ei îi bat cu biciul pe semenii lor spre a-i scoate din piele, ca neamțul acela, lupul din haina de lup: asta se numește proces de autodepășire; când au izbutit să-și iasă din pielea fină, dau să intre imediat în pielea îmblănită, trecerea seamănă cu o mutație... Tot astfel se va întâmpla când se vor schimba blănurile în pene, fulgi și puf și, mai târziu, din pene și fulgi în suprafețe netede, șlefuite și bizotate... Biciul se va dovedi întotdeauna un instrument foarte potrivit în evoluția regnurilor, și se vede și acum că, pe măsură ce se subțiază sensibilitatea și gândirea, șfichiuirea întregului corp devine mai necesară. De vom avea răbdare, vom prinde ziua când, biciuită la sânge, o bicicletă va ceda tot ce are ea mai bun și din cadrul și ghidonul ei se vor desprinde nisipul, praful, molecula, adaptându-se toate spre întemeierea unui alt regn...

(Dar astâmpărați-vă, în numele cerului, și nu vă mai foțiți pe bulevarde, prin piețe, magazine și școli, căci zgomotul pașilor voștri, foșnetul pneurilor automobilelor voastre, șuietul avioanelor voastre îmi intrerup fraza, mi-o redau ininteligibilă, nu vă veți alege din această reuniune măcar cu câteva învățăminte! Iubesc dobitocul, disprețuiesc zoofilia. Potoliți-vă, v-am rugat,

altfel sunt nevoit să pun punct comunicării mele și să mă retrag la pat!¹⁰)

Spuneam că oamenii nu joacă degeaba dambilușca... Dincolo de câteva ezitări, de îndoiala care le-a înjumătățit puterea de-a acționa, ei sunt consecvenți în mânăuirea biciului și apăsarea trăgaciului. Știu ce fac și asta e bine...

XII. Femelele lor erau frumoase¹¹, trebuie să recunosc, aveau un mers ușor și, unele, farmece imposibil de descris... Am cunoscut femele cu studii la Paris, slabe și prăfuite ca bibliotecile între rafturile cărora trăiseră: păstrau încă pe pielea lor fină semnele moi ale frumuseții și acele semne s-au păstrat și mai târziu, când iradiațiile bombei le-au gudronat epiderma și le-au ars albul ochilor... (Eu vă vorbesc despre lucruri înspăimântătoare, voi îmi batjocoriți spusele umblând de colo-colo, ba intrând într-o fabrică, ba căscând gura în fața unei vitrine cu lenjerie de corp... Nu v-a rămas decât să mâncați pizza napolitană și să beți bere... Câtă nepăsare, ce îngroșare teribilă a obrazului!... Acu îl strig pe domnul doctor să vă înțepe, să vă bage mințile în cap, cum pretinde că știe, și știe! Sunt martor ocular al tuturor nelegiuirilor voastre, chiar dacă mi-ați pus ochelari de cal și m-ați închis în acest împutit closet public... Vă aud, deci sunt martor auditiv... Stâmpărați-vă!)

XIII. Și casele lor erau frumoase, continuă calul Tripedes intervenția sa. Unele fuseră construite de Sansovino, altele de Bramante, altele de Michelangelo, oricum se lucra bine — încet și solid — pe acele timpuri... Ridicau temple și coborau vespasiane, cu aceeași pricepere... Bravo! Dar astea i-au întârziat, căci confortul i-a moleșit, cu greu îi scoteai din casă și din piele.¹² (Dar scoateți-mă, vă implor, din această încăpere care miroase, căci apa nu curge, fereastra e blocată, nu văd pe-aici nici un petec de hârtie, șirurile de inscripții de pe pereți n-au nimic liniștitor. Altfel, chem pe Dumnezeu, și nu veți scăpa nescărmănați, dată fiind marea lui mânie, capacitatea lui punitivă ilimitată...)

XIV. Acestea fiind spuse, spuse către încheiere Galenus Tripedes, eu mă retrag unde stau retras. Sunt epuizat și-mi pare rău că v-am reținut, vom vorbi cândva la aer și veți ști atunci că eu v-am iubit, că m-am căznit să vă înfățișez soarta mea și a tuturor. M-ați jignit și m-ați ignorat. Vă iert. Trag mânerul cu dragoste, căci apa încă lipsește, și vă salut.

CARTEA A TREIA

I. Când vorbim despre oameni, așa cum facem acum și aici, trebuie să ne folosim exclusiv de mai mult ca perfectul doi răspetrecut, își începu cuvântarea Rara Avis Avicena, pentru că numai acest timp al verbului poate să măsoare imensa distanță ce ne separă de ei și de trista lor condiție. Nouă, păsărilor și insectelor, această formă aberantă a naturii — omul — ne-a produs, de-a lungul mileniilor, grave neajunsuri, jigniri și pagube (să amintim, printre altele, nedemnele plesnete cu care liberul-cugețator a urmărit pe pereți neamul nevinovat al țânțarilor anofeli și al muștelor de bucătărie, sau pocnetele teribile cu care a risipit fulgii păsăretului tomnatic), și doar faptul că, în adâncul încețoșatei istorii, noi înșine am traversat întâmplător condiția stupidă de bipezi, bălăcărindu-ne în mizerabila mocirlă a smintelii orgolioase, gustând bălăbâiala, dialectica și cefaleele (cu care se plătesc excesele unui singur organ), ne oprește de-a trata subiectul cu indignarea și scârba meritată.

Continuăm să vorbim despre oameni și din alt motiv: faptele și lucrările lor, mai mult decât vriile, hârjoanele, sfada și ciripitul nostru, provoacă, prin însăși desfășurarea lor, ilaritatea și mila, într-un amestec atât de potrivit, că adesea sfârșim, cunoscându-le, în hohote dementiale, în colici și tăvăleală, efecte pe care bietele fabule, cu care ei se distrează și prin care încearcă o oarecare compensație, nu le stârnesc. Memoria noastră scurtă ar putea trece peste anecdote, mai cu seamă în verile secetoase, când

preocupările de-a descoperi un hambar rău sigilat, un butuc de miere sau un pârau proaspăt ne risipesc și ne înstrăinează, și am putea ignora ce fac și ce cugetă oamenii, dacă n-ar veni să ne zgândăre și să ne gâdile istoriile lor, manualele de tot felul, documentele ținute întotdeauna în bună păstrare, în biblioteci și seifuri, în fine, gazetele și revistele lor pline ochi cu povestioare de altădată. Arhiva lor cu bazaconii — se spune — poate provoca râsul a trei planete¹ de mărimea Terrei, și lacrimile hazului ajung să umple trei oceane Pacific, în plus lacurile americane... Oamenii nu pot spinteca liniștiți o rață sau o potârniche fără să evoce tot timpul masacrul stilul și metodele de spintecare practicate de părinții și bunicii lor, cât privește somnul, el nu e niciodată reconfortant din moment ce pleoapele congestionate le sunt vizitate fără odihnă de spectrul celor ce i-au premers. Sunt atât de robiți morților, încât trăiesc doar cu vorba ceasurile vieții lor, faptele le făptuiesc după legi și instituții îngropate sub straturi groase de colb, și fac orice numai să nu gândească cu propriul lor creier, mai rău decât somnambulii, vai de pretențiile lor la hegemonia lumii!, să mori de răs de caraghioșia lor...

Deschideți cărțile de căpătâi, lăsați lor spre a le amorți gândirea și a le împletici mersul: înțesate cu fapte ce nu pot fi în veci atribuite unor ființe cugetătoare, ele relatează îndeosebi despre evenimente întemeiate pe crimă și nu am eu atâția fulgi și-atâtea pene câte motivații inventează spre a le prezenta drept necesare. Foamea, bolile, cutremurele de pământ, trăsnetele², inundațiile, prăbușirile de teren, asfixia cu sulf și intoxicațiile cu ciuperci sunt dulci mângâieri pe creștetul umanității față de cursele, asalturile, șiretlicurile, cruzimea ce urmăresc suprimarea omului, ștergerea urmelor lui de pe fața pământului. Nici un domeniu n-a cunoscut perfecționări mai importante, conduse uneori până la un rafinament ce uluiește, ca acela al crimei, iar dacă, întâmplător, mintea omului a descoperit ceva care să fie de folos, să sporească mijloacele și să înlesnească înaintarea spre bunăstare și fericire, n-a trecut mult timp până ce semenii să întoarcă folosul spre distrugere și risipă. Regularitatea și obstinția cu care se produc asemenea înlocuiri de scop sunt comice, cu atât mai

comice cu cât niciodată nu s-a văzut inventator de procedee diabolice care să nu cadă el însuși victimă propriilor invenții. Ce poate fi mai hazos decât să vezi o specie întregă lucrând decenii și secole în șir, adesea milenii, pentru dispariția ei?...

Despre nesăbuința comică a indivizilor avem dovezi fără număr. E foarte amuzant să vezi cum, dintr-o omenire alcătuită din smintiți și criminali, se speră să se obțină într-o zi ceva bun, cu alte cuvinte altceva decât era de așteptat, ca în fabula nu știu cui, care nădăjduia ca Parisul, unde trimisese un vițel, să i-l înapoieze, după studii, intelectual, și nu bou... În ciuda adevărului, o întregă școală de gânditori a dat în brânci să ne convingă că suma tuturor porcilor înghesuți într-un țarc face mai mult decât adunătura părților grase: iată însă că porcarul, miștit în acest chip, venind într-o zi să adune ouăle de cristal și lâna de aur de la vietățile clefăind în neștiință, nu s-a ales decât cu murdăria lor și cu excesul de slănină, după care a trebuit să plece la școli înalte, să se pună la punct cu saltul de calitate, cu adaosul de sumă, cu toate vrăjitoriile ce-i ameteșeră speranțele. Fac și oamenii câte ceva laudabil, spre pildă perpetuarea speciei (însă ceva mai complicat și mai obositor decât noi, căci risipesc o gramă de timp ca să se împerecheze), dar câștigul și-l amanează de la început, pentru că băieții și fetele rezultate trebuie să facă ceea ce ei au făcut, să accepte condiția și repetiția, de la iluzie la eșec, în așa fel încât fie să termine printr-o crimă, fie să se lase terminați măcelărește de alții. Chiar dacă toate acestea presupun unele clipe dureroase, spectacolul e comicios și antrenant, personajele se fac de răs cu voia lor, sminteala și petrecerea pe seama ei nu sunt lipsite de învățăminte.

Pe cât de grosolan e scopul, pe-atât de rafinate mijloacele de a-l atinge. Unul dintre cele mai vechi obiceiuri, petrecerea, cunoaște o mulțime de varietăți, printre care aș enumera nunta, balul, serata dansantă, masa prietenească acasă, masa la restaurant, spectacolul cu madame, concertul (și aici câte subdiviziuni!), teatrul, jocurile publice, parlamentul, circul, retragerea cu torțe, promenada în grup, bătaia cu flori, banchetul, tratația pe picior, onoarea la botul mânzului, recepția diplomatică,

întoarcerea vizitei, revanșa, ceaiul dansant și ceaiul cu bombe, cheful de trei zile, cumetria, botezul și, în sfârșit, praznicul la morții realizați cu prilejul tuturor acestor reuniuni.

După mijloace și numărul preliminar de victime, se alege ocaziunea cea mai convenabilă, să zicem nunta³. Pentru succesul ei, este necesar ca numărul ucigașilor să fie de cel puțin șapte, câte taine prevede codul penal, care — dat fiind cadrul organizat — nu izbutește niciodată să-i dovedească pe toți. Se stabilesc părțile. Se delimitează interesele. Se prenotează, în linii mari, victimele. Se apreciază, paralel, pagubele materiale, egal împărțite între familii, consecințele juridice și prejudiciile morale. Se stabilește un plan de bătaie. Se pregătesc cuvintele de ocară trebuitoare, armele la care să se recurgă (avându-se în vedere și sifoanele, cuțitașele de tort, carabinele cu lunetă și instrumentele muzicale ale lăutarilor), eșaloanele de rezervă (cavaleri de onoare, nași, veri ai mirelui, eventual preotul, după dezbrăcarea odăjdiiilor, vecini cu tragere de inimă și precizie). Se închiriază din timp o sală (dacă se poate un restaurant vast și potrivit, ca Waterloo) și costumele de război pe talie. Se calculează o mie de alte detalii, inclusiv recuperarea veselei sparte și a mobilierului dislocat, reparându-se echitabil cheltuielile pe cap și pumn de comesean.

Toate acestea fiind aranjate, părțile în așteptarea răfuiei se interesează ce tineri din localitate au ajuns la vârsta căsătoriei⁴ și care sunt motivele pentru care întârzie să se cupleze și, dacă măsurătorile și testele indică ceva, aranjează într-un șir de reuniuni plene și ședințe pe secții, în deplină înțelegere, cine pe cine să ia, când și în ce mod. Ca și cum n-ar fi vorba despre pregătirea unui masacu, se folosesc instrumentele cele mai delicate, mai gingașe, de la schimbul de scrisori sentimentale până la vizitele reciproce ale tinerilor, de la comentariul bătrânelor până la etalarea avantajelor și dezavantajelor unirii a două clase de salarizare, două sindicate, două grupe sangvine, două paturi cu tăblii și, firește, două cimitire. Se enumeră porțiile de pilaf de care părinții mirelui s-ar putea dispensa în favoarea tinerei căsnicii, se inventariază posibilitățile lui de-a fi, la timpul potrivit, bărbat bărbat, iar ale ei de-a înainta cutezător în coaja

cartofilor de curățat (metode, procedee, randament), de-a utiliza la maximum capacitatea de alăptare (rezervoare, periodicitate, conținut de vitamine) și de-a intra în luptă, când patria strigă după ajutor, în cazul în care bărbații, bătrânii și copiii cad încolțiți, morți sau prizonieri. Atât sunt de nerăbdători să treacă la fapte, și atât de meticuloși, că nu se liniștesc până ce nu vad cu ochii lor rochia miresei, până ce nu pipăie capa de hermină, cerută cu împrumut de la o plutoniereasă, până ce nu cercetează cu lupa floricelele de ceară, plastic și șisturi cristaline ale cununii, pantofii scorțoși de bunica, la începutul secolului, cu un prilej analog, când, întorcându-se de la fotograf, fusese nevoită să treacă balta înot, cu pantofii de lac în mână, panglicile, așternutul de pat, fracurile nașului și ale escortei lui, cauciucurile mașinilor ce vor purta cortegiul prin oraș, sentimentele și povețele preotului ce va oficia slujba, opiniile lui privitoare la problemele păcii și ale războiului, presentimentele preotesei, starea vegetativă a ramurilor arborilor genealogici ai familiilor ce se unesc în aceeași grădină, configurația constelațiilor la oră de seară.

Un stat-major devine necesar de îndată ce nunta a intrat în faza numărătorii inverse, cu vreo cinci săptămâni înainte de start. Mașini grele de luptă aleargă atunci spre cartierele marginale, transportând persoane importante, adânc îngândurate, pătrunse de răspunderea ce le revine; o armată de civili în vestimentație paramilitară îi întâmpină, le dă onorul, le ușurează coborârea de pe afetele de tun și chesoanele anexe, îi sprijină până ce izbutesc să pună piciorul pe peroanele puternic iluminate, îi protejează în fața asaltului reporterilor, operatorilor cinematografici, curioșilor. Ora e înaintată, dă să anunțe un purtător de cuvânt, convocarea are ca scop stabilirea planului de bătălie, strategia și tactica, și alegerea băaturilor, factor hotărâtor în câștigarea victoriei, inclusiv în cele trei războaie mondiale ale vremilor moderne.

Reuniunea se desfășoară astfel: părțile, desfăcute pe două laturi ale unei lungi mese acoperite cu postav verde, avansează pe rând și simultan diverse idei, pe care secretarii, așezați în spațiile fotoliilor, le trec grabnic în dosarele lor; unul strigă coniac

și îndată, de vizavi, i se răspunde votcă, și apoi se aude vin alb și urmează replica: șliboviță! Se strigă, în continuare, țuică bătrână, cidru, bere la sticle, vin roșu, palincă, negru de Bitumia și rozé de Brabant, Florio și Amar, nectar de smochine și trăscau de Trăscau, în sfârșit șampanie și lichior de nuci. Cineva poate propune limonadă, pepsi-cola sau ceai reumatic, în scopuri diversioniste, însă statele-majore resping cu dezgust, pe loc, propunerea, experiența arată că nimeni nu-și pierde capul bându-le. Se configurează deja o situație, nunta are loc sub auspicii favorabile, statul-major minor și cel major superior se retrag, în clipet de blițuri și în ropote de aplauze, se dă un comunicat în care se afirmă că acordul a fost deplin și promițător și se publică în ziarul local o poză a principalilor eroi ai reuniunii.

Zilele trec, și mirosul de friptură de berbec, de varză călită, de cozonaci și plăcinte se întetește. Râurile de arome își au izvorul în bucătăria socrilor mici, fumurile îmbătătoare învăluie cartierul, impregnează șirul de ploi ai străzii, pătrund în sala căminului cultural, unde tocmai rulează un film despre patimile după Matei, traversează bulevardul și doboară câteva importante personalități locale, la birourile lor, preocupate să pună capăt lipsurilor din alimentația publică, se scurg apoi spre gară, imobilizând rapidul internațional Istanbul-Madrid, scoțând din sărite pe șeful stației, care decide, după lungi ezitări, să-și trimită demisia la minister (așa nu se mai poate!), întâlnindu-se deasupra grajdului comunal cu celălalt râu de arome, provenind de la bucătăria socrilor mari — fumuri grele⁵, bărbătești, de chiftele cu mult usturoi, de piftii, de scovergi. În aceeași seară, exasperați de aceste tulburătoare miresme, trei călugări ai vechiului schit din apropiere văd pe sfântul Ilie în persoană, biciul li se învârtește deasupra creștetelor, carul lui de foc îl calcă pe cel mai vârstnic, mai greoi decât ceilalți, se dovedesc zadarnice intervențiile postului de pompieri: carul de foc înfruntă jetul de apă și se pierde nevătămat în nori. Se primește întâmplarea cu cea mai mare bucurie, luându-se ca semn că legătura tinerilor e bine văzută în zonele superioare ale atmosferei. Ceasul primăriei

încremenește la ora minunii, tras de jos, cu ață subțire și precizie, de paznicul venerabilei instituții, care nu ia leafa de pomană...

Masa, în ziua nunții, se desfășoară după cele mai riguroase reguli, primite în dar din moși-strămoși și, de aceea, tradiționale. Exuberanța invitaților nu reușește să coloreze indispoziția mirilor: pe față o strâng necondiționat pantofii (la picioare) și coronița cu suport de sârmă (la cap), pe mire îl ustură încă stomacul (ulcer) din pricina discuțiilor în jurul dotei (cu ipotecă), socrul refuzând să-i transfere zece porții de pilaf, care i s-ar fi convenit exclusiv, acela pretextând că nu i le poate ceda din cauza unei călătorii în Bulgaria, ca turist, și nici așa nu-i ajunge pentru plata excursiei, e nevoit să mai împrumute încă — probabil de la o mătușă — cinci porții turistice, cu hartan de rață la cuptor. Câteva verișoare și câteva nepoate înfumurate, ajunse la rangul de servitoare neplătite, capabile însă de orice, se simt îngrețoșate, din pricină că au gustat pe la bucătării ori salatele cu ou cam alterat, ori sosurile cam prea grase, înecate în boia de ardei, ori marinadele de pește răsuflat, așa că fotografiile ce sparg gheața oglinzilor le redau palide, livide, cu buzele inflamate.

E momentul surprinderii avangărzii: se toarnă în pahare (stacane) palinca teribilă. Se repetă operațiunea până când combatanții își revin parțial în fire, verii mai ales, și se trece fără pauză la atacul pe flancuri, cu lichior și secărică; mătușile dinspre mireasă ies curând din luptă, parte se predau inamicului cu toată zestrea, cu tot harnașamentul (una își scoate, ca să-l predea, corsetul, învinsă). La cota mirelui, unde lupta abia se pregătește, se aduc bateriile grele, se concentrează cei mai vajnici și mai hotărâți bărbați, care trag neîntârziat bere, vin roșu, votcă, apoi se cavalcadează spre întăriri, spre răcitură, spre varză. Socrul mare, aprigul apărător al bastionului de pilaf, cade printre primii, după el se prăbușesc, pe rând, colegii de promoție ai fiului, un general în retragere, un pluton de asalt, încercat la bucătării, o nepoată ce trăsese la murăturile din cămară. Se aduc fripturile, se reprovizionează frontul cu alte vinuri — roșu molan, rozaliu de Șanț, Băbească de Salerno-Crâmpoșie —, se porcede la lupta corp la corp, sectorul II fiind primul, acum devenind urgentă

și necesară despresurarea: combatanții își aruncă hainele (mirele fracul și papionul), șirurile de pușcași hainele negre de împrumut, coloanele de cucoane și blindate pelerinele, jachetele, rochiile de metal, șalurile antitanc și jupele parașute.

Se trece îndată la căutarea punctului nevralgic din dispozitivul inamic, acolo unde chiftelele, gogoșarii și vinul spumos cu traiectorie lungă au operat primele breșe. Un combatant al miresei ia în palme capul unui nepot ce tocmai lăsase tava și-l bubuie de câteva ori de blindajul mesei, de răsună întregul câmp de bătălie (zornăitul paharelor), și îndată doi infanteriști ai părții atinse ridică sticlele goale și țintesc chelia socrului mare, a soacrei tractate, a unui unchi până atunci întârziat în neutralitate activă. Se aud trompeți de asalt, îmbărbătători, și un eșalon de madame își face intrarea prin strâmtorile bufetului și orchestră, lovind extrem de precis cu platourile cu icre și salate moi. Cad pretutindeni, ca la seceră, cei mai buni fii ai mesei. Se aruncă în luptă cuiraserii, bărbați din ambele neamuri, integral jigniți în mândriile lor, profund decși să lupte și să moară. Unul îl poprește pe inamic cu polonicul pentru potroace, pregătit pentru la ziuă (nu aduce ziua ce aduce ceasul), altul blochează între farfurii pe un laș ce da să fugă unde vedea cu ochii, un al treilea deșurubează mesele de servit din buloanele și balamalele lor și, detașându-le tăbliile, le folosește pentru confortabile lovituri în cap, de sus în jos, rareori lateral: arma, ca orice instrument-surpriză, doboară zeci de asaltatori, numărul victimelor sporește văzând cu ochii. La pilaf, adus la masă (ceea ce nu face o bună impresie) direct în cratiță, formațiile răvășite primesc comanda regrupării și recăștigării liniilor, dar grupe de parașutiști (dintre care nepoții nașului și clienții cuscrului) intervin lateral, ajutați de chelnerii locali — interesați de la un moment să câștige alături de câștigători —, și o masacrează pe plutonăreasă (furnizoarea capei), pe căpităneasă (sora cumnatei), pe maioreasă (vecină, beligerantă ocazională), pe coloneleasă (procuratoarea pentru ocaziune a serviciilor de ciorbă), pe generăleasă (spirit rigid, femeie înaltă cu înalte prejudecăți, imparțială în măruntele dispute, dar tigru fioros în bătăliile cruciale), pe mareșală

(doamnă de un aristocratism pur, elegantă și energică asemenea răposatului său soț, mareșalul de Kastana Muntenegru). Ultima, colectând la varză toate virtuțile neamului ei de războinici, plus pe cele ale soțului, neîmfricat încă în groapa lui, acumulându-le alături de eroismul din piept și de decizia din braț, rezistă o vreme exemplar pe divanul răsturnat, sub șifonier și pe culoarele labirintului, unde îi zac strămoșii — doi regi și un țârcovnic de biserică (așchia rea a familiei) —, răspândind teroarea în asaltatori, doborând o grămadă, mutilând cu lovituri de sifoane și de satâr spuma armatei atacatoare. Cum superioritatea numerică își spune oriunde cuvântul, cade secerată pe când striga să se aducă muștarul, știut fiind că muștarul azvârlit în ochi derutează, oprește și cel mai îndrăzneț asalt, doboară până și avioanele⁶ din înaltul cerului.

Luptele continuă de obicei până a doua zi la prânz (dar s-au văzut și conflagrații ce nu s-au stins înainte de trei zile, cu toate intervențiile poliției de-a se căuta o rezolvare diplomatică, la Geneva!), se înregistrează momente sublimе, se spun în iureșul bătăliei cuvinte memorabile — despre pilaf, despre fecioria miresei, despre soarta omului pieritor, despre socotelile socrului, căruia, dacă i-a mers cu fiica mijlocie, nu i-a mers cu prezenta, oricât a manipulat. Către ultimele ore ale luptelor, războiul își mută teatrul de operațiuni în stradă, mai la larg, unde se apelează la parii gardurilor, la pietrele caldarâmului și, în final, la cea mai temută armă a arsenalelor moderne, secretă până a nu fi scoasă din carâmbul cizmelor: cuțitul.

Fiecare nuntă trebuie să aibă cuțitarii ei reputați. De regulă, aceștia nu se-amestecă în disputele din timpul mesei: mănâncă liniștiți tot ce li se pune în farfurie, beau cinstit tot ce li se toarnă în pahare, își găsesc timp să facă complimente miresei și să deșurubeze, dintr-o memorie al cărei ghivent scârțâie, o mulțime de fasunguri elocvente privind anii când mirele le era coleg la școala de arte și meserii, și când pișicherul fura plătica din tigiia intendentului — pescar vigilent la apă, dar foarte molâu la gătit. În cele opt ore destinate culturii, cuțitarii cântă de inimă albatră, romanze și folkuri, cu foc și romantism, ca la seara literară

a nu știu cărui bard, și în cântul lor se amestecă și melancolia țărâni, și dorul de acasă (sentiment ce se înfiripă optim pe vatra de-acasă), și nevoia acută de răzbunare împotriva celor apropiați, mizerabili!, ca să știe cei de departe și să ia aminte. Abia la ieșirea la aer, dimineața pe răcoare, a doua sau a treia zi, după stare și onoare, spiritul belicos li se pune în mișcare și merge, pe picioarele lor nesigure, la țintă, la sânge, la victorie. Ei luptă uniți, cuțit lângă cuțit, s-ar putea spune că nu alții decid soarta părților și împlinesc rațiunea nunții...

Măcelul se încheie cu vaietele supraviețuitorilor în drum spre spital, cu strângerea mesei și triumful — susținut de lăutari — al învingătorilor. Mireasa și mirele, însoțiți de câțiva credincioși, se retrag în patul nupțial, scăldat în lumina diurnă, unde urmează să li se aplice cataplasme și oblojeli, uneori carapace de ghips. Armatele victorioase și armatele înfrânte se retrag în țările lor de dincolo de negură, socrul mic cu răni adânci și piciorul târâș se întoarce la gospodăria lui, să-și înnumere încă o dată porțile de pilaf cu care va călători peste hotare, soacra mare se retrage în munți, ca strămoșii, ca să ascundă în haznale darurile și banii războiului, căci nu e război din care să nu tragă profit un oarecine, o oarecare...

Ocaziunile celelalte, numite la început, prilejuiesc confruntări asemănătoare, fiecare cu specificul și culoarea locală. Morți și răniți, la fel.

Dacă eu, care sunt sticlete de livadă, am putut să văd câte am văzut și să mă distrez după cum m-am distrat, închipuiți-vă, stimăți prieteni, ce și cât poate vedea un papagal instalat într-un turn având un larg câmp de observație, și cât poate el să râdă (având organe specializate pentru râs)... Cunosc un cuc, adăpostit într-un pendul cu balcon, care posedă, pentru a-și exprima veselia, douăsprezece talgere de tinichea potrivite să acompanieze petrecerile... Închipuiți-vă cât poate el să râdă de oameni, dacă nu trece oră de la Dumnezeu fără ca talgerele să bată ca nebunele...

II. Oamenii? Fac un efort considerabil ca să-mi amintesc de ei, spuse Iritans Monteverdi-Flit⁷, și doar rareori memoria

mă servește și-mi aduce imaginea lor. Aș avea și eu poftă de râs, căci singurătatea mea pe tulpinile sălciilor și arțarului e în general tristă, monotona, cântecul broaștelor în vâlceaua de la Podul Trăsnit nu are haz. Dacă nu se remarcă prin altceva, omul este totuși un subiect vesel. Scuzați-mă două minute, să-mi iau haloperidolul și să mi se facă injecția... Am să revin cu explicații care vă vor interesa...

...Unde rămăsesem? Vorbeam oare despre valorile nutritive ale gunoiului de grajd, despre josnicia dovedită de pisică în tranzația cu vrăbiile și presurile sau despre pretențiile omului? Și dacă îmi amintesc că despre om era vorba, pot să jur că nu-mi amintesc nimic despre faptele lui, cu toate că afirmam în fața tuturor că acele fapte sunt ridicole și stârnesc hazul (atunci când nu indignează). Îmi vine în minte acum episodul de la Valencia... Căzuse acolo, din întâmplare, un avion de rutină purtând o bombă și, după cum au scris ziarele, câteva sute de oameni au pierit într-o clipită. Faptul ar fi putut rămâne fără importanță, căci numărul victimelor nu depășea pe acela al accidentelor de circulație, chiar dacă acestea din urmă se însumează într-un număr mai lung de ani... Felul cum mor victimele mă interesează mai puțin, din moment ce lumea pretinde victime... Ei bine, pe chestia de la Valencia s-a făcut un tapaj disproporționat de mare, s-au pus în mișcare sate și târgușoare, ba chiar insule izolate din singurătatea oceanului, tot ce era omenire și nu avusese nenorocul să se afle sub avionul ce dăduse bomba s-a ridicat să protesteze, să strige, să avertizeze... Ceea ce mi s-a părut curios a fost faptul că indignații n-aveau cui să se adreseze și atunci strigau unii la alții, se amenințau unii pe alții, își aruncau unii altora cuvinte de dispreț și înjosire, străbătând ulicioare și străzi pe unde nu călcase și n-aveau în veci de gând să calce făptașii. Reporterii îi însoțeau, unii filmau tălăzuirea mulțimilor și își opreau obiectivul pe câte o inscripție, depeșele venite de la Paris se încrucișau cu rapoartele plecate de la Tokio, câte un senator accepta să dea citire, într-o adunare de babalâci, unora dintre relatările de la fața locului; inovații dispăruseră, părea că nici nu existaseră inovații, morții rămâneau cenușă, așa

cum fuseseră încă din prima clipă, în acest timp alte familii ieșeau la poartă, în stradă, și se revărsau în șuvoiul de protestatari, hotărâți să strige și să se indigneze... Se dialoga, vezi bine, cu fantomele...

Veți obiecta că treaba asta își are rațiunea ei, că așa cum spuneau cei ieșiți în uliță, trebuie să se știe până departe, în metropolă, că oamenii sunt împotriva, că nu acceptă să fie zdrobiți de bombe, povestea nu e recomandabil să mai fie repetată, uite ce zgomotoasă poate deveni mânia oamenilor pașnici... Oho, ce frumos, ce înălțător!... Dar luați seama că șuvoaiele de oameni decizi să nu mai îngăduie cereau, încă din ajun, prefectului și parohiei autorizație să fie indignați și să tălăzuiescă, indicau pe hârtie, cu semnături și tocmeli, străzile și ulicioarele pe unde să-și strige de-ajunsul și refuzul, promiteau să înceapă la orele cutare și să sfârșească la orele cutare, cu pauză pentru masă, solicitau să li se orânduiescă pe trotuare măsuțe cu limonadă, crenvurști și plăcinte calde și se angajau prin contracte amănunțite să despăgubească pe oricine ar fi avut de suferit deplasarea, la înghesuială, a unui gard, răsturnarea unui automobil, fracturarea unui copac, veștejirea unui rond de flori...

Adică era mare lucru să se înțeleagă, dacă cineva ar fi avut curiozitatea să se intereseze, că oamenii sunt împotriva procedurii de-a fi uciși peste noapte sau în zori, fără a fi întrebați?... Ca și cum s-ar fi spus că, în fine, dacă e să fie suprimați, e indicat să-și dea și ei consimțământul, după care bomba, avionul, pilotul, racheta și satelitul pot cădea... Las la o parte alte considerații, țin doar să amintesc că fabricanții de bombe, prea ocupați de producția lor, au fost foarte mișcați de această idee rezonabilă și au cerut generalilor să nu dea bombe acolo unde cei îndreptățiți nu sunt dispuși s-o primească în cap.

Desfășurarea pe străzi a sutelor de oameni impresionează pelicula fotografică, nu însă pe strategi. Așa cum indignarea are dreptul să se exprime, strategia are rostul să suprimă. Fiecare cu treaba lui și, din moment ce contractele stipulează în zece puncte până unde pot înainta părțile, totul e în regulă, se poate dormi liniștit sub un cer potențial bun (sau rău).

Avionul jandarm iese din neguri în zorii zilei, pe neștiute, face bezele turiștilor și țăranilor de pe ogoare și, din neatenție, se prăbușește. Indignații ies din casă la oră fixă, anunțată prin radio și prin ziare, își împlinesc cursa, strigă că nu le convin ora matinală, bezelele, surpriza, mai ales bomba, și se întorc la treabă ca să sporească producția de tunuri, crucișătoare și focoașe cu mai multe încărcături. Unii pe înfundate, în adânc secret, alții în plină lumină, sinceri ca rândunica. Se poate înțelege cine pregătește surpriza... În chestia asta oamenii se dovedesc mai naivi decât albinele...

Nepriceperea lor a pricinuit destule neajunsuri și le rezervă încă multe...

III. Eu cred că antevorbitorul meu vulgarizează îngrozitor o idee nobilă, spuse Myriapodus Tancredini. El își închipuie că o largă acțiune omenească poate porni de la reacții imediate, unul se apropie cu plesnitoare să mă terciuiescă, iar eu fug cu toate picioarele mele să mă ascund într-un jgheab al bufetului... Asemenea albinelor, cunoscătoare profunde ale strategiei, omul respinge acțiunea oarbă și, asemenea lor, nu acționează înainte de-a consulta tabelele logistice, și nici măcar atunci când ursul a răsturnat butura sau coșul împletit, nu înțelege să-și prezinte replica. E nevoie de un răgaz cerut de calcule, de potrivirea titrului, abia într-un târziu cade comanda. Ceea ce vedeți dumneavoastră pe străzi e o afacere ca oricare alta, căci, așa cum multe rațiuni și socoteli îl pun la treabă pe fabricantul de bombe, împingându-l să caute avionul care să-i facă modestul serviciu și aviatorul care să-i poarte peste capete mașinăria, tot astfel o mulțime de scopuri nedeclarate se află după paravanul cu umbre jucăușe pe care îl vedeți. Și într-un caz, și în celălalt, se poate bănuși că există persoane și grupuri care își văd serios de interesele lor, nu se poate să nu se urmărească beneficii și avantaje, între impuls și răspuns fiind, așa cum ne învață dialectica, un raport dialectic. Dar afacerile trebuie decelate ca afaceri, trebuie consultată bursa.

Pe când, într-un trecut îndepărtat, eram câine, am urmărit pânda a doi dulăi. Unul încerca să-i taie calea celui alt și, la fiecare pas făcut de primul, cel de-al doilea mârâia amenințător, cerând cale liberă. S-au supravegheat așa timp de câteva ore, abia au înaintat câțiva metri, nici unul n-a atacat, dar nici unul nu s-a lăsat atacat. Interesant este că între ei funcționa o înțelegere tacită, pentru că, în tot timpul conviețuirii pașnice, fiecare și-a împlinit o grămadă de treburi, pe care, bănuiesc, nu le putea rezolva dacă ar fi fost liberi și ar fi zburdat prin livezi, după pisici, după cai verzi pe pereți: unul și-a netezit amănunțit blana, și-a extras din laba posterioară o așchie de pin, și-a curățat unghiile, cel de-al doilea și-a reglat auzul, purtându-și etichetele, pe rând, peste pavilionul urechilor, și-a dres stomacul cu câteva fire de iarbă, și-a deparazitat conștiința picioarele de dinapoi. După unele mișcări mai accentuate, când s-ar fi părut că nimic nu-i mai oprește să se înhațe de gât și să se tăvălească, se așezau domol pe coadă și priveau, într-o poziție de adâncă, pură contemplație, zborul lăstunilor pe cerul senin, crenelurile munților ce fereștruiuau orizontul, rotunjirea merelor sub soarele de iulie, și după seriozitatea cu care făceau toate acestea, am fost sigur nu numai că nu își pierd vremea, dar o și folosesc în modul cel mai inteligent cu putință. Într-o vreme, melancolia și sentimentele umanitare trădate de ochii animalelor mi-au spus că acea liniște încordată a devenit fertilă, și nu mă îndoiesc acum că cei doi făceau, fiecare după har și nivelul cultural, versuri... Se poate afirma, și eu o afirm cu toată răspunderea, că mocsitul conflict stradal fusese o necesitate, timpul consumat în pândă avusese rațiunea lui, din tensiunea participanților — ce până la urmă s-a încheiat cu părăsirea teatrului de operațiuni — civilizația a câștigat o experiență și s-a îmbogățit cu câteva ode și epode pe măsura vremurilor. Dar cine ne oprește să credem că unul din cei doi exersase, în răgazul creat, la un clavecin imaginar, așa cum deținuții fără pian învață pianul pe marginea scândurii patului?

Nu se irosc energii de florile mărilor, cum nici târta de cotei care hoinărește noaptea pe ulițe și prin grădini, uneori ațâțată de parfumurile franțuzești ale unei cățelușe, nu bate caldarâmul

și roghina de capul ei, când știut e că negustorii de mănuși, care au evidența fiecărei pielicele, urmăresc din turn, cu radarul și lunetele, pas cu pas, evoluția materialului, integritatea lui, acumularea de calități — căci pielea e mult mai durabilă decât plasticul...

Uitam să vă spun că statistica ține evidență de fiecare individ, fie el om sau câine, toate câștigurile și toate pierderile sunt trecute corect la catastif. Mă rezum să avansez, în încheiere, ipoteza că și zborul fluturilor în livezile înflorite e o mașinațiune a unui oarecare, persoană ce nu socotește că trebuie să se arate preseii⁸. Dovadă provizorie poate servi înmulțirea insectelor, a cataoagelor, ce cunosc — an de an — retipăriri în tiraje fabuloase...

IV. Să ne înțelegem bine: nu e cazul să facem aici afirmații care să privească soarta planetei, doar ne-am înțeles să vorbim liber, desprinși de interesele mărunte, scutiți de orice ar putea să ne implice responsabilitatea, spuse Tintarella Bevilaqua. Colocviul nostru și-a propus să dezbată marile probleme ale lumii mărunte sub sloganul: „Ne privește totul, dar răspunderea pentru spusele noastre o poartă integral medicii.“ Căci numai medicii au drept de portciocan.

Lipsită de orice responsabilitate⁹, intervenția mea se vrea precisă ca piersica, argumentată ca Norvegia, blindată ca răgacea, înaltă ca Convenția¹⁰ de la Paris, pătrunzătoare ca violoncelul, universală ca subtilul cariu de lemn. Desfid orice încercare a domnilor auditori să rețină adevăruri din zbârnăitul meu, noi nu bâzâim aici ca să schimbăm lumea, asta e treaba mandibulelor tari și a perforatoarelor angajate, noi țiuim persistent spre a ne trece vremea, căci prânzul e departe, unii suferă săcâiala tratamentelor inumane, și până la filmul următor va mai trece multă apă pe Dunărea mediterană... Așadar, în pomi și pe streșini, prieteni!...

Am un prieten care funcționează ca pionier în lădița de campanie a unui combatant și, în această calitate, a călătorit din Algeria în Indochina și din Congo în Camerun, participând la cele mai multe dintre luptele purtate pe acele tărâmuri de

stăpânul său, un tâmpit de caporal dornic de îmbogățire rapidă și de căsătorie cu fiica președintelui Truman. Acea ploșniță a dobândit o mare experiență de viață și, în concedii, m-am putut împărtăși și eu dintr-însa. O scenă memorabilă mi-a arătat că omul, la a cărui amintire ne cutremurăm, dă uneori dovadă de delicatețe și simț al realităților. Era în timpul ultimului război mondial. Se pregătea o bătălie decisivă, o armată sperând să smulgă din mâna celeilalte un golf, o colină, un drumeag de țară, un istm, o șiră cu cobze. Săptămâni în șir, avioanele, camioanele grele și trenurile blindate au transportat tone de material și mii de oameni la cota stabilită; la un moment dat n-aveai unde pune piciorul, atâta armată se adunase în tranșee, în cazemate, pe parapetele întăriturilor; a trebuit să vină un general care să deseneze cu creta un cerc pe pământul gol și să indice un loc oarecare unde să se pună piciorul, dar numai de către cei ce-l pierduseră pe celălalt în luptă. Toate erau pregătite, soldații își terminaseră rugăciunile, comandantii cafelele, artileria încheiase operațiunea de încărcare a tunurilor, aviația nu aștepta decât să i se facă vânt, în picaj sau vrie, tancurile ardeau de nerăbdare să atace, geniștii se plictiseau după ce brăzdaseră câmpia cu pontoane și poduri, pentru care și obținuseră crucea cu spade și laudele de rigoare, vânătorii de munte epuizaseră teritoriul în căutarea unui perete sau a unui gard care să le ofere escaladări pe măsură, alunecări și înlocuiri de cabluri, în nădejdea ridicării lor în grad. O inspecție paralelă a comandanților celor două armate, unul pe o parte a cotei, celălalt pe cealaltă, a constatat că totul e gata de luptă și că nu depinde decât de voința și bunăvoința lor să dea semnalul pentru ca miile și zecile de mii de războinici să se năpustească unii împotriva celorlalți, să se căsăpească conform regulamentelor și instrucțiunilor, să moară și să învingă echitabil. Momentul fiind solemn, liniștea desăvârșită, ca orice liniște de dinainte de atac, cei doi generali se pregăteau, la o distanță de câțiva metri, despărțiți de uriașe mortiere, de garduri antitanc din beton și de cazemate ghintuite, să pronunțe cuvinte memorabile, prin care să rămână veșnic în manualele școlare. Deodată însă...

Dinspre istm, dinspre magazia cu șoareci apăru în goană un soldat în vestimentație sumară, strigă ceva către înalții comandanți, făcu semn șirurilor cățarate pe metereze și valurile de pământ să ia pe loc repaus, scuipe cu năduf către tunurile gata de tragere. După ce se apropie, individul scoase din sân o scrisoare, o flutură deasupra capului și, văzând că iscă noi neînțelegeri între beligeranți, care se grăbeau să o recepționeze, găsi mai potrivit să citească el, cu voce puternică, spre a fi auzit și de unii, și de ceilalți. Ce spunea scrisoarea? Expediată de Centrul internațional al Crucii Roșii, scrisoarea anunța că, din cauza unor defecțiuni tehnice, vagoanele-cisternă cu sânge conservat pentru transfuzii și acceleratele cu medici și sanitari pentru operații au fost garate pe-o linie secundară, undeva în apropiere de băile König, din Germania inferioară, că deocamdată lipsesc locomotivele pentru manevră, elicopterele pentru depanare și mecanicii și piloții în stare să salveze situația. Ca atare, se apelează la înțelegerea Înălțimilor Lor, domnii generali de armate, să amâne cu două-trei zile bătălia, până ce zece țări neutre, ce și-au oferit serviciile — și cărora, cu siguranță, li se vor mai alătura și altele —, vor putea întreprinde ceva pozitiv pentru scoaterea lucrurilor din unghiul lor mort. Chiar dacă bătălia plănuită nu prevede, la sfârșitul ei, măcar un supraviețuitor — căci armatele, hotărâte să învingă, sunt decise să se sacrifice până la ultimul soldat —, prestigiosul centru internațional roagă pe cei în drept să judece cu înțelegere situația creată, să renegocieze ora H, căci ar fi inuman ca un oarecare să strige după ajutor, iar echipele de salvare, cantonate la mii de kilometri depărtare, să nu-l poată auzi și să nu-i poată oferi măcar un antinevralgic.

De bună seamă, bătălia a fost amânată cu patruzeci și opt de ore, timp în care comandantii au folosit toate mijloacele de care dispuneau pentru a se plânge miniștrilor și parlamentelor împotriva haosului ce domnește de la un timp pe căile ferate, trupele și-au consolidat întăriturile și și-au lustruit tunurile și carabinele, niciodată nu poți spune că lustrul e perfect!, populația civilă a câștigat ceva răgaz pentru a-și procura cartofi, flanele

cu efigia regelui big bandului preferat, pomadă împotriva viselor urâte și sicrie pe măsură.

La termenul stabilit, trenurile cu sânge conservat au ajuns la destinație, comandanții au comandat foc, istmul s-a cutremurat din temelii, praful și pulberea s-au așternut între magazia cu șoareci și drumeagul de țară, mii de suflete s-au înălțat, în coloane și detașamente, spre cer...

A fost o bătălie strălucită. Au contribuit la reușita ei factori numeroși, dar dintre aceștia cel mai important rămâne în anale consensul umanitar că nu se poate trage măcar un foc până ce nu se află de față echipele de prim ajutor, tulumbele pentru transfuzii¹¹.

Ploșnița care mi-a povestit aceste întâmplări impresionante m-a asigurat că stăpânul ei, caporalul înfierbântat de dragoste pentru fiica președintelui Truman, a scăpat cu viață din marea încercare, lucru absolut de neînțeles.

V. Darurile prea multe ale omului m-au indispus întotdeauna, mă întreb cum ne-ar fi privit el dacă avea în plus puțința să circule pe sub apă și în aer, spuse Italo Benzi Rondini. Să vă povestesc cum am scăpat din ghearele lui, căci mă prinsese în pădure pe când, abia scutit de înfățișarea de om, începea să-mi crească pe spate păr de lup — astea s-au petrecut pe la începutul secolului al XVII-lea, nu mai știu sub domnia cărui rege al Franței... Fusesem soldat în ceata înarmată a unuia Legrand de Savoia, luptasem o vreme în Germania munților obscuri, mă acoperisem de glorie într-o încăierare ce se aprinsese tocmai în fundul pământului, în pivnițele unui podgorean de pe Rin¹², stăpânul îmi dăruise pentru faptele mele o mulțime de lucruri — o saltea umplută cu câlți, o masă pe trei picioare, o pereche de obiele doar de câteva ori folosite, un sac cu ovăz și o nevastă capturată de la valoni, de două ori mai înaltă decât mine. Așază-te unde crezi și îți convine și întemeiază-ți o familie, mi-a spus bunul Legrand, agoniseala îți va ajunge tot restul vieții, mai ales că femeia, bravă cum se arată, știe să tragă și la plug. Am așteptat câteva zile acceleratul care să mă ducă spre sud, acceleratul

nu circula încă, așa că am furat o căruță cu coviltir, trebuind mai înainte să-i tai beregata țaranului ce se tot opunea, căci avea de încheiat un pariu cu danezii undeva pe linia Oder-Weise. Urcat sus pe salteaua confortabilă, am mânat cu mare bucurie, consultând din când în când femeia asupra avantajelor și neajunsurilor oferite de diversele peisaje îmbietoare. Năzuroasă, valona strâmba din nas și cerea să trecem bravi printre ispite, impresionismul obstinat îi întoarce stomacul valon pe dos¹³, ceea ce e de priceput, așa că nu ne-am oprit decât pe-o culme, unde se băteau milanezii cu venețienii, într-o răstoacă, unde francezii îi jupuiau de vii pe turci, într-un fel de cetate, unde cetățeni mărunți tocmai terminaseră o răscoală și se ocupau cu uciderea notabilităților locale, așteptând ca a doua zi acele notabilități să treacă ele la măcel, corespunzător, să-i curețe pe cei mărunți. Am mai poposit într-un sat, ca să ne împărtășim și noi din bunurile unuia ce fusese ars pe rug, și într-un han, de unde fuseseră izgonite două cete de borfași și acum se făcea mare slujbă de mulțumire lui Dumnezeu pentru că scăpaseră cu bine din jaf: de acolo am luat, cu pioșenia cuvenită, câteva cuverturi, un serviciu de ciorbă frumos lucrat în alamă și o casetă cu galbeni. Pe preot ne-am mulțumit să-l speriem, aruncându-l — până la noroaiele iadului — într-o privată.

Am traversat de trei ori Alpii, încurcați de unul Simplon, tăietor de piatră, care ne tot promitea un tunel, dar cu greu se apuca de treabă, încurcat la rândul lui de o nevastă cam sucită, cam geloasă, având mania telegramelor, una-două și iarăși vino urgent, mama în agonie, băiatul rupt pisica, bunica fugit America cu căpitan galeră, stop, vino bani potriviți... A fost foarte greu, mai greu decât în bătăliile cu celții, la un moment critic ne pierduserăm unul de celălalt, caii rămăseseră cocoțați pe-o stâncă, a fost nevoie să accept ajutorul dezinteresat al câinilor elvețieni, al gărzii elvețiene, al parlamentului elvețian. Când ne-am văzut, într-un târziu, la Milano, orașul tocmai fusese terminat, magazinele arătau splendid, castelul Sforza igienic, un necunoscut pictase o cină pe peretele unei mănăstiri; valona, în cărnurile căreia se trezise pofta de viață: nu și nu, să acceptăm invitația patronului

și să stăm la masă, după care să ieșim în târg, să vindem obielele și serviciul și să cheltuim cu înțelepciune banii prin prăvălii și supermarket...

Am plesnit-o peste gură de-a văzut pe Cristos, am replicat că se duce dracului cariera mea, scrișă pe-o piele de vițel de mâna lui taică-meu, pe mine mă așteaptă o misiune importantă, nu am trecut eu Alpii de pomană!... Ne-am îmbarcat într-o șaretă, am luat-o la vale către Pisa și, pe la kilometrul 206+5, am întâlnit armata lui Napoleon. Un comandant mi-a propus o afacere: să-i dau piesele (cuverturile și serviciul de ciorbă) în schimbul coloanelor de porfir pe care se săturase să le transporte tocmai din Egipt. Am căzut la învoială, am înhămat valona la căruța cu coloane și am coborât din nou spre sud. Italienii sunt mari amatori de obiecte de furat, chiar de coloane egiptene, astfel că, pe drumul ce duce spre Roma, un conservator de muzeu m-a țintit cu ochii lui negri și mi-a spus: porți cu tine, nesăbuitule, jumătate din istoria lumii, îi zdruncini trecutului capitelurile, habar n-ai că povara asta te poate face om. Mi-a venit, nu știu cum, să-l cred, așa că am cerut amănunte și, în final, prospecte și propuneri. Am dezlegat din jug valona cea credincioasă, am ridicat în picioare coloanele de porfir, am înjghebat pe loc o șandrama, căreia i-am pus firmă și taxă de intrare, și pe dată o grămadă de burghezi ce câștigaseră ceva bani în ultimii ani au dat buzna să-mi viziteze tezaurul. N-a tras bine nevastă-mea oblonul prăvăliei, că s-au și înființat la poartă zeci de autobuze cu turiști — în special nemți și englezi —, automobile mici și mijlocii, unele cu rulote tractate, curând după aceea s-au înființat, cu aparatele lor și cu obrăznicia ce-i caracterizează, reporterii cinematografici, gazetarii, reprezentanții societăților de binefacere, unul sau doi papi în funcțiune¹⁴.

M-am îmbogățit vertiginos, am dobândit un nume neconfundabil în toată provincia, lumea civilizată m-a acoperit cu lauri, premii și laude, am trecut la afaceri colaterale, ceva mai puțin de jumătate din acțiunile industriei de poliesteri, ceva mai mult de jumătate din beneficiile industriei aeronautice naționale, plus veniturile substanțiale din partea valonei, care lucra

pe cont propriu, la tarife exorbitante, amorul e bine plătit în peninsula și turiștii mor să cunoască toate farmecele pământului pe care îl calcă (rivalitatea noastră relativă am tranșat-o onest, înființând în raport de vizavi două partide politice, ocazie de a ne înfrunta uneori în cele două camere, în piețele publice, de-a colabora în cadrul coalițiilor temporare).

Lucrurile luaseră o turnură fericită, când doi indivizi mascați, purtând în mâini puști-mitraliere și grenade fuzante, au pătruns în biroul meu, instalat la al treilea etaj al unui zgârie-nor florentin și, punându-mi la nas și gură un căluș îmbibat în eter, m-au imobilizat ca să mă lege burduf. M-am trezit într-o încăpere destul de largă, frumos mobilată, un fel de salon-sufragerie fără ferestre și, pe cât mi-am putut da seama, fără ușă. Aveam la dispoziție o sumedenie de băuturi alese, un televizor în culori, o bibliotecă de egiptologie (drăguț din partea răpitorilor) și o mașină de cusut, al cărei rost nu-l înțeleg nici astăzi. Necunoscuții care mă sechestraseră m-au fotografiat zilnic cu aparatele lor Polaroid, mi-au imprimat de nenumărate ori vocea pe case-tofonul cu elice de care erau mândri, mi-au adus în fiecare zi gazetele, pe ale căror pagini de frontispiciu, alături de portretele extrem de reușite, erau imprimate cifrele astronomice ale răscumpărării mele și sub care se publicau cu regularitate declarațiile valonei, călătorește ba la New York, ba la Bangkok, ce își repeta hotărât refuzul de-a plăti suma. În prizonierat era confortabil, băutura pe săturate, băieții extrem de politicoși, excepție doar unul care mi s-a adresat cu bătrâne, înainte sau după ce mi-a tăiat degetul¹⁵ arătător, ca să-l trimită mărturie avocatului meu.

Băiatul ăsta trebuie să fi fost fecior de cățea, altfel cum să-i spun? Căci tot el a venit, în cea de-a opta zi a detențiunii mele, să-mi ia viața. Cred că nici nu i-a fost greu, pentru că, scârbit de nerecunoștința valonei mele, eram de mult pregătit să i-o încredințez. M-a tratat la început cu limonadă de ananas, a trecut firesc la o specie de somnifere verzui, de care n-am văzut pe-aici, ceea ce denotă că stabilimentul nostru se situează în urma particularilor din țările avansate (nu mai vorbesc despre eficacitate, reiese de la sine), a purces la execuție metodic, cu

oarecare părere de rău că trebuie să mă curețe (neîndoios prefera să încaseze banii și să mă elibereze, dar respecta refuzul femeii valone), și, ca să nu lungesc povestea, chinuitoare în cazuri d-astea, m-a ciopârțit amănunțit cu o bardă. Tulburător a fost că barda nu era alta decât aceea folosită de strămoșii mei, adusesse bune servicii chiar și lui Napoleon, când i-o împrumutasem; la vederea ei, cu toate că eram bine drogat, n-am putut să nu tresar, ba chiar să lăcrimez istoric.

Pe când părți concludente ale trupului meu erau ambalate în hârtie cerată, sufletul eliberat de griji și de amintirea valonei se retrăgea înapoi în pădurile nordului, căutându-și etapa următoare, fericirea, bunăstarea, adevăratele valori ale lumii, liniștea și preponderența.

Nu apucasem să mă întrupez lup (asta îmi și fusese dorința!) că un grup de vânători m-a încolțit sub trunchiul unui stejar și, nici una, nici alta, voiau să-mi răpească pielea. După îmbrăcăminte și arme, mi-am dat seama că recăzusem în secolul de unde odinioară plecasem, numai că de data aceasta secolul acela nu-mi mai părea de neînțeles, îi cunoșteam obiceiurile, cultura, nivelul tehnic, dibuisem și stăpâneam metodele și stilul în care lucrează oamenii lui. Am strigat de sub trunchiul căzut, cu forță bazată pe experiență, că eu nu sunt un fitecine, că, dacă nu mă bucur de o instrucțiune ieșită din comun, știu măcar să apostrofez, să șofez și să capotez, cum mi se și întâmplase în Italia tuturor posibilităților, și că vai de acela care va încerca să mă belească, vai de mama lui, vai de statutul lui de om, producător de răni vânătorești și consumator de carne vânată... Vânătorii care mă hăituiseră se descurcau minunat, pe cât mi-am dat seama, în problemele păcii și ale războiului, chiar în cele ale războiului de gherilă, erau însă proști ca noaptea în privința categoriilor filozofice, metafizica îi deprima, le ridica în față transcendențe insurmontabile. Ca urmare a unui firesc complex de inferioritate, și poate surprinși de faptul că un lup se dovedea atât de temerar în vorbire (și gestică nu cred că fusese mai prejos), și-au luat uneltele și s-au înapoiat cu coada între picioare la casele și nevestele lor.

După lup am devenit rândunică, așa cum se poate lesne constata... Cursele n-au dispărut însă nici acum din calea mea, știu că îmi jinduiesc carnea o mulțime de răpitori. Nu-mi rămâne decât să sper ca, fără droguri, ciopârțiri sau luări de declarații, să trec într-o zi în regnul obiectiv și rezistent al obiectelor, în acest sens fac unele pregătiri, nu este fericire mai mare pe pământ decât să fii un serviciu de ciorbă, din alamă, cu încrustații mistice...

Vă mulțumesc pentru că ați și sesizat încotro mi se îndreaptă gândul...

VI. Aceste treceri succesive — și uneori violente — dintr-un regn în altul și dintr-o stare situațională într-alta, cu toate câștigurile ei, cu toate importantele anexări morale ce le urmează, mi se par încă destul de greoaie, încărcate cu inutile formalități și nesfârșite complicații birocratice, spuse Aquila Reale Tramon-tani, și dăinuirea procedurilor învechite, într-o vreme când preocuparea pentru simplificare și economii a condus la soluții ingenioase până și pe lăcuste, e de natură să ne îngrijoreze. Am călătorit recent prin mai multe țări ale Europei, am survolat cum se zice continentul, și am fost impresionat de felul în care spaniolii, bivonii și retucii rezolvă chestiunile vamale, atât de obositoare în trecut și, de la un timp, ridicole în raport cu rezultatele. Vameșii lor posedă asupra-le mici aparate detectoare, care, plimbate pe partea exterioară a geamantanelor, înregistrează fidel, ca un aparat de fotografiat, întreg conținutul, forma și densitatea obiectelor, originea lor (cu indicarea precisă a fabricii și a orașului unde se află fabrica), valoarea lor etc. Imprimatul (sau poza, sau mai exact radiografia) este operativ predat biroului vămii, unde primește câteva ștampile și semnături, apoi se introduce, fără alte operațiuni, într-un computer de mărimea radioului portativ. Prin unde electromagnetice imaginea se transmite aproape simultan la dispeceratul central din Alaska, unde 240 000 de circuite integrate, cărora li se adaugă un număr dublu de funcționari sărguincioși, cu studii academice, trec neîntârziat la analiza spectroscopică, metrologică și funcțională și,

în mai puțin de opt ore, rezultatul, sub forma unei telegrame, se află limpede pe masa șefului. Un rând de ștampile și o singură semnătură sunt suficiente pentru ca hârtia să plece spre vama care a solicitat expertiza. Bine dispus, îndatoritor, întotdeauna cu o glumă pe buze, vameșul aflat în posesia datelor esențiale dispune deschiderea geamantanului, confiscarea baticului cu trandafiri, a periuței de unghii sau a parașutei pe care le-a achiziționat voiajorul, lichidarea obiectelor dispare și clasarea chestiunii. Un aparat întru câtva similar, poate chiar mai perfecționat, se utilizează la frontiera dintre Garonia și Media Cisalpină, unde o ușoară apăsare pe un buton e de-ajuns pentru ca o serie de ferăstraie discrete să taie subțire baloturile și coletele călătorilor, să extragă din interiorul lor biscuiții fără viză vamală, lumânările de spermanțet interzise în țara vecină, subansamblele de camioane și tractoare pentru care se pretind taxe speciale, persoanele ascunse în rufăria de corp, sancționabile pentru indiferența lor la peisajul dăruit cu generozitate de gazde. N-am văzut, dar mi s-a povestit că în alte țări, ca spre pildă Remarca și Rapetanul, funcționează un sistem și mai simplu: vămile tuturor țărilor de pe glob, în înțelegere cu furnizorii (magazine, depozite, producători), plantează în produsul achiziționat, încă de la cumpărare, o baterie minusculă ce pune în funcțiune, la momentul controlului, un sistem de alarmă. Vameșii nu mai au trebuință să studieze bagajele, căci bucata de șvaițer începe să țipe încă înainte de-a intra în aeroport, iar umbreluțele de damă, ascunse în căptușeala ghetelor, alarmează întreg orașul încă din clipa intrării trenului în stația de frontieră. E adevărat că pentru fabricarea bateriilor și a sistemelor electroacustice lucrează, în America și Europa, peste trei sute de uzine, în care sunt angajați aproape un milion de lucrători, important este că neplăcutele dispute de la vamă au fost înlăturate, trecerea cunoaște o mișcare fluidă, călătorii, ca și vameșii, sunt scutiți de-a purta discuții neprincipiale, tocmeala fiind o trăsătură a înapoierii.

Și, dacă așa stau lucrurile într-un sector atât de zbuciumat ca vama, de ce oare n-am preconiza o simplificare analoagă la vămile văzduhului, prin care trecem cu doar noi știm câte

dificultăți? E o problemă metafizică, cu aceasta sunt de acord, dar e, în măsură egală, o problemă tehnică și, dacă prima rămâne neschimbată de la începutul începuturilor până astăzi, cea de-a doua se poate bucura de achizițiile recente ale civilizației...

Ridic chestiunea, n-am soluții. Vă solicit părerea, așa cum i-am cerut-o și doctorului Benonini, de dimineață; sunt convins că mai multe minți puse la lucru vor afla mai curând cheia decât o singură minte, chiar dacă aceasta a mea provine, îmi pare rău că mă repet, din însăși marea tigră a lui Apis Orientalul...

VII. Vă somez să vă predați, cu armament și oameni cu tot! spuse Tintarius Pergolesi. A sunat ora răzbunării. Vorbele au devenit de prisos. Cerul e plin de stele. Curând veți vedea cu ochii voștri cum morții ies din morminte, vulpile în stânga, leopardii în dreapta, prepelițele și coțofenele la mijloc, toate vietățile vor saluta cu dese reverențe, reglementar, pe Domnul: nu va suna ceasul de treizeci și cinci de ori, și catapeteasma fabricii de manometre se va rupe în două (sau trei). Cuvântul meu e cuvântul definitiv, sintaxa mea e sintaxa germană modificată puțin după cea slavonă, luați aminte și vă sfiiți! Și nu pune laba pe mine, Maiestate, căci de labă vei pieri! Și nu-mi face injecții, prea-înălțate, căci de injecții vei crăpa. Și dacă veți continua să mă loviți, pace nu veți avea, jucării nu veți mai căpăta, lasă că veți lăsa o impresie deplorabilă, se va duce buhul de felul cum șofați buhaiul colocviului... Nu interveniți să-mi întrerupeți intervenția! Și cu acestea vă părăsesc de bunăvoie, trec în tabăra coleopterelor: cu ele și datorită lor, voi învia din morți, cu moartea pre moarte și cu premoniții corespunzătoare... Amen...

VIII. Scurta alocuțiune a confratelui Pergolesi mi-a mers personal la inimă, spuse Presura Monforti-Merlini. Doar câteva cuvinte și am și văzut morții ieșind din morminte, câmpiile scoțând flăcări, ceasornicele lumii luând-o înainte... Ascultându-le, gândeam cât de sugestivă e în fond limba păsăretului și a

ierburilor. Bate vânt de primăvară, florile câmpului încep să grăiască, soarele iese sfios din nori, pe dealuri pasc turme de mioare, foarte curând ghiocelul cel armonios își scoate căpșorul de sub cuvertura ultimei zăpezi și, chiar mai înainte de-a se anunța la radio că s-a decretat solstițiul, apar pe ulița copilăriei poeți tineri și ferice, cu sacul la subțioară, cu zarzavaturi trufanda, ca și vestitorii primăverii, oaspeții caselor noastre, cocostârci și rându-nele, bombonereasa Rodica, maestrul făurari, în păduri nu mai trosnesc stejarii, în schimb dau cu toții fuga la pârâu să-l soarbă dintr-o sorbire și gata. Se spune că în asemenea împrejurări excepționale apar terapeuticele noi, și noi am constatat cu propriile noastre antene că acest lucru e pe deplin posibil, nu face ergoterapia într-un deceniu ceea ce rezolvă o zi caldă de primăvară într-o singură cursă a soarelui pe cer, tur-retur...

Printre păsări, maladiile moderne fac mai mult decât oricând ravagii. Doar o scurtă plutire prin aerul dimineții, în zbor jos, de pe gardul de lemn câinesc până pe streășina pavilionului și înapoi, cu o foarte contemplativă zăbavă pe portbagajul cu trapez al automobilului direcției, mi-a învederat atâta realitate, că vă pot povesti trei zile despre tragedia păsăretului și, dacă aș fi romancier, nu m-aș opri cu romanul fluviu decât la marea cea mare, în zona deltei, după ce v-aș inunda satisfăcător cu apele mele reci și adevărate. Mi se face penajul măciucă numai când mă gândesc câte se pot strânge într-un referat...

Am cunoscut scatii și pițigoi a căror ființă s-a rupt în două, care se plâng că, în timp ce o parte a lor vânează musculițe, păpuși și viermișori, cealaltă parte întârzie în nemișcare pe ram, cu sentimentul penibil că orice ar întreprinde e de prisos, pentru că e de-ajuns să se decidă a plonja în aer, și acțiunea s-a și transformat în trecut, în timp consumat; s-au cunoscut gugustiuci ce întârzie să se împerecheze, reprezentându-și mult mai acut starea de sațietate de după drăgosteală decât impulsul instinctului, farmecul orbirii înflăcărate; am cunoscut rândunele și rândunele în pieptul cărora inima a încetat să bată, prea intens supusă examenului critic autodizolvant, și aceasta pentru că, manipulând de prea multă vreme conceptele universale,

abstracțiunile, raporturile variabile între spațiul și timpul traversării lui (de-a lungul lungilor curse pe deasupra Mediteranei, când Grecia, Italia, Macedonia nu reprezentau decât derutante puncte de referință), au pierdut acuitatea receptorilor, dintre formele și culorile întâlnite nu mai rețin decât mazăgălitura unor linii paralele ce se scurg, fără noimă, mișcarea constantă a deplasării la înălțime le-a hașurat hărțile pe care le știau, ochii lor nu mai disting decât niște fotografii uscate, șterse, neprecise; într-o situație îngrijorătoare se află cocostârcii și stâncuțele, creatoare prin anii 30 a neuitatelor baletе ruse, pentru care au scris muzică nemuritoare cei mai inspirați compozitori ai secolului, Stravinski printre alții... Zburau sus, în cercuri largi, aproape nu distingeai bătaia aripilor și efortul (considerabil), lunecarea lor pe decorul de mici nori argintii crea impresia unei mecanici celeste mai fine decât aceea a constelațiilor, rotocoalele se întretăiau egal și, urmărindu-le cum se petrec și se desfac, aveai senzația că cercul se dublează pe verticală, apoi se multiplică în toate direcțiile, șirurile în vârtej dăinuind până la a realiza în azur o uriașă sferă strălucitoare; acum aceea mecanică de porțelanuri zburătoare s-a deteriorat, păsările inculte încurcă frecvent figurile, șirurile se rup înainte de-a rotunji cercurile, se semnaleză prea dese ezitări ale flancurilor, care întârzie să se replieze și pierd vizibil din eleganță și plasticitate. Fenomenul este explicat de faptul că auzul acestor păsări nu mai percepe melodia (se pare că și vânturile înălțimilor și-au diminuat intensitatea, lungimea de frecvență), reținând doar ritmuri, și nici pe acelea fără discontinuități: căderile în poză, plutirea pe poante, marele șpagat au devenit un lucru rar, coregrafia ivrescă trădează o trăire interioară fragmentată, traumatizată, grevată de contradicții. Simptomatologii derutante prezintă rațele, dumbrăvenicile, unele păsări de noapte, cucul și mierlele: din jocul și cântul lor au dispărut notele de optimism, disponibilitatea, gustul pentru gratuit, adaptarea spontană la schimbările atmosferice. Am cunoscut o rață căreia apa îi producea repulsie, un cuc amuțit pe vecie, o cucuvea zguduită de sughituri nespecifice, un stol de dumbrăvence marcate de o totală incuriozitate față de nou

și, ca atare, cu o comportare caracterizată prin inapetență pentru viață și întârzieri flagrante în luarea deciziilor. În locul vechilor figuri ludice, comportamentul unora dintre aceste creaturi se înfățișează ca scheme seci, parcă decalchiate după stereotipia gândirii și acțiunii omenești — prea multe repetiri, prea sărace episoade cu adevărat inventive, prea frecvente locuri comune.

Dar cea mai îngrijorătoare evoluție mi se pare aceea a cucului, pentru că repertoriul lui, deja sărac, se reduce în prezent la un geamăt inexpressiv, monoton până la exasperare. Se știe că această sărmană pasăre debita corect o singură strofă, vers endecasilab cu rimă alternativă ba împerecheată, ba îmbrățișată, unitară totuși în structura ei. Nimic din aceste cunoscute trăsături nu mai revin în cântul său, în geamătul său jalnic. Se pare, și fenomenul urmează să fie studiat mai atent în anii următori, că o anxietate pronunțată, cu frecvente stări de abulie și chiar de somnambulism, îl constrânge să întrerupă fraza înainte de dobândirea unui sens logic, fragmentarea silabică, cu cezură adâncă, indicând grave tulburări la nivelul scoarței... Este ceva similar cu efectul Perfil, obținut experimental prin șocuri electrice, deși cercetările ulterioare ne pot aduce surprize, căci cucul, cu toată apatia lui, continuă să manifeste — la excitantele iarbă verde, atac al uliului, lună plină, lapoviță și ninsoare întârziate — un interes mai accentuat, o neliniște înviorată, când își scutură penele și, într-un efort compensator, încearcă să parcurgă dintr-o singură răsufare strofa amintită...

Situația este cu atât mai tristă, cu cât terapeuticele clasice s-au dovedit în aceste cazuri ineficiente (la 72 la sută din subiecții tratați în clinică, rezultatele au fost nule). Sedativele, curele prelungite cu meprobamat, băile scoțiene, drogurile antiepileptice și chiar tehnicile ce includ presura, acupunctura, constrângerea fizică și anularea totală nu ne încurajează a merge pe căi bătătorite.

Colocviul nostru, dacă vrea să-și câștige recunoștința păsăretului, trebuie să declare răspicat, în termeni lipsiți de orice echivoc, opinia că tratamentele naturale (armonia naturii aplicată sistematic în cataplasme, azurul pur sub formă de gargară,

susurul apei de munte sub formă de aerosoli etc.) nu duc la rezultate sesizabile decât însoțite de o ergoterapie diferențiată, în cadrul căreia lecturile din marii oratori ai Antichității, analiza morfologică, muzica concretă își au rostul lor bine stabilit. Cucii, tratați cu mici piese la clavecin, în timp ce li se indică noi modele la gherghef, cunosc ameliorări spectaculoase; graurii și ciocârlanii, îndrumați să deseneze în aer liber, ciorile puse să se descurce în chestiuni delicate de grădinărie își recapătă încrederea în viață și încep, după câteva săptămâni, să recunoască unele linii ale perspectivei eclipsate, unele râme pe care ochiul nu le mai distingea în buruieni. O igienă generală îngrijită, o acuratețe sporită a mediului, dialogurile regulate ale medicului cu pacienții, în scopul statornicirii unei încrederi în tratament, eventual o corespondență ușoară cu bolnavi de peste mări și țări — sunt atâția papagali brazilieni ce răspund cu plăcere la scrisorile trimise de pe meleagurile noastre — sunt factori ce contribuie la sporirea efectelor ameliorative.

Fără îndoială, o mai bună stare de sănătate va putea fi sperată după instalarea în cer a noului soare, agregat aflat într-o avansată fază de construcție, de o putere preliminară la cel puțin trei bilioane de megacalorii pe metrul pătrat, înzestrată cu un radiator suflant, cu un redresor ce exclude variațiile, sursă practic inepuizabilă, cu pompă mecanică pentru refulare și cu cric pneumatic de săltare printre nori...

IX. Eu am să fiu cât se poate de scurt, spuse Curzio Erede, căci boala lungă, sărăcia păsărilor. Eu cred, măi confrate, că toată această plicticoasă pritoceală doctoricească și toate manevrele astea rafinate nu sunt altceva decât un moft scornit de persoane care n-au o treabă mai bună de făcut. Avem un dar nemaipomenit de-a complica lucrurile, ne place să dădăcim pasărea ca pe copil și nu mai găsim cuvinte în dicționar ca să împodobim cu pene niște situații simple și răspicate. Apoi eu, măi confrate, nu stau să purec fiecare găină pe care o blegește melancolia, n-am timp să pipăi țafna fiecărei bibilici. Răsfățul mă dezgustă și, dacă mă gândesc bine, nici nu cred în realitatea maladiei.

Eu iau de scurt persoana, o jumulesc puțin, îi belesc la nevoie ceafa și creasta lenevită, și-i zic răspicat să se ducă unde o vedea ea cu ochii, că nu scapă cu bine din ghearele mele. Am tăvălit odată o ghionoaie de i-au mers fulgii, a înțeleș madama că nu-i mergea cu lamentațiile tip Monteverdi, și sunt îndreptățit să cred că sclifosita a servit ca lecție întregii păduri. Eu plec de la ideea sănătoasă că părinții și bunicii noștri nu sufereau de nimic, nu se văitau nici măcar de durere de plisc, puneau pe masă un hoit atât de mare, spărgeau o ceapă atât de iute, înfulcau o varză atât de rotundă... Și le mergea, mulțumesc, minunat. Vremurile moderne, cu versurile lor albe, cu eseurile în doi peri, cu recitatori dezacordați și chitare despletite, cu grămada multilaterală de finețuri și bășici sufletești au stricat moravurile și au lenevit pipotele. Eu, măi confrate, tratez universal plângerea și smiorcăiala, inclusiv cancerul, cu bătrânescul ceai de patlagină și, când recidivează, cu aspirină (Charles) Boyer. N-am treabă. Apoi să te prind eu, ghiorlane, că-mi vii cu certificat medical eliberat știu eu cum de-o coană dropie ahtiată după țigări americane, că te vede Joe sub chip de vultur! Un șut în... și-ai să vezi, pe bază de statistică, scăderea morbidității și urcarea longevității...

În încheiere: consumați ouăle numai fierte, beți numai apă de izvor, evitați aglomerația, împotriva râiei folosiți cu încredere băile de sulf de la Sulfuroasa, purtați feregeaua cât mai strâns, eventual acoperiți-vă cu ea și ochii, nu numai respirația, în lumea de azi deochiul rămâne o reală amenințare...

X. De bună seamă, teoria evoluționistă s-a depreciat de tot, spuse François Lecocq, nici n-am văzut o mai mare înfrângere ca aceea suferită de biologia germani și englezi. Ultimele rezistențe ale acestora, în munții Bavariei, au fost zdrobite recent de tunurile, tancurile și aruncătoarele de flăcări ale noii școli creativiste franceze, în frunte cu incomparabilul Maurice Benoit, coaforul-filozof din Lyon. Am filmat cu aparatul meu căderea și risipa retrograzilor, rar în istorie o mai rușinoasă înfrângere! De-a lungul văii Rederului, la 30 de kilometri în amonte de

Perinord, coloanele de căruțe cu coviltire, sutele de cai, cotigile și târgile ce transportau boarfele neamului anglo-saxon pe jumătate nomad au căzut într-o ambuscadă spectaculoasă și am tras o mulțime de cadre ce dovedesc că puterea argumentelor celor ce se retrăgeau în dezordine nu mai reprezintă decât o jalnică amintire. Francezii au atacat¹⁶ de pe culmi, au surprins prin iuțeala operațiunii, tunurile au bătut metru cu metru șoseaua, intervenția pușcașilor n-a avut ce alege din grupurile răzlețite prin pădure. A fost o vânătoare de evoluționiști ca-n peliculele americane. Francezii, care în mod obișnuit pierd toate bătăliile câmpului deschis, dețin neîndoielnic secretul exclusiv al luptelor la cote înalte, nu le egalează nimeni pe lumea asta abilitatea, repeziciunea, inițiativa, lucru subliniat din nou de toți comentarii militari ai gazetelor apărute în ultima săptămână.

Au învins francezii, însă mai presus de ei a învins ideea că lumea a fost creată de Dumnezeu în șapte zile, așa cum de altfel transmiseseră, încă înainte cu câteva luni, agențiile de presă occidentale, care dăduseră și unele detalii. Aceste detalii, puțini cunosc faptele, le fuseseră procurate de mine, care îl întâlnisem personal pe Dumnezeu în drumul spre Damasc, într-o vineri — ultima vineri a lunii iunie —, și, dacă nu luasem imagini, căci aparatul îmi era atunci la reparat, filmul importantei întâmplări mi s-a întipărit puternic în memorie, astfel că mi-a fost ușor să-l derulez și să-l punctez cu observațiile de rigoare.

Drumul Damascului este, după cum vă este cunoscut, străjuit de bătrâni, înalți tufani ce răspândesc împrejur un aer proaspăt înviorător, lucru care face ca mulți turiști, în ciuda asfaltului de foarte proastă calitate, să-l străbată, să-l caute. În vinerea despre care vă vorbesc, temperatura atinsese 47 de grade Celsius, radiatorul automobilului meu fierbea ca un ceainic; în aceste condiții, am hotărât să zăbovesc mai mult în pădure, să aștept declinul soarelui, eventual să-mi reiau drumul la căderea serii. Cum băusem toată ziua răcoritoare, îndeosebi pepsi-cola, am simțit nevoia să mă egarez puțin pe potecile îmbietoare ale pădurii, să-mi desfăt ochii cu frumusețile sălbătice și, în solitudine, să mă degajez onorabil într-un spațiu sfânt prin definiție.

Tocmai înaintam spre un luminiș, când am zărit în razele piezișe ale soarelui un moșneag, nici prea înalt, nici prea voinic, puțin adus de spate, îmbrăcat într-o scurtă robă de in, strânsă la mijloc cu o centură roșie, purtând pe cap o pălărie albă colonială, în picioare sandale romane cu legături de piele, pe umăr o baghetă de care atârna o desagă cam ponosită. Înaintasem destul de precipitat spre copacul ales, și bănuiesc că pasul meu bruiase întru câțva vasta tăcere; moșul însă nu mă auzise, ceea ce m-a determinat să cred că era surd bocnă, asta mi-a și sugerat să mă tupilez într-un boschet și să observ cum evoluează bătrânul, cum își rezolvă el chestiunile diurne, ce întreprinde. Undeva, în adâncul silvestru, martela în răstimpuri un forestier.

Moșneagul înainta încet, senin ca bleul cerului, chipul brăzdat de riduri adânci nu lăsa să se citească preocupările, nevoia care îl mânase pe potecă nu părea să-l ambeteze. L-am văzut de foarte aproape: avea ochi albaștri, linia nasului, puțin acvilină, îi conferea un aer bonom dar decis, barba albă, lungă, îl asemuia acelor portrete realizate, prin intermediul Euroviziumii și al duhului sfânt, de către ultima generație a pictorilor franciscani, citeai pe acel chip fatiga lejeră, conștiința datoriei împlinite, detașarea de cotidian și pasager, indiferența supremă față de creația asupra căreia n-avea motive să mai revină, găsind-o certamente perfectă, deplin structurată, în bună stare de funcționare. Nici măcar un fir de angoasă, de maleză, de dorință de-a metriza firea, trăsătură atât de agasantă la conservatorii Luvrului, care, ori de câte ori am vizitat muzeul și m-am oprit să pipăi un obiect, m-au fulgerat cu priviri de stăpâni inoportunați de curiozitatea slugilor. De altfel, aerul *fâché* nici nu cred că i-ar fi stat bine bătrânului, în treacăt fie spus, deosebit de fotogenic...

Flanând prin poienile răcoroase, moșul se amuza făcând minuni ocazionale, retroversiuni recreative de școală, transformacioniste, atingând cu bagheta diverse ființe și obiecte, ce se supuneau cu deosebită docilitate apropierei și intervențiilor sale. Am văzut cu ochii mei o ciupercă devenind pe loc cormoran, un sticlete parvenind la starea fabuloasă de pisică sălbatică, o

viperă îmblânindu-se rapid până la a lua înfățișarea unei subtile hermine. Dintr-un cuib de viespi a făcut o pereche de cai roibi de toată frumusețea, dintr-un bursuc a făcut o lișiță, dintr-un ied un elefant greoi, purtând pe gâtul viguros o pagodă cu doi maharajahi și o cucoană, după purtări o englezoaică, ceea ce mi-a părut o aluzie încărcată de ironie. Parolist, consecvent cu atitudinea lui de ani și ani, intervențiile erau temporare (pentru că se aplicau unei lumi înjugate la carul grăbit al timpului), astfel că, îndată ce pasul lui înainta și mulțumirea se exprima suav sub pânele umilității, vietățile obținute redeveneau ceea ce cu un minut mai înainte fuseseră... Nu sunt sigur, dar restabilirea și refularea mi-au părut că se dispensează de bagheta miraculoasă, la retrogradare moșul servindu-se de un mic aparat cu manivelă, căci tot timpul — în afară de răgazul destinat nevoilor, cum se va vedea — a tot învărtit la acea manivelă...

Tehnologia folosită îmi era, în linii mari, cunoscută — din cărți, din unele mărturii —, procesul îmi devenise și mai limpede după traducerea în franceză a cărții americanului Davies Edwardson, care lucrase o vreme în laboratoarele preaputernicului, aveam și unele informații despre posibilitatea restabilirii formelor, noutatea absolută mi s-a părut a fi următorul șir de operațiuni, cu totul și cu totul miraculos, când bătrânul, întâlnind un maldăr de deșeuri, n-a ezitat să-și utilizeze forța asupra-le. În numai câteva minute, atotputernicul a transformat un bidon de ulei pentru motor într-un uriaș, înflorit smochin, o acvertură uzată de învelit automobilele într-o gazelă suplă și jucăușă, câteva mici piese de tractor într-o opulentă turmă de oi, cu cioban tras prin inel, cu câini păzitori, cu măgar împovărat de ciubere, cu ambianță provensală emulativă. Ca și cum n-ar fi făcut destule, Domnul a frecat două lemnișoare până ce au început să fumege și, îndată, din gudronul lui a extras (cracare catalitică?) o cantitate impresionantă de mase plastice, cu ajutorul cărora, fără efort și etern senin, a confecționat o mulțime de obiecte de uz plăcut ca: capoate de ploaie, pistoale cu apă pentru copii, fructe decorative și rame pentru oglinzi, aerostate, decoruri de teatru, organe artificiale pentru chirurgia plastică

și dentistica estetică, ambarcațiuni sportive, scări rulante, biblioteci pentru apartamentele mici și mijlocii, piste de decolare pentru supersonice, mitraliere de mare randament și fuzee cu mai multe încărcături atomice, papuci de casă (cu un design extrem de reușit). Am observat pe chipul bătrânului semnele unei mari satisfacții, căci se pare, în această privință, nu posedă o experiență prea lungă, tratatele consultate vorbesc — dar cât de neprecis, cât de evaziv — despre un șir degutant de eșecuri, de abateri de la normele de calitate. Ca și mai înainte, Dumnezeu cel adevărat a folosit convertizorul cu manivelă ca să restabilească ordinea primordială (mi-a părut că nu făcuse totul decât de dragul demonstrației). Un incident pasager a intervenit aici, asupra căruia nu pot păstra tăcerea: la reintrarea lucrurilor în firescul pădurii, mitralierele și fuzeele s-au dovedit îndărătnice, moșul întorsese de o mie de ori manivela și transpirația îi udase până la poale roba de in, dar armele ucigătoare refuzau să se supună. Poate s-ar fi supus (cine stă să se împotrivescă voinței de fier a Atoatefăcătorului?), dar, de îndată ce primiseră forma și încărcătura criminală, mitralierele și începuseră să tragă, retezând ca secera tulpinile din jur, ba lovind cu precizie chiar și un sat ce se întrezărea prin frunziș, în timp ce fuzeele izbucniseră spre cer, călătorind cu viteze fantastice, scăpând de sub controlul ferm al creatorului; înapoierea lor de pe traiectoriile orbitale era o imposibilitate și, o clipă, l-am auzit pe marele operator înjurând ca un porcar... Lucrurile s-au aranjat însă în ceasul următor, când lovituri înfundate au zguduit pădurea și șoseaua Damascului, semn că încărcătura căzuse și explodase undeva departe. Am înțeles, după felul în care stăpânul lumii a ridicat din umeri, că marele, înțeleptul corifeu al cerului și al pământului și-a asumat pe loc întreaga responsabilitate, a și găsit — în necuprinsa lui înțelepciune — o motivație plauzibilă și nu-i rămâne decât să redacteze un text acceptabil pentru agențiile de presă, la momentul oportun. Neîntrecut inventator de secrete, stăpânește desăvârșit știința de-a manigansa secretele în favoarea intereselor superioare.

Și-a ușurat udul cu legeretă și detașare, la rădăcina unui copac, peste cuvertura unei inflorescențe de-o prospețime și un colorit dumnezeiești. L-am văzut de aproape, atât de aproape, că la un moment dat m-am temut că ploaia stârnită de el mă va atinge. O mică decepție: alcătuirea preaputernicului nu ne îndreptățește în nici un caz să credem că lumea ar fi fost creată după normativele și obiceiurile cu care suntem obișnuiți. Altundeva îi stă, certamente, puterea... Grandioase fapte, dar derizorii mijloace! Tocmai aici se află, după părerea mea, secretul extraordinarului său randament. Științific, lucrul e perfect explicabil: a creat în timpul săptămânii de lucru, printre picături — duminica ar fi fost indiscutabil mai potrivită... Un muritor de rând ar fi procedat invers...

În veci necunoscute rămân căile Domnului...

L-am mai zărit câteva minute, răgaz în care și-a încheiat cu deosebită eleganță prohabul, a trecut superficial un șervețel de foiță peste curelele sandalelor prăfuite și a înghițit două pilule rubinii (Izochet-retard? Nitropenton?). S-a retras spre un pâlc de salcâmi și s-a făcut nevăzut. Nu peste mult timp am auzit un puternic zbârnăit de motoare și un O.Z.N. și-a luat zborul spre soare.

Din pricina turbionului iscat și a luminii eclatante care mă orbise, n-am putut vedea prea bine aparatul; am reținut totuși amănuntul că îngerii care îl propulsau pe verticală purtau la mână brățări în filigran și poșetuțe cu cordele, asemănătoare celor aflate în comerț, cu care anumiți băieți liber-cugetători replică la acostările inoportune și se apără de obrăznicii...

XI. După confruntarea tuturor informațiilor pe care le posedă serviciul nostru, persoana întâlnită de vorbitorul dinaintea mea în sus-zisa pădure nu era Dumnezeu cel adevărat, spuse Laurent L'Oiseau, căpitanul de cursă lungă. Dumnezeu nu a mai fost semnalat de cel puțin cinci ani în arondismentul indicat, și vă pot asigura că există un sistem atât de bine reglat de semnalare a corpurilor zburătoare, că nici măcar o muscă nu poate traversa de pe o bucată de brânză pe-o pagină de gazetă fără

ca traiectoria ei să nu se înregistreze, iar cutezanța să nu-i fie sancționată; așa putea adăuga că aparatele noastre sunt atât de sensibile și atât de pedante, că zburătoarea n-ar scăpa înaintea de a i se lua exact gabaritul, viteza de deplasare, scopul misiunii, consumul, numele părinților, al membrilor familiei, data nașterii și a decesului, comportarea în serviciile pe care le-a ocupat, situația militară, convingerile religioase, preferințele literare, raporturile cu prietenii, femeile și animalele, devotamentul față de înaintașii zborului...

Avem date certe că individul care uda, și se va vedea curând cu ce gânduri, tulpina unui copac și inflorescențele fără putință de replică nu era altul decât un impostor. Circulă sub diferite înfățișări, cu trenul, vaporul, avionul sau bicicleta, se ascunde în orașele metropolitane sau într-un umil grajd de țară, se înconjoară pretutindeni de mister, apare, când nici nu te aștepți, sub chipul unei fecioare superbe și, odată, la Las Vegas, a curățat de bani pe cel mai încercat jucător, pentru ca, a doua zi, să fie întâlnit în Tibet, locatar de două săptămâni al unei chilii mănăstirești, bărbat ca mine și ca dumneata. Departe de sfințenie, eu cred că tipul e dracul curat: se știe sigur că a construit în numai zece zile Domul din Milano, pe care l-a împodobit cu statui, cu lucrări de orfevrărie neîntrecute, cu picturi, populându-i nava cu credincioși, zi de zi, timp de șase veacuri (în grupuri și individual). E adevărat că știe să transforme un obiect într-altul, inclusiv unele animale... Nici nu e de mirare, de vreme ce ține la Hong Kong un atelier de transformări și renovări ale produselor din piele; însă acestea le face absolut interesat, în goană după câștig ușor, nemuncit. Agenții noștri din Guadelupa l-au surprins pe când, amestecat în mulțimea unei piețe, tocmai acționa asupra trupului unui hamal portuar și-l redase prim-ministru al Marii Britanii, nefericitul transformat fiind împiedicat să protesteze, pentru că, în noua lui condiție, orice înjurătură lua forma nedorită a unor discursuri foarte îngrijite, din frazele cărora se puteau desprinde promisiuni de redresare a economiei britanice, precum și precizări ce semănau cu răspunsurile la interpelările din Camera Comunelor. Escrocul n-a cedat decât în fața furiei oamenilor revoltați: ei aveau nevoie, în această piață

ordinară, de primarul localității lor, nu de premierul Regatului Unit... Somat să facă ceva în sensul dorinței lor, a băgat-o pe mânăcă, și-a făcut vânt cu brațele desfăcute și s-a înălțat la cer. Peste o oră era demascat în Norvegia unde, manevrând o chitanță măsluită, încerca să-l tapeze pe-un lapon de bani de cinema...

Individul face adesea pe Moise sau Mahomed, umblă cu amenințări la adresa lumii, cu profeții false... De două ori a provocat mari ploi și inundații în California, a treia oară nu i-a mai mers: agenții noștri, alertați la timp, i-au dejucat planurile și l-au popularizat ca pe un înrăit care se joacă cu focul...

Pasagerele lui succese se datorează credulității și bigotismului. De aceea, revine ca o datorie cetățenească a fiecăruia dintre noi să-l semnaleze organelor polițienești sau să-l popreasă (dacă există mijloace). Împotriva obiceiului său periculos de înălțare la cer, institutul central studiază proiectul unei plase de sârmă ce va putea fi întinsă între cabluri și baloane captive, făcând imposibilă decolarea și evadarea, din zona sudică a Europei până în nordul Americii de Sud.

XII. Noi discutăm și iarăși discutăm¹⁷ aici o serie de chestiuni de minimă, medie și extremă importanță, dar, abstrăgându-ne sistematic de la realitățile concrete, indivizi pragmatici profită de absența și indiferentismul nostru și ne ruinează! strigă Condor Montecchi, renumitul armator din Livorno. Iată, continuă el fluturând o telegramă, acum o oră ne-a fost spart depozitul de statui! Se dă ca sigură răpirea Proserpinei! Nu-mi vine să cred, nu izbutesc să-mi revin în simțiri și să apreciez proporțiile situației. Oricum, pot afirma în fața Domniilor Voastre că asemenea catastrofă nu ne-a mai lovit de la dispariția fără urmă a Mușețelului și Măselariței, în ianuarie trecut...

De prisos a întinde comentariile. Să ne ridicăm degrabă cu toții, să telefonăm în toată lumea, să întreprindem ceva până ce nu va fi foarte târziu!... Vă mulțumesc pentru atenție...

XIII. Lăsați-l să se ducă, prieteni, știe cui să se adreseze și unde să caute, spuse Alceo Alla Spontini; eu propun să discutăm

întâmplarea pentru că — așa cum ne învață clasicii — este mai important să vorbim despre statui decât să le pipăim și să le posedăm. Între noi și ele e o diferență nu numai de vârstă, dar și de preț, și nimeni pe lume nu ne poate spune dacă au fost într-adevăr răpite sau au fugit singure din depozit, după lunga plictiseală la care au fost condamnate. Luați-vă sedativele, depănați în gând numărătoarea Yoga și ascultați-mi cu răbdare spusele:

Într-un trecut nu prea îndepărtat, când încă eram om, am inventat la Lucerna un stâlp de metal cu care se putea sfredeli pământul. Ideea mă chinuse încă din copilăria cea fragedă, căci tatăl meu, pianist remarcabil, suferea cumplit că nu poate implanta picioarele instrumentului în podiumul de concert și, nefixat, pianul său aluneca, când era muzica mai frumoasă, fie în fosa de dinaintea podiumului, fie în sala înțesată de melomani. Bătrânul avea un burghiu foarte draguț, piesă de o rară distincție, găurile pe care le dădea nu reușeau însă să pătrundă prin capac și prin ladă până în podea, pentru a fi trecute prin ele șuruburile, cablurile sau barele de oțel, forjate de însuși inginerul Eiffel. Îmi amintesc cât de chinuitoare erau strădaniile lui: pregătirea unui concert sau a unui recital îl împingea pe marginea nebuniei, căci trebuia să întrerupă mereu repetițiile pentru a se ocupa de găurile niciodată profunde, uneori era nevoit să se prezinte în fața publicului obosit, nervos, încărcat de neliniști, mama și cu mine, martori ai eforturilor și înfrângerilor succesive, ne întrebam dacă nu va fi constrâns să-și părăsească într-o zi profesiunea. Sperasem ca un american să-l ajute, americanul nu s-a ținut de cuvânt.

Aveam zece ani când, din cauza instabilității pianului și a nereușitelor de a-l fixa în podea, inevitabilul s-a produs. Îl însoțeam pe tata la Salzburg, repetițiile concertului al treilea de Beethoven, cu orchestra din Viena (numele dirijorului îmi scapă) fuseseră programate la Mozarteum diminețile, înainte de ora opt. Cum n-am fost niciodată un matinal, mergeam la sală ceva mai târziu, dându-i răgaz bătrânului să-și facă fără martori încălzirea, gamele demonstrative, perforările. Am intrat la

repetiție pe la 10. În fotolii nu se aflau decât directorul instituției cu secretara lui. Pe scenă, orchestra prepara uvertura la *Oberon*. Pianul nu fusese tras la rampă. Firește, am întrebat de tata. Mi s-a spus că se retrăsese în cabină, că avusese o altercație cu dirijorul, nu știu pe ce chestie, că a cerut îngăduința să reintre mai târziu. L-am căutat la cabină. Lipsea. O cabinieră m-a informat că ieșise, nu însă înainte de a-mi lăsa o scrisoare. Cu un scris foarte nervos, neobișnuit de lăbărtat pe pagină, tata îmi comunica hotărârea lui de-a părăsi localitatea, de-a renunța pentru un timp la cariera lui de virtuoz, de-a se dedica exclusiv cercetării în domeniul stabilității și securității pianelor: „Plec în Franța, scria el negru pe alb, mă așteaptă acolo o mulțime de prieteni care îmi cunosc drama și care vor ști să-mi creeze condiții pentru studii. Ajut-o pe mama să înțeleagă exact ce s-a petrecut, speră alături de mine în grabnica mea restabilire.“ Vederea mi s-a întunecat. La vârsta lui, uzat de necazuri, plecarea era o aventură. Precipitarea cu care luase hotărârea și acum încerca să și-o împlinească, faptul că nu-și asigurase un înlocuitor ca solist al concertului, teama că ziarele, care-l prezentaseră cu neprecupețite laude, vor transforma întâmplarea într-un scandal m-au forțat să intervin până nu e prea târziu și să-l împiedic.

L-am găsit în holul hotelului gata echipat pentru călătorie, înconjurat de câțiva cunoscuți. Erau, după cum au sunat prezentările, persoane importante în viața muzicală contemporană: Herbert von Karajan, dirijorul orchestrei din Viena, Victor Procopiu, admirabilul creator al marilor balete de la București, sir John Barbirolli, o certă speranță a baghetei britanice, Frédéric Chopin, al cărui nume de aur a poleit de mult cartea de aur a muzicii. Chopin sosise la Salzburg special pentru concertul tatei, îl însoțea o fermecătoare actriță din Danemarca, mult mai sensibilă, mai distinsă decât marea lui poloneză¹⁸, alături de care ne făcuse o vizită în primăvară. Toți încercau să-l calmeze, să-l întoarcă din hotărâre, să-l determine să-și reia repetițiile și să dea concertul. Alunecarea pianului, spunea Karajan, nici măcar nu e un fenomen nemaiauzit. De cel puțin două ori în lunga

lui activitate i s-a întâmplat să-l vadă pe pianist călătorind cu instrumentul prin sală, a doua oară pierzându-l, ceea ce a creat o situație extrem de spectaculoasă, căci solistul continua să cânte fără să mai aibă în față claviatura. Am profitat de un moment mai calm spre a-i comunica tatei ideea salvatoare ce-mi venise în minte și o purtasem întreaga dimineață în adâncul ființei mele îndurerate: mă voi dedica ingineriei, nu mă voi da bătut până ce nu voi rezolva problema ce i-a întunecat lui viața și, dacă dânsul nu va mai avea când să se bucure de avantajele pianului ancorat în dușumea, va fi, presupun, fericit să știe că nici un pianist din lume nu va mai avea parte de transporturi nedorite și de căderi în fosă. Minune: demonstrația mea a fost convingătoare, din nefericire ea n-a putut evita inevitabilul, după cum v-am anunțat.

Karajan s-a întors grabnic la Viena, căci avea de susținut acolo o partidă de tenis cu campionul Spaniei, Chopin, cu daneza, s-a retras la polonezele lui, Procopiu a profitat de răgaz ca să facă ceva cumpărături, sir John Barbirolli a luat avionul pentru Londra, unde era așteptat să dea primele sale meditații de oboi. L-am condus pe tata la Mozarteum, dirijorul (al cărui nume îmi scapă) a fost de părere că se poate trece peste repetiții, date fiind reputația și seriozitatea solistului, directorul instituției l-a primit cu brațele deschise, cu enormă cordialitate și cu bomboane spirtoase austriece. I-am trimis chiar din cabina radiodifuziunii un mesaj mamei, ca să-i spun ce se întâmplase și cum, în cele din urmă, rațiunea învinsese. A fost bucurătoare că, după zece ani de nebuloase căutări, mă gândisem matur la profesiunea de inginer.

Partea întâi a Concertului (într-o sală plină până la refuz) a fost excepțională: tata s-a întrecut pe sine, a cântat înaripat și cu o precizie ce a uluit, părea că nicidecum n-a fost mai inspirat. Acel minunat *Allegro* pe care, copil neștiutor, îl simțeam ca pe o sporovăială a unui elev cam zăpăcit, întrerupt de mustările bolborosite ale pedagogului gata să-l cârpească, a întrecut în strălucire toate așteptările: publicul a fost atât de entuziasmat, că, împotriva obiceiului, a izbucnit în aplauze în chiar pauza

dintre părți. Lacrimile bucuriei îmi udaseră obraji și curgeau șiroaie în bărbia care tremura. Succesul acesta îl împărțeam mai altfel decât altele, pentru că știam că acele momente sublime puteau să nu se înfiripe, dacă eu însumi n-aș fi avut ideea pe care am avut-o. Nefericita idee!

Înainte de-a vă povesti deznodământul, găsesc util să vă relatez, în câteva cuvinte, evenimentele întâmplăte de dimineață, odată cu retragerea tatei din repetiții: cedând rușinos șantajului și amenințărilor cu pârjolul, guvernul austriac se făcuse nevăzut, creând cale liberă armatelor lui Hitler să intre în țară și să o anexeze. Invadatorii se sprijineau pe-o coloană a cincea destul de periculoasă, acționând îndeosebi în marile orașe din provincie, printre care Salzburgul. Câțiva instrumentiști ai orchestrei, printre care concertmaistrul, făceau parte din echipele de șoc ale organizațiilor subterane plătite de Berlin și, informați că ora anexiunii a fost fixată, s-au și grăbit să aducă în sala de concert armament și muniție, pentru a fi gata de luptă la momentul oportun. Materialul l-au ascuns în tuburile orgii și în cutia pianului. Se pare că încărcătura fusese apreciabilă, căci tata se plânse de câteva ori, la prima oră, de faptul că pianul, pe care își dezmozișe mâinile, spre deosebire de toate instrumentele pe care cântase, nu lunecă la apăsarea pe pedale și declarase că, din moment ce tot va porni la vale la o frază mai tumultuoasă, se teme ca greutatea să nu imprime lunecării o viteză din capul locului prea accelerată, care l-ar proiecta cine știe unde, poate chiar în scuarul din fața clădirii... Dirijorul luase observațiile acestea ca pe unul dintre capriciile obișnuite ale soliștilor zguduți de emoție, în schimb concertmaistrul, după ce pâlise, fusese văzut de secretara directorului umblând sub capacul pianului și scoțând de acolo ceva ce semăna cu o portocală, dacă nu chiar cu o grenadă de asalt. În fine, incidentul acesta se încheiase, tata părăsise repetiția, aparatele de radio din oraș difuzau proclamații către populație, în care i se cerea să păstreze calmul, invitând-o să-și vadă liniștită de treburi, ca atare concertul nu era amenințat de înaintarea blindatelor.

După ce și-a freat gospodărește mâinile, gest foarte îndrăgit de mama, pianistul a făcut semn dirijorului că este gata de-a

ataca partea a doua a concertului, acel *Adagio* impregnat de poezie, care face deliciul firilor melancolice și arată, dacă mai era nevoie, cât de adâncă e gândirea marelui Beethoven. Tata și-a ridicat brațele, și-a înclinat capul pe spate, ca și cum îl trăgea înapoi o mare, respectuoasă sficiune pentru geniul ce îi încredințase secretele lui, după care a atins ușor claviatura... În acea clipă, am văzut sala fulgerată de-o teribilă explozie...

Forța explozibilului, suflul degajat au făcut zob pianul și pe pianist, primul rând de violoniști, o parte din fotoliile de orchestră, împreună cu persoanele care le ocupau, și câteva din balcoanele din apropierea scenei. Un fum gros a împiedicat rapida evacuare a publicului, care, în panică, a înregistrat pierderi în morți și răniți, cum au scris ziarele. Dirijorul a fost proiectat prin fereastră.

Secretara direcției, doctor în fizica acustică, care în timpul concertului a stat tot timpul sprijinită de un cadru al culiselor, a explicat explozia prin acumularea excesivă a vibrațiilor în spațiul închis al sălii, fapt care a provocat mici descărcări electrice în ebonita din care sunt confecționate unele piese constitutive ale pianului și a dus la detonarea încărcăturii. Directorul sălii Mozarteum, al cărui spirit de contrazicere a trecut granițele Austriei, a fost de părere că tatăl meu, pus pe arțag încă de la sosirea în localitate, purta cu sine, în buzunarele interioare ale fracului, o apreciabilă cantitate de trotil, și cu greu a fost convins să arbozeze pe frontonul clădirii steagul îndoliat pentru catastrofa ce avusese loc: pretindea, deșteptul, că hitleriștii sosiți să parafeze Anschlussul vor da o interpretare nedorită acestui trist semn...

Am spus la început că, la scurt timp după aceste întâmplări, am inventat la Lucerna un stâlp metalic de sfredelit pământul. Nimic mai adevărat, cu toate că indicasem Lucerna în loc de Heinebad, ca să nu mi se ia urma. Stâlpul meu era înzestrat cu sapă cu role, lucra cu lichid, la mari presiuni; odată, în timpul experiențelor, am înaintat atât de rapid, încât am simțit cum capătul de înaintare se opintește în Anzii Cordilieri și-i mișcă din temelii. Cum nu puteam părăsi Austria, spre a constata cu propriii mei ochi efectele forajului, și cum mă temeam că

ocupantul va folosi stâlpul de sfredelit în scopuri militare, am ars documentația și, luând un pumn de barbiturice, mi-am șters din minte formulele remanente. Fără doar și poate, invenția mea ar fi putut fixa pentru totdeauna planele supuse fenomenului de alunecare, dar tatăl meu nu se mai putea bucura de rezultatele ingeniozității și priceperii minții mele. Nu mi-a fost ușor să calc sfânta promisiune...

În anul următor, un suedez a brevetat un procedeu de stabilizare a pianelor de concert prin betonare, iar peste doi ani am suferit un accident de automobil. Înainte de-a fi pasărea agreeabilă pe care o aveți în față, am fost o scurtă perioadă de timp crocodil de Gange, cu dungi galbene pe partea abdominală.

XIV. Pentru că fiecare a povestit cu detașare ce i s-a întâmplat pe când era om, spre a demonstra cât de jalnică i-a fost condiția și cât de joasă calitatea vieții¹⁹, am să-mi permit, cu îngăduința dumneavoastră, să înfățișez și eu viața mea de-atunci, după care vă voi solicita un bilet de voie să pot merge la culcare²⁰, spuse academicianul Fernando Prizzi, din Modena pe Spree.

Încă de timpuriu, am auzit vorbindu-se despre oameni și popoare care se joacă cu focul și cei care vorbeau mi-au dat să înțeleg că mai toate neajunsurile și mizeriile omenirii se trag din practicarea nepedepsită a acestui joc. Până la acea vârstă cunoscusem aproape toate jocurile clasice și mă lămurisem cât este de periculos fiecare, cum deformează el personalitatea și, mai ales, cum scoate el pe copil din circuitul productiv, rătăcindu-l în labirinturile falselor oglinzi. Un coleg de grădiniță bătuse cercurile, mânase caii trenulețelor liliptane, jucase arșice: devenit bărbat, alegându-și meseria de cofetar, n-a reușit (cu toate pedepsele la care a fost supus) să bată albușul de ou (telul îi răsucea oala, care se răsturna), iar când a fost să coacă cozonaci, a lăsat în aluat o mulțime de arșice și o linie de cale ferată, de care nu se putea dezbara. Un lucru și mai supărător i s-a întâmplat copilului unui vecin care, obișnuit să se joace poarca, măgărușul cu samarul, crabii și creveții, capra, boul și vițelul, tăntălăul și neghiobul, a continuat să folosească numele acelor pasionante

jocuri în relațiile cu partenerii, când s-a făcut mare. Partenerii, la început, i-au pus în vedere să-și modifice limbajul, dar el recidivând, s-au supărat, au făcut ceva tapaj, au cerut satisfacție pentru ofensă la nivelul cel mai înalt. Băiețașul de altădată devenise ministru de externe și prelungirea jocului l-a costat pierderea slujbei. Câțiva copii se jucau cu păpuși; cum se obișnuiește, îmbrăcau și dezbrăcau păpușile în fiecare zi, le făceau baie, le culcau, uneori — când nu erau ascultătoare — tânuiau păpușile de păr, iar pentru vini mai mari, le decapitau. Când s-au făcut oameni mari, obiceiurile și plăcerile i-au urmărit: având de cercetat pădurea braziliană, ei s-au înțeles foarte bine cu membrii triburilor locale, i-au spălat și îmbrăcat, i-au culcat cu somnifere Hoechst, i-au târnuit adesea de păr pentru micile lor neglijențe și incorectitudini. Localnicii, care se jucaseră și ei în copilărie cu păpușile și de-a familia, le-au răspuns pe măsură și, cu mișcătoare delicatețe, i-au supus, până la unul, operației de decapitare. În fine, un amic al meu s-a jucat până târziu de-a hoții și vardiștii și nu era mobilă în casă sau tufă de arbuști în grădină din care să nu-și facă, în toiul luptei, fie tranșee, fie bastion, fie linie de apărare tip Maginot. Făcându-se om mare, funcționar important al renumitelor uzine Fiat din Torino, puterea și banii i-au permis să-și reia jocurile copilăriei, astfel că, înarmat cu grenade și pistoale cu repetiție și ajutat de alții ca el, și-a petrecut o bună parte a concediilor terorizând instituțiile, jefuind băncile, sechestrând personalități ale vieții publice, executându-le sumar.

O bună carte de pedagogie m-a luminat la timp asupra consecințelor jocului copilăresc, așa că mi-am rugat părinții să-mi interzică — sub amenințarea cu carcera — cercul, dambilușca, popicele și poarca. Părinții m-au înțeles și mi-au lăudat înțelepciunea, dându-mi spre delectare să le țin conturile fabricilor, să avansez oferte firmelor cu care aveam raporturi, să semnez contracte și să prezint, o dată pe an, bilanțul întreprinderilor. Dobândirea unei vaste experiențe m-a condus la studiul economiei și al dreptului, exercițiile de adăuș și înmulțire m-au îndreptat spre statistică și marketing, clipele de răgaz, folosite

intens pentru studiul populațiilor, m-au ridicat pe lespezile filozofiei. Când mi s-a învederat că unii se joacă cu focul, am lăsat fabrici, familie, tratate de drept, registrele și clasoarele cu furnizori și clienți și-am plecat să cercetez cu ochii mei cum se practică acest joc, cu ce urmări.

Lucrurile se petrec mai puțin spectaculos decât mă așteptasem. Undeva, într-un poligon al Academiei Belgiei, plasat pe coasta oceanului, am urmărit un tânăr jucându-se singur cu focul. Individul grebla un teren înierbat, aduna frunzele într-un maldăr și apoi le aprindea. Frunzele ardeau la început cu flăcări întinse, după un timp flăcările se scurtau, dispăreau sub frunze și le lua locul un fum gros, care inunda cu apele lui întreaga regiune.

Nimic grandios, nimic care să aibă implicații sociale, demografice, sanitare. Aș putea spune că jocul e chiar anost, m-am întrebat sincer ce satisfacții — din punctul lui de vedere — putea avea jucătorul. M-am înapoiat din Belgia copleșit de tristețe și cred că această tristețe s-a transmis și rândurilor mele ce au alcătuit studiul publicat în *Annales* (XXI, 1942).

O anonimă mi-a semnalat un joc cu focul la paralela 36, undeva între San Francisco și Toledo. M-am grăbit într-acolo. Sub clinul unui deal am văzut un șir de căpițe de fân sub care stăteau ascunse tancuri, rachete, ba chiar o flotilă de avioane grele de bombardament. Pe terenul care se deschidea în față, un fel de terasă plantată cu măslini și străbătută din loc în loc de panglica unor șosele foarte bine întreținute, se aflau câteva barăci. Mi s-a spus că sunt hangare, că sunt pline ochi cu muniții, mai ales cu misile cu focoase atomice. Hangarele nu m-au interesat, pentru că totul se înfățișa în deplină ordine și curățenie. Era să plec, descurajat de insuccesele ce mă cam urmăreau de la un timp, întrebându-mă îngrijorat ce voi scrie în numărul următor din revistă, când o întâmplare m-a condus la birouri. Acolo, pe când funcționarii se chinuiau să-și așeze semnăturile pe delegația mea, am zărit printr-o ușă întredeschisă exact ce mă interesa. Am dat buzna în încăperea alăturată și, clipă fericită!, am surprins mai mulți ofițeri care se jucau cu focul. Mi s-a explicat pe dată cum se joacă jocul și care sunt regulile lui:

domnii ofițeri stau în cerc, cu brichetele de gaz în mână, un arbitru dă la un moment dat comanda, toți participanții apasă pe declanșatoare. Unele brichete se aprind, altele nu. Se notează cu zece puncte reușita, se sancționează cu minus zece eșecul. La sfârșit se face socoteala și cei ce pierd plătesc doi dolari pentru fiecare punct pierdut. Se joacă pasionant, „la jumuleală”, cum e expresia militară. Mi s-a povestit că unul dintre jucători, lipsit total de noroc într-una din seri, după ce și-a jucat, pierzându-le, prăvălia, casa, soția și cățelușa adorată, ciudos și încălzit de băutură, s-a dus în camera de comandă și a vrut să tragă manetele ce pun în funcțiune bateriile de detonare a focoaselor. Colegii nu l-au lăsat, i-au blocat brațele; l-au potolit doar cu amenințarea că-i vor scrie și-l vor pârî lui taică-său, preot anglican în Noua Anglie, om de-o severitate legendară. Manetele se manevrează relativ ușor, e suficient să le tragi de sus în jos pentru ca cele o sută de rachete să-și ia zborul programat spre principalele orașe ale Canadei... Jocul ofițerilor mi s-a părut neinteresant, ba așa spune chiar anost. Ce să pretinzi de la niște oameni însingurați, cu o imaginație potolită, plictisiți de regulamente și exasperați de scurttimea concediilor și a permisiilor?

Se vorbea insistent că guvernul unei țări latino-americane se joacă, de asemenea, cu focul. Am primit permis să iau parte la una dintre reuniunile cabinetului. Mi-a fost destul de greu să ajung la Belinda, capitala țării cu pricina, din cauză că străzile erau blocate de baricade și de chesoane răsturnate, de la toate etajele elegantelor hoteluri coloniale din centru se trăgea îndrăcit cu armele. N-am înțeles cine lupta, fapt e că n-am putut ajunge la ședință decât după ce un colonel binevoitor mi-a oferit un car blindat care să mă conducă printre ruine. Domnii miniștri tocmai se întorceau de la o execuție de rebeli, în curtea interioară a palatului, erau mândri de răspunderile lor, unii declarau că scenele le produsese o mare poftă de mâncare și bufetul întârzia să-și deschidă obloanele, alții regretau că, pe căldurile ce se întetiseră, trebuie să rămână în fracuri și tunici închise la gât, ar fi dat dracului protocolul și s-ar fi aruncat în piscina

care le clipea în urechi și le înnebunea vederea, în fața ferestrei...

În timpul reuniunii s-a jucat jocul Bengal. Figurile lui sunt destul de complicate, de aceea manevrele le fac soldați cu un îndelung exercițiu. Ei aprind bețișoare de santal, le agită prin aer și imaginează cu scânteile ce se aprind o mulțime de constelații artificiale de-o clipită, aerul umplându-l treptat cu arome extrem de plăcute, persistente. Nimic periculos nici aici, ba așa spune că jocul e chiar binefăcător, pentru că, după numai câteva minute de la încheierea lui și a ședinței de cabinet, deschizându-se ferestrele, o duhoare de cadavre a pătruns în sala în care ne aflam. Santalul, se spune, are darul de-a dezinfecța atmosfera. În urma călătoriei, am redactat un raport în care mă declaram de acord cu practicarea acestui joc, menționând doar că el mi se pare costisitor pentru buzunarele omului de mijloc (lemnul de ars se importă tocmai din Indii). Un rezumat al raportului urmează să apară în *Annales*.

Am mai cunoscut jucători cu focul într-o stână din Tirol, într-o colibă din Anatolia, lângă un zid din Saxonia, lângă o apă curgătoare din Africa Centrală. Jucătorii își luau însă prea în serios jocurile, unii le dădeau nu numai sensuri simbolice, ci și funcțiuni utilitare. Când ajungi să te joci cu focul spre a răscoace o mămăligă, chestiunea superioară se bagatelizează dintr-odată, te întrebi ce rost are, cui servește și de ce să nu eviți cheltuiala printr-un telefon la casa de comenzi a marelui magazin, plăcerea transferându-se la jocul telefonic — un foc electric de sonerie înflăcărată.

În încheiere: e minunat faptul că noi păsările și voi insectele nu ne dăm în vânt după jocul cu focul. Periculos nu este, după cum ați văzut, dar nici foarte și prea amuzant. Oamenii au descoperit focul spre a stârni curiozitatea indiscreților, spre a pune pe drumuri, prin anonime, comisiile academice, de Cruce Roșie și brigăzile mobile, instituții ce nu-și văd capul de atâtea treburi.

Soția mea din timpurile de tristă amintire, când eram oameni, a sfârșit într-un parc din Auschwitz, nu știu bine în ce împrejurări, acum e barză de Rin, trăim fericiți împreună,

călătorim mult, visăm să devenim într-o viață viitoare bețișoare parfumate de santal...

XV. Studiile mele de filolog m-au dus la anumite adevăruri categoriale, spuse greierul dr. docent Violon da Gamba, și ele sunt cu atât mai importante, cu cât în pădurea noastră și prin livezi păsările, plantele și insectele sunt încă puternic marcate de diferențele lingvistice pe care le-au cunoscut. Eu mi-am restrâns preocupările la aria artei, cu rezonanță în mediul silvestru și încă fertilă în actuala preocupare de-a distribui frumosul până și printre găze, căci timpul liber ne permite ore de diletantism și petreceri cu lăutari, remarcabile succese la pocnetul de bici și la capodoperele kitsch, scuzăți-mi eufonia și euforia. Termenul ce desemnează pe artist în diverse limbi indică exact calitatea conceptului pus în mișcare într-o anume colectivitate. Astfel, neamțul (și aici avem câțiva copaci din Germania de nord) numește artistul *Kunstler*: doar pronunțând cuvântul, că și vezi înainte-ți un tip miop, cu riglă și teslă în mâna dreaptă, extrem de îndemânică, cu șubler și micrometru în mâna stângă, cu microscop, telescop, hârtie milimetrică și mașină de capsat în celelalte mâini. Opera lui artistică îi seamănă: dacă e un peisaj, câmpia se încheagă pe pânză în strânse coordonate dinamice, casele satului se înșiră dinamic în angrenaje perfect îngemănate, copacii cresc egali, paraleli, dinamici în limitele nutriției clorofilice, masa lor lemnoasă se dezvoltă uniform sub cerul cu ploii dirijate, cu soare atent distribuit, dinamic; dacă e portret, personajul se prezintă măreț, înzestrat cu cronograf de precizie dinamic, cu cămașă sintetică, cu privire acută, corectată de lentile de contact dinamice, cu paloarea specifică a studiului, pe capitoale și versete, al pretextelor lutherane, cu roșeață în obraz furnizată de vitaminele dinamice ale lui I.G. Farbenindustrie, cu trăsăturile neechivoce ale hotărârii de-a învinge; dacă lucrarea este muzicală, rezultatul apare o mașinărie enormă și perfectă ca însuși cosmosul și o mie de nemți instruiți și-ar bate degeaba capul să mai afle câte ceva de adăugat sau de ameliorat la această superbă smântânitoare...

Francezul îl numește pe meseriașul cu profesiunea asta *artiste* și, derivat, artisan. El înțelege că individul care acceptă să lucreze sub această firmă își pierde curând seriozitatea și nu mai înțelege să facă nimic bun. Tipul astfel pervertit începe să-și irosească vremea ferestruind pietrele catedralelor, răsturnând căldări de culoare și polisând pânza până ce devine transparentă, îmbinând țesături, marmură, păreri muzicale, până ce totul iese subțire și dantelat — spumă de bărbierit zeii. Spuneți *artiste*, repetați spusele, și veți obține un lucrător al văzduhului, iar e-ul mut sugerează cam ce se petrece în stomacul dicționarului care îl conține. Ascultați, în schimb, un marș militar francezesc și veți fi brusc înveseliți de acordurile lui desuete, de gramofon dogit, și veți râde cu poftă de tenorul castrat care se dă drept zuav sau cuiraser. Francezii n-au fost nicidecum militari, războaiele le-au purtat victorios civilii, fetele de speța Ioanei cu Arcul și Mieta Pompadour. Soldații lor sunt niște *artificieri*, amatori de spectacole în parcuri, trăgători la fit când e să fie pe viață și pe moarte...

Italianul îl numește pe meșter *artista*, și vocala desemnând femininul este un indiciu prea suficient că lucrările ieșite de sub mâna lui se înrudesesc cu fagurele de miere. Un bărzăune italian e în stare să umple pereți cât zidul Romei cu scene și chipuri grațioase, cu mișcări de dans, istoria cea mai sângeroasă capătă pe arcușul aceluia *artista* o molatecă, adâncă, desăvârșită și dulce desfășurare, ca și cum perfecțiunea însăși a catadicsit să se explice armonios. În nu știu care limbă turanică artistul e numit *cârmâr*, și vă asigur că operele create de el seamănă leit cu ce se aude și cu ce se citește; tot astfel se întâmplă cu termenul *hudojnic*, care e un produs hibridat obținut din *josnic*, *bicisnic*, *pidosnic*, *drojdie*, *bleg* și *grjanie*; lucrătorul numindu-se astfel, oricât ar fi el animat de bune intenții și ar avea cele mai favorabile condiții din lume ca să-și uvrajeze sentimentele, și cele poate câteva idei, nu reușește să scoată decât ori piese monumentale, de natură să umilească Himalaia și să invite pe cei fără adăpost să le devină chiriași, ori mărunțișuri insistente până la plictis: cu o nucă într-o colivă nu se face parastasul. O armată

de păsări îl ciugulesc de milenii pe Prometeu, dar haidamacul nu e încă în stare să ciripească o șansonetă de care să nu ți se facă rușine, un foxtrot de sâmbătă seara. Și dacă această categorie și-a atestat și consacrat acel termen drojdios, ceva șanse le-au dobândit retorii lor, copioși ca și monumentele, provinciali până și la purtatul pălăriei: dă unuia permisiunea să se scuze, să demonstreze de ce nu, de ce încă nu, că îți umple într-un sfert de ceas vagonul și trăboanța și trecând, în loc să claxoneze, tipă ca o pereche de șenile.

Cuvintele creează profesiunea, termenii îi fixează și le conferă (sau nu le conferă) har.

Eu atâta am avut de spus. Adresez din suflet un salut cordial păsăretului din țara lui Prometeu, succes pe ramură vulturului care-i ferfenițește divinului artizan ficatul! Vouă, vă strâng prietenește mâna și, de pe meleaguri însorite, nu vă sărut pe gură, căci desigur vă repugnă țepușile bărbii mele și obiceiurile pidonice care ne amintesc omul.

XVI. Oamenii supraviețuiesc acolo unde condițiile de hrană, de încălzire, de apărare și perpetuare le sunt încă favorabile — în insulele Bremont, în sudul Americii australe, prin grotele munților Lloyd, în arhipelagul japonez — numai și numai datorită furtului sistematic pe care îl practică, spuse Simon din Argos, alias Simone Boccaferma.

XVII. Pe când eram constrâns să trăiesc sub înfățișare umană, spuse Simon din Trento, alias Simone Boccaferma, credeam cu inocență în integritatea și cinstea omului, reținând din lecturi și spuse numai elogiile la adresa lui. Miopia mi-o explic acum ușor: eram interesat să știu doar ceea ce-mi stimula evoluția; dacă trăiam în mijlocul oamenilor, produs al istoriei lor, implicat total în destinul speței, eram în mod firesc constrâns să nu priesc decât din interior și să-mi placă totul. Diogene se arăta încântat de perfecțiunea borțosului său butoi, căci, neieșind din el vreodată, habar n-avea că pe dinafară doagele sunt putrede,

cercurile ruginite, întreaga construcție pe cale de-a se face țândări, îndată ce se va rostogoli în prăpastia pe muchia căreia fusese sprijinită. Din interior butoiul se înfățișa drept lumea cea mai frumoasă și mai confortabilă cu putință, spațiul părea larg, iar cerul se adâncea la infinit spre orizont, etalând toate culorile lui (ziua), aproape toate constelațiile lui (noaptea). Când dialectica naturii (în cazul meu un accident de automobil) a permis depășirea condiției oarbe și rușinoase și trecerea pe-o altă treaptă a ierarhiei biologice, devenind, după cum se știe, broască de baltă, unghiul exorbital, umiditatea și sângele rece²¹ mi-au îngăduit să văd realitatea cu alți ochi, să-mi dau seama că mă bălăcisem în eroare și nu înțelesesem mai nimic din ce trebuia înțeles.

Omul nu trebuie condamnat pentru asta, el e mai curând demn de a fi compătimit. Logica ne-ar îndemna să-l ajutăm: să-i înconjurăm într-o zi butoiul, să-l rostogolim în prăpastie, ca să nu rămână din el nici amintirea, căci, dacă așteptăm ca doagele să se risipească singure, s-ar putea ca individului să-i vină în gând să-și mai procure un butoi și apoi altul și altul, să umple cu ele prăpastia, ba chiar să se ridice deasupra, cu un nou turn Babel de doage și cercuri, lungind către un cer fals pilonii unei erori condamnate a nu câștiga niciodată înălțimea și perspectiva... N-o facem, desigur, de teama de-a nu rostogoli odată cu butoiul și conținutul lui, omul; el nu trebuie încă o dată pedepsit, după ce, reiese din toate faptele expuse aici, nu și-a ispășit încă prima pedeapsă... Eu zic să-l lăsăm în întunericul care îi face plăcere, cu grija numai de a-l opri să ne mai jefuiască, pentru că, am întârziat să vă spun, această ființă cu o mare rază de acțiune fură de rupe pământul...

Borfaș de rând, individul folosește nopțile spre a-și ascunde nelegiuirile: tot ce are și își dorește obține prin furtișag, în paguba noastră — a animalelor, a păsărilor, a insectelor nevinovate. Câțiva gură-cască l-au văzut într-o seară urcând în carlinga unui biplan și numai că n-au aplaudat ca proștii când și-a luat zborul și a zburat ca o turturea. Mintea și experiența nu l-au luminat spre a-și da seama că biplanul semăna izbitor cu aparatele noastre: poseda aripi subțiri de liliac, gușă caldă ca a turturelei, cioc

de acvilă, derivă de pește... Furtul ordinar l-a dovedit un pițigoi italian care a descoperit într-o casă din Milano planurile trase la heliograf de un complice cu numele Lionardo... Loopingul, picajul, vria, decolarea pe verticală au fost furate și ele și e locul să spun că acestea au fost posibile și din pricina lipsei noastre de vigilență: noul Diogene ametește cu vorba și promisiunile pe mulți naivi.

Ne-a furat idei valoroase privind submersiunea, săparea canalelor și a galeriilor subterane, construcțiile hidrotehnice, folosirea radarului, calcularea rezistenței la curenți și șocuri și multe altele. În domeniul industriei ușoare a aplicat proiecte pe care nu le-am păzit cu strășnicie, acum umblă îmbrăcat în textile de împrumut, se împăunează cu penele și blănurile animalelor, se hrănește cu fragedele tulpini ale feciorelnicelor ierburi, se apără de boli cu florile plantelor noastre înSORITE, ba uneori nu se dă înapoi de-a ne jefui ouăle, fructele și sucurile. S-a bucurat până și de sărăcia trestiei, de-a lăsat-o doar cu golul rotund al tulpinii. Calic, ne ia de sub penaj chiar și frunzișul căzut, găinațul, gunoiul.

Jaful e de-a dreptul dezastruos în arte și lingvistică: cu cântecul nostru, individul a împletit melodii romanțioase și chiar simfonii, cu culorile noastre a împodobit încăperi și sticlării, un confrate al brigandului nici nu s-a mai sfiit să-și numească simfonia *Cucul*, în timp ce un altul a confecționat o pasăre din bronz, dând să se înțeleagă că înfruntă nerușinat întreaga speță a păsăretului. Cu performanțele înseși ale păsărilor!... Limba lui e colorată și expresivă pentru că ne-a derobat de podoabele noastre — orăcăitul, lătratul, fluieratul subțire, mormăitul greoi, strigătul, bălbâiala expresivă, stupitura vioaie, strănutul percutant... Nu e de exclus bănuiala că cineva dintre ai noștri — poate plopul, poate păducelul, deși eu înclin să învinuiesc mai curând papagalul — i-a înlesnit accesul în Biblioteca paradisiului, de unde a subtilizat toate dicționarele noastre etimologice universale... În fine, ne-a devalizat de verdele și galbenul lanului de grâu, de fermentația intestinală, de rara proprietate a cameleonului de-a se face nevăzut fără a fi nevoit s-o ia la sănătoasa.

Cercetați-i proverbele și fabulele și vă veți convinge că întreaga lui comoară de înțelepciune e transcriere cuvânt cu cuvânt a experienței noastre de viață, a moralei noastre fără seamăn... Bestia cu chip de om, leneșul scormonitor și în lături s-a înfruptat cu tot ce a dorit, el n-a adăugat nimic bunurilor jefuite, ideilor sustrase; s-a îmbogățit peste noapte ca o lepră, acum ne sfidează cu luxul și putințele sale...

Eu chem pe cei de față la luptă pentru recuperarea grabnică a obiectelor furate. Dacă suntem hotărâți, nu ne rămâne decât să formăm un comitet, un secretariat operativ și, până în ziua răfuielii, să publicăm o gazetă.

Propun să încredințăm gazeta găștei de casă...

XVIII. Acum cinci ani, primăvara, am ridicat, împreună cu harnicele mele tovarășe, un splendid mușuroi pe marginea iazului dinspre Gloduri (la aproximativ 35 de kilometri de planeta Venus). Construcție splendidă, impunătoare, cu tot confortul unei locuințe moderne — termoficare, lift, spălătorii, garaje... După ce familia noastră, formată din trei milioane de persoane, s-a mutat în mușuroi, unde locuiește și astăzi, am ridicat, la îndemnul primarului, un monument măreț în cinstea constructorilor și a municipalității. Monumentul a fost, ca și construcția, lucrare colectivă și reușita lui deplină ne îndeamnă să continuăm a lucra cooperatist, plănuiind să creăm chiar anul viitor o piscină în mărime naturală, care să ducă în lume, prin salturi sprintene, mesajul nostru de complementaritate...

Monumentul nostru reprezintă o menghină ce ține în brațe un cocoș; menghina sugerează celui ce o privește ideea că soarele ne încălzește deopotrivă pe toți (toate), iar cocoșul strâns de cleștii ei — dorința noastră de optimizare, căci furnicile ard de dorința să devină primele obiecte ale viitorului regn — regnul obiectual visat de utopiști și de discipolii lor, gândacii de Colorado. Menghina e atât de impunătoare, atât de luminoasă, semnificațiile ei atât de limpezi, că nu ne putem opri să nu o privim în fiecare zi, din față și din profil, să-i descifrăm fără încetare semnificațiile. Admirația noastră s-a transformat cu vremea

într-un adevărat cult. Dacă n-am avea încă multe proiecte de realizat, am face din acest cult o nouă religie... Să vedem, să mai studiem...

Când s-au împlinit zece ore de la ridicarea monumentului, am sărbătorit izbânda noastră artistică printr-o mișcătoare sărbătorire, prin fixarea unei plăci pe peretele mușuroiului. Am repetat ceremonia și la împlinirea a douăzeci de ore, dând atunci și o masă, la care au venit, în semn de omagiu, și delegații ale omizilor, melcilor și lăcustelor codate. Stabilind deja o frumoasă tradiție, am plantat atunci o nouă placă evocatoare, cu litere săpate în marmură de Carrara. Răuvoitorii — unii greieri vecini — ne-au povățuit să abandonăm obiceiul, însă noi am sărbătorit și a patruzecea oriversare, ba și pe următoarele, până la o sută. Fixarea de plăci ne-a emoționat și ne-a însuflețit, așa că am căutat să mergem mai departe în procurarea acestor înalte, nobile satisfacții. Pentru că monumentul s-a cam ruinat — timpul lucrează chiar și fără voia noastră —, am început să oriversăm (dacă pronunț a doua oară acest termen, să-l considerăm intrat definitiv în limbă) împlinirea unui număr de zile de la plantarea primei plăci, a celei de-a doua, a celei de-a șaptezecă și, de la un timp, oriversarea inscripțiilor în amintirea plăcilor... Un șir lung de inscripții amintesc ziua când monumentul nostru a început să se deterioreze, la o săptămână, la șase luni, la un an...

Este o mândrie pentru noi a vă aduce la cunoștință că astăzi nu trece o zi, nici măcar o oră, în care să nu sărbătorim, cu mese și cuvântări foarte simțite și mișcătoare, împlinirea unei anumite scurgeri de timp de la punerea primei plăci, a celei de-a doua, a celor următoare, a dubletelor, tripletelor etc... Șirurile prietenilor care ne însoțesc aceste clipe de rememorare și bucurie au devenit nesfârșite, avem probleme cu cazarea numărului uriaș al oaspeților, căci de la un timp iau parte la mese și la fixarea noilor plăci și animalele pădurii, precum și pelerini de la cei trei poli ai pământului, echipe de elefanți indieni și cete de pești ai Atlanticului și mării lui Behring. Fiind totul gratuit și onorific, nu se poate vorbi despre o industrie turistică. Onoarea ne costă și se estimează că ne va costa de o mie de ori mai mult în anii

viitori, când vom începe să sărbătorim (punând plăci aurite) sosirea primului vizitator, a primului gândac, a primei libelule, a primei echipe de elefanți, a focilor... Avem multă bătaie de cap, suntem ocupați de nu ne mai rămâne timp să construim un nou mușuroi, dar pieptul ne este plin de sentimentul datoriei împlinite, iar malul Glodului — plin de plăci cu inscripții ori — și aniversative.

Scopul intervenției mele, spuse în încheiere Benino Formica, este de-a saluta o excepțională inițiativă, dar și de a convinge pe membrii prezentului colocviu să ne viziteze, să ne facă plăcerea de-a lua parte la fixarea unei plăci de bronz în cinstea așezării celei de-a opta plăci a celui de-al șaselea an al ridicării monumentului redeșteptării Furniciei transalpine... Festivitățile vor începe peste un sfert de oră și vor dura șapte luni.

(Raport cu privire la pagubele pricinuite de domnii pacienți în pavilionul nr. 3, la direcție și cantină; propuneri de sancționare și despăgubiri; pretențiile Japoniei și măsuri de ergoterapie¹)

I. În calitatea mea de monarh absolut² în pavilionul nr. 3, parter, în baza prerogativelor regale și împuternicirilor excepționale acordate de Dumnezeu și de cele două camere de gardă, am dispus efectuarea unei amănunțite anchete pentru elucidarea împrejurărilor ce au condus la dezordinile din ziua de 30 octombrie a.c., la conflictul dintre rândunele și participanții la Colocviul păsăretului și insectelor, la ale cărui lucrări am luat parte și care s-au încheiat cu invadarea Japoniei.

Imediat după ceaiul de dimineață, am văzut pe firele de telefon, în dreptul farmaciei, un număr de cinci până la șaptezeci de rândunele. Aveam încă în mână felia de pâine cu magiun, când mi-am dat seama pe loc că sosise delegația acestor păsări așteptate și m-a cuprins bucuria, știind că ele aduc lucrărilor noastre salutul insulelor de la Soarele prerăsare. I-am împărțit bucuria și satisfacția mea mareșalului, care se afla în cabina de la stradă, înaltul ofițer era încă acaparât de o convorbire telefonică cu orașul, abia mai târziu mi-am dat seama că, informat, se preocupa de luarea măsurilor de urgență corespunzătoare.

Pâinea cu magiun odată consumată, am fost condus cu alaiul convenit la baie, unde noutatea era comentată de miile de participanți. Un cormoran m-a implorat să nu particip în acea zi la lucrări, că o să-mi pară rău, lucru căruia nu i-am dat mare importanță și pe care, acum după evenimente, îl interpretez altfel.

A trebuit să aștept mult timp, cu prosopul și periuța de dinți în mână, până ce să se formeze alaiul obișnuit care să mă

conducă la sală. Când, în sfârșit, au sosit din dreapta escadronul de spahii și comandantii marilor unități, am auzit urale și a trebuit să-mi corectez ținuta pentru scurta paradă matinală. M-au însoțit Caterina de Medicis, doi laureați recent ai premiului Nobel, marele Clemenceau (ca întotdeauna spiritual), Gheorghe, omul meu de curte, și doamna care servește ecleruri la chioșc (grațioasă, încântătoare, ca un copil care a terminat recent Politehnica). M-au încadrat, de-o parte și de alta, pe dreapta, șirurile de cuiraseri, infanteriștii marini (comandați de un castor în vestimentație strălucitoare) și câteva grupe de zuavi. Am pășit în aclamațiile mulțimii cu pasul din regulamentul numărul 6 (marș de paradă, maiestuos, hotărât), am salutat de la înălțime, cum se cuvenea, m-am oprit în scuar cu intenția să iau în brațe un copil și să-l sărut, dar copiii nu sunt îngăduiți în perimetrul ceremoniei, am îmbrățișat o modestă soră de la tratamente. Un basset de la televiziune, inoportun și obraznic, mi-a întins sub bărbie microfonul, cerându-mi să le spun telespectatorilor lui cum mă simt. L-am mușcat scurt de mână, pentru ca telespectatorii să-și dea seama singuri de starea sănătății mele. Am luat-o, eu și cortegiul, la dreapta, apoi iarăși la dreapta, și în câteva minute am urcat scările. Din partea participanților la colocviu m-a salutat un condor imperial, originar din Anzi, încredințându-mă unui translator care, m-a asigurat condorul, știe toate limbile păsărilor, inclusiv franceza.

Sala era arhiplină, ca la orice ședință de închidere. Caterina mi s-a plâns că lipsește aerul, neajuns înlăturat înainte de-a da eu vreo dispoziție, căci am văzut în același minut cum se aduc tuburile de oxigen și cum încep să lucreze pompele. O sală în care se adună mii de păsări, consumatoare la înălțime de mari cantități de oxigen, resimte întotdeauna lipsa aerului.

În acest timp, Anglia și Paraguayul au rămas tot timpul în expectativă.

La ora fixată, prezidentul ședinței, o ciocănitore din sud, a deschis lucrările. Mi s-a cerut să adresez câteva cuvinte, am refuzat înclinând ușor din cap, fiindcă aveam gura plină, nu terminasem încă de mâncat pâinea cu magiun. I s-a dat cuvântul

unui pescăruș din Groenlanda spre a lămuri câteva chestiuni privind schemele profesionale, sistemul corporatist al cocoșilor de munte și soluții pentru iluminarea dumbrăvilor și pădurilor, în speranța că energia electrică va diminua procentul de delincvență silvestră juvenilă, crimele și jaful. Am fost atent la enunțarea problemelor, nu însă și la dezvoltarea soluțiilor, din pricină că a trebuit să decelez o căpușă ce se ascunsese sub aripa dreaptă și mă exaspera (în prima parte) și să mă ocup cavalierește de Caterina (în partea a doua), care nu mai înceta să cotcodăcească: regina făcuse un ou!

Referatul care a urmat m-a interesat foarte puțin, aproape deloc (vorbea un pițigoi carpatin), așa că am avut răgazul să studiez puțin sala. Barocul renovat mi s-a părut acceptabil, balcoanele au avut de câștigat prin suprimarea franjurilor și înlocuirea tapiseriei roșii; inspirată mi-a părut și înlocuirea lămpilor de cristal, meschine, cu candelabre de sticlă trasă, care, dacă sunt ceva mai ieftine, au în schimb avantajul că par enorme constelații și permit un ecleraj extrem de plăcut. În acest splendid decor, participanții — în costumele lor alese, de sărbătoare — dădeau colocviului un aer deosebit de distins. Am zărit în lojă și în primele rânduri de fotolii o mulțime de personalități remarcabile: o imensă plăcere mi-a făcut revederea cu Alceo Banieri, moștenitorul imperiului pinguinilor și porumbeilor rotați, actualmente înalt comisar la Geneva, Juanita Palma, superbă găscă austriacă, mi se pare că lider al unei grupări conservatoare, Carlo Giulio Penata, cu care am fost coleg la colegiul Cambridge, secția Rășchitoare, Viktor Vogel-Farbe, cunoscut brabete de Brabant, norocosul câștigător al cursei aeriene de fond Berlin-Singapore, Galina Precupova, cântăreață pe streășina renumitei Scala, Felix Rotari, porumbel voiajor pe liniile Lloyd... M-au emoționat delegațiile de scatii, în tradiționalele lor costume naționale, elegantele dumbrăvence, mândrele pajuri ale Alpiilor, cochetele presuri, ibișii egipteni, un oarecare Colibri da Foresta Oscura, prinț argentinian, grupurile compacte de specialiști reprezentând populațiile de albatroși, coțofene, papagali și mierle din țările mediteraneene, apoi, așezate în dreapta,

solemnele bufnițe, cucuvele și stăncuțele ruinelor imperiului britanic (Scoția). O lume pestriță dar distinsă, gravă dar fre-mătătoare, rafinată dar pragmatică... L-am întrebat pe Gheorghe unde sunt insectele, colocviul interesându-le în bună măsură. Aghiotantul meu mi-a arătat un mic nor de țânțari plutind în pulberea de lumină a candelabrului central, apoi câteva lăcuste ocupând galeria. Printr-un gest discret (Gheorghe și-a scărpinat ușor umărul) m-a făcut să înțeleg că reuniunea e onorată și de ploșnițe, și de purici, și de speciile rare ale tropicelor. Într-adevăr, curând am avut plăcerea să simt în preajmă prezența unei viespi și a două muște-de-cal. Insectele formează majoritatea, m-a asigurat Gheorghe...

Lucrările s-ar fi desfășurat așa cum au început — calme, animate de dorința înțelegerii și colaborării, sub semnul optimismului — dacă nu soseau, venite din țări îndepărtate, câteva mii de rândunele. În timp ce șeful delegației lor s-a și instalat la tribună, dezvoltând considerații privitoare la condițiile specifice oferite lor de japonezi, stolurile au pătruns în sală, au invadat literalmente spațiul deja aglomerat, s-au așezat ciucure pe candelabre și lampioane, pe balustrade, pe spătarele fotoliilor, până și pe arabescurile de ipsos ale pereților. Nestăpânite, absolut insolente și gălăgioase, au făcut imposibilă audiția reprezentantului lor, umplând ședința de rumoare și găinaț³.

S-a produs pe dată o oarecare tulburare, am văzut râmele și gândacii odoriferi ridicându-se și părăsind sala, un lăstun s-a adresat prezidentului⁴ să intervină. Zadarnice au fost loviturile de ciocan ale ciocănitorei, larma a luat dimensiuni catastrofale.

Am folosit răgazul cerut de restabilirea ordinii și i-am desfășurat Caterinei un scurt reportaj al recepției din ajun, când m-am întreținut cu primul-ministru al republicii Bursaca și cu reprezentantul apostolic al Sfântului Cuib, oferindu-i reginei boabe de grâu și firimituri de pișcoturi, pe care ea le-a ciugulit cu plăcere, însă puțin îngândurată. I-am dat să ciugulească și câteva drajeuri de teperin. Mi-am potolit și eu foamea și iritarea cu o felie de pâine cu magiun, strecurată într-o mapă de serviciu de aghiotantul Gheorghe, după care am ciugulit și eu câteva

semințe. Aparteul cu Caterina m-a răpit, astfel că n-am fost atent ce s-a întâmplat în sală, fapt este că, ridicând ochii, m-au izbit scene de o violență nebănuită: roate mari de păsări patru-lau sub cupolă, desfăcându-se ca să se arunce în picaj și să jumulească din zbor păsăretul mărunț, mii de vrăbii, rândunele, sticleți și mierle se atacau și se loveau cu răutate umplând aerul de un clocot de bătălie. Aș fi spus că sunt din nou pe câmpia de la Eranto, că atacă cavalerii înzăuați, dar lupta se dădea la înălțime și nici urmă de platoșe și zale, căci fulgii și penele vorbeau de la sine despre vulnerabilitatea combatanților. Aerul se îngroșase de scamă, parcă un vagon de bumbac ar fi fost răscolit de o fermă de găini rășchitoare, urcând până în tavan troiene de puf și de pene; era imposibil să distingi prin ninsoarea groasă cine atacă și cine se apără, cine învinge și cine se predă.

Nesăbuitul de aghiotant, afectat de faptul că uliii, ereții și acvilele întârziău să intervină, a alergat după o pușcă de vânătoare, a revenit într-un suflet cu ea și, ochind candelabru, a tras rapid cele două focuri ale armei. Am văzut câțiva delegați căzând în vrie din înălțimi, am fost mișcat la vederea sângelui îmbibând mocheta, m-au zguduit zbaterea aripilor lovite, spasmele morții, nemișcarea din urmă, însă m-a umplut în același timp de revoltă faptul că, venit de nu știu unde, un ogar de vânătoare s-a repezit să înhațe păsările muribunde și să le aducă pe rând la picioarele mele... Intervenția câinelui în lucrările colocviului păsărilor mi-a părut de neiertat.

L-am chemat pe Gheorghe, i-am exprimat reproșul meu formal și, cerând să-mi predea imediat pușca, l-am trimis la mareșalul porții, să-l închidă sau să facă ce-o vrea cu el. Am fost atât de supărat, că mă mir cum de mi-am stăpânit nervii și nu i-am descărcat pușca în aripă. M-am liniștit curând cu o felioară de pâine cu magiun, medicii au dreptate să recomande drept calmant puțină hrană, după care am ciugulit semințe împreună cu Caterina, tulburată și ea. Regretabil că se pot produce asemenea scene, nu mai demult decât alaltăieri asistasem la o scenă tot atât de respingătoare, în timpul Convenției animalelor și peștilor.

În fond, conflictul pornise de la vorba necontrolată a unui nagât care, spre a restabili liniștea, le apostrofase pe rândunele spunându-le că sunt agenți năimiți ai japonezilor, cozi de topor (de rândunică) și călăi ai coloniilor de melcișori. Rândunelele răspuseseră (tot necontrolat!) că năimiți sunt maică-sa și taică-su și struțul care i-a botezat; păsăretul cel mult a intervenit cu blesteme la adresa rândunicilor; li s-au alăturat, cu ură și mânie, acvilele ce, dacă ar fi avut atunci la îndemână bomba atomică, ar fi aruncat-o fără ezitare asupra insulelor japoneze.

Liniștea și ordinea au fost restabilite, lucrările și-au continuat cursul. Dar ceea ce fusese interesant se consumase: toate păsările ascultau intervențiile cu mare neatentie, rândunelele, după ce au pronunțat salutul lor cordial, plecaseră în țările calde (în Japonia), provizia de semințe și de pâine cu magiun se epuizase, Gheorghe stătea la popreală sau poate mareșalul îl trimisese după țigări. Am consultat-o pe regină dacă crede că mai poate suporta plictiseala, ea mi-a răspuns că, după ce mai face un ou, e dispusă să plecăm.

Curând am decolat, am zburat ușor pe deasupra capetelor, am admirat încă o dată felul cum au fost restaurate lambriurile sălii și, găsind un ochi de geam deschis, ne-am retras cu largi, maiestuoase bătăi de aripi.

II. Când sângele e inundat de adrenalina suprarenalei iritate, pulsul atinge valori înalte, îngrijorătoare, și recomandabil e să se provoace o acțiune care să aibă valoarea unui act relaxant. Ura se stinge când sare supapa și aburii toxici se risipesc. Oamenii știu să se răcorească la timp, evită congestiile și infarctul dând palme, lovind orbește unde văd cu ochii, trăgând, ca Gheorghe, cu pușca, declarând și purtând războaie. În această privință sunt de admirat.

Păsările colocviului păsărilor s-au orientat asemănător (este cunoscut simțul lor de orientare). Telegramele din cursul zilei mi-au adus vești despre toate cele ce au urmat. Curând după plecarea mea, lucrările s-au suspendat (la propunerea unui papagal care a fost de părere că nu se poate trece ușor peste ofensa

primită) și s-au format pe loc detașamente de asalt. Rândunelele trebuie să plătească, a declarat un general, Japonia, care le ține pe vechi state de salarii, trebuie pedepsită, a adăugat un plutonier, dacă cumpăna lumii a tras într-o parte, e de datoria noastră, a soldaților, să punem sângele și penajul nostru în balanța dimpotrivă, spre a reechilibra lucrurile, a spus un soldat. Crucişătoare cu furnici, tancuri conduse de bondari și viespi sălbatice, o infanterie marină de scarabei și greieri și o flotă aeriană formată din mii de efemere, condusă personal de admirabilul Bonifacio Ephemera, conte de Bidonya, s-au îndreptat spre Japonia imperială și, către seară, depeșele agențiilor de presă și transmiteau debarcarea, invazia, reportajele primelor lupte.

Am rămas treaz toată noaptea, fascinat de rapiditatea cu care se acționează, fără mare poftă de mâncare: abia de-am ciugulit câteva râme dintr-o farfurioară.

III. Război egal jaf. Asta știam din cărți, mai ales din volumele *De l'inégalité parmi les fourmies* și *Grandeur et décadence de Lili Putaine*. Telegramele de dimineață mi-au adus la cunoștință, spre surprinderea mea, încetarea ostilităților și retragerea forțelor invadatoare din insulele japoneze. Mai lung a fost drumul până la teatrul de operațiuni decât războiul.

Am văzut prada de război. Un graur și-a adus mașină Toyota, o codobatură sârmă de împletit pentru garduri și cotețe, o găscă aprinzător automat de aragaz, un brabete două seturi de tranzistoare, o coșofană combină radiofonică și blănuri, un botgros o bormașină, un sticlete o stație pentru observații meteorologice, un cărăbuș o hartă a Indiei, un țânțar o tipografie, un vultur pleșuv o păpușă, o gaită un aparat de ras, un pinguin un pistol cu apă, o găină schiuri de performanță, un corb o pereche de șoșoni și ochi de sticlă, o bibilică benzi transportatoare, benzi de magnetofon și nasturi.

Mi-au fost dăruite din materialele capturate: o pereche de cercei cu diamante, un briceag tip pește, o lampă răscoită (cu petrol), un pateu cu icre de Manciuaria și o iapă arabă. Cerceii i-am transferat Caterinei.

IV. Am convocat de dimineață colegiul cronicarilor și, în trei cuvinte, i-am pus pe băieți la treabă. Mi-am exprimat dorința să văd o mare frescă a războiului de la Soare prerăsare. Cu cifre și fapte. Nimic despre captură, numai gloria și eroismul. Un istoric mi-a spus la despărțire: „să trăiești!”, semn că ceva mi se pregătește. Mă tem să nu mă mistifice.

V. În drumul lor spre Japonia, rezultă din ultimele informații primite, detașamentele de asalt au răsturnat paturile, au sfărâmat dulapurile și, traversând la cantină, au provocat importante distrugerii de veselă și personal. Sunt pagube importante și la direcție, unde păsările înfuriate au spart macheta stabilimentului (scara 1:500), au devastat biblioteca și au vrut s-o siluiască pe secretară. Către sfârșitul invaziei, câțiva ciocârlani cu moț și un găscan au spart vitrina cu realizări de la intrare, însușindu-și un tensiometru și un clistir.

VI. Japonia nu cere despăgubiri. Cantina, în schimb, ridică mari pretenții. Secretara direcției a cerut transferul. Până la noi dispozițiuni, se suspendă cinematograful de miercuri. S-a dat plecarea unor păsări mici. Se va înăspri programul de gimnastică, introducându-se numeroase noi figuri de zbor și cădere liberă. La atelierele de recuperare se vor introduce operații noi: umplerea pernelor cu puf, scrisul caligrafic. Orele de muzică se vor completa cu studiul sistematic al fluiertului și, pentru cei deosebit de dotați, studiul croncănitului. Pentru festivalul anual se va pregăti piesa *Cântecul păsărelelor* de compozitorul Janequin⁵.

Disciplina și ordinea vor fi desăvârșite, în pavilionul 3 nu e permis să se audă nici măcar musca.

VII. Ieri m-am încoronat, încununându-mi capul cu o oală splendidă — metal compact, bine rotunjit, cu mâner pe dreapta. Caterina m-a sărutat. Am simțit că se revarsă asupra îmbrățișării noastre întreaga istorie zbuciumată a păsărilor. Uzi și fericiți, ne-am retras în pătul, căci a venit și pentru noi vremea cuibăritului...

I. Într-adevăr, „sublima metamorfoză“, cum o numește Alois Krauss, adică trecerea de la condiția de biet om la aceea de măreț dobitoc, mai apoi de ușoară pasăre și insectă și, în sfârșit, la minunata și de mult râvnită stare de obiect, spuse Conrad Abricht, departe de-a fi fost o înaintare agreabilă, ca plimbarea unui gurmand prin pateurile cu ciuperci, apare, acum când am traversat-o cu toții, mai curând o trecere pe sub furcile caudine, pentru unii grotescă și buimacă, pentru alții agasantă ca un cui în pantof, pentru cei mai mulți de-a dreptul penibilă și dramatică. Ce greu e să te desprinzi de masca lipicioasă a omului! Un văr de-al meu, inginer de tulumbe pentru vidanjarea canalelor, cu numeroase succese prin expozițiile de peste ocean, vizitase într-una din călătoriile sale o celebră grădină zoologică și-i rămăsese gândul la o blănoasă și ageră mangustă ce răpusese, spuneau paznicii, câteva duzini de șerpi veninoși. Ura de copil șerpilor, îl torturau furtunul și tuburile cu care era obligat să lucreze, ba avusese de suferit ofensele unui sorb șerpuitoar de mare capacitate care, pe când se evacua apa dintr-un tronson al tunelului de la St. Godard, îl trăsese din greșeală în pânțele sale, îl frământase și-l digerase prin intestine noroioase și întunecimi infernale, redându-l vieții — într-un lac de refulare, în apropierea mării — numai piele și os, de parcă trăise o mie de ani sub dușuri scoțiene. Își pierduse mult timp din viață inventând și brevetând mașini de rețezat furtunul și salamul, de scurtat conducte, de

întins mațe, cabluri și chiar sfori de colet, studiasse până la epuizare comportamentul șerpilor de toate felurile, aflase antidotul veninului celor mai periculoase târâtoare, devenise un explorator temerar al canalelor subterane ale marilor orașe, cărora știa ca nimeni altul să le fisureze pereții și să le spargă mufele și manșoanele, era la un pas de premiul Nobel, în urma adaptării de rotile șarpelui boa, după ce fragmentase fiara în mod corespunzător, alcătuiind din ea vietăți cu cel mult trei vertebre, plăcute la rulaș și înfățișare, amatoare de jocuri prin grădină, supuse când era vorba să fie sacrificate, gustoase în mâncare, cu usturoi și oțet, mai ales rotilele¹...

II. Dar ura împotriva șerpilor dăinuia în inima lui cândva speriată, era încredințat că de șarpe și venin va sfârși, jurase² să nu mai doarmă până ce nu va șterge de pe fața pământului urmele sinuoase ale acelor jalnice animale. Nu-și putea realiza gândul decât dacă ar fi devenit mangustă, abilă a descoperi ascunzișurile dușmanului, imună la atacurile cu venin. În treacăt fie spus, ați văzut și dumneavoastră cât de persistentă este ura, ea se păstrează mai bine decât oricare alt produs al naturii omeștești; carnea, untul și zarzavaturile se degradează în câteva săptămâni, chiar ținute în frigorifere drastice, ura rămâne nealterată în orice mediu și la orice temperatură, uneori nu-și schimbă calitatea nici într-o sută de ani. Se spune că un băiat a jinduit o acadea din coșul unui bătrânel cu barbă și ochelari de sârmă, sprijinit de gardul școlii, și, neavând bani, s-a hotărât să o fure. Moșul a prins la timp mișcarea, l-a pândit și, când băiatul a întins mâna, l-a plesnit peste ea. Pofta oarbă sancționată devine cu vremea o forță mai înfricoșătoare decât turbarea râurilor în timpul ploilor torențiale. Băiatul pofticios s-a făcut mare, ani în șir a învățat sârguincios știința militară, și-a convins semenii că Europa trebuie să trăiască în glorie și nu ca o învățătoare pensionară ce n-are un cartof să-l prăjească în loc de friptură, oamenii l-au delegat să facă precum a gândit, militarul s-a lăsat la vatră și s-a ridicat în rang de cancelar³. Acadeaua colorată de odinioară i s-a urcat ca o stea călăuzitoare deasupra frunții

înguste și, cât ai zice pește, a cucerit Europa dulciurilor, malurile vecine, gloria ce stătuse ca un tort pe cer de secetă și n-avusese ocazia să se împartă. Stăpân absolut pe pământuri, ape și văzduhuri, supraomul n-a stat o clipă pe gânduri să-și ia revanșa: a ucis sau deportat pe toți bătrânii cu barbă și ochelari de sârmă și a dat tuturor celor ce l-au urmat câte o acadea asemenea academei ce mustea triumfător și cu sclipiri de sânge pe boltă. Bineînțeles, acest soi de forme plastice ale urii sunt rare, ele vorbesc însă despre înălțimea (tipul era scund), tenacitatea (destul de nearticulată în multe acțiuni), puterea (până la urmă, cum era și firesc, a mierlit-o, căci unul i-a tăiat limba), dorința de întindere peste pământuri (s-a mulțumit și cu o palmă de țărăna deasupra) și alte virtuți nepieritoare ale oamenilor...

III. Așadar, vărul meu nu mai mânca și nu mai dormea, chinat de dorința de-a deveni mangustă. El, care făcuse multe invenții, nu reușea să pună la punct aparatele în stare să-l transforme: unul ce urma să-i croiască labele din față îi strunjise din greșeală mâinile până ce acelea semănau cu două bețe chinezești de mâncat orez și, datorită lor și unor aranjamente ale maică-sii, mătușa mea bună, dirijase două concerte la Carnegie Hall, un altul îi crescuse pe spate o blăniță, însă materialul se dovedise de foarte proastă calitate, se roses repede și, bietul băiat, aproape dezbrăcat, putea fi luat oricând drept șoarece și mâncat de pisici; un al treilea dispozitiv îi modificase capul și trăsăturile, numai că nu știu cum lucrase, că ochii îi luceau ca ai cobrei, în timp ce cuvintele îi ieșeau șuierate din gura foarte mult îngustată, siflantele exasperându-l. Nefericitul s-a aruncat într-o noapte într-un puț de pe moșia părintească și țărani au văzut, pe când dădeau fuga să-l salveze, cum din adâncul pământului, pe jgheabul de piatră, iese și se face nevăzută o cârțiță. Micul animal târa după sine un metru de croitorie, ceea ce a fost o dovadă indiscutabilă a identității persoanei și preocupărilor.

Am deplâns, împreună cu familia, nereușita vărului meu, până într-o zi, când un post de radio a transmis un interviu cu cârțița ce dorise să fie mangustă: declara, printre altele, că nu

regretă întorsătura lucrurilor, că acum vede limpede unde a greșit și lucrează pe brânci la un aparat care să-l facă, într-un răstimp preliminar, fluture cap-de-mort, dacă se poate cu motor în doi timpi, de mic litraj.

IV. Înainte de a vă povesti cum am procedat eu ca să scap de mizerabilul trup omenesc, am să vă mai rețin cu situația unui cunoscut al meu, pe nume Blaise Pascal, un franțuz foarte original, înzestrat cu o putere de muncă uluitoare, priceput într-o mulțime de meserii, spuse în continuare Conrad Abricht. Individul, după multe încercări de laborator și în câmp deschis, și-a dat seama că acționează zadarnic, că trecerea dincolo nu e posibilă atâta timp cât operațiunile de transformare privesc numai corpul, de aceea și-a îndreptat în special atenția asupra sufletului. A pornit la treabă separând într-o eprubetă spiritul până la un mare grad de puritate și, obținând oxid de spirit, a condus experiența prin presărare, diluare în soluție, infuzie și injecții intravenoase. A constatat lucruri demne de interes: un hoț de buzunare, căruia i s-a infuzat spiritul unui metafizician, nu încetează să fure, ci face aceasta cu plăcere sporită, susținut acum de argumente mai cuprinzătoare decât cele șubrede de dinainte, așa cum mărșălulitorul de cursă lungă câștigă mai multe medalii când e îmbrăcat mai sumar decât în nădragii lui bărbătești; hoțul e prevenit, înconjurat cu stimă, invitat la petreceri cu buzunare multe și tacâmuri scumpe, încurajat în momentele sale de descurajare și inactivitate. Un dictator din America de Sud (acolo oricând afli speța, deoarece limbuția latină se mariază fericit cu temperamentul erectiv) era urât de toată suflarea pentru actele lui lipsite de bun-simț, însă o injecție cu spirit lucid l-a redat metodic, individul a amenajat pe loc un parlament bine populat cu senatori de carton, organisme reprezentative din bețe și saltele sprijinite, numeroase societăți cu mulți membri — uniforme cu nasturi și cravate pe umerase susținute de cuiere cu tâlpică, comisii de capete adevărate de târgoveți, orânduite în țepuși, lângă care magnetofoane discrete aduc intervenții personale și, în parte, contradictorii, totul atât de

bine organizat, încât fotografiile luate de reporteri au înregistrat și zâmbete, gesturi amabile, scene mișcătoare.

Blaise Pascal și-a administrat sieși tratamentul, și-a întors asupra-și spiritul (desigur, tratat cu săruri în eprubetă) și — crescând doza timp de-o săptămână, după ce și-a ucis nevasta, a jefuit un magazin de ciorapi și a prezentat mărturie falsă într-un proces cu corupători de minori — a închis ochii spre a deveni în mai puțin de un sfert de ceas dromader, capră alpină, salamandă, apoi, în salturi succesive, vultur de cadavre, colibri, bărzăune, larvă, mușețel, mărarul săracului, năsturaș roz și, în sfârșit, bușon de astupat chiuvete și bideuri. Este cea mai lungă metamorfoză pe care o cunosc și, se pare, cea mai merituoasă, pentru că ziarele au dat la timp știrea că Natura, sforțându-se din toate măruntaiele ei, a izbutit să-i obțină și o decorație, și să i-o confere...

V. Eu, cel care vă vorbește, Conrad Abricht de Rollzang și Elevator, sufeream de mult din cauza strâmtorării la care mă împinsese condiția umană și doream din toată inima să isprăvesc cu viața și mizeriile ei — șicanele proprietarilor, laudele proștilor, invidiile prietenilor, vorbele bune ale femeiuștilor ce mă jefuiseră, alegerile în diverse comisii, în universități, academii și bordeluri. Știam că soarta îmi este pecetluită, oricum trebuia să isprăvesc într-o bună zi, condiție pentru a-mi optimiza neîncetat devenirea. Problema era că nu știam cum să procedez și ignoram în mod condamnabil că drumul e lung, spinos și nu lipsit de surprize și sângerări.

Norocul meu a fost că cineva dintre puternicii zilei, desigur o ființă superioară ce ajunsese de mult la ultimele împliniri și acum se învârtea ca ax cardanic în cea mai bună dintre lumi, m-a ajutat și m-a îndrumat. Acel cineva mi s-a înfățișat într-o noapte în vis sub formă de abur și mi-a spus:

— Dormi, tu, viteazule născut din mamă cu licență în comerțul engros și din tată parașutist de performanță? Nu-i dat să doarmă cât noaptea-i de mare unui precupeț de împrejurări mărunte, căci ajungerea mai sus se obține numai prin târâșul prin ochiurile

de jos, ia tu aminte ce-ți spun: eu sunt vestitorul Celui de departe și tot are grijă și milă de tine. El poruncește să te scoli neîntârziat, să-ți anunți nevasta și prietenii că, gata, s-a terminat comedia, apoi, luându-ți câteva schimburi de corp și de pat, să te imbarci în prima corabie din port a companiei Bunderupp sau Linderupp sau Heirupp pentru a călători spre Orient și, atacat de submarine engleze, să sfârșești ce aveai de la început de sfârșit. O moarte ca-n povești te așteaptă, și-o după-moarte ca o după-amiază de vară cu șpriț rece sub umbrar, căci de îndată ce vei închide ochii, vei fi luat în evidența unui regn mai darnic, însoțitori plini de bunăvoință te vor conduce în lesă la castronul cu măruntaie și te vor purta pe ulițe largi pietruite și te vor trece în grădini și ateliere unde, după un lătrat și-o lingușeală, vei deveni graur, calic mâncător de râme... După ultima rămă și ultima musculiță îngurgitate, vei deveni gândac de bucătărie și, prin asimilare, plasture Bayer pentru bube. Fă cum îți spun, că împotrivă stă reaua Morgenstein, nesuferită de Acela, descalificată în meciurile de selecție, încă în stare de tăieturi la gât, scuiături rușinoase în față, referințe răuvoitoare în diverse ocazii. Acum părăsi-vei dulcea somnie, vei bea cafeaua și vei refuza oferta de-a forma un nou comitet administrativ pentru cinematograful de cartier, căci ai treabă...

VI. M-am trezit tulburat, căci până una, alta era vorba despre moartea mea, m-am năpustit în bucătărie, unde nevasta rezistă de ani de zile presiunii puternice a vaselor fierbând, nedespărțindu-se de polonic și mașina de tocat nici în zilele când aburul ucigător o opărește sau exploziile puternice o ciopârțesc și-o aduc la starea de friptură grasă cu sos, și i-am relatat cum Cineva mi s-a arătat în vis sub formă de abur leșios și mi-a spus: „Dormi, tu viteazule născut din mamă cu breton și tată falsificator de monedă divizionară, nu-i dat să doarmă peste orele prescrise de medic unui pacient obez ce dorește să treacă prin inelele înguste ale vâmlor, ia tu aminte și înregistrează pe bandă magnetică mesajul următor: eu sunt crainicul canalului 13 al televiziunii transcendente, studiourile îți poartă de grijă și au milă de abonații

lor. Scoală-te neîntârziat la al treilea semnal, anunță-ți prin telegrame șeful de serviciu, contabilul principal, agentul de evidență, funcționara de la finanțe și dirigintele de șantier al băiatului zidar că, gata, viața s-a împutit, ai dorințe noi, înțelege să denunți contractele și să dai în vileag înșelăciunea lor globală și a prevederilor, apoi, luându-ți partea ta din avere, inclusiv patefonul, să te îmbarci într-o limuzină Buick, Volkswagen sau Trabant, pentru a călători spre Marienbad și, atacat pe drum de vameși austrieci, jinduitori la patefonul dogit și la setul de lame de ras, să accepți (căci altă soluție nu există) ridicarea nervilor la un grad convenabil și apoplexia. Moartea va fi scurtă, în schimb trecerea dincolo, în familia animalelor, foarte linsă, neimpozabilă, căci îndată ce vei simți că ai coadă, iar mirosul s-a bifurcat stereopodic de două ori, câte picioare răscolesc rahaturile, vei primi tărățe și sfeclă furajeră, îngrijire potrivită unui catâr și bice. Nu dispera, sfecla va fi puțină, tărățele încinse, bicele singure vor izbuti să te miște din piele. Vei ieși gol și întreg pe propria-ți gură, urlând simultan, dar te vei întrupa sub formă de pensulă de bărbierit, zisă și pământuf, cu care, în lipsa soțului, cocheta Armenstein, nesuferită de protectorul tău, se va săpuni și se va depila înainte de spectacole. Vei auzi atâtea cuvinte teribile din gura ei, că vei pune pe hârtie cu oarecare dificultate spusele multe de care Acela are mare nevoie — nu știu ce combinație nu-i iese din cauza matracucii... Descalificată, cocheta va capota (va fi, pe rând, bulldog, căpușă, floare de muștar, brânză telemea și stilou Parker, căpătuindu-se corespunzător). Acum părăsi-vei dulcea somnie (efectul somniferului stinge-l cu o cafea, uite colea o punguță cu surogat) și, refuzând să mai rămâi, vei pleca neîntârziat la Bruxelles, unde te vor ajunge noi instrucțiuni...“

VII. Nevastă-mea mirosea foarte apetisant a friptură de găscă, continuă Conrad Abricht, așa că aromele erau gata să mă doboare; n-am cedat tentației de-a lua o bucată, precum cu siguranță ea ar fi dorit (mai mult ca sigur că reaua Marienstein manevrase vrăjitoria asta!), și am plecat de-acasă spre a-mi anunța

prietenii. M-am oprit în biroul lui Sturm von Drang, ajutor de bancher în localitate (localitatea era întâmplător Hamburgul, nu insist), căruia, într-un suflet, i-am spus cum, dormind cele șaisprezece ore pe zi, spre dimineață am avut un somn tulburător, în cadrul căruia s-au prezentat mai multe pelicule, ultima cu un protagonist misterios. Individul, apărut în vis sub formă de val și rotocoale de fum, combinație de arome etilice, gaze naturale și friptură de porc cu cartofi prăjiți, mi s-a adresat astfel, citez: „Dormi, tu, fanariotule, născut dintr-un tată pitecantrop inactivat cu sedative și dintr-o ilustră mamă, regină a plăpumarilor; nu-i dat să doarmă cât ziua-i de lungă unui arhitect care vrea să ridice elefanți, girafe, zebre și alte construcții pe continentele viitorului, se ivesc în fiecă minut probleme foarte delicate de aprovizionare tehnico-materială, după cum se știe lipsesc periodic și în permanență nisipul, varul, cărămida, cartorul gudronat, cimentul, apa, forța de muncă și energia... Ia tu aminte ce-ți spun (atenționarea, scuzați cuvântul imbecil, era necesară, pentru că eram ocupat în vis cu trecerea prin tifon a unor muște, în vederea pregătirii unor cataplasme), eventual stenografiază-mi pe picior indicațiile: eu sunt trimisul Celui ce propovăduiește pustiul cu scaieți și prevede domnia dunelor nesfârșite de nisip, și tot are grijă și milă de tine. El îți trasează poziția verticală, programul săptămânal și perspectiva travelling, mișcătoare pe un terasament de-aici până-n adâncul timpurilor care ne stau în față, ca atare scoală-te, înviorează-te cu marșul pe două voci al copiilor din difuzor, bea-ți repede ceaiul de plante și anunță-ți semenii din tramvai sau poștalion că gata, până aici a fost ce-a fost, de-acum înainte va fi numai ce urmează să fie, nimeni nu te mai oprește, înaripat cum ești pe roți metalice, să devii altceva, în alt regn, în alt compartiment, în altă casetă, în altă eprubetă, într-o groapă de cer sau de humă, oricum dincolo, oricum mai încolo, cu alte cuvinte situația de om, devenită de mult jenantă, o abandonezi cu plăcere, aștepti nu învierea morților, ci viața viitoare, iar în cadrul ei un loc în față, eventual pește de baltă sau mușită pe carne proaspătă, foarte probabil fir de busuioc pe-un maidan etc. Te atenționez să le vorbești însuflețit, inspirat, colorat și alegoric, semenii să aibă simțământul

complet al unei chemări căreia nu-i poți rezista, deși ai frâne la tocure și ancoră la prohab, tu te duci, dacă e să fie oricum și indiferent ce, nu te duci decât cu bucurie în gușă și cu entuziasm în căpușă, atenție la cuvinte — soartă, moarte, sacrificiu, depășire și mai mult decât bine, cu majuscule inițiale și pe parcurs, fac bună impresie și conving. Ascultă la mine ce-ți spun, că doar nu vorbesc cu pereții (eu în somn, iubiți prieteni, sunt puțin absent, unele intenții îmi scapă, ba chiar mă pierd și moșăi pe picioare), ai șanse ca într-o lume de nisip, în care să nu se distingă un grăunte de celălalt, să rămâi deasupra... Puternicul, preaputernicul, Acela, persoana care m-a trimis, ei bine, zeul care mi-a dat însărcinarea... (oh, că n-am întâlnit încă un om mai îngrămădit când doarme!), în fine, insul în numele căruia vorbesc te-a ales ca nisip special, ca material foarte reprezentativ și de nădejde, nu întârzia deci să-ți închei existența de om și să te livrezi imediat loco-gară, căci toate le poate face Acela (tipul de care ți-am tot vorbit... iar o luăm de la început, ce dracu?), în afară de ieșirea din scriptele orașului... După livrare, vei trece și tu pe banda rulantă a evoluției inverse, vei fi focă, galinacee, nufăr și iască de arbore și, după un anume stagiou (pe care El nu mi l-a precizat... Care el, care el! Divinul, că în numele lui îți vorbesc, zevzecvule!), vei fi ceea ce toți doresc: nisip..."

Ajutor de bancher, prietenul meu Sturm von Drang m-a ascultat cu mare atenție, a ridicat din umeri și, întâmpinând surprinderea mea, mi-a urat succes.

VII bis⁴. Permiteți-mi să mă strecor printre vorbitori și să-mi spun și eu cuvântul, spuse August Wilhelm Plattband, strecurându-se printre vorbitori și începând să-și spună cuvântul. Ascultând intervențiile stimaților mei colegi, mai cu seamă documentata expunere a profesorului Friedrich Zahnfest din Rotterdam pe Gange, despre pericolul pe care îl reprezintă instalarea de lansatoare de rachete pe taxiurile municipale, mi-am amintit fulgerător, și nu fără un sentiment de inconfort, de cunoscutul tablou al lui Mantegna înfățișând martiriul sfântului Sebastian, aflat cândva la Luvru și, prin el, tinerețea mea

aventuroasă. Mișcarea gândurilor în cap, ale cărei variații le-am simțit distinct de multe ori, însă niciodată mai limpede ca acum, a creat asociații și paralele, conducându-mă la revelații și concluzii filozofice deja formulate. Aceste concluzii voiesc să vi le împărtășesc, spre luminarea chestiunilor în discuție.

Prima idee pe care o desprind este că a sosit timpul să facem o separație netă între obiect și oamenii care mai continuă să facă, ici-colo, umbră pământului, adică să lucrăm în așa fel încât existența și funcțiile unui lucru sau ale unei mașini să nu depindă în nici un fel de preocupările, activitățile și destinul oamenilor. De vreme ce speța umană s-a compromis și categoria e pe cale de dispariție — nu interesează cauzele care o poartă spre un asemenea final, se poate presupune dorința de sinucidere —, singura șansă a dăinuirii și urcușului spre glorie a obiectelor este emanciparea de sub tirania acestei vietăți stupide, intrată de mult în cicloul falimentului.

Mă întreb: de ce violoncelul să cânte numai la atingerea degetelor murdare, de ce smântânitoarea ce merge în gol să mai fie supravegheată de un oarecare (în treacăt fie spus, nepriceput să o repare în caz de defecțiune), de ce mingea de cauciuc, umbrela de soare, paratrăsnetul, bucata de parmezan, tractorul, schimbătorul de ioni, mărul rumen și aromat, acul cu gămălie și convertizorul cu oxigen să mai continue să funcționeze sub rușinoasă, costisitoare dependență, când programele lor de viață și de activitate le asigură o lungă și lipsită de griji trecere prin ani și o înmulțire de sine stătătoare? Am cunoscut o șampilă cu număr de înregistrare ce se lamenta ziua-ntreagă că lipsește funcționarul care să o manevreze, și nu mai știa ce să întreprindă pentru a-l determina pe un stagiar ocazional să o ia între degete și să ștampileze, fără cel mai mic discernământ, toate hârtiile, toate scaunele biroului, geamurile ferestrelor și pielea diafană a celor câteva amploaiate ale oficiului... Situație rușinoasă, regretabilă!...

VIII bis. Cu atât mai rușinoasă situația bombei, își continuă vorbitorul expunerea sa, cu cât încărcătura de sute de kilograme

se declanșează printr-o simplă atingere a focusului sau, într-un caz special, printr-o tragere ușoară a perculatorului... Să-l lăsăm pe om să se descurce în treburile lui parcate în finalități precise, meschine de la începutul la sfârșitul vieții lui, să ne preocupăm singuri de evoluția și răsturnarea raporturilor, mai cu seamă că, stăpâniți de idei nobile — nu printre ultimele este ideea acțiunii gratuite —, noi deținem știința funcționării fără scop, așa, de dragul cântecului sferelor și al bilelor, de plăcerea uzurii, de satisfacția urmării trecerii dintr-o fază într-alta și de la o formă la alta.

Câteva intenții bune duse până la capătul ilogicului, și liftul (ca să iau un exemplu la îndemână) poate alerga printre etaje fără pasageri și fără bagaje, conducându-se singur, abătându-se când poștește de la verticala impusă de bătrânul, de mult cioburi și ulcele, care l-a proiectat. Un lift care să meargă de-a latul pe sub scări și pe culoare, care să alerge voios pe coridoare și prin săli de spectacol, ieșind adesea pe fereastră și întorcându-se la treabă, cu cablurile zornăind după dânsul, e un spectacol sublim... Tot un spectacol sublim mi se pare și țigara care se fumează singură... Dar să nu insist, lucrurile sunt evidente...

IX bis. Oribila idee a interdependenței obiect-om mi-a venit, după cum am spus mai înainte, spuse în încheiere Wilhelm Plattband, de la un tablou al lui Mantegna (cel aflat la Luvru), înfățișând o scenă la care am fost martor. Faptele s-au petrecut astfel: eram crescător de vite în ținutul unde fusese prins Sebastian Alpenstock și, în timpul liber, îmi plăcea să merg la vânătoare, să trag cu arcul în păsărele. Ignoram că micile zburătoare sunt surioarele noastre, nu prea citisem poezia didactică și ornitologică a timpului, poate dintr-o prejudecată, oricum circumspect la ce debitează poezii, întotdeauna servitori ai cine știe căror interese, așa că trăgeam bine, precis, aveam o mână cu care mă mândream... Într-o dimineață, vătaful moșiei m-a convocat la castel, unde mă aștepta seniorul. Om încercat, cu largi vederi umaniste și cu o cunoaștere profundă a anatomiei, m-a întâmpinat în prag și mi-a spus că are un captiv, pe nume Sebastian, căruia dorește să-i străpungă trupul cu săgețile mele. L-am

întrebat dacă treaba asta urmează s-o împlinesc imediat sau îmi mai rămâne timp să eliberez din mărăcini o capră ce se încurcase peste noapte. Firește, treaba e urgentă, mi-a răspuns seniorul, așa că am alergat după arc, l-am chemat pe Fritz, popa cătunului din vale, și-am purces la operațiune, trăgând după noi tolbele cu săgeți.

Sebastian a fost adus aproape gol, legat burduf cu funii groase. Era un om zdravăn, frumos ca soarele, părul îi curgea plete pe umeri, ca poeziilor păsărari, ar fi fost o persoană agreabilă dacă n-ar fi arătat, tot timpul colaborării noastre, o iritantă ursuzenie. Când a fost pronunțată porunca, l-am desfăcut din strânsoarea care-i amortise brațele și l-am sprijinit de o coloană de marmură împodobită cu frunze de acant, imobilizându-i lejer brațele de piatra din spate care, rest mizer al unui templu ce fusese probabil ceva în istoria ținutului, avea avantajul de a-l ține drept în picioare și dezavantajul că putea îndoi săgețile nimerite alături. Am căutat să evit tragerea din față. Poate și pentru că ținta mă privea în ochi...

La semnalul gata, am întins coarda și am tras. Săgeata i-a ciupit superficial pielea în dreptul ficatului. Neizbutită lovitură! Probabil din pricina tracului, așa se întâmplă întotdeauna cu prima lovitură. Am schimbat unghiul, am tras a doua oară, săgeata l-a nimerit în pulpă, străpungând ușor stofa care-i ascundea goliciunea. Am tras astfel, ajutat de la un timp și de Fritz, până l-am ciuruit bine. Stăpânul a fost mulțumit, la încheierea trebii ne-a dat, mie și lui Fritz, câte un galben.

Era o zi frumoasă, cu nori cumulus foarte decorativi, peisajul pe care îl cuprindeam prin cătare era minunat, se vedeau strălucind pe malul dimpotrivă castelul cu turn circular, liziera de salcâmi și chiparoși, iar în piațeta vechiului gimnaziu, unii pe jos, alții călare, se mișcau câțiva slugoi. Un câine tot lătra la unul în haină verde. Fritz mi-a amintit că almanahul scrie că ne aflam într-o marți 13, zi norocoasă prin părțile noastre.

X bis. Noaptea următoare am avut un vis revelator: una dintre săgețile pe care le trimisese arcul meu mi-a vorbit,

reproșându-mi că am obligat-o să se apropie prea intim de trupul aceluia Sebastian. Obiecte ca noi nu merită o asemenea soartă. Biata săgeată declara că simte sângele cald al sacrificatului, că pulsul încă puternic, ca o mașină sub presiune, o tot mișcă și o tot pendulează, că unele mișcări ale lui Sebastian o tot șicanează. Seniorul tău e un imbecil, a încheiat săgeata șirul observațiilor sale, face gogomăni după gogomăni, ia-l într-o zi la palme, dă-i una cu barda la cap, ai grijă și retrage-ți barda din tigva sfărâmată, n-o pune, biata, într-o situație similară.

De dimineață am făcut cum mi-a spus săgeata să fac, ceea ce mi-a permis să-mi recuperez săgețile (operație chirurgicală, nu alta!), să le readuc în tolba și să mă ocup cu mai multă seriozitate de eliberarea caprei din mărăcinișul unde se încurcase.

Întâmplarea aceasta, pe care memoria n-o reținuse bine, mi-a reapărut în minte odată cu ideea pe care v-am înfățișat-o. Dovadă că nu v-am spus baliverne e că tabloul lui Mantegna, făcut dracu știe când și cum (că n-am văzut pe nimeni purtând șevalet în timpul vânătorii), ne înfățișează pe mine și pe Fritz în exercițiul funcțiunii, cam pe la jumătatea zilei de marți 13 a aceluia binecuvântat an. Eu aveam 35 de ani, eram brun, purtam haine alese special pentru acea înfățișare.

În concluzie: apropierea obiectelor de ființa omenească e un lucru absolut indecent.

VIII. Acum, când suntem obiecte, spuse Hermann Oberteil, nu mai are rost să ne tot întoarcem înapoi, mai ales că există pericolul de-a descoperi în preistorie că metamorfozele noastre nu s-au împlinit în urma voinței cuiva, a dorinței cuiva, a unei mutații pregătite de natură, ci datorită, dacă se poate spune astfel, neglijenței unui caporal care a lăsat deschisă ușa buncărului unde se aflau claviaturile rachetelor atomice. Se pare că a fost suficient ca o pisică să urmărească un șoricel și orga a cântat cu toate tuburile sale aleluia...

Să ne bucurăm de clipa rostogolindă, de acest prezent tranzitoriu ce ne permite să ținem acest frumos și util simpozion și să salutăm pe toți acei care, consecvenți cu drumul pe care au

pornit, cu zece sau douăzeci de ani (sau decenii) în urmă, sunt hotărâți să facă tot ce le stă în putință spre a deveni nisip sticlos, cenușă subțire, praf plutitor în atmosferă. Când lumea va deveni o dună de material mărunț, nu va fi plăcere mai mare decât de-a ne aminti acest popas, de a-l sărbători cu puțină rouă și, dacă va fi o răpă pe-aproape, cu o revărsare...

IX. Antevorbitorul meu a simplificat întotdeauna lucrurile, spuse Franz Freilauf, și nu aflu nici un motiv de ce nu ar continua să simplifice și în starea în care se găsește această bilă de cauciuc. Dar viața, prietenii, e mult mai complexă, mai labirintică, sensurile multiple și aspectele suprapuse vor dăinui... Își permite să simplifice pentru că structura lui de cauciuc, buretoasă și împovăraătoare, îl exasperează. Eu văd, în schimb, lucrurile mai evoluat, aflându-mă pe-o treaptă ceva mai înaintată a scării inverse, sunt — după cum puteți oricând constata — un cui ruginit, vederea îmi este despresurată de tot ceea ce ar constitui prejudecată. Când vom fi nisip (de-ar sosi mai repede vremea aceea mult jinduită!), vom zâmbi amintindu-ne cât de miopi și proști eram în timpul desfășurării simpozionului de față, printre forme încă închegate și printre piese încă supuse rușinoaselor folosiri...

Cu aceste cuvinte, încheie Franz Freilauf intervenția sa, eu mă retrag în tăcere, în lemn, să nu dau nici un prilej aerului sărat să mă ruginească și să mă întârzie...

X. Putem face mai mult, spuse pentru început Heinrich Kardan: putem grăbi timpul să-și îplinească marele lui rol. Eu propun ca mașina cu aburi să behăie și să se salte pe roți și pârghii, până la explozie și risipirea în aer, iar strungul bipolar și automatul de așchiere cu ultrasunete să-și sporească masticția, dat fiind că digestia nu poate fi scurtată. Dumneata, calandru pe role, și dumneata, radiator circular cu cheson pentru mortiere, asociați-vă cu acceleratorul de ioni și cu mașina de decalibrat la cald și roadeți-vă reciproc piesele, fiindcă rugina întârzie

să o facă, iar mâna omului e spurcată și nu trebuie să vă mai atingă. Voi, căluți de lemn, piatră de polizat, război de țesut, burghiu helicoidal, compresor și arbore cu came, demaror automat și aparat de proiecție și reproducere instantanee, bălăbăniți-vă energic în buloanele și postamentele voastre, rostogoliți-vă prin vitrine și ateliere, ieșiți-vă din fire și din metal, risipiți-vă pe podea și pulverizați-vă în aer, insuflați-vă reciproc spirit de sacrificiu și bioxid de acetilenă⁵, abur și raze infraroșii, perdați-vă cu acizi și aerosoli de carburator sub compresie și binecuvântați scântea, pilitura, șpanul, reculul, șocul arcului voltaic și plesnetul oxigenului în stare să vă demoleze și să vă ascundă în cețurile neștiutului. Îndrăzniți, pentru cauza care ne este scumpă, voi mașini de bobinat și de rabotat, de sfredelit, alezat și arosat, de zburat și scufundat, desfăceți-vă filetele din strânsoarea unsă cu vaselină și lagărele din axele cărora le sprijină greutatea și turația, și îndrăzniți voi, modulate de frecvență, și păpușele de cârpă, și flacoane de toate dimensiunile, și mulțimi de landouri, și partituri muzicale, și mărgelușe colorate, și scări de pom-pieri, și seturi de creme, și pasteluri cosmetice, și mașini agricole cu dublă tracțiune, și biciclete, și revolvere, și căsuțe pe roate, și scaune pe șine, și păsări împăiate, și turboreactoare cu tunuri la bord, și lanțuri, hățuri, diagrame, brățări, telefoane și sateliți artificiali, prezenți cu toții în această sală, la această prietenoasă întrunire...

Închipuiți-vă pentru o clipă cum ar fi când n-am fi: ce aer, ce lumină, ce bucurie intensă în particulele noastre risipite în marele sân al pustiului!... Și ce liniște deplină, reconfortantă peste culmile domoale ale colinelor de nisip, peste vegetațiile de mult veștejite!...

XI. Ar fi, totuși, nejust să precipităm evenimentele înainte de-a fi pedepsit cum se cuvine pe toți acei ce, atinși nedemn de pecinginea scârboasă a nostalgiei, au mai exprimat, în singurătatea lor, pe la colțuri sau chiar prin piețe, regrete pentru regnurile traversate, unii încercând chiar să afirme că pe vremea când erau oameni aveau mai multe bucurii și satisfacții decât

acum, spuse rece și metodic Johannes Stecker Sinkron. De-a lungul vieților petrecute, am adunat în aceste dosare informații despre fiecare și, cu toată mulțumirea lucrului bine făcut, le-am sistematizat în așa fel încât îmi este ușor să găsec în mai puțin de un minut, ajutat firește și de soția mea, care e computer, pe toți cei ce se fac vinovați de balans, ezitare, privire înapoi, tentativă de redevenire și înaltă trădare. Recent am alcătuit un tribunal, format din piroane și scoabe, burghie și tromboane, găleți și scrumiere, roți dințate și ferăstraie circulare, gata oricând să înceapă rechizitoriul și să conducă dezbaterile spre condamnări capitale. În două zile, procesele ar fi consumate, vinovații pedepsiți, o bună parte a suflării s-ar stinge, execuția meritată ar desființa categorii mari de obiecte ce nu-și mai află de mult întrebuințare...

Mă așez liniștit în cutia mea, așteptându-vă părerea, cu toate că aici e neconcludentă o părere emisă de obiecte mai mult sau mai puțin complice cu trădătorii. Totuși mă așez, spre a nu pretinde că am făcut presiuni inelegante, și mă așez liniștit, precum vă spuneam, pentru că n-am nici o îndoială asupra rezultatului: plutonul de execuție a și început să lucreze..., auziți afară baroașele, cheile franceze și pocnetele scurte ale explozibililor... Vă mulțumesc pentru atenție...

XII. În calitate de diblu, spuse Fritz Treyler din Bavaria, ridic obiecții serioase acestei propuneri, pe motiv că trimiterea vinovaților dincolo, în paradisul prafului și nisipului, îmi apare un act de injustiție, tocmai ceea ce noi vrem în genere să evităm. Adică cum: să ajungă înaintea noastră cele mai retrograde obiecte? Să se așeze în valuri și dune, pe coline, și să rătăcească de întârzierea noastră? Au avut nostalgii și regrete pentru că n-au mai strâns în brațe o femeiușcă și n-au mai făcut o delațiune, au pâlăvrăgit că bine era și frumos era când mergeau la teatru sau dezlegau probleme de geometrie, dar noi știam că binele și frumosul se află pe colinele de nisip, în pustiul, unde nu se distinge individ de individ... De ce să beneficieze prioritar de aceste daruri, când numai noi am luptat pentru ele?

Propunerea mea e să-i pedepsim cu rămânerea pe loc cât mai îndelungată, să le prelungim existența de obiecte și mașinării prin reparații de mântuială, să-i constrângem să facă la infinit, șchiopătând și scârțâind, ceea ce au mai făcut — bila să se dea de-a dura, biciul să întoarcă dambilușca, calul de lemn să se lege pe tâlpică, butonul de manșetă să se înțepenească, să se strâmbe și să se rupă ca și până acum, împreună cu clanța, cu roata, cu lama din mașina de ras, cu brațul macaralei, cu elicea avionului, cu racheta pe șinele de lansare, cu brațul picupului pe simfonia înțepenită și ea...

XIII. Oricum ați toarce și ați întoarce fețele timpului, destinul vă este, prieteni, favorabil, spuse Orpheus Oberschnipp, lira cu corzi de aur. Aceasta pentru că durerile voastre se sting odată cu trecerea dintr-un regn într-altul. Uitarea e mângâiere și speranță, căci binele și răul își amestecă în albia ei apele mai înainte neîmpăcate. Dar eu, care m-am numit cândva Rhodopianul și am pierdut-o pe soțioara scumpă Eurydice, sunt blestemat să nu uit niciodată și să-mi port, prin veac și peste stări, durerea și plânsul, cu atât mai cumplite, cu cât strigarea mea rămâne pentru urechile ce o aud semnal fără înțeles, încadrat de Marchais și Kamerer la capitolul ticuri neurotice, caricatură a unui gest ce și-a pierdut semnificația (Feidel și Meige), acompaniament buimac al unui paroxism răsturnat, închis cu șapte lacăte. Eu nu mai sper nici ce sperați — atrofierea până la netezime a sensibilității —, căci plânsul îngrămădit mă ajunge din urmă și hohotul lui, ca o neagră Niagară, e în stare să răscolească și să spulbere chiar nisipurile cele mai îndărătnice, înghețându-le până la zero absolut, încingându-le până la incandescență.

Am fost poet inspirat de muze, am cântat stelele și materia, aș fi dorit să fiu materie... Corzile n-au încetat o clipă să strige și, după îndelunga experiență a deznădejzii, mă îndoiesc că materia nu simte și nu plânge; sunt convins că nu există scăpare.

Când, odinioară, am coborât prin poarta Taenarului până la Styx, în adâncă lume a umbrelor, adresând dulci cuvinte de îndurare sufletelor palide (de-am făcut ca roata lui Ixion să se

oprească, Tantal să-și uite setea, vulturul să-și retragă pliscul din ficatul lui Prometeu, Sisif cel hărnicit de blestem și crudele Eumenide să-și înecă obrazii în lacrimi), am sperat să-i ofer recâștigatei Eurydice condiția meritată de salamandră, de porumbiță, de libelulă, de mărgea, de diamant sau de nisip, însă accidentul cunoscut a ucis speranța și a înțepenit lucrurile într-o situație echi-vocă, pe care nici Destinul care a vrut-o n-o mai poate modifica.

Plânsul meu convulsiv e agravat de bufeuri delirant-halucinatorii polimorfe, cu constelație simptomatologică pe cât de largă, pe atât de derutantă, care, în timp ce toate vietățile înaintază și parcurg alte etape ale metamorfozelor, pe mine mă întoarce mereu înapoi, pe drumurile întunecate și pustii, ca în sindromul lui Elfenor.

Cutremurele, incendiile, apele învolburate, întunericul și bombele nu mă înspăimântă, cum nu mă înspăimântă diagnosticul de onomatomanie pe care mi l-au pus iluștrii Charcot și Magnan, catalogându-mi cântecul neîntrerupt și strigarea pe nume în clasa obsesiilor ideative. Eu mor și înviez și iarăși mor, din pricina dragostei pentru pierduta Eurydice, și dacă am să capotez într-o zi, corzile mele de sârmă vor continua să strige...

IX. Discuțiile devin fastidioase, fiecare se consideră, înaintea de vreme, buricul pământului, interzicându-i semenului dreptul la adevăr, spuse Lineta Gewindbor, focosul bombei cu hidrogen. Ne prelungim și ne istovim, lucru ce ne va duce fatal la cină și pat, prilej rușinos de-a ne aminti vremurile când ne mai înțepau la lingurică foamea și pe pleoape somnul.

Discuțiile trebuie curmate, căci vorbăria multă e sărăcia obiectului. Îmi stă în putere să vă trec încă astă-seară dincolo, unde e cald și rece totodată, după care va fi liniște...

Apăs ușor acest declanșator... Țineți-vă bine...

X. Aca... Ana... A... g... 352,6... 7BA + 5... le... La... do-sol-mi, mi bem... ira, iru... nepla... reti... reti... tes, B.C.V... Retur... Eurydi... om..., spuse, în continuare, Nikolaus Steker.

I. Toți domnii pacienți, își începu intervenția nea Grigore Mucenicu¹, inclusiv doamnele care i-au însoțit, sunt rugați să pună capăt pălăvrăgelii și să se retragă urgent în paturi. Acu cade contravizita, vă vede Dumnezeu de vă surprinde dom' doctor Panaitescu tălălăind în oficiu și pe culoare, tocmai el care a răsturnat doi directori pe chestia disciplinei din saloane. Ați uitat ce i-a făcut lui Fluture, când se înțepeni bolnava Catela în balustrada scării și nefericitul a intenționat s-o tundă? Așa cum a fost vorba la instructaj, toți aveți drepturi la exprimare egală, ba se pot permite chiar libertăți și mai mari decât la Filaret, dar însă când se pune problema disciplinei, toți ca unul, că se-ntoarce foaia și nu mi-e de soarta voastră, cât mi-e de observația la condică...

După părerea mea, a continuat vorbitorul, problemele pe care le-ați ridicat aici sunt importante, dar ele suferă amânare, căci și mâine e zi: dimineață, după ceai, continuați dezbaterile cât v-o pofti inima, studiați pe grupe și individual poza din revistă, trageți câte concluzii vreți pe marginea ei, cu toate că nu prea înțeleg ce a putut să vă înfierbânte atât la vederea unei plaje pustii, doar nisip cât vezi cu ochii, nici măcar un scaiet sau o umbră... Înțeleg dacă pe marginea ei, cu picioarele lungi, bălăcindu-se ușor în apă, s-ar fi arătat bronzată o duduie ca Margareta... În primăvara lui 54 am fost prima oară la mare, prin sindicat, în martie nu era nici dracu la solariu, fiindcă nimerisem

o vreme cu înghețuri și furtună, însă cu toate astea ceva interesant tot am desprins din situația dată, pentru că în sâmbăta de despărțire a apărut pe plaja pustie o tânără neobișnuită, căci în general litoralul era frecventat de pensionare, care s-a dezbrăcat pe ploaie și moină, s-a umezit cât s-a umezit, că de baie nu putea fi vorba, dar însă a stat așa goală în văzul meu indiscret ca la un sfert de ceas, de-a fost ca-n vis, am simțit atunci că m-am răcorit pentru suferința de-o viață întreagă, pentru ofensa străbunilor mei ce nu văzuseră marea și nici n-auziseră de ea, pentru zilele negre și întoarse care, cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi înneguraseră cura anuală... Dar, pe cuvântul meu, apariția merita toți banii și, într-adevăr, plaja mi s-a părut luminată și ospitalieră, minune de care n-am mai avut parte în anii următori, când m-au trimis la Sovata²...

Văd însă că n-am cu cine să mă înțeleg... Ne prinde aici dom' Panaitescu și ne sancționează pe toți ca pe șoareci, mai sunt doar zece minute și cade minunea... Eu îl chem pe dom' Caesar³ să vă-nvețe ce e bunul-simț...

II. Dă fuga la 3 că e sfârșitul lumii! mi-a spus nea Mucenicu, spuse Caesar și continuă: Nu înțelege domle unul să-și bage mințile-n cap, întâi i-am luat cu binișorul, le-am învederat îndatoririle și necesitatea de-a se trage la paturi că vine contravizita și nu-l sancționează pe Cocoș sau pe Lăcusteanca — nu, ci pe noi —, ei își continuau discuțiile ca și înainte, trecând din mână în mână o fotografie tăiată din gazetă, înfățișând o plajă japoneză năpădită de păsări moarte și de pești cu burta umflată, victime ale radiologiei... I-am spus, spuse Caesar, că e vina lui, așa și-a așternut, așa nu are acum somnul lin, fiindcă i-a obișnuit pe măgarii ăia cu binele și cu vorba convențională, nu astfel se tratează persoanele în cadrul tratamentului. Las' pe mine, i-am spus nefericitului dezarmat, mă duc eu la 3 și du-te tu la mine la 6, în ăi de la 6 am băgat eu disciplina până la gulerul halbei, bățul și-a spus cuvântul, în special amenințarea cu castanele... Nu v-am povestit chestia asta cu castanele, dom' doctor, e una dintre descoperirile mele senzaționale. Odată, după ce rulase

un film cu haiduci, cu participare unanimă, nici unul nu mai conceda să doarmă: urlau în paturi ca fiarele, ca dom' intendent Stăncuță când nu-i ajunge pâinea și, cu toate că le dublasem preventiv porția de calmante, știind la ce trebuie să mă aștept, voiau să dea salonul peste cap, strigând că vin meșterii cu barda, cu cangea și roata și le înșiră mațele pe ciment, filmul fiind în culori. În paranteză trebuie să vă spun, tipii se tem excepțional de sânge, deși luptă toată ziua în diverse bătălii, la Rovine și Mărășești, acoperindu-se de glorie și de laude, neprecupețindu-și forțele și spiritul de sacrificiu. Văzând ineficacitatea demersurilor mele, am dat să-i potolesc scurt cu vergeaua de la perdele, ce dăduse rezultate în conflicte parțiale, însă operațiunea a eșuat de la primele asalturi: infanteriștii lor mi-au atacat flancurile, m-au obligat să bat în retragere sub canatul ușii închise, unul dintre cei din avangardă mi-a înhățat arma și, rupând-o, mi-a scos-o din luptă. Ora se făcuse târzie, deja cura de somn reglementară fusese diminuată, situația devenise critică, doi sau trei dintre dâșii, în frunte cu comandantul de ploton, mă imobilizaseră sub clanță, pe vine, lovindu-mă sistematic în cap și gâtuiindu-mă în răstimpuri. Căzusem pe panta defetismului, când mi-a venit în capul țintă a loviturilor o idee salvatoare, demnă de ingeniozitatea marilor generali: să contraatac cu grenade de mână. Zis și făcut: aveam în buzunare mai multe castane culese de pe alei. Le-am extras repede, le-am expus la vedere strigând, ca să mă audă toți, că sunt obligat să ripostez violent, atât îmi pasă de prevederile tratatului de la Geneva, după care, fără nici o ezitare, am aruncat muniția în primele lor rânduri. Inamicul s-a clătinat, s-a rărit, cei ce atacaseră s-au retras printre paturi în dezordine, s-au aruncat în paturi, și-au tras peste cap păturile... Au adormit instantaneu. Eram salvat.

Au dormit în noaptea aceea ca pruncii, atât de adânc, încât au recuperat orele pierdute cu conflagrația. Doctorul Brânduș m-a citat la raport pentru disciplina salonului, păcat că nu m-am putut bucura de succes și de cuvintele lui bune, căci eram obosit, nu închisesem ochii nici o clipă de groază că explozia

castanelor lansate prin paturi și pe dedesubt nu va lăsa supra-viețuitori...

M-am dus la salonul 3, cum mă înțelesesem cu Mucenicu, spuse în încheiere Caesar, hotărât să aplic tactica infailibilă a castanelor și să curm sfârșitul lumii cu atacul corp la corp. A fost groasă, dom' doctor, căci trecusem ușor cu vederea faptul că, de această dată, fiind primăvară, lipsesc de pe alei castanele. M-au încolțit. M-au lovit. M-au înjosit pe cimentul rece și m-au călcat în picioare. Uitați-vă și dumneavoastră în ce hal mi-au terfelit halatul... Sălbatici și sângeroși! Grosolani și carnasieri! Adevărată hoardă, dom' doctor!

Și asta n-ar fi nimic, dacă n-ar amenința mereu cu bomba atomică... Mucenicu m-a încredințat că o au și că el nu se îndoiește că într-o zi o vor folosi... Trăiesc printre ei de douăzeci de ani și, să vă spun drept, după cum îi cunosc, încep să cred și eu că sfârșitul personalului e aproape...

III. Ancheta a stabilit fără dubiu că vinovat pentru tulburările de la 3 se face iresponsabilul de Petecel, portarul, spuse directorul Valentin Bilciurescu. I-am atras atenția să nu mai îngăduie jurnalistului să mai introducă gazete în sanatoriu, căci pacienții n-au discernământ și, interpretând aiurea știrile din lume, se aprind pentru cauze fanteziste, pleacă la luptă și acționează după cum îi îndeamnă mintea lor de nerozi.

Fotografia acelei plaje pustii — dracu s-o ia de poză spurcată! — i-a afectat nu numai pe cei de la 3, dar și pe melancolici, pe maniacii de la 7, pe decompensații doctorului Ulieru; a circulat mai pretutindeni, în sute de copii, căci s-au făcut reproduceri în însuși laboratorul nostru fotografic, pe clișeele noastre, pe de altă parte, n-a fost bolnav cu puțin talent la desen care să n-o redea în creion sau acuarelă... În sertarele secretarei mele am descoperit două reproduceri fidele: la presiunile mele mi-a mărturisit că le-a desenat cu propria ei mână (câteva bucăți fuseseră comandate de diverse persoane din oraș, care nu mai terminau cu insistențele, printre ele și un director din minister...). Fotografia, domnilor, n-are nimic interesant. Dacă n-ați văzut-o,

vă pot spune că reprezintă o plajă deșartă, doar nisip răvășit de vânturi și câțiva copaci răzleți carbonizați de arșiță... Undeva, în stânga, se bănuiește marea, în fundul orizontului parcă ar întârzia o lumină crepusculară, de octombrie, doar de-a lungul unei râpe se zăresc câteva ființe, poate animale, pierzându-se printre răzlețe fire de iarbă, confundându-se, pe măsură ce înaintază, cu pietrișul mărunț și cu nisipul... Chiar și artisticește poza e un rebut⁴...

E de prisos să vă informez că am confiscat toate exemplarele aflate, spuse în încheiere directorul Valentin Bilciurescu. Acest lucru sunteți rugat să-l faceți și dumneavoastră, stimați colegi, când veți descoperi asemenea porcării în serviciile unde lucrați... Așa cum vă revine și îndatorirea de-a semna de îndată direcției orice nouă apariție a valurilor de nisip în grădină și pe alei, în laboratoare, pe culoare, în saloane, indiferent dacă oamenii, lopețile, roabele, sacii și transbordoarele recent achiziționate izbutesc să facă față creșterii nivelului, eventualelor avalanșe...

În ce-l privește pe portar, am dispus să-i fie desfăcut fără întârziere contractul de muncă...

NOTE

CARTEA ÎNTÂI

1. *Ziua de 18 iunie a aceluia an...* După cum se va vedea, Anonimul face foarte rare referiri la anii când se petrec evenimentele narate de el, în schimb notează cu maniacală scrupulozitate luna, ziua, ora și minutul petrecerii unei întâmplări, ceea ce a îndemnat pe comentatorii săi, printre care W.W. Harisson, să dezvolte o adevărată teorie pe marginea timpului în textele Anonimului. „Om al climei continental-temperate, luciditate forjată de ierni aspre și mlădiată de veri caniculare, între care se derulează stări climatice și cronologice de o mare varietate, Anonimul simte mai acut schimbarea luminii și temperaturii și, deci, a anotimpurilor și ciclurilor lunare decât succesiunea anilor și a secolelor (ba trecerea dintr-un secol în altul, când va veni vremea, îi va produce chiar spectaculoase halucinații). Observatorului neîncrezător în informațiile altora secolele și anii îi apar ca având un puternic caracter abstract și generalizant, ce creează impresia că ceva se mistifică și, oricum, se manipulează în favoarea convenției aplatizante, lichidatoare a informațiilor vii, nemijlocite. O acțiune rămâne enunț dacă nu se scaldă în baia de soare și parfumuri a unei ore dintr-o anume zi, căderea serii și răsăritul lunii sunt mai relevante decât însemnarea scrupuloasă a cifrei veacului în care ea se produce. Un simplu almanah meteorologic ne pune în cunoștință cum arată o lună august în zona temperată, astfel că ne-o putem reprezenta aproape corect — ziua de luni e anemică, cea de joi fastă și fertilă, sâmbăta

nefavorabilă împlinirii marilor proiecte, potrivită în schimb lenei, micilor gălcevi în familie sau vizitelor prelungite, duminica e periculoasă, pentru că îndeamnă la inventarea unor ocupații și jocuri extravagante, pentru care o singură zi nu este de-ajuns, conducând din această pricină la disperare și, uneori, la sinucidere.

Rar și subtil cunoscător al substanței timp, Anonimul ne introduce în cadrul povestirii sale fără prea multe detalii, fără descrierile ample și plicticoase ale altor istorici, notând doar ziua și ora *acelui an*, și încercarea lui de a demonstra că dincolo de șirul zilelor, lunilor și anotimpurilor nu rămâne nimic, sau cel mult un loc viran unde nu se petrece nimic, este o idee fertilă, ce trebuie reținută. Eu sunt un om al orei și minutului, vrea să spună Anonimul, controlându-și cronometrul și, cu coada ochiului, câmpul de observație (de la sine înțeles — cerul), dincolo de acest cadru nu văd nimic și nu am căderea de-a scruta, sunt indiferent la restul, așa cum indiferent rămâne impiegatul gării când șeful dă semnal trenului și când se simte dintr-odată nu numai producător de bilete, dar și consumator de sublim feroviar“ (W.W. Harisson: *Lecturi*, Prescott, 1975).

Alți comentatori, ca Maxwell și Lloyd, sunt mai prudenți: Anonimul nu are nevoie de cifra secolului și cursul anului din simplul motiv că faptele pe care le istorisește, asemenea unei cumpene de fântână (Lloyd), își trimit un capăt în azurul atemporal tocmai când noi îl vedem pe celălalt coborând în adâncul perfect circumscris al apei (Maxwell).

2. *Cornul Caprei*, punct cardinal în terminologie populară, desemnând Apusul. Notația nu prezintă un interes deosebit decât pentru faptul că din acest punct Anonimul începe să introducă un text paralel, complementar cronicii sale, care, deși prezintă toate caracterele unei narații, pare a avea o funcție explicativă, fapt ce a și îndemnat pe editor să-l includă în *Note*, acolo unde autorul a lăsat semne. Textul va fi imprinat în cursive, spre a face lesnicioasă recunoașterea, și poate fi citit sărindu-se notele care îl fragmentează. De reținut că distribuția în capitole a textului aparține dintotdeauna Anonimului:

I. *Mulțimea aștepta de câteva ore. Unii se cam plictiseră și acum își făceau de lucru pe la magazii, pe la hambare, pe la depoul de locomotive din apropiere, pe la serele primăriei. Ceilalți înjghebaseră jocuri felurite, ca să mai treacă vremea, distractive, cam grosolane însă, cam gălăgioase. În răstimpuri se auzeau chiote, câte o frântură de cântec, răsete scurte. Șiruri de polițiști treceau printre oameni, cu banderole imprimate pe braț, câte un gradat arunca comenzi tăioase sau cuvinte de liniștire către cei turbulenți, apoi își continuau magnifici patrularea. Cineva încerca să se facă auzit, pentru asta se urcase pe un stâlp de telegraf, dar nu putuse rosti decât câteva cuvinte, pentru că, amorțindu-i mâna, trebuise să-și dea grabnic drumul în jos, și glasul lui se amestecă de îndată cu al celorlalți.*

II. *Un stol de vrăbii ciufulite se rostogoli spre streașina clădirii din față, o clipă mormurul oamenilor se stinse sub roțotul de aripi, dar imediat păsările își schimbă zborul către câmpia apropiată și oamenii se simțiră singuri, neștiind dacă să-și mai reia ocupațiile, murmururile, frazele începute. Era dimineață, ora 9,45, soarele își trimitea razele pieziș, o ceață galbenă, iernatică învăluia zidul casei cu acoferiș roșu, ce se dovedea a fi o gară, o întreprindere, o intrare de cimitir. Era pe înserat, orele 18,22 foarte precis, vară înabușitoare, câmpia se întindea în jur largă, pustie, nu se zărea cât priveai cu ochii nici măcar o clădire, un copac. Vântul aspru al pustiului atâța spiritele. Se aprinseseră câteva felinare, feștilele fumegau sub sticla murdară, fațadele vechilor case din piață abia se conturau în răstimpuri, în schimb chipurile oamenilor se luminau dedesubt îngrijorate, cadaverice. Frigul, fără îndoială, contribuia la adâncirea palorii lor, subliniind cearcăne sub ochi, mâini crisplate, picioare desculțe, de țărani sosiți de departe...*

3. *...valuri de smoală...* Smoala și păcura sunt materiale ades amintite în textele vechi, cu circulație în zona premontană, de la Câmpulung la Rucăr și de la Buciumeni la Moroeni și Glod, dar și în vorbirea curentă. Stropitul cu smoală încinsă este evocat în cărțile religioase și în scenele pictate pe pereții bisericilor din Șotânga și Pietroșița; destul de răspândită în regiune este o povestire zugrăvind felul crâncen în care s-a răzbunat

acasă să le-ajungă o săptămână, revizoratul știe că nu-mi pierd vremea pe unde mă duc. Am delegație să reprezint corpul profesoral, să iau cuvântul, să aflu soluții.“

Se auzi o înjurătură. Cel care o rostise era un meșteșugar mărunț, un prăpădit ca vai de el. Ca explicație, individul spuse: „Dar pe mine cine mă plătește pentru orele de hoinăreală, cine? Vă rog să-mi răspundeți neîntârziat!“

IV. Un bucătar, care prepara pe o planșetă un fel de gogoși cu ceva la mijloc, de altfel bun meseriaș după îndemânarea cu care tăia coca crudă și, mai ales, după diploma fluturată cu mândrie în răstimpuri, își lăsă pentru o clipă ustensilele, urcă pe o ladă din preajma tarabei, își făcu mâna streasină deasupra sprâncenelor, spre a se apăra de soarele orbitor al amiezii, și strigă: „Rămâneți pe loc, oameni buni, iată-l că vine! Îl văd apropiindu-se: e călare pe un cal alb, mantia îi flutură pe umeri, poartă chipiu și în frunte îi strălucește o stea cu inimă de smaragd. Doamne, n-am mai văzut asemenea ținută și un alai ca acesta nici măcar la curtea lui Franz Joseph, unde am servit cu credință mulți ani ai tineretii!“

Îndată, oamenii obosiți și placizi se traseră grăbiți de la taraba plăcintarului — pentru că gogoșile se dovediseră a fi plăcinte delicioase — și se buluciră către șanțul șoselei. O femeie între două vârste se înălță pe un dâmb și, scrutând la rându-i zările, întinsul câmpiei spre orizontul pe care șerpuia drumul nepietruit al așteptării: „Îl văd, strigă ea, într-adevăr sosește! Stă tolănit pe perna berlinei lăcuite, cu emblemă, opt călăreți îl escortează. E îmbrăcat în palton negru, cu guler de blană, poartă ochelari cu ramă groasă, seamănă cu președintele Lincoln, e însă puțin mai slab, mai spiritualizat, înfățișarea trădează o viață de privațiuni și gânduri generoase. Fluturați batistele, bucurați-l cu uralele voastre!“

6. ...stele mari, calde... Una din regretabilele abateri ale autorului de la principiul notării impresiilor directe. Nimeni n-a luat temperatura stelelor, cu atât mai puțin Anonimul, și e aproape cert că informația i-a fost procurată de manualele de astronomie, vai, atât de nesigure și înșelătoare! În ceea ce privește mărimea stelelor, se poate afirma, împreună cu autorul, că unele sunt mai mari decât altele, după felul în care ochiul le parcurge mai

repede (în câteva zile) sau mai anevoios (de-a lungul câtorva decenii), precum și după calitatea binoclului folosit și, bineînțeles, după speranța pusă în ele...

7. ...bucuria învingătorului... Escaladarea, se înțelege, încununează cu lauri fruntea temerarului, deși echitabil ar fi ca și picioarele lui să se bucure de această recunoștință.

Din text reiese că lui Lucilius, odată ajuns pe culmi, nu-i mai sunt rezervate decât bucuriile, căci există un strâns raport între eforturile depuse și cucerirea înălțimilor. E de văzut, în felurite cazuri, ce îi mai rămâne de făcut învingătorului după ce a învins, dacă — altfel spus — învingătorul nu decade sorbit de chemarea înfrângerii. Se poate spera o moarte în culmea gloriei, dar în acest caz trebuie apreciat dacă această moarte nu este mai curând o pierdere decât un succes... Pe de altă parte, un învingător perpetuu e o aberație, oferind un model de mecanism iritat sau defect.

8. ...căderea și moartea mea... Analiza semiotică a produs aici mai multe interpretări, dintre care câștigă teren aceea conform căreia, într-adevăr, Lucilius n-ar fi supraviețuit căderii voite în prăpastie. Se pare, spun comentatorii, că întotdeauna cel care se angajează într-o ascensiune spre aștri consimte să răspundă, când i se va ivi prilejul, chemării abisului, căruia să-i ofere satisfacția îndelung așteptată. Din păcate, s-au văzut și situații când momentul potrivit a fost ratat lamentabil, temerarul mulțumindu-se doar cu câteva vorbe de laudă sau cu peisajul oferit de picturile cu brazi și lacuri de pe pereții cabanei...

V. Cineva atrase luarea-aminte către zarea de dincoace de hambare, unde o bună porțiune a terasamentului căii ferate se descoperea lunecând lin pe panta unui deal: „În câteva clipe va trage la peron, spuse acela, se află, vezi bine, în al treilea vagon. E înconjurat de consilieri și experți, cei câțiva funcționari care i-au strâns mâna de dimineață, luându-și obișnuita porție de bruf-tuluială, îi prezintă acum hârtiile pentru semnat. Arată destul de plictisit. Uite, eu unul nu înțeleg de ce nu-l cruță măcar în timpul călătoriei. Degeaba i-au dat vagon ministerial, dacă îl înghesuie ca la clasa a treia!“

VI. Îl vedeau acum mai bine, pentru că se apropiase mult, făcea pași voinicești, dornic în sfârșit să ajungă undeva după o atât de chinuitoare călătorie prin praful drumului, sub ploaia rece amestecată cu lapoviță. Era întocmai cum fusese descris: slab, doar piele și os, învăluit într-o rasă călugărească cenușie, aspră, lungă până la pământ, de sub care, uneori, i se descopereau picioarele până la glezne, încălțate în sandale simple, legate cu nojițe. Mergea poticnindu-se, cu toată dorința lui de a părea neobosit, brațele i se legănavu descărnate în mânecile prea larg croite, se oprea destul de des, ca spre a-și alege poteca peste câmp, vrând să aprecieze mai bine ce trebuia să facă în clipa în care oamenii îl vor întâmpina și-l vor îmbrățișa. Chipul i se vedea luminos, încadrat de o barbă rară, nu avea mai mult de treizeci de ani, în ochi îi sclipea lumina caldă a omeniei și bunăvoinței. Îți făcea impresia că e un om al pustiului și suferinței, unul dintre acei pustnici ce și-au încercat îndelung răbdarea, mușcat de colții foamei, ai frigului și ai animalelor sălbatice.

VII. „Dacă nu mă înșală vederea, spuse un macaragiu ce tot trăgea dintr-o pipă stinsă, vine pe bicicletă. Cei doi dinaintea lui sunt cei mai credincioși dintre discipoli, poartă maiouri portocalii, șepci albe și ochelari speciali. Bicicleta lui e mai mare, roata din spate întrece în înălțime statul unui bărbat voinic. E de la sine înțeles că numai cu o astfel de bicicletă cu pneuri Michelin a putut câștiga marea cursă Paris-Lille, în 98. Haideți, fraților, să-l întâmpinăm cum se cuvine!” Alergară cu toții la garduri, unde unul, înarmat cu un steag alb-negru, tot consulta un cronometru de mână, pregătind momentul sosirii.

Oamenii se mișcară, comentară apropierea aceluia, apoi se îndreptară spre port, unde o mulțime pestriță de gură-cască tocmai urmărirea manevrele vaporului alb cu pavilionul fluturând în vânt, ce se lăsa pilotat spre cheiul de acostare. Fură lăsate punțile pentru coborâre, un ofițer dădu onorul, o fanfară atacă magistral inmul celor ce au supraviețuit furtunii, veche și mișcătoare ceremonie în lumea marinărească plină de primejdii.

Pentru câteva clipe, uralele și hărmălaia nu se mai auziră, turtite de sirena gravă, unsuroasă a vasului ce își cobora prudent ancora în apele murdare ale portului.

De pe punte, cel așteptat răspundea aclamațiilor agitând pălăria lui albă, colonială.

9. ...în această lume... Nicăieri nu se precizează ce fel de legi prezidează lumea în care se petrec evenimentele. Se poate totuși deduce că memorabilul conciliu, în cadrul căruia iau cuvântul, pe rând, atâția vorbitori (cu toții preocupați să se organizeze și să trăiască mai înțelept decât au trăit înainte), ar aparține unui regn evoluat, un superregn cu exemplare trecute o dată (cel puțin) prin furcile morții, indiferente față de primejdii, ca urmare de o longevitate fără limite. Unul dintre comentatori, Philippe Mefient, în general răuvoitor față de opera în discuție, crede a ști că lumea Anonimului nu depășește dimensiunile unui pavilion cu două nivele — cerul și pământul —, cu saloane având cinci-zece paturi de studiu și meditație, cu lungi culoare de zbor spre limburile intermediare, cu ospitaliere cabinete de testare și control, în care lucrează amelioratorii speței și programatorii bucuriilor și speranțelor, o bibliotecă cu porumbel, două-trei săli de baie, oficiu și sală de mese, unde se consumă ambrozie, nectar și levomepromazin, precum și o largă încăpere pentru spectacole, unde indivizii își află climatul propice exprimării articulate.

Sunt alți comentatori — și numărul lor crește în ultimii ani — care pretind că lumea în cauză, dimpotrivă, n-are determinanți spațiali, conciliul desfășurându-și dezbaterile într-un mediu acvatic sau aproape, în abur roz-violet și vânturi parfumate, sub un cer difuz de sticlă, în grădini unde înfloresc splendide plante de mucava și hârtie creponată, ici-colo luminate de ochiuri de apă iodată, înghețată bocnă, singurul element de inventar fiind balustradele de nichel ce traversează peisajul în toate direcțiile și pe care cei ce intervin în discuții le folosesc ca bară avocățască, de sprijinire a mâinilor și argumentelor.

Caracteristice sunt liniștea adâncă, nemșcarea și inutilitatea practică a obiectelor, o anume moliciune a ființelor ce par că

au amortit într-un somn veșnic, din care ies numai spre a-și rosti partea lor de cuvânt, replica lor așteptată, versurile pregătite minuțios pentru împrejurare. Aici, noaptea e de două ori mai înaltă decât ziua și unicul mister al grădinii îl constituie o scară spiralată de metal, pe care un bătrân o urcă dimineața cu mare vioiciune, ca să prindă pisica cu aripi. Scara e demontată îndată după trecerea lui, când se și așază în loc o perdeluță aurie, ca o cortină de teatru, lucru uneori tulburător, alteori nu mai important decât trecerea spre vest a cărților bibliotecii, întotdeauna voioase în zbor și zglopii pe ramuri. Accidentele meteorologice sunt rare, se amintește totuși de un trăsnet teribil, care ar fi înspăimântat pe cei ce se aflau în apropierea trăsorii cu șase cai. Martori oculari au putut vedea biciul învârtindu-se în aer, căzând apoi năprasnic pe spinarea udă a animalelor, lucru ce a impresionat neplăcut și a făcut să cadă și lacrimi sincere.

Injectiile se administrează seara, conform medicației prescise, personalul însărcinat cu această operațiune are însă un aer plictisit, disipat doar de strecurarea în buzunarul halatului a bacșişului — monedă sau țigări Kent.

10. ...*băiețandru* acela brav... Dacă ceilalți, mai sus pomeniți, rămân în veci necunoscuți, în schimb „*băiețandru*“ stărînd o curiozitate sporită a putut fi recunoscut pe o stradă din Ohio (SUA): se numește Watson D. Watson, a servit ca pușcaș mitralior în compania a III-a a corpului de infanterie marină și s-a acoperit de lauri în bătălia de la Termopile II. La plecarea sa în corpul expediționar, pe vasul care l-a purtat spre vest, în campingul din junglă, pe scara heliicopterului ce avea să-l lanseze asupra obiectivului, sergentul voluntar Watson a plâns cu sughițuri, ca și cum ar fi pierdut ceva, ca și cum pușca lui mitralieră s-ar fi defectat, ca și cum l-ar fi așteptat o nenorocire, de pildă ar fi erupt Etna, iar logodnica lui emancipată s-ar fi aflat în preajma craterului într-o acaparantă conversație cu o doamnă bigotă. Plânsul i-a adus unele neplăceri: unul Bellini, italian renegat care nu suferea lacrimile, i-a scris un poem, iar căpitanul Leacock i-a confiscat o fotografie de familie.

Interesant ni se pare faptul că, după uciderea lui într-un scurt schimb de focuri, în peninsula, plânsul i-a fost preluat de ajutorul lui la pușca mitralieră, dar se presupune că intensitatea și consecvența au diminuat la acesta corespunzător gradului.

VIII. *Ca și cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat, undeva spre grădina cu nuci, sub un acoperiș improvizat din scânduri subțiri și învelit cu carton gudronat, un individ stătea pe un scăunăș, la o măsuță învelită îngrijit cu ziare proaspete. Pe măsuță se afla un abac, mâinile bărbatului mutau bilele de pe sârmă în dreapta și-n stânga cu o îndemânare de invidiat. Pentru că mai mulți dintre cei ce treceau se arătară contrariați de îndeletnicirea lui contrastând cu agitația generală, bărbatul se ridică în picioare și explică neîntârziat rostul lui acolo: „Vă cer scuze, iubiți contemporani, dacă nu pot să particip alături de voi la bucuria primirii celui așteptat. Profesiunea mă reține. Sarcina mea în această scenă mișcătoare este de a înregistra evenimentele strict din punct de vedere statistic. Iată, am în dotare un abac dintre cele mai perfecționate, cu ajutorul lui urmează să țin evidența celor care sunt de față și a celor ce vor mai veni. Absenții îi trec pe o listă separată, nominal. O răceală științifică îmi este climatul și o placiditate intens interesată metoda. Emoțiile voastre, agitația spiritelor, bucuria întâlnirii celui ce va să vină, toate acestea mă interesează doar sub aspectul numărului. Trec pe sârmă, dintr-o parte în alta, câte o bilă roșie pentru fiecare persoană ce participă la această adunare, câte două, negre, pentru fiecare familie. Într-o casetă alăturată (aici el arătă caseta) așez, pe măsură ce se realizează adițiunea, fișele categoriale, pe care un prieten îndatoritor, plecat acum după țigări, le sortează pe profesioni, grade, responsabilități, convingeri, culoare politică și grupă sanguină. Datele compacte se concentrează ulterior în rubrici, iar rubricile se selectează în selector. Sunt încredințat că selectorul, după reparație, va funcționa fără șocuri. Operațiunea, în ansamblu, este de o importanță copleșitoare, de care vă veți convinge mai bine odată cu trecerea anilor. Serviciul nostru, abia organizat de câteva zile, va trebui să se perfecționeze în viitor pe măsura cerințelor. Chiar mâine ne sosește din America un clasor cu stative, lucrând pe bază de alcool. Să nu lungim*

vorba: statistica este mâna dreaptă a științei moderne; primiți, vă rog, aceste tichete, păstrați-le cu grijă printre actele dumneavoastră și treceți mai departe. Restul lăsați-l în seama noastră! Deja cel ce v-a oferit emoțiile acestei așteptări a coborât din tren și, din clipă în clipă, urmează să vă vorbească.“

11. ...*vampirul*... Care mercenar ce se respectă nu merită acest nume?

12. ...*Mozart*. Compozitor german, autor a numeroase opere, simfonii, concerte, arii de concert, sonate și alte cântece patriotice.

13. ...*intra mereu în conflict cu plutonierul*... Inexact: compania n-avea plutonier, cât despre alt superior, este mai demn de crezare H. Tiner-Lübecke: „Micile lor dispute, în zona frontului, se rezolvau cu pumnii, indiferent de gradele intrate în dialog. Acest obicei s-a extins încă din primul an al războiului și la poligoanele de pregătire a trupelor, în interior, miza voluntarilor fiind închisoarea, loc preferat — după câteva săptămâni de instrucție — primei linii, măcelului. Închisoarea a reprezentat pentru unii... etc. etc.“

14. ...*și, aș spune*... Automatismul este explicat aici ca sechelă a maladiei militare numită „readucerea recurentă la cătare“, ale cărei simptome sunt, printre altele: îngrijorarea că în spatele profilului omenesc luat la țintă nu se află om, teama că glonțul pornit din țevă va întârzia, oferind șansa celui țintit să o ia la sănătoasa, spaima că cel ochit va răspunde, după căderea și moartea lui, cu focuri nimicitoare etc. Vorbitorul e precis în relatare, dar — cu întârziere — caută o poziție nouă, și mai eficace, de tragere. Nu se poate susține în nici un fel părerea că automatismul și repetiția reprezintă un împrumut de la armele cu repetiție, căci „dacă arma se contaminează uneori de la soldat, soldatul nu se lasă niciodată persuadat de armă“ (Rudolf Weinbusch).

15. ...*numărul e categorie a armatelor proaste*... Generalizarea apare aici abuzivă, pentru că cele mai multe armate au învins prin număr, îndeosebi în Antichitate. Cifrele furnizate de Herodot, Appian, Justin și alții urcă efectivul armatelor

trambalate pe drumurile Europei și Asiei Mijlocii la zeci și sute de mii (corpurile expediționare ale lui Darius întruneau într-o singură campanie 600 000 de oameni!). Forța și stabilitatea imperiului înseamnă cantitate, armamentul și iscusința numărându-se printre factorii secundari. Faptul că Imperiul Roman a stăpânit, stăpânește și încă va stăpâni o bună parte a lumii se datorează numărului impresionant de soldați cantonați în toate provinciile imperiului. Recent, Augustus Templer, șeful castrelor din Europa, a declarat: „Cu cât suntem mai mulți, cu atât inamicii noștri ne apar mai puțini, deși înghesuiala din cazărmi generează năduf, halucinații și râie, cu care nu se poate mândri la infinit armata imperială.“

IX. „*Îl cunosc! strigă cu entuziasm un bărbat mărunț ce căuta să se înalțe pe vârfuri spre a-l vedea mai bine. E patronul fabricii noastre. Viața nu l-a scutit de neplăceri, să nu-l fericească nimeni, dacă i-ar veni în gând, cine știe, să-l fericească sau să-l invidieze careva. Căsătorit cu fiica mai mare a lui Rudolf Prognoza, bancherul, ai fi zis că-l așteaptă o viață ușoară, de huzur și bucurii. După câteva afaceri reușite, a căzut pe mâna unor asociați necinstiți: în doi ani a fost nevoit să-și vândă o parte a moșilor și țesătoria din Essen. Ca și cum nenorocirea nu-i fusese prea mare, în anii următori i-a murit soția, împușcată prin imprudență în timpul unei vânători. Era o femeie de o rară frumusețe, o iubea ca un descrierat. Din pricina durerii, n-a mai avut somn. Dar veghea și vigilența i-au prezervat bunurile de la risipă. Noaptea și-o petrece în tovărășia computerelor și a tablourilor de comandă.“*

X. „*E un maestru excelent, spuse un muncitor, ștergându-și de transpirație fruntea congestionată. Mi-a fost meșter prin 86, dacă nu mă înșel, știa să se poarte cu ucenicii ca un părinte, îi învăța meserie, nu glumă. A lucrat în mai multe ateliere, la fabrica de conserve și la calea ferată, și cu toate că nu i se putea reproșa niciodată ceva, l-au dat afară. Om drept, cu frica lui Dumnezeu, lua întotdeauna apărarea celor năpăstuiți, adesea se proptea cu dârzenie în pieptul domnilor, punându-i la punct din trei vorbe și trei mișcări. L-au alungat, ba o dată au pus și poliția pe urmele lui, învinuindu-l de instigație la răscoală. O vreme, n-am mai știut*

de soarta lui, se auzea că ar fi înfundat ocna. Mă bucur nespun de mult că-l revăd sănătos și activ.“

XI. „Sunt mândră de fiul meu, il me procurait pendant les dernières années tant de vives satisfactions, mon petit brave... , spuse o doamnă înlăcrimată, purtând pe cap o pălărie mare, cu voaletă și fluturași. A urmat dreptul la Sorbona, a continuat ea, acum se întoarce încununat de lauri în mijlocul prietenilor și cunoscuților care i-au insuflat tăria să stea departe, printre străini. E tobă de învățătură, je vous le jure, mes amis, vă sfătuiesc să-i ascultați cuvintele cu cea mai mare atenție, veți avea plăcerea să descoperiți în el un excelent orator. L-am crescut cu mari sacrificii, i-a plăcut enorm cartea... .

— Dezastru! strigă din mulțime careva. S-a scufundat Titanicul!

— Nu încă! i-o tăie scurt doamna cu pălărie, care continuă cu și mai multă însuflețire: I-a plăcut întotdeauna cartea, a știut să-și bucure mama cu rezultate dintre cele mai strălucite. I s-a propus să rămână maître de conférences la Institut, a refuzat categoric, îl chemau în țară dorurile noastre ale tuturor, il doit accomplir dans son pays une action messianique, despre care vă va vorbi personal, neîntârziat. Mă iubește cu o delicată, copleșitoare tandrețe, mon très bien aimé.“

16. ...și așa mai departe. Contrar interpretărilor de până acum, care înțelegeau spusele vorbitorului ca o referire la alte zone fierbinți ale lumii, credem că aici textul formulează o premoniție privitoare la depășirea inevitabilă a regnului, după cum se va vedea. Recurența ideii că fiecare poartă cu sine un obiect ce poate abate de la țel are semnificația ei... .

17. ...ne-au pus să scriem... În zilele la care se referă textul, toate faptele omenești pot și trebuie să fie scrise, pentru ca să rămână și să fie, la vremea lor, confirmate sau respinse. „Omenirea avea simțul acut al amănării la diferite termene, nici o acțiune nu se considera vreodată definitiv înfăptuită, hârtia și scrisul servind la redeschiderea perpetuă a cauzelor“, scrie Benjamin Luka în *Istoria* sa. Mai departe, istoricul conchide: „Victorii răsunătoare, cuceriri spectaculoase, invenții nemaipomenite

apar, la revizuirea atentă a hârtiilor, după un număr de ani, fleacuri demne de dispreț sau motive de tristețe în legătură cu mărețele întreprinderi ale oamenilor. Important rămâne — după decenii și secole — că, înaintea fiecărei bătălii, Napoleon se juca o oră cu păpușile, cu iepurașii, cu arșicele, cu bijuteriile...“

18. *Isocrate*. Isocrate Robinson, cunoscut avocat din Leeds (Anglia).

19. ...cu ploii intermitente... Regretabil că Antonius, specialist în meteorologie, nu descrie ploile din timpul său. Dintre fenomenele cerești ploaia este cea mai semnificativă, fiindcă scoate la vedere vegetații și umbrële, produce torente-pârăuri, râuri și fluvii, culminând jos — totul depinde de cantitatea de apă căzută — în mări și oceane. Oare și în lumea pe care o evocă, mările și oceanele ocupă cea mai întinsă suprafață a planetei? Dacă proporția este acolo similară celei de pe Terra, înseamnă că lupta pentru ocuparea de noi pământuri este în realitate o bătălie pentru cucerirea de ape cât mai întinse. Cunoscând că oamenii se pot depăși, lucrurile nu vor putea rămâne pe loc, și atunci e de presupus că, după conflagrațiile având drept scop dominarea apelor, vom asista și la războaie pentru cetăți de aer, pentru nori, pentru lumină, pentru galeriile subterane, pentru catacombele și lăturile pământului. Ne putem aștepta să citim într-o zi despre bătălia pentru sferile de influență din piroferă.

20. ...camera de lucru... „Dau un regat pentru o cameră cu masă și pat“ ar fi rimat odată Antonius, dispus la orice oră din zi și din noapte să-și scrie jurnalul sau să doarmă... Camera lui de lucru, cu ziduri umflate sub varul gros, cu tavanul povârnat către fereastra pe jumătate oblonită, părea o chilie de mănăstire: mobilată simplu și aproape grosolan — un dulap masiv din scânduri late negeluite, un pat de lemn înjghebat din câteva grinzi peste care așezase un placaj și o cuvertură, o masă de brad cu banchetă lungă și înaltă, de organist —, chilia îi oferea zilnic atâtea evenimente câte nu produce lumea întreagă într-un an și, într-o vară, vizitat de prieteni de departe, care îi aduseseră știri despre evenimentele ce cutremurau aiurea spiritele, el exclamase: „Sunt prea puțin la curent cu ce se întâmplă în lume,

pentru că nu-mi lasă o clipă de răgaz șoarecele ce-mi scotocește străfundurile dulapului. Acel peticuț de catifea inventează atâtea nerozii, încât urmărirea lor și frigul pe care mi-l stârnește aventura mă consumă și mă epuizează. Și totuși, a încheiat Antonius, totuși ce se mai aude despre războiul cu burii!“

Ulterior s-a aflat că pe scândura groasă a dulapului Antonius ținea o veche ediție Jacopone da Todi, iar într-un cufăr cu lemnul înnegrit de ani o ruletă englezească de măsurat moșii, obiecte ce dezleagă motivele recluziunii și secretele evadărilor în timpul nopții: „Măsurătorile i-au acaparat o bună parte a vieții“, scrie undeva Miodrag Klapka.

XII. *Bărbatul arăta, într-adevăr, destul de obosit după o călătorie atât de lungă. Pași voioși printre oamenii care se retrăgeau respectuoși dinaintea lui și se îndreptă spre tribuna improvizată. Tribuna aceasta era, de fapt, un fel de platformă înțepenită pe stâlpi groși de lemn, mai exact un car țărănesc cu patru roți, pe care se ridicase un eșafod din scânduri, destul de solid, împodobit cu crengi de brad și, dacă n-ar fi fost velințele așternute peste el, s-ar fi văzut limpede că dedesubt se află un cheson de tun cu roți de cauciuc.*

Mulțumi cu repetate, afectuoase semne amicale, își deschise la gât tunica militară care-l cam stânjenea, apoi, scoțând din buzunar o mică hârtie împăturită, rămase o clipă cu privirea în gol, într-o pauză cerută de mișcarea mulțimii ce nu mai conținea cu manifestările de simpatie. Bicicliștii care îl însoțiseră profitară de răgaz spre a bea o limonadă și a-și lua locul pe scările laterale ale locomotivei și pe maldărul de cărbuni al tenderului — unde el îi și invită, ca să-l audă mai de aproape —, răspunzând la rândul lor aclamațiilor mulțimii, agitând batiste albe și trimițând celor mai apropiați cuvinte de prietenesc salut de revedere, după o atât de lungă retragere în munți, printre combatanții din gherilă. Li se răspundea cu vivat și, uneori, cu câte-o glumă ce făcea pe cei din preajmă să hohotească gros, bărbătește, plini de vioioșie.

XIII. *În sfârșit, se făcu liniște, soarele intră în nori și câteva rafale ale vântului de toamnă trimiseră deasupra adunării un vârtej de frunze îngălbenite, ce plutiră o vreme printre aleile parcului*

și se spulberară pe o stradă învecinată pieței. Vorbitorul mult așteptat nu avea să mai zăbovească, dovadă că, scoțându-și din buzunarul redingotei ochelarii pince-nez și ștergându-i cu batista, dădu să se înțeleagă că a aflat cuvântul cu care să înceapă. El spuse emoționat: „Domnilor...“

21. Cicero. Probabil celebrul orator și scriitor al Antichității, cu care și alți pensionari ai acestei istorii intră frecvent în legături, unele de afaceri foarte mărunte. (Cf. Lloyd, care susține, pe bază de documente, că Cicero se făcuse cunoscut ca intermediar când cineva dorise să-și procure o haină de piele și pantofi italienești.) Un Cicero întru câtva diferit citea lungi referate despre muzică și viața zbuciumată a compozitorilor, într-o sală de cinema din periferia Romei, pretinzând că publicul care dormea în staluri, în așteptarea filmului anunțat pe afiș, se va trezi și se va înscrie în final pe orbită. S-a vorbit și despre un al treilea Cicero, ale cărui preferințe mergeau spre piureul de cartofi și supa de mazăre. Într-o deplorabilă stare fizică, îmbrăcat ca vai de lume, acesta se lăuda, ori de câte ori i se ivea ocazia, cu viețile lui trecute, afirmând că e oricând dispus să îmbogățească pe romancierul care i-ar trata agreabil biografia, cerând pentru sine mai puțin de cinci la sută și doar câteva exemplare ale lucrării.

22. ...mic-burghez. Categorie socială ridicolă, neînsemnată, derizorie, reprezentând în lucrare, ca și în istoria societății omenеști, mai curând o caricatură decât o forță, împotriva căreia, timp de lungi decenii, cele mai importante blindate ale omenirii în marș impetuos au dus neîncetate războaie, lupte, asalturi. După cum reiese din text, în regnul habitat de Antonius acest sinistru spectru reprezintă încă o amenințare și este de presupus că Cicero nu se putea adresa învinutului decât cu întrebarea: „Până când, oare?...“

Ar fi o exagerare să se supraestimeze categoria și să se afirme, cum s-a întâmplat, că neisprăviții de mic-burghezi ar intenționa să demoleze piramidele Egiptului și să astupe cu răgălii Suezul.

XIV. *Înainte de a reproduce frumosul discurs al bunului misio-nar, adevărul ne cere să relatăm un incident ce avusese loc cu o*

oră mai înainte de sosirea în port a vaporului. Pe când încă nu se știa dacă acela va mai veni sau alesese poate un alt oraș în călătoria sa de prospectare, câțiva ziaristi încercaseră să ia pulsul mulțimii răspândite prin parc. Neobișnuiți cu sondajele de opinie (care semănau cu interogatoriile jandarmilor), cei chestionați răspundeau straniu și incoerent la întrebările ce li se adresau. Scena următoare este concludentă: unul fu întrebat de unde e originar, ce așteaptă să-i aducă necunoscutul anunțat să sosească, ce proiecte personale are pentru viitor. Individul chestionat, care părea să fie un mic negustor, se zăpăci, vru să se retragă în valurile de martori și să se facă nevăzut. Cineva, probabil inițiat în tehnica sondajului, îl înșfăcă însă puternic de braț și-l imobiliză. Atunci, nemaiaivând scăpare, omul se văzu constrâns să răspundă: „Răspund cu sinceră plăcere întrebării dumneavoastră”, spuse el, devenind vorbăreț îndată ce ziaristul începuse să stenografieze pe un carnet...

XV. ...Mă numesc Hanibale Basilio, sunt brutar în Ferrara, lucrez în asociație cu socru-meu, care ține brutăria, și am sosit de două zile în această superbă localitate de munte spre a-l întâmpina pe viteazul colonel la intrarea sa triumfală în orașul recucerit. Am auzit vorbe frumoase despre viața și actele sale de bravură, biografia lui este un exemplu strălucit de devotament și dăruire. La drept vorbind, nu aștept decât să-l cunosc, să-l admir și să-l aplaud cu căldură, contribuind astfel după modestele mele puteri la sporirea popularității sale. Un om ca el trebuie să se bucure de stima tuturor, o merită pe deplin, sunt atât de rari oamenii adevărați, în această lume de egoism și interese meschine... Proiecte de viitor? Doresc din toată inima ca, odată întors la Ferrara, să introduc în fabricație plăcintele cu mere, al căror secret mi l-a încredințat cu câteva minute mai înainte un meșter de pe-aici, unul care și-a perfecționat profesiunea, după propriile lui spuse, chiar la curtea împăratului Franz Joseph. Sunt pe deplin încredințat că afacerea merită toată atenția, deși socrul meu va fi reticent la noi investiții. Prin orașul nostru, știți bine, seceră molima recesiunii ireversibile. Dacă brutăria va afla și oarecare libertăți fiscale din partea municipalității, vom putea asigura o desfacere

în câteva piețe ale orașului și totul se va încheia cu prosperitate și mulțumire pentru întreaga familie.“

XVI. Ziaristul păru satisfăcut de răspuns, cu toate că nu putuse înregistra declarația, minimagnetofonul blocându-i-se fără remediu. Nu același lucru se întâmplă însă cu unul din martori, se pare același care îl smucise pe tânărul brutar de braț. Lui răspunsul nu-i plăcuse, chestia cu Franz Joseph îndeosebi. Nu se sfii să ceară unele precizări: de ce venise tocmai de la Ferrara, ce legătură este între plăcinta cu mere și colonel, mai precis: de unde știa dânsul că acela era colonel și nu călugăr benedictin, așa cum știa toată lumea, ce vârstă are, cum se numește soția lui (pentru că îl vede cu verighetă), care îi sunt convingerile religioase, dacă îl cunoaște pe ser Feruccio Bontempi, și el locuitor al Ferrarei, cu cât vinde franzela cu lapte socrul lui, de unde a aflat că urmează să înceapă un nou secol și ce speranțe își pune în această întorsătură a lucrurilor?

XVII. Nimeni, în afară de cel chestionat, nu fu surprins de aceste iscusite întrebări. De aceea, tânărul brutar păli vizibil, dădu din nou să se facă nevăzut, zidul de curioși care se strânsese în jurul lui nu-i oferea însă nici o puțință de scăpare. Neliniștea i se schimbă repede în deznădejde, apoi, printr-un proces firesc, în panică și mânie. Văzându-se încolțit, și pentru că țăranul care fusese cu o generație mai înainte își mai simțea în piept oarecare virtuți de luptător, dovedite în trântele cu cei de vârsta lui, nu se mai putu stăpâni și, fără prealabile explicații, îl luă pe necunoscut de guler, îl înghesuși voinicește în zidul din spate și-l lovi zdravăn cu pumnul între ochi. Cel lovit se ridică grabnic de jos, părea destul de obișnuit cu asemenea tratament, și se mărgini doar să observe că nu astfel se răspunde unui interviu, există o tehnică omologată a răspunsurilor la întrebări, în care este presupusă și politețea...

Dezvoltând cu calm și pedagogie virtuțile interviului și importanța sondajului de opinie, ca și orice întrebare în scopul formării unui îmbelșugat stoc de informații, necunoscutul își recăpătă curajul și, în momentul următor, se putu azvârli cu încredere în pieptul inocentului brutar: îi călcă scurt vârful botinelor, ca să-i paralizeze orice încercare de fugă, îi dezlegă cu o mare îndemânare cravata,

și-i legă cu ea brațele vânjoase. „Spionule! îi strigă, te-am mirosit eu încă de ieri-seară! De trei zile și trei nopți te filez! Și mai și muști, ai? Bestie! Te învăț eu minte să mai vinzi plăcinte cu mere porcilor tăi de ferrarezi... Urmează-mă!”

Și, fără să mai încerce să lămurească întrebările formulate mai înainte, polițistul — căci polițist se dovedise a fi — îl târî pe cel legat printre oamenii care asistaseră înfricoșați la neplăcuta scenă.

Brutarul nu avea nici un gând să se mai împotrivescă — văzuse, bietul, că are de-a face cu un om de meserie —, astfel că îl urmă docil.

23. ...n-am rezistat tentației de-a citi peste umăr, pe furiș. Ciudată apucătură într-o lume pretins evoluată! Cu atât mai ciudată, cu cât Anonimul lasă să se înțeleagă că memorabilul colocviu în aer liber nu avea nevoie de stenografi și nici de aparate moderne de înregistrat, ca în alte părți. Nu este însă exclus ca înțelegerea noastră să îngusteze lucrurile, căci referința privind lectura gândurilor lasă să se presupună un salt de calitate de la imprimarea pe hârtie la memorizarea instantanee. Un alt vorbitor al cercului, prezent în varianta Cornelys Lapsus, afirmă că se reușise a se traduce pe loc o frază — chiar și foarte abstractă — în obiectele, acțiunile și relațiile la care se raporta, imaginile în mișcare fiind receptate de autor ca o altă realitate. În acest caz, a citi peste umăr nu ar presupune un scriitor, o hârtie și un text, ci doar direcția unei priviri, care poate fi furișă din motive de stil, cochetărie și delicată discreție.

24. ...spuse în încheiere Eusebius. După confruntări îndelungi și perseverente, se pare că acest Eusebius n-ar fi fost prezent la dezbateri, fiind reținut în acele zile de plictiselile efectuării unei radiografii dentare. Interesantele sale spuse trebuie privite deci cu rezervă și citate fără specificarea cadrului.

XVIII. Nu înaintară mult printre oameni că, așa cum am văzut, cineva cățărât pe un stâlp de telegraf tocmai anunța cu glas puternic sosirea berlinei și a bicicliștilor. Ca prin minune, ovațiile pornite din mii de piepturi, fluturarea de batiste, entuziasmul multimei la apropierea cortegiului schimbară dintr-odată situația, nu se făcea să îi legat un om în timpul unei festivități debordante,

ce-ar fi spus străinii?... Polițistul, cu aceeași drăcească îndemânare, dezlegă mâinile prizonierului său, plăcintarul ferrarez, îi înapoie politicos actele (când i le luase?), și-l abandonează, cu nesfârșite scuze și urări, în mijlocul unui grup de manifestanți alergând bezmetici să ocupe un loc mai în față, să poată cuprinde de la început toate amănunțele festivității.

Ce să înțeleagă nefericitul italian din toată întâmplarea aceasta, căreia îi fusese pe negândite erou? Ce voise de la el polițistul care-i notase atât de respectuos numele, animat de cel mai mare interes gazetăresc pentru opinia lui?

Își scutură energic pantalonii de doc, își reîmodă cravata la gât, apoi, hotărât să uite cât mai repede tristul incident, se grăbi la răndu-i să-și facă loc în față. Vorbitorul mult așteptat sosise și acum nu avea decât să înceapă predica.

După ce își așezase pe marginea tribunei sabia de Toledo, îmbrăcată într-o teacă aurie, și binoclul Zeiss, își scosese din buzunarul redingotei ochelarii pince-nex. Ștergându-i cu batista, el lăsă să se înțeleagă că a aflat de mult cuvântul vibrant cu care să înceapă. Acesta era, după cum s-a auzit în megafoane: „Domnilor”...

25. ...știindu-le aprecia și desprinde din cadru ca nimeni alții. Și totuși desprinderea din cadru a unui peisaj este o operațiune simplă și la îndemâna oricui, cu condiția utilizării unui instrumentar adecvat. Se procedează de obicei astfel: se alege un deal sau un luminiș (cu grija de a se pune o limită copacilor prea înalți și rămuroși și eventualilor trecători prin partea locului), se așază deasupra dreptunghiului o foaie de hârtie sau carton de desen (cartonul Ideal e ideal), se apasă cu lama unui cuțit și, stropindu-se suprafața cu apă, se cașerează de la stânga spre dreapta. După uscare, se desprinde ușor foaia de hârtie de pe obiect, de la dreapta spre stânga sau de sus în jos, se expune imprimatul la soare slab sau altă sursă domoală de căldură și se scutură firele prafului întâmplător. Pe măsură ce hârtia sau cartonul își recapătă rigiditatea, imaginea obținută se limpezește până la obținerea unei copii mulțumitoare. Sunt istorici și scriitori care au dobândit o asemenea experiență în materie, încât au putut obține pe hârtie nu numai conturul fidel al dealului sau luminișului

ales, dar și profilul vietăților ce se aflau în acel moment în cadru, mersul lor, pânda, înșfăcarea prăzii, veghea în așteptarea vrăjmașului, atitudinile lenei, siestei, visării, plictisului. Unele cartoane sunt foarte credincioase modelului: se pot descifra pe hârtie elemente ale mișcării (o frunză ce vibrează în aer, o rază ce cade pe luciul unei ape, traiectoria unei ghinde desprinse de ram, arcul înșăilat de plonjonul unui greiere).

Neajunsurile procedurii (dimensiunile limitate, fragilitatea hârtiei *Ideal*, instabilitatea modelului în situații de vânt puternic sau surpări de teren etc.) descurajează pe unii autori. Ei se îndepărtează de modelele la îndemână și caută să obțină copii întru câtva similare prin transcrierea imaginilor selectate și depozitate de propria lor retină, unde, pretind ei, fidelitatea topografică prea acută, adesea neverosimilă, primește unele corectări de bun-simț. Îndepărtarea nu se oprește aici, pentru că experiența a descoperit încă un aspect: copia desprinsă din cadru nu prezintă un interes dacă în ea nu apar și degetele operatorului, ființa răsturnată și sintetizată în amprente abia sesizabile. Ca atare, autorii au inclus cu bună știință în dealul și luminișul ales unele elemente de dincoace de hârtia de copiat, populând spațiul cu imagini ignorate de natură, parte din ele mai coerente și mai mișcătoare decât cele imprimate mecanic prin apăsare și umectare. Fidelitatea rămâne element derizoriu față de adevărul ivit în urma acestui adaos; de aici înainte s-a lucrat mai potrivit cu natura decât a putut-o face natura cu ea însăși.

Ilirii, despre care vorbește Procopius, n-au cunoscut, firește, decât primul procedeu, ba mai mult, descoperindu-l târziu la alții, l-au defăimat și l-au respins sistematic, privându-se numai de o metodă ce le-ar fi redat realitatea în toată complexitatea ei, dar de înseși procesele devenirii, fapt care i-a și condamnat mai târziu la ineficiență și dispariție. „Cultul hârtiei și al imprimeului i-a înghețat, scrie Nicolaus Baumeister. De-a lungul lungilor lor treceri prin lume, n-au reușit să se debaraseze de viziunea anecdotică, de idealul operetei și de rima verbului cu verbul.“

26. ...*podeauna și localul familial*. Birt, cârciumă, cafenea, cofetărie, unde se servesc ceai, omlete și minaturi. Cei care servesc sunt ospătarii, clienții sunt serviți, cel mult deserviți, și nu cum s-a întâmplat cu Ludovic XIV care, întrebând: „Ce serviți, Maiestate?“, ar fi răspuns valetului: „Eu servesc statul care sunt eu, ție îți revine onoarea de a-mi servi un pocal cu vin, pentru că acest lucru îți îngăduie statutul“...

27...*luându-mă cu asalt*... De bună seamă, o exagerare a povestitorului: carele de asalt, arme cu o categorică superioritate față de altele, nu sunt scutite de neputințe: în cazul de față apare evident că ele nu puteau fi utilizate cu folos în împrejurarea dată, din cauză că n-au acces nici în lifturi, nici pe scările obișnuite, acțiunea desfășurându-se la etaj.

XIX. *Nu încapă îndoială că ziariștii fuseseră totuși serioși, cu un deosebit respect pentru semeni, pentru opinia lor, aceasta se putuse constata și din faptul că ceea ce recoltaseră cu o zi înainte fusese integral publicat în coloanele ziarelor de dimineață.*

Pe câmpia și în gara unde mulțimea se adunase să aștepte pe conferențiar, cum oamenii se cam plictiseau și dădeau semne de nerăbdare, după ce se jucaseră fel de fel de farse și se înjghebaseră destule partide nostime, mulți se retrăseseră sub cei trei nuci, a căror umbră deasă, în acea zi de iulie fierbinte, îi ademenea. Acolo tocmai sosise vânzătorul de ziare, și în paginile foilor proaspete, mirosind acru a cerneală, aflaseră interviurile luate în ajun. „Sunt de profesiune doică, declarase o doică, și doresc din inimă binele tuturor. Sâmul meu dătător de viață a hrănit fără discriminare guri de boieri și guri de târgoveți simpli, în general am lucrat sub genericul îndestulării duble, ca bugetul; sunt bucuroasă că vloga mea s-a repartizat egal între toți membrii societății, fără deosebire de grad de cultură, avere sau categorie de salarizare.“

Femeia fusese întrebată ce se face în districtul natal cu copiii rezultați dintr-o dragoste sinceră și o căsătorie fericită. Cea interviuată răspunsese cu multă competență că aceștia sunt pregătiți, încă din perioada de alăptare, să devină soldați. „De altfel însăși constituția lor, adăugase doica, atestă toate însușirile cerute de o astfel de funcție: au brațe ce pot purta, la timpul potrivit, arme,

degete îndeajuns de puternice ca să poată prinde trăgaciul puștii și să-l tragă adecvat înapoi. Umărul le e tocmai destul de lat, la vremea lățirii lui, ca pe el să se sprijine patul puștii, cureaua raniței, a măștii de gaze și, eventual, tubul brandtului.

XX. Copilul se dovedește a avea numai doi ochi — remarca cu acută pătrundere doica —, suficienți însă pentru privirea prin câtare, în paralel cu observarea în ansamblu a câmpului de luptă. Din informațiile pe care le deține, nu crede că exemplarele pe care le-a crescut ea la piept pot depăși 70–80 de kilograme la vârsta încorporării, astfel că, după opinia ei, ponderea nu poate și nu trebuie să împietzeze asupra salturilor pe creneluri și peste tranșee, ca să nu mai vorbim despre perspectiva pe care o deschide parașuta, utilaj ce poate susține sub ciuperca ei sarcini complexe și mai mari, ca de pildă gemenii. Picioarele lor, după cum rezultă din registrele militare, sunt puternice și flexibile, în stare să efectueze marșuri lungi și eroice, să reziste la izbituri și piedici, cu condiția protejării lor preventive cu moletiere, bocanci și tancuri cu turelă circulară. Sistemul osos al materialului uman în discuție este alcătuit, a subliniat vorbitoarea, cel puțin în districtul unde își desfășurase ea activitatea, în așa fel încât să poată suporta încăleări, tăvăliri și prăvăliri repetate, presiuni și chiar deschiolări, având calitatea că unele articulații se pot desprinde la nevoie de celelalte, asemenea cozilor de șopârlă apăsate de băț. Elasticitatea corespunde și ea, fiind superioară cauciucului, tânărul entuziast poate cădea de la etajul 12 fără a-și prejudicia forma inițială, astfel că o lovitură de bardă aplicată pe spinare nu cauzează, ci poate ricoșa, ca și glonțul, ca și schija, ca și bilele de oțel utilizate cu succes în războaiele coloniale.

XXI. După opinia ei, confirmată și de institutele logistice franceze, caracterul aerodinamic al capului reprezintă o garanție la înaintarea copiilor printre proiectile, cu toate că testele presupun o cască de oțel, casca se poate confecționa simplu, după modelul coifurilor dinainte, cu îmbunătățiri ale vizierei, cu adaosuri de beton armat și cu dublarea susținătorilor interiori. Că nu există nici o incompatibilitate între trupul corect alăptat și funcția de atac stă mărturie și experimentul după care o schijă fuzantă de

opt milimetri, ce a pătruns în carne prin umăr, nu a izbutit să doboare pe unul dintre băieții crescuți la sânul ei, metalul alunecând pe grătarul pieptului, prin stomac. Schija a ieșit intactă, perforând sumar rinichiul. Băiatul nici nu observase trecerea, continuase să alerge spre cazemata din față, doar o neglijabilă dâră de sânge îi inhibase goana însuflețită spre obiectiv, fapt pentru care și stătuse o clipă pe loc să vadă ce e. Medicina și balistica conlucrează ideal și descriu vioi asemenea eventualități. Ea crede că la rezistență contribuisse substanțial laptele ei, superior calitativ laptelui praf.

„În general, conchidea doica, dubletele, adică organele paralele, sporesc cu sută la sută gradul de apărare și, uneori, chiar de combativitate. Mai rău e când sunt afectate organe fără copie, gâtul de pildă: cu capul desprins de truș se acționează simțitor mai greu, comenzile majurului se recepționează anarhic, nu-mi explic bine de ce, probabil explicația e secret militar“, încheiase doica.

28. ...ca la Siena și Termopile... În legătură cu prima localitate, situată în centrul peninsulei italiene, Anonimul a ales o povestire intitulată *Asediul Sienei*, de autor necunoscut, pe frontispiciul căreia a notat: „Pentru argumentarea spuselor lui Procopius!“ Unii au înlăturat din principiu această piesă, considerând-o, prin stil și localizare, parazită. Ne facem o datorie de conștiință de-a reintegra povestirea în textul fără de care s-ar pierde ceva din înțelesul dorit de istoric:

ASEDIUL SIENEI

Nu, lucrurile nu s-au petrecut, de bună seamă, așa cum ți le-am povestit aseară, aseară era cald, vântul bătuse dinspre rafinărie și florile teilor miroseau a gazolină, cineva vorbea la radio despre osmoză și funcțiunile pancreasului, aseară eram oboșit, flămând, aproape învins, traversasem o zi lungă, dementă, răscolisem cartierele mărginașe ale Bucureștiului în căutarea unui armurier, vizitasem chiar și o expoziție de arme albe din

secolele de mijloc, îmi petrecusem ultimele ore în compania unor tablagii din Colentina, decise să nu se lase înșelați de un zugrav, apoi, reîntors acasă, încercasem zadarnic, cu cronicarii florentini pe masă, să refac schema tactică a bătăliei de la 1467 dintre Ferrara și Siena, într-adevăr asta mai rămăsese de făcut, căci era târziu, împrejurările străvechi își cer rezolvarea și, pentru că cina întârzia, și întârzia din cauză că cocul tău magnific refuza să se recompună ca în seara când îi înfruntaseși pe Predoleni în foaierea Operei, la premiera wagneriană, nu mi-a rămas decât să-ți povestesc ce îmi povestise unul din tablagiile din Colentina despre dragostea unei femei și a unui bărbat care se cunoscuseră într-un birou de copiat acte, însă n-o începusem cu începutul, ci atacasem lăaturalnic, mi se păruse utilă pentru început istoria studiilor lui de levitație, considerate de familie periculoase, fapt pentru care suferise o condamnare de trei ani, și mă oprisem îndelung asupra copiei după sentință, care îi adusese fericirea, în acel moment m-am oprit ca să observ că levitația, ca și cocul, ne rămâne în fond inaccesibilă.

M-ai invitat să povestesc liber, de oriunde, spunându-mi din apele oglinzii unde înotai cu brațele deasupra capului, pieptănul ținându-l ridicat ca un cuțit, că nu ții la succesiunea faptelor, prejudecată a polițiștilor și profesorilor de liceu, important e să captivezi, ai spus, să treci pe negândite peste clipele penibile ale pieptănatului, și asta e posibil, ai spus, dacă relatarea promite momente tari, episoade crâncene, ceva neobișnuit, căci materia care fertilizează o povestire trebuie procurată din întinsul domeniu al terorii, nu ne putem pierde vremea cu fapte de salon, asta e viața, uită-te și tu prin jurnale, petrece-ți și tu orele destinate culturii pe la cinematografe, ai spus, în categoria marilor teme prenumăr ciocnirile de trenuri, exploziile de toate felurile, otrăvirea cu ciuperci, traficul cu stupefiante, contaminarea nucleară, cazurile de spionaj, toate pline de învățăminte, dintre care cel mai util este acela că am rămas, eu și cu tine, doi zgârie-brânză, n-am avut nici norocul, nici prilejul să ne ilustrăm cu ceva, trăim păstorește, nu ne-am înscris încă pe orbita vremii, ai spus, suntem încă niște dulci copii, ieși măcar cu povestirea

mai în afară, mișcă-mă, rupe-mă, zdrobește-mă, cum spunea pe bună dreptate Pitigrilli; ți-am răspuns, mințind, că povestea mea este cum nu se poate mai neobișnuită, crâncenă crâncenă, ba aș spune chiar atroce, trebuie numai să mă urmărești, ți-am spus, ai să vezi pe dată sânge și ai să auzi vaiete, vaiete reale, pe cuvântul meu, levitația nu e decât un palid început.

Am rămas mut în fotoliul din spatele tău, încurcat că îți anunțasem isprăvi pe care nu le cunoscusem, istorii pe care le auzisem doar în trecere și, în tăcerea care a urmat, am fost dintr-odată cuprins de rușine că amenințările și mizeriile de pe lista marilor teme nu m-au lovit niciodată, am scăpat nelovit și nevătămat, spre paguba mea, și niciodată n-am bănuir că mă voi afla în criză epică, Dumnezeu știe cum s-a întâmplat, și mizeria mea mi-a învederat că între noi s-au prăbușit toate punțile, te și vedeam ieșind din apele oglinzii, luând rapidul de Paris, însoțită de un tânăr cu pistol, membru al unei bande de falsificatori de ceasomice, suferind fără să știe de cancer, vedetă în devenire a marilor studiouri din Hollywood, general în rezervă, acționar al băncilor elvețiene, căruia îi sorbeai cu nesăț cuvintele, tânărul se obrăznicia, îți șoptea la ureche lucruri enorme, chipul și părul îți străluceau de o fericire deplină, cocul înalt străbătea peroane, săli de aeroport, bulevarde, cartiere aglomerate, ca un soare metropolitan, și înnebuneam de ciudă că n-am știut să fiu bărbat, n-am știut să te rețin, eram aseară prea obosit, tablagiile din Colentina m-au epuizat, în cele din urmă ai revenit și, bucuria dându-mi curaj, ți-am istorisit cum fusese ucis, într-o luni spre prânz, acel tânăr fără îndoială nevinovat, în piața centrală a Sienei.

Povestirea e o chestie! am exclamat înainte de a continua, habar n-ai câte minuni se pot alcătui din cuvinte, am spus, e o chestie complicată și grea ca o mașină de bătătorit drumurile, ca un petrolier de mare tonaj, ca un pod peste Houdson, fii bună și urmărește-mă, te asigur că vei afla mai mult decât îți spun, ți-am spus, totalul e mai mare decât suma tuturor părților, pentru început important e că spun ceva, că tânărul imberb, cu pistol și acțiuni, nu te-a deturnat, tot important e că spun, când spun, și ceva imponderabil și nedefinit, ceva pe care cuvintele puse

la rând de Marțian D. Octavian nu-l poate spune, sistemele de buloane, arcuri, pivoți și roți dințate, ce alcătuiesc obișnuit o frază, se deșurubează, se fărâmă, se sparg, curând urmează un moment prielnic când distingi limpede schema pură a lucrării, iar pe deasupra, printre ansamblele metalice, zărești și un petic de cer, sau liziera unei păduri, sau întinsul mării, căci natura, ți-am spus în încheiere, nu se retrage niciodată din cadrul în care se află și funcționează un mecanism ca acesta...

Aha, parte integrantă! ai exclamat, cunosc teoria, mi-ai vorbit despre ea la cursa de automobile de la Băneasa, cursă modestă, terminată fără măcar un derapaj, cu trei premii întâi și o mulțime de premii de consolare, te ascultam accelerând pe teorie și-mi spuneam, ai spus, că ar fi timpul să-ți și ilustrezi teoria cu practica unei povestiri ultra, sau supra, sau ceva similar, altfel totul rămâne vorbă goală și nu mai are nici un rost să mai frecventăm curse fără riscuri.

Momentul sosise, povestirea mea era la start, așa că mi-am dat drumul, aseară. Am luat drept model un reportaj citit la dentist într-o revistă franțuzească, reportajele furnizează naratorului un combustibil spornic, reportajul cu moartea eroului pe-o trambulină continuase cu o serie de peripecții în Madagascar, unde lucrase ca agent comercial, se încheiase cu răpirea lui de către mafioți, căci întâmplarea făcuse să găsească pe cheiul unui port din sud o servietă cu acte compromițătoare, era evident că nu avea să întârzie să le predea poliției. Am inventat pe loc o poveste cât se poate de palpitantă, plină de neprevăzut, am înaintat vitejește, răsturnarea e o lege a deșertului, jocul cu bila vieții se face dinainte înapoi și de la stânga la dreapta, după cum cade, esențial e ca fraza să iasă lungă, fără pauze, să pătrundă luciul oglinzii, să inunde spațiul de dincolo, oglinda fiind, după cum ne asigură știința, o suprafață plană și lucioasă cu ample consecințe în domeniul esteticii, este știut că în fața oglinzii cocul tău reușește de minune, iar în spatele ei dezastru total, nepotrivire ce te înfură teribil aseară, când te vedeam despletindu-te și reluând pieptănatul, cuțitul tăind energic imaginea falsă, ofensatoare. Dacă, aseară, cocul întârzie să se edifice,

eu, mai norocos, vedeam povestirea mea închegându-se plauzibil, rostogolindu-se fericit către un final cu adevărat sângeros, plin de scene terifiante.

Acum povestești curgător și interesant, poți spera că mă vei reține, mi-ai spus aseară, faptele devin chiar pasionante, cu atât mai mult cu cât le-ai fost martor, eu însă nu înțeleg ceva: cine era tânărul (cum se numea, din ce familie se trăgea, ce profesia la Siena?), care sunt cauzele crimei? cine l-a ucis? cum s-au petrecut faptele? în ce măsură ești implicat? dacă întrevezi unele neplăceri în ce ne privește? Fii explicit și fii precis, ai spus, ca Marțian D. Octavian, persoană fără pretențiile tale, dar care când relatează îți completează din mers toate rubricile, nu e de mirare că a obținut atât de importante succese în amor; vreau să știu poziția părților, jocul de interese, să întrevăd locul stropit cu sânge, să simt scăderea pulsului în vine și stupefacția celor de față, îți poți da seama că istoria mă interesează mai acut decât reportajul lui Caesar despre cucerirea Galiei...

Seara era caldă, înăbușitoare, scena din fața oglinzii se prelungea, confruntarea cu Predolenii se amâna, m-ai întrebat, în treacăt, dacă armurăria se mai află în nomenclatorul actual de profesioniști, te-ai întors fără răspunsul meu în fața oglinzii și ai început să împletești ceea ce despletiseși, părul, cuvintele, începutul meu ce nu mai întrevedea un sfârșit. Mai încerc o singură dată, ai spus, dacă nu reușesc mergem la cină și la culcare, e foarte târziu, când nu se leagă ceva trebuie să știi să renunți, în coafură nereușita e catastrofală, ai spus. Și în epică e la fel, am spus, noroc că la capătul unei zile nereușite putem spera să avem un somn de învingători.

Nici vorbă, și atmosfera era aseară neprielnică pentru povestiri, cerul redevenise noros, vântul se iuțise, ușile batante dinspre balcon clămpăneau pe primul și ultimul cuvânt al propozițiunii, foc de pistol pe andantele sonatei, aseară nu puteam duce la capăt împreună nici măcar o exclamație: și pieptenii sunt de calitate îndoielnică! ai exclamat, într-adevăr, cu toate acestea medicii sunt muritori! ți-am replicat, vezi Socrate... nimic nu se lega, cu atât mai puțin o povestire, deși o povestire cu întâmplări

oribile, condusă după reguli strategice nemiîncercate, cu episoade-buloane, cu tablouri-batardou, cu fraze-pivoți și tronsoane, cu personaje dințate îmbucându-se cu scrâșnet metalic și suspans de cercuri și pârghii mi-ar fi fost la îndemână, și de folos, căci povestirea e o demonstrație în vederea satisfacerii instinctului de posesiune, ai fi fost cucerită de greutatea și infernală complicație a mașinării și ai fi cedat, minunată, sub cerul înstelat al parantezelor, în preajma unui lan de grâu însângerat de maci, așezat înadins la capătul unei urmăririi cu schimburi de focuri și capturi spectaculoase. Mergem la cină, ai spus, astă-seară suntem istoviți, am priceput că n-ai nici un chef să-mi povestești cum a fost ucis în piața centrală a Sienei tânărul acela; da, mergem neîntârziat la cină, am spus, să lăsăm pe altă dată istoria lui Mario Benedetti, chiar mă gândeam că imaginea cămășii maculate de sânge, palmele lui ridicate deasupra capului în apărare, căderea lui pe pavimentul pieței nu sunt un subiect prea agreabil înainte de culcare. Mario Benedetti se numea? ai întrebat. Așa au scris ziarele, așa l-am trecut și noi, eu și Jenică Brustureanu, în declarațiile noastre scrise la poliție...

Mai târziu, aseară, ai întrebat de ce nu mărturisesc că Mario Benedetti e o invenție, servită spre a te consola de nereușita cocului, orice povestire, ai spus, se naște dintr-o nevoie urgentă, e suficient ca în viață să existe un ascultător care să aibă trebuință de altceva decât are la îndemână, și istoria se și alcătuieste, nici nu e nevoie să vină un povestitor ca s-o povestească; eu te-am mângâiat pe frunte și pe păr, mi-a părut rău că nu-ți reușise cocul ce urma să-i ucidă pe Predoleni, apoi am spus: prostii! dormi liniștită, gândește-te la ceva amuzant, lasă-mi mie imaginea tânărului înjunghiat, moartea lui tragică îmi aparține, mai exact, ne aparține mie și lui Jenică Brustureanu, arhitectul, căci am văzut totul de aproape, scenă imperială de neuitat. Un tânăr nevinovat, exclamase Brustureanu, probabil o plată a conturilor, italienii se achită până la centimă, negustorește, de datorii, unori după foarte mulți ani, important e că plățile se fac corect, dovadă este, spunea Brustureanu, înflorirea încrederii în timpul Renașterii, dovadă este, spunea Brustureanu, schimbul intens

de cuțite și alte obiecte ale onoarei, vezi amănunte în viața lui Cellini... Dura împunsătură i-a luat viața în mai puțin de un minut, am spus eu, și cât de lungi trebuie să fi fost pertractările, obiectiile la sume și făgăduieli, oho, maică-sa ar putea povesti multe!... Nu faceți presupuneri, complicăm zadarnic lucrurile, a răcnit polițistul cu trese galbene pe mânecă, în timp ce, în colțul opus al biroului, un comisar striga la telefon să i se dea Neapolul cât se poate de urgent, că acum vine ora mesei și criminalii nu mai pot fi identificați în mulțimea consumatorilor dând năvală în bodegile de pe chei, lucru pe care, printr-o ciudată coincidență, l-am notat și eu și Brustureanu în declarațiile noastre, nu faceți presupuneri personale, repeta polițistul, scrieți numai ce ați văzut, cine era de față, de când îl cunoașteți pe Mario, ce afaceri vă leagă, nu trebuie să vă îngrijiți de ortografie, corecturile notarului sunt plătite de brigada criminală, barba nu se specifică, acum toată lumea poartă asemenea semnalmente, dacă sunteți sinceri și lapidari, spunea polițistul, vom pune capăt terorismului și veți beneficia de recunoștința republicii lui Leone, spunea, înapoierea pașapoartelor rămânând o chestiune pur tehnică. Jenică, spre a se face remarcat, a întrebat prin ce mijloc va afla, odată înapoiat în patrie, cum s-au încheiat cercetările, polițistul l-a asigurat că va citi totul în ziare, și nu este exclus să se vadă fotografiat pe pagina întâi, lângă rubrica tranzacțiilor parlamentare...

Jenică scria la masa lui cu o aplicată sărguință, făcând decise sublinieri, deși nu văzuse nimic, căci atunci când îi zărisem pe cei patru coborând din mașină și trei îl imobilizaseră pe tânăr, pentru ca al patrulea să-i împlante pumnalul în piept, surpriza îmi scosese din gâtlej un țipăt ascuțit și privirea lui Jenică se îndreptase spre mine, iar mai apoi trupul însângerat nu mai putea fi văzut, o mulțime compactă de oameni ridicând zid în jurul victimei; el nu reținuse nici măcar că agresorii se urcaseră într-o mașină și se făcuseră nevăzuți spre Chigi, îmi venea să râd cu hohote și să fac nu știu ce pe declarația lui: mai târziu, polițistul l-a lăudat pentru mărturia lui, fâlfâindu-mi-o pe dinaintea

ochilor și reproșându-mi că n-am fost deloc la înălțimea împrejurărilor cu cele cinci rânduri căzute pe care le scrisesem.

Din ce se alcătuiesc visele și cum se explică oare că elemente în veci necunoscute, ca spre pildă o motocicletă cu ataș, tot apar în visele mele, m-ai întreat din apele visului, și eu ți-am răspuns că astăzi legile visului sunt perfect cunoscute, dacă vrei le poți programa, visează urât doar cei înclinați să deguste genul, în fine, ofițerul cu trese galbene, adevărat mareșal, afirma plimbându-se prin fața meselor noastre că Italia e o țară încântătoare, însă oamenii lasă de dorit, ce departe am fi, spunea, dacă s-ar opera un transfer de suedezi în peninsula, lui i-ar conveni să se ducă în schimb, clima i-ar face bine într-o țară cu rege și premiu Nobel, oricum guvernele, femeile și martorii oculari ar fi cu credință, dar scrieți, spunea, nu vă feriți de descrieri și cuvinte alese, ca turiști nu duceți desigur lipsă de fantezie, domnul șef al brigăzii mobile apreciază stilul colorat, are de unde împrumuta când i se cer interviuri și, trebuie să cădem cu toții de acord, reportajele și interviurile întrein starea de bunăstare, altfel ne-ar ocoli turiștii și s-ar duce să îngroașe bugetul leneșilor de spanioli, scrieți că agresorii s-au topit ca *gelata*, tânărul ucis trebuie să fi făcut vreo gaură în cer, nu moare omul fără să fi produs ilegalități, ca aiurea... N-am dat curs sfaturilor poliștului, cu toate astea am notat, în cinci pagini compacte, farmecul porumbeilor zburând în cercuri deasupra acoperișurilor de olane, am lăudat iscusința vechilor edili, care plantaseră în marginea pieței o fântână cu adevărat minunată, am analizat pe scurt programele muzicale pe care le urmărisem, arătându-mă nedumerit de faptul că muzica de spinetă lipsise cu totul (scăpare? subapreciere, lipsă de instrumentiști?). Simțeam, scriind mărunț și neinspirat, că sentimentele mele s-au colorat cu culoarea sângelui risipit, și, vrând să le temperez, puneam de la mine o grămadă de situații, o îmbrățișare a unor tineri, în văzul lumii, în plină zi, cearta a doi uncheși, încheiată cu amenințări cu bastonul, trecerea a două căprioare violent machiate de la un magazin la mașina luxoasă care le-a înghițit, hârtia se dovedea mereu puțină, Jenică terminase relatarea lui și eu mai aveam încă multe

de declarat. Adormiseși, dormeai senină și eu continuam să mă rezum la ceea ce era mai important, ajunseseam la a zecea pagină și încă nu intrasem în miezul chestiunii, dar, către încheierea cam abruptă, începeam să cred că scena nu avusese loc în piață, asta era o variantă-cursă propusă de șiretul poliștist, scena se petrecuse, cum și Jenică Brustureanu remarcase în declarația lui, la gară, în ușa restaurantului, îndată după ce băusem limonada, cu care ocazie am spus: cămașa aceea albă a fost scrobită și călcată de mâinile unei mame iubitoare! Probabil că exclamația asta am strigat-o, pentru că ai tresărit și mi-ai spus prin somn să las lucrurile să se limpezească, lasă-le pe mâine, atunci totul îți va părea limpede, mai ales dacă te vei consulta de dimineață cu Jenică Brustureanu, faceți împreună ordine, acum e foarte târziu, noapte bună...

Azi lucrurile sunt mai limpezi, ai avut dreptate: nu, faptele nu s-au petrecut așa cum ți le-am povestit aseară, aseară eram obosit, mă scoseseră din minți niște tablagii din Colentina, căutasem toată ziua un peruchier de la operă, acum sunt în stare să-ți povestesc totul extrem de coerent, ca Marțian D. Octavian, acum ziua strălucește, iar coafura ta e minunată, peruca e într-adevăr o soluție, m-ai întreat dacă limpezimea se datorează lui Jenică Brustureanu, eu am izbucnit în hohote spunându-ți că individul e o născocire a mea, aseară puteam inventa și cercul polar, m-ai întreat dacă nepotrivirile și confuziile de-aseară nu veneau de la faptul că nu mă sprijin pe nici un fel de dovezi, de unde chiar impresia că acea scenă sângeroasă n-ar fi avut niciodată loc. Am sărit ca ars, replicându-ți că mergi prea departe, eu citesc toate ziarele italienești, am ajuns cu lectura lor în iunie 1931, și dacă nu găsesc ceea ce caut, citesc lucruri încă neîntâmpate, iau act de întorsăturile posibilului, am tehnica mea, tot ce pot spune este că lucrurile se împlinesc cu timpul întocmai, secretul stă în perseverență, în nădejde... Uciderea tânărului de care ți-am vorbit a avut loc la 15 august 1947, la orele 18,43, pe calea Văcărești...

Versiunea adevărată, dacă îți amintești, ți-am povestit-o acum doi ani, era o seară de octombrie, întârzasem la tine citind

Bacovia, ne venise o mare poftă de cântecele ploii, de clavire. M-ai rugat să-ți vorbesc despre viitorul nostru, ți-am răspuns că viitorul doi îmi este mai agreabil, gluma te-a supărat, te-ai trântit cu fața în perne și ai plâns, atunci am presupus că ai nevoie de lacrimi pentru că te exasperase coafura, faptul că nu puteai împliți un coc asemenea celui admirat la seminarul lui Vianu, am încercat să te împac, ți-am prezis, cu o certitudine care acum mă sperie, că va veni într-o zi moda perucilor, atunci totul se va simplifica, mi-ai răspuns că așteptarea înapoierii mele din oraș te exasperase...

Vine o clipă, ca o pasăre, când o amintire anostă, o întâmplare de demult, o expresie pot scoate din încurcătură un bărbat și o femeie care se iubesc, e un fel de descurajare a imediatului, și aducerea în prezent a întâmplării de odinioară primenește văzând cu ochii culoarea încăperii, cuvintele încep să se lege într-un lichid rarefiat, apoi, pierzându-și greutatea, se răsfră și plutesc ca bulele de aer desprinzându-se de pe pereții unui vas lovit. Atunci, în acel octombrie, ți-am povestit cum, obosiți de regulile scandării latine, parcurse destul de anevoios în sala neîncălzită a Bibliotecii universitare, ieșisem cu Matei Iliescu să luăm puțin aer și urcam leneș Calea Văcărești, dar pe când tocmai intram, pe înserat, în strada colonel Orero, întrebându-ne ce va fi făptuit colonelul de fusese condamnat să stea crucificat pe zidurile străzii, am văzut apropiindu-se două grupuri de tineri, unul grăbind spre stația tramvaiului 16, celălalt traversând spre parcul răscolit cândva de două bombe, în timpul războiului. Matei era de părere, și argumenta cu voce răsunătoare, că violența are darul de a se acumula ca apele într-un bazin, îngăduind lungi perioade de liniște, după care, prilejuindu-se un război sau o răzmeriță, își dă drumul în modul cel mai previzibil cu putință, că, slavă Domnului, omenirea a consumat în ultima conflagrație toate tipurile de violență și ne putem bucura, generația noastră și poate următoarea, numai de ani senini, eu pășeam în acest timp pe trotuarul fulgerat de crăpături adânci, îl ascultam cu atenție, treceam spre Nerva Traian ca pe drumul ce duce în paradis, când grupul din parc trecând în urma

noastră, tăcut, înnegurat, și-a încetinit mersul și s-a îndreptat spre cei ce așteptau tramvaiul.

Ai fost de părere să deschidem din nou ușile batante spre balcon, ca să iasă fumul țigărilor aprinse una după alta, am fost de acord, dar când ai înaintat spre ușă, i-am văzut pe cei din parc traversând, după care, în clipa când întorceai mânerul ușii, am văzut cum unul din tineri se aruncă asupra unei cămăși albe, foarte îngrijit călcată, cum răsuțește în mână un cuțit lucitor, cum cămașa cade însângerată pe trotuar, Matei Iliescu zâmbind cu înțeles: nu putea fi decât o plată a conturilor, a spus el, așa cum scriu adesea ziarele, vremile de pace și senin sunt prielnice afacerilor, spunea, sprijinindu-și spusele pe argumentul că noi, ca și italienii, vezi Cellini, tot cu d-astea ne ocupăm în răstimpul dintre două conflagrații sau dintre două iubiri...

Ne aflam în umbra colonadelor cu multe porticuri și scări, mai încurcate decât labirintul, și Matei a întors capul și, remarcând magnifica întindere a ramurilor unui copac, a dezvoltat părerea lui că ele se desfac asemenea continentelor în apele largi ale oceanului, dacă nu de-adevărat, măcar pe hartă, și trebuie să fim de acord că în secolul nostru hărțile sunt aproape fidele, deocamdată la scară redusă, pentru a ne obișnui ochiul cu suprafețele și formele, urmând ca mai târziu să fie desenate la scară mai mare, atât de întinse și atât de fidele, încât să poți înveli cu ele întreaga planetă, America de hârtie peste America, Corsica de hârtie exact pe muchiile Corsicii de dedesubt, rămânând jur-împrejur destul spațiu albastru pentru apele mării, dar roșul sângelui se și revărsase pe pieptii cămășii, tânărul vrusese să replice cu o lovitură, jalnic gest descentrat de durerea din piept. Cineva strigase poliția.

E o poveste încurcată, ai spus, ești obosit ca și ieri și nu ai ieșit de sub impresia crudă a faptului, pentru asta e nevoie de timp, de altfel nici n-am prea fost atentă, ai spus, m-am tot dus în balcon, căci ușa se tot lovea, la un moment dat, pe când îmi spuneai că Jenică Brustureanu nu există în realitate, am fost răpită de o scenă ce se petrecea în stradă, se pare că un tânăr care locuiește la doamna Precup a fost accidentat, i-am văzut

cămașa plină de sânge, doamna Precup striga să fie adusă poliția. Să lăsăm istoria asta pentru altă dată, ai spus, vor veni cu siguranță zile când nu vom avea un subiect convenabil, scena de la Siena cade oricând bine, doar știi că mă pasionează subiectele tari... O, dar sunt întâmplări dure în fiecare zi, ți-am replicat, citesc în continuare ziarele italienești, între timp am înaintat cu lectura până în septembrie 62, lucrurile nu s-au schimbat, aș putea afirma că scena care mă chinuie de atâția ani s-a complicat și că fiecare zi îmi aduce în amintire împrejurări noi, ignorate din nu știu ce cauză, am spus. Uită, mi-ai spus, uită cum și eu am uitat incidentul din casa Precup, numai după ce ai uitat totul poți recompune adevărul. Glumești! am spus. Nu glumesc, ai spus.

Ai deschis albumul cu fotografii, ai închis (sau ai deschis) ușa dinspre balcon și, așezându-te pe divan lângă mine, m-ai rugat să-ți povestesc cum am escaladat vara trecută nordvândul Pietrei Craiului, am fost bucuros să trec la subiecte pe care Marțian D. Octavian le ratează lamentabil, am început cu: era într-o luni, grupul nostru..., muntele ne întâmpina cu fruntea înnegurată... lăsasem în urmă, de o jumătate de oră, cabana..., când m-a durut ca o lovitură de pumnal imaginea veche a crimei de la Siena și, înlăturând cu un gest hotărât peruca uitată pe capacul pianinei, am strigat: nu, crimele fără explicație sunt o invenție a timpurilor mijlocii, lucrurile nu s-au petrecut așa cum ți le-am povestit aseară, acum totul s-a limpezit, iată sâmburele din care a crescut mizerabila mea obsesie! Și am început să povestesc, limpede și curgător, așa cum povestește un combatant întors ieri dintr-un asediu: urcasem o zi întreagă Valea Frumoasei, cântată de Sadoveanu, străbătusem peisaje fermecate, ajunsesem într-un târziu în satul de oieri Jina, vecin Poienii Sibiului, eram frânt de oboseală, curelele rucsacului îmi răniseră umerii, bocancii îmi opăriseră tălpile, vederea îmi ardea în orbite, o așezare omenească, după singurătățile pădurii, îmi apărea întărită și sigură ca o cetate italiană... De la primărie mi s-a indicat o adresă unde să înnoptez, o femeie tânără a deschis o ușă grea, m-a condus într-o cameră largă, cu pereții acoperiți până sus

cu velințe înflorate, femeia tăcută mi-a așternut un pat înalt, pe care tronau trei perne mari ardelenești. Am mulțumit, am vrut să rămân singur, ochii negri ai gazdei m-au ținut lung și femeia mi-a pus întrebarea dacă nu vreau să cunosc, înainte de culcare, măcar ulița principală a satului ei. E întuneric, sunt foarte obosit, i-am spus eu, mâine îmi rămân două ore pentru a colinda prin sat, acum, dacă s-a încheiat războiul, timpul va fi din nou darnic cu mine, sper ca somnul să-mi stingă în urechi comenzile militare, urletele bateriilor de artilerie, și, dacă nu are un logodnic, sau un iubit, sau o mamă care să-i interzică să mă însoțească, voi fi bucuros să o iau drept ghid, satul îmi va rămâne o amintire dintre cele mai încântătoare. S-a retras, am început să mă dezbrac, dar o poftă ne bună de aer și de oameni mi-a schimbat gândurile: tânăra femeie așteaptă de mulți ani un bărbat de aiurea, e foarte probabil că nimeni n-a venit s-o scoată din singurătatea ei, știu ce cumplită e singurătatea, trebuia să nu-i refuz plimbarea... Am deschis ușa dinspre prispă, frumoasa tânără mi-a ieșit înainte, mi-a spus că era convinsă că nu voi dormi, suntem oameni care am văzut și pătimit multe, cu siguranță avem ceva să ne spunem...

Am ieșit în uliță, am mers o vreme tăcuți, i-am simțit mâna ușoară pe brațul meu, am întrebat-o dacă trăiește de mult singură și ea a înclinat din cap, mi-a cerut apoi să trecem pe partea cealaltă a drumului, spre a nu da față cu un grup de oameni ce întârziu în preajma cârciumei cu obloanele pe jumătate trase, am traversat neîntârziat, mi-a spus că familia i s-a risipit, părinții lucrează la Sibiu, vin acasă mereu mai rar, frații s-au mutat la București, la Brașov, vremea măritişului a cam trecut, a jurat să rămână paznic al casei și al unui loc dumbrăvit, acum când s-a încheiat războiul se gândește că ar trebui să-și întemeieze și ea un rost al ei...

Vorbea tot mai precipitat, mai însuflețit, trecea repede de la vechi amintiri legate de locurile pe care le străbăteam și pe care, mi-a făcut impresia, nu le revăzuse de mult la imaginile îngrozitoare ale războiului; omenirea s-a săturat de sânge, a spus, lumea are atâta treabă și e târziu, a spus, dacă ar fi după ea,

n-ar ține seamă de nici o lege și ar umple întreg satul cu prunci și flori, e încă tânără și încă nu e foarte târziu, a cunoscut, a spus, un soldat care mergea spre front, îmi semăna, a înnoptat, tot așa, o singură noapte la ea, după care n-a avut niciodată veste, singura dovadă că a trecut prin Jina era o păpușă de ghips, pe care o păstrează sub icoană, o cumpăraseră de la Poiana, unde se plimbaseră împreună, în dimineața despărțirii, acum ea crede că trecerea mea pe-acolo poate fi un semn, cine știe...

De la un timp, pe urmele noastre am auzit pași, întorcând capul am zărit câteva siluete de tineri pășind greu, ea mi-a cerut să traversăm din nou, cârciuma tocmai s-a închis, poate cineva și-a băut mîntea, a spus, oamenii au suferit și suferă, dacă ea ar fi băut, poate ar fi uitat...

I-am auzit țipătul, i-am văzut brațele albe apărându-se, am văzut-o desprinzându-se de mine și alergând în susul uliței luminate de un petromax, fuga ei m-a umplut de silă, ca o trădare; abia după ce s-a pierdut în bezna în care dispăruseră agresorii, mi-am dat seama că umărul meu stîng îmi e amorțit și că sângele mi-a năclăit cămașa... Era o cămașă nouă, o purtasem în raniță tot timpul războiului în nădejdea că mă va apăra și o voi putea îmbrăca la înapoiere, mi-o cususe cu dragoste mama, când o așezasem în cufărul de recrut, mama era încredințată că nu voi apuca să învăț a ucide oameni, spusese: nu vei trage în tineri ca tine, ce vină au ei? Războiul se va încheia curând...

Ai o coafură superbă, pieptănătura asta simplă îți vine de minune, marile descoperiri sunt la îndemîna oricui, e nevoie, desigur, de puțină inspirație, m-ai întrebat adineaori dacă despre tînașă din Jina am mai avut vreo știre... Nu-ți pot răspunde la întrebare, povestea asta dureroasă nu trebuie să aibă sfârșit...

29. ...în cămașă și izmene. Asemenea povestirii prezentate mai înainte, interpolată în text de însuși autorul istoriei, și aici apar situații și chiar detalii indicând originea carpatină a împrumutului. Dacă, în alte părți ale planetei, războaiele se poartă în uniforme dintre cele mai sofisticate — cămăși de zale, pieptare din piele de bou, coifuri și harnașament cu anumită pondere și cu gabarit corespunzător —, de la Drina spre Levant sunt de

întîlnit la beligeranți costumații preponderent lejere (să amintim sandaua simplă și cămeșoia nu lipsită de o croială suplă a fenicienilor, perșilor etc.), uniforma evoluând — către marea ocean al liniștii aurorale — până la o subțire centură de rafie de care stă spânzurată sabia și, la cei înstăriți, o pelerină de mătase potrivită mai curînd momentelor de după baie decât ca veșmînt.

Se amintește adesea despre un general al lui Frederic cel Mare, care a fost surprins gol de reporteri. Cortul său de campanie fusese strâns peste noapte de geniștii prea grăbiți, înaltul ofițer trebuind să alerge în luptă așa cum îl făcuse mamă-sa, doar cu câteva decorații în mîna, distincții de care avea nevoie spre a aduna și altele. Și, se spune, a obținut ceea ce își dorise, inclusiv moartea glorioasă.

În cămașă și în piciorul gol, lupta apare mai puțin spectaculoasă, în schimb se dovedește mai mobilă și mai eficace, cu singura condiție: să nu fie de față femei, copii și bătrîni, persoane față de care combatanții pot încerca unele complexe, ce se resimt imediat în scăderea puterii de foc...

30. ...s-a scris procesul-verbal. Cronicile militare vorbesc destul de frecvent despre bucătari, frizeri și preoți de campanie, chiar despre vivandiere, mai niciodată despre întocmitorii proceselor-verbale, lucru cel puțin ciudat. Și totuși puține bătălii asupra cărora să nu fi vegheat secretarii! Faptele de arme se așază în multe privințe cu luările de cuvînt: introducerea, dezvoltarea și încheierea se succedă și într-un caz, și în celălalt ca în manualele clasice de retorică, rar două intervenții în același timp. Martori ai marilor bătălii relatează că, în primele rînduri, acolo unde se fac schimburile cele mai active de lovituri și unde se înregistrează cele mai teribile explozii și masacre, un modest secretar sau grefier înfruntă eroic primejdiile și, așezat la măsura lui, scrie mărunț ce se întîmplă, cine pe cine lovește, și cum, și cît, subliniază părțile remarcabile, laudă pe eroi și-i încondeiază pentru vecie pe leneși, lași sau tâlharii de cadavre. Unul dintre grefierii iluștri ai timpului său, pe nume Johannes Homer, și-a pierdut chiar vederea în mijlocul bătăliei pentru Troia. Un altul, Arbaletto Compagni, s-a văzut răsturnat de iureșul

cavaleriei vrăjmașe și cu greu și-a regăsit pana, călimara și sugativa în maldărul de obiecte rămase pe câmpul de luptă. Se vorbește în cancelarii și despre un al treilea grefier de front, Hanibal Scribul, care n-a făcut cinste oastei pe lângă care activa, dovindu-se prea pasionat de cele ce se petreceau sub ochii lui: când un soldat inamic s-a apropiat de pupitrul său, el și-a abandonat uneltele, a înșfăcat o jordine rătăcită pe un dâmb și, învârtind-o în aer, l-a lovit mortal nu numai pe rătăcit, dar și pe un comandant de escadron, înclinând balanța victoriei de partea armiei sale. Juriul a contestat biruința, considerând-o birocratică, numele grefierului s-a acoperit de ocară, căci în război sunt permise toate schilodirile și atrocitățile, în afară de intervenția persoanelor intrate în arenă lateral, din cancelarii și tarabe. Orașele și satele populate de persoane civile pot și trebuie să fie rase de pe suprafața pământului — sistematic, în adâncime —, când atacatorul crede a vedea în particularii ascunși prin poduri și pivnițe, prin hambare sau tranșee private participanți virtuali la conflict.

Referirile rare ale cronicilor la secretari și grefieri ar putea avea două explicații: 1. dezvăluirea numelor și identității celor ce scriu despre viață și moarte, despre cursurile sinuoase ale împlinirii și izbânzii oamenilor prin sabie, ștrangulări, torturi, trădări și incendieri grandioase ar putea scădea autoritatea destinului, care trebuie să rămână categorică și, mai ales, inatacabilă, căci una este să credem că toate cele făptuite sunt rezultatul hotărârii necesității și a zeilor, și alta să știm că lucrurile au fost aranjate de un grefier priceput în a aduce toate din condei; 2. oricât de iscusit s-ar dovedi scribul, procesul-verbal pe care el îl întocmește e, în fond, o simplificare literaturizantă și nimeni nu-și poate lua răspunderea că gravele consecințe ale bătăliilor — robia, jaful, răzbunarea pe toți și pe fiecare dintre cei învinși, pedeapsa prelungită dincolo de termenele rezonabile, modificarea hărților și redistribuirea teritoriilor, regruparea, revanșa, amenințările cu forța și recurgera din nou la arme etc. — decurg din scrisul mai mult sau mai puțin buimac al unui secretar buimăcit de urale, comenzi militare, vaiete de răniți și de alte zgomote, printre care nu pe locul ultim se află bubuitul armu-

rilor, al proiectilelor, al fuzeelor. Toate aceste consecințe trebuie să apară drept creația lui Dumnezeu, să cadă printre ruine cu putere de lege, să cutremure conștiințele și să înlănzească moravurile ca un alt Nou Testament, să determine o reorientare radicală a cursului vieții pe pământ. Or, dacă acestea ar urma scriptele unui proces-verbal, fie el genial, târguielile nu s-ar mai stinge, învingătorii și învinșii l-ar scoate din fundul pământului pe individul care a notat ce a notat, l-ar trage la răspundere pentru formulele stereotipe cu explozie perfidă, pentru subtilitățile de plumb, eroismul și lașitatea ar primi calificative, ca la școală, ba mai rău, s-ar limpezi o mie de situații confuze și aberante, s-ar restabili — prin reconsiderarea detaliilor — o grămadă de adevăruri, alte conflagrații ar deveni imposibil de declanșat... Dar cine are interesul ca istoria să stagneze și vitejia să se deprecieze?

Părerea celor mai mulți comentatori este că scribii câmpurilor de luptă e bine să tacă, să se mulțumească cel mult cu un scurt rezumat al faptelor, să accepte ca numele lor să fie îngropat odată cu sutele și miile de morți ale bătăliilor consemnate.

În text, referirea la procesul-verbal urmărește să afirme că altceva e în timp de pace, când actele dure ale oamenilor împotriva oamenilor urmează să fie înregistrate cu cea mai mare grijă, prin cuvânt putând fi justificată însăși crima, lucrurile dezordonate ale realității dovedind o regularitate și un stil ales prin intermediul scrisului consemnativ.

31. ...*prin superioritatea lor numerică*. Vezi nota 15. Se poate adăuga că Anonimul, trăind într-o lume a statisticii și anonimatului cantitativ, nu poate scăpa de obsesia numerică. Moartea lui Procopius putea fi pricinuită foarte bine de o gripă spaniolă.

32. ...*cucerită și recucerită*. Ceea ce se și face spornic, din timp în timp. Spusele soldatului Diodor sunt adevărate, nu se precizează însă nicăieri de unde trebuie luat continentul de toarte spre a fi răsturnat și nici modul în care trebuie să se clătească recipientul după întrebuintare.

33. ...*dealuri sileziene*... Pe care filozoful Kant le privea cu un binoclu nemțesc, căruia îi lipseau o lentilă și suportul.

34. ...*tată bun al înaltei Himalaia și al cochetelor Antile*... Comparație de acută pătrundere strategică, vrând să spună că

Europa n-a fost niciodată mamă, că ea, ca și Roma, se face răs-punzătoare doar de exportul armelor... Europa văzută ca un tată e o idee de o plasticitate vie, pregnantă, bărbătească.

35. ...Indiile dulci și aromate... Afirmatie inexactă: râvnită și gustată de Alexandru cel Mare, doar India occidentală s-a dovedit agreabilă la gust. Aroma mirodeniilor a amestecat multe capete și a pervertit conștiințe pretins incoruptibile.

XXII. Oamenii citiseră cu mare interes și relatarea adunării de primire a celui așteptat, faptele fuseseră consemnate cu multă, multă exactitate, ceea ce dovedea că ziaristii fuseseră, într-adevăr, profesioniști. Reieșea că, îndată după sosirea aceleia, iritarea și oboseala tuturor dispăruseră ca prin farmec, că discursul se va bucura de o mare și vie atenție.

Scoțându-și din buzunarul redingotei ochelarii pince-nez, și ștergându-i cu batista, nou-venitul dăduse să se înțeleagă că nu va ezita să pronunțe cuvântul potrivit. Acesta era: „Domnilor...”

XXIII. Domnilor, spuse el, plugul și suveica, și cazanul cu aburi, și dosarele încopciate, și eprubetele bine rânduite, și fanfara, și mașina de tighelit, și rindeaua, și foarfeca cu echer, și creta colorată, și smântânițoarea, și avionul cu piston acționat de mână, și ghergheful cu patru șine, și mașina de călcat cu mangal, și diligența cu patru armăsari înaintași, și, iertați-mă, chiloții plușați, cu corsetul pendinte, și vagonul pe boghiuri, și cureaua de transmisie, și biblioteca savantului, și peștele preparat rasol, cu lămâie, și abacul, și onomatopeea, podoaba retoricii, și registrele cu partizi, și extracția sării cu găleata și cu ocași, și raportul dintre numărul turmelor de oi și suprafața pășunilor, precum și unele acte de corespondență comercială și jurisprudență civilă — ei bine, o bună parte a ustensilelor și mijloacelor civilizației noastre încep să nu-și mai aibă rostul. Cele mai multe și-au pierdut de pe acum capacitatea funciară de a ne face fericiți. Tehnica în continuu progres ni le redă, pe zi ce trece, mai desuete, mai inoperante...

XXIV. Ne aflăm la cumpăna a două veacuri importante — continuă vorbitorul, după ce, cu aceleași cuvinte, dar puțin diferit, textul apăruse asemănător în ziarul aflat acum în mâna tuturor —

veacul ce se încheie s-a dovedit întunecat, bântuit de cumplite molime și catastrofe naturale, de războaie oribile și de suspiciune. Veacul care începe (nu mă obolesc să-i mai dau un număr, cine are interesul să tot sporim icsurile!) ne oferă spectacolul unei expansiuni extraordinare a tehnicii în toate domeniile civilizației, artelor și meseriilor, ocultismului și statisticii. Spre deosebire de secolul trecut, întunecat, bântuit de molime și războaie cumplite, măcinat de pesimism și contradicții, secolul pe care-l inaugurăm se va dovedi luminat, caracterizat printr-o sănătate deplină, prin optimism, armonie și extravagante multilaterale.

Priviți fotografiile voastre de familie din tinerețe: atmosfera e fumegoasă, galben-cenușie, apăsătoare, cei dragi apar în ele puțin și palizi, înconjurați de obiecte inutile, sărace și posomorâte. Altceva vă oferă vremea care începe: iată, în afară de bunicii în perfectă stare de sănătate, aveți în preajmă adevărate cete de rubedenii — veri și cumnați, mătuși și fini, precum și copii, încurajați prin radio și prospecte să crească și să învețe... Ei umplu spectaculos cadrul cu zâmbetul lor elevat... Toți sunt bine îmbrăcați, gata de-a urca în Turnul Eiffel, pe transatlantice, în avioanele supersonice. Iată catalogul B.M.W., alegeți, comandați!

La îndemână vă stau azi canapele confortabile, covorașe cu frumoase motive naționale, etajere încărcate cu flori, mese îmbelșugate, în jurul cărora se stă de vorbă și se înalță pahare pline, în timp ce se cântă și se vorbește mereu la aparate audio-vizuale și se face haz. Înainte nu se spuneau poezii, o tăcere tristă copleșea pe cei doi tineri îmbrăcați în miri; acum, cinci sau șase fetițe elegante și vreo câțiva băiețași îmbrăcați în marinari sunt gata să se împingă în față ca să recite admirabilele balade ale barzilor noștri, cu acompaniament de ghitară electrice, iar o mătușă aleargă la supermarket să vă cumpere tot ce doriți, inclusiv marșipan.

XXV. Amintiți-vă cum se strica înainte vremea: pe cer se adunau nori groși, reci, și îndată se și stârnea din senin furtuna îngrozitoare. Smulgea acoperișuri, lovea cu grindină grădinile, forma puhoai și inunda ulițele, prăvălind în furia ei nebună garduri, hambare, poduri, casele bieților creștini. Vâltoarea înghițea hulpavă vietățile curții, ploaia uda la piele câțiva servitori neplăcuți

lui Dumnezeu, care făceau imediat pleurezie. Deschideți acum fereastra: ei, ce părere aveți de admirabilul peisaj pluvios ce vi se deschide îmbietor în față? Plafonul de nori e compact, reținut pastelat, pânze cumiști de ploaie pulverizează binefăcător pământul receptiv, revigorând vegetația, purificând aerul, răcorind pavajul. Într-o jumătate de oră, admirabilul lichid se distribuie rațional asupra câmpiei și o spală, și o stimulează, și îi înviorează culorile, ca într-un tablou semnat de Vânătoru. Nu va trece mult și ciclul ploaie / evaporare / condensare / și iarăși ploaie / se va simplifica, împuținându-se etapele ce încarcă prețul de cost. Marea și ghetarii vor trimite direct în robinet apa proaspătă, desalinizată, aseptică, cu săpunul dizolvat corespunzător în lichid. Servitorii se vor spăla la duș, ca și voi, folosind discret și recunoscător șamponul, în subsolurile rezervate lor, în rezervațiile afectate în suburbii...

XXVI. Dar animalele? Sălbatic și săngeroase, haitele de lupi ieșeau adesea din pădurile mirosind a hoituri și mucegai, năvăleau în sate, sfâșiau vite și păsări, distrugeau bunurile cu greu agonisite. Omul neprevăzător era pândit din ierburi de șerpi veninoși, de urși înfuriați, de râsul cel hidos și de colții vulpii celei viclene. Păpădia clocea malariei, iar crizantema, perfida, împrăștiată în jur miasme de iperită și oțet aromatic. Întregul secol de tristă amintire, lat cât evul mijlociu, e sfâșiat de urletul fiarelor și de țipătul sinistru al păsărilor de pradă, de unde și necesitatea vânătorilor ce încercau să împuțineze fauna, să diminueze amenințarea și să ofere libertăților subiecte triste pentru operete vesele. Hiena circula în cupeu. Se putea vorbi pe atunci de un sistem de asigurare a persoanei, despre ajutorul de șomaj, despre inviolabilitatea casetei intime?

Pădurea de astăzi este un sanctuar liniștit și ospitalier, animalele răutăcioase de altădată și-au reprimat agresivitatea și și-au cizelat manierele: lupii, urșii, vulpile, înșiși șerpii, în bună parte școliți și, oricum, cu o conștiință cetățenească mai luminată, și-au luat locul convenit în grădina zoologică, unde, în cuști bine ferecate, numerotați și clasificați după nomenclatura binară, se ocupă de problemele actuale ale cererii și ofertei, de șarpele monetar, de combaterea terorismului, și răgazul le conferă aere de pașnică, superbă autoritate și distincție. După cum vedeți, eu vin cu fapte, nu cu

amăgiri... Și nu ne desparte decât un deceniu până ce fiarele cu blănuri frumoase ne vor livra de bunăvoie podoabele lor atât de îndrăgite de femei, protecția epidermei lor fiind preluată de pungi de material plastic ieftine, de bună calitate...

XXVII. Dar priviți mai atent fotografiile de odinioară: printre copacii de carton ai tinereții voastre abia se zăresc crenelurile unor castele căzute în paragină, o lună ostilă le luminează pieziș. Scârba și spleenul ridică țeava pistoalelor la inimă și tâmplă, se sinucid mii de nevinovați, vinovați doar de delictul de portarmă. Acum, în spatele vostru și al familiei, se disting case mari, cu etaj, parcuri largi, pe gazonul cărora joacă coarda o mulțime de copii, golf o mulțime de tineri, în chioșcuri își etalează toaletele femei frumoase, pe bănci stau cumiști, hieratici, tineri îndrăgostiți, în costume cadri-late (ei), în rochii spumoase de muselină, cu juupoane abia bănu-ite (ele), în timp ce prin desișul boschetelor trece trenul electric pufăind, spre Viena, spre Chicago. Și pretutindeni — ofițeri chipeși, toți generali și mareșali, cu trăsăturile lui John Wayne, cu epoleta strălucitori și brandenburguri bogate, privind visători o lume fără conflicte majore, așteptând nerăbdători începerea valsului imperial, bucuria căpitănelor. Nu vă cuprinde rușinea revăzându-vă cu cincizeci de ani în urmă, desculți lângă vaca părinților, strângând în mână un cocean de porumb, răscolind deprimați praful drumului? Și nu deplângeți soarta bunicului care, abia înapoiat din războiul cu turcii, își transporta în carul cu boi costelivi bălegarul spre ogorul pustiit de o vară nemiloasă, tremurând de spaimă să nu-i mănânce turcul urzicile preparate pentru amiază, francezul ciupercile rezervate pentru cină și pravoslavnicul terciul reîncălzit pentru micul dejun al sărbătorii care se apropia?

36. ...de pe tava cealaltă a mapamondului... Gogoșile din aluat, la care se face aici referire, nu sunt lucrul cel mai delicios de pe platforma sudică a planetei. Cititorul este liber să înțeleagă prin acest termen aurul, diamantele, platina, cromul, arama, zahărul pudră ce se depune pe trestia industrială, uleiul de arahide și diversele condimente ce intră în compoziția supei la pachet.

În treacăt fie spus, ornamentele culinare dure (piperele, boiaua, usturoiul) n-au fost mai puțin căutate decât substanțele

dulci. Popoare străvechi, ca etruscii, cântau luna în termeni ce nouă ni se par de neacceptat: „O, tu, lună de muștar, cătrănește-mi sufletul cu aromele tale, încrucisează-mi și-mi lăcrămează scumpii ochi, care te cântăresc ca pe varza murată, în balanța nopții...” (v. *Imnurile popotierului etrusc*).

37. ...*festinul s-a terminat*... Inexact sau, mai bine spus, exact doar pe jumătate, căci, dacă împărțirea lumii a devenit, încă de pe vremea lui Diodor, un fapt împlinit, reîmpărțirea ei continuă cu succes, după cum se vede și se va vedea mai departe.

38. ...și *Franța, o lume!* Și totuși: până când Franța se va prezenta în societate o lume? Aroganța ei e fără limite!...

39. ...*ca șalul împuțit al smogului*. Nu despre smog este vorba, după cum au arătat recent mai mulți comentatori, ci despre fumul gros venit de la bucătării, pe vremea fericită când se mai preparau gogoșile și cartofii prăjiți.

40. ...*împlinesc doar câteva*. Nepermisă minimalizare a împlinirilor omeneste. Anonimul, după opiniile unor autori, printre care Robert Brévet, ar fi fost bătut pentru această afirmație. Brévet pretinde a poseda dovezi că, într-o seară de august, pe când luna era în scădere, câțiva studenți l-ar fi oprit în parc și, cerându-i socoteală, l-ar fi trântit în iarbă, lovindu-l cu picioarele până la apariția autorităților. Intrat pe mâna unui oficial umanist, care nici el nu putea accepta afirmația fără o argumentație solidă, Anonimul ar fi primit pe text, cu bocancul și manivela mașinii, încă o lecție de înaltă rigoare științifică. Ulterior, scrie Brévet, Anonimul și-a îndulcit privirea critică, mai ales după ce prietenii și binevoitorii i-au prescris teperin și dușuri scoțiene.

41. ...*o scară lungă, cu trepte putrede*... Autorul se gândește, de bună seamă, la acele scări de lemn instalate în vechile magazine universale, cu ajutorul cărora se urca la raioanele specializate, înainte de introducerea liftului. Treptele erau, contrar spuselor autorului, solide și încăpătoare, impresia de instabil și sordid venea de la faptul că mulțimea ce ataca scara era preocupată și impacientă să-și afle săpunul sau irigatorul mult dorit și, din această pricină, cum aflusul creștea, buzna și ghiontul deveneau un factor important de înaintare și parvenire. Soseau

ore de vârf, când fluviul urcând spre cer se domolea la strâmtori, și atunci vedeai pe primele trepte, ștrangulați, congestionăți, nădușiți, fără putința de-a mai face un pas, șefi de birou, jandarmi, cucoane cu conversație aleasă, preoți de țară, consilieri, bijutieri, crescători de animale, călugări franciscani, operatori de cinema, cadâne învoite din vreun harem, aviatori, matrițeri, acrobați de circ, vidanjori, sofiști, lăptărese și colecționari de tablouri, prinși unul de altul, ca de revărsarea unei lave, într-un singur bloc, alcătuind împreună o singură făptură, un fel de piramidă de carne și duhori. Mișcarea înaintea nefiind posibilă, iar cea înapoi nedorită, blocul de cocă vie dădea, ca melcul, coarne și ochi, bale și scremet, și, pentru ca spectacolul să nu indisună pe cei de pe treptele superioare, cu vedere mai cuprinzătoare și cu posibilități de compasiune mai generoase, direcțiunea ordona tragerea șalterelor iluminatului, astfel că în întuneric violențele și mizeria își reluau fluxul civilizat, pasabil.

Scara era, într-adevăr, lungă, ceea ce permitea repetarea și multiplicarea blocajului la diverse nivele, piramidele înmulțindu-se pe măsură ce se atingeau cote mai înalte, spre raioanele de mobilă, ștofe, obiecte de uz casnic, cofetărie și trambulină, încât spre prânz puteai privi de sus un pustiu aglomerat mai impresionant decât Valea Nilului, asupra căruia, dacă vrem să rămânem consecvenți comparației, trona ca un faraon atotputernic directorul stabilimentului, un domn cu mustăți groase și ceas de aur la vesta reiată, etern nedumerit, trecător energic în imobilitatea la care era constrâns să acționeze.

Despresurarea începea către orele înserării, cumpărătorii își puteau mișca puțin brațele și pachetele, satisfăcuți că strânsoarea scade și achizițiile cresc. Atunci se reaprindea lumina electrică, se puneau în funcțiune ventilatoarele, duhoarea se risipea, iar difuzoarele instalate sub robele manechinelor își dregeau glasul, ca să anunțe că a doua zi magazinul se redeschide la ora obișnuită, pregătit să prezinte publicului noi sortimente și diverse bunătăți, mai ales la raionul articolelor bisericesti și al produselor de artizanat, adăugând urarea folosirii cât mai intense și mai îndelungate a parfumului cumpărat, a irigatorului ales, a

pilulelor de dizolvat în apă, indicate în combaterea țânțarilor și, indirect, în diminuarea hipertensiunii arteriale.

Împreună cu invitația de a mai vizita magazinul și de-a mai folosi scara, direcțiunea lansa și un călduros apel radiofonic pe melodia unui cunoscut lied de Schubert, pentru ca publicul să nu uite să se fotografieze (la fotograful casei) în grupuri compacte, piramidale.

42. ...*dârdâind pe mormanul de lemne*. E de necrezut cât timp a irosit umanitatea până să pătrundă tainele naturii și să constate, în cele din urmă, că toate lucrurile acestui pământ sunt făcute din lemn! Căutând esențele, această incredibilă forță care este mintea omului a încercat să atribuie focului, apei, țărânei, aerului, rolul de element primordial, dar a răătăcit zadarnic, asemenea primitivului ce atribuia fructului de alun și ștecherului trifazic toate puterile și toate posibilitățile de înstăpânire a naturii. Din lemn s-au născut toate și în lemn se vor întoarce: O experiență simplă stă la îndemâna oricui: sămânța inului, introdusă în pământ, crește o plantă foarte fină, cu floare albastră, care, în condiții prielnice de căldură și umiditate, devine în câțiva ani stejar frunzos sau brad montan. Tot astfel în obținerea fagului, trestiei și enibaharului, esențe dezvoltate în condiții optime din ovulul fragil al urzicii celei banale... Privim atent în jur: cadrele ferestrelor sunt din lemn, popicele de bătut cu bila sunt din lemn, bila însăși e de lemn, de ridicăm ochii spre cer vedem înaltul din lemn bătut în cuie de argint, de apăsăm cu talpa iarba cea fragedă, aflăm sub tulpina ei o podea din scândură prinsă muchie lângă muchie. Apoi, toate acțiunile omenеști sunt legate nemijlocit de prezența universală a acestui element: ferestruim și șlefuiim lemnul, găurim sau ardem în foc lemnul, din lemn sunt plămădite sicriele și livezile, casele și avioanele, femeile cele frumoase și sensibile și păsările din curte, autoare ale produselor ovale cu gălbenuș de lemn, gustoase și extrem de hrănitoare; brânza se scoate din rumeguș (făină de lemn), plăcinta de mere se prepară din lemn trecut prin mașina de tocat, tăieței provin din așchiera lemnului de tei, butoaiile pentru vinurile scumpe se fac din lemn, undele herțiene

care ne aduc în urechi talașul cântecelor de dor și fără de dor se extrag din fibră lemnoasă. Sunt tot mai multe dovezi că masivele subterane de cărbune sunt un rezultat al carbonizării lemnului, așa cum sentimentele, intenționalitatea și volițiunea sunt o emanație a descompunerii fracționate a lemnului de soi în condiții îndeobște cunoscute. Dacă există un Dumnezeu în cer, acela e din lemn lustruit.

Se pare că acest adevăr a fost bine cunoscut în rândurile inițiaților, încă din secolele începuturilor, însă cercurile guvernante ale acelor timpuri au făcut totul spre a-l tăinuși și a-l utiliza exclusiv în scopuri tâmplărești.

XXVIII. *Aceia se îmbrăcau în haine groase de dimie, voi aveți elegante haine nemțești, tăiate de Poncet, Neckermann, Bonini, Whrigt, Rachel. Aceia se străduiau să-și cioplească cu prețul unor mari eforturi piatra și lemnul, cu care să-și întemeieze o căsuță sărăcăcioasă, voi locuiți în blocul de oțel și sticlă construit cu credit Ortega și Nemour, sau cu asistența Creditului Marelui Orient, bucurându-vă de sufrageria largă, de dormitoare solemne, de sala de baie cu intarsii de sidef și de candelabrele cu douăsprezece lumânări, sub care strălucesc mobilele Biedermeier și cântă seara până târziu un pian inspirat muzică de Chopin și Waldteuffel, pe ritmurile îndrăcite ale furioșilor din San Francisco. Aceia se speteau muncind până seara târziu la prașilă și la joagăr, în parchete, văitându-se că, după atâta trudă, nu au nici ce să pună pe masă în fața copiilor înfometați, voi aveți destul timp ca, după ce v-ați înapoiat cu limuzina de la slujbă, să vă lăsați în voia manichiuristului și a maseurului, să faceți corespondență, muzică, conversație, să dați interviuri, să scrieți sute de plângeri și întâmpinări, să întârziati, temerari și neobosiți, până către miezul nopții, în jurul mesei de poker și de bridge, însoțiți de bucate alese și de băuturi frăpate. Ce să mai vorbim: ei se spălau în hârdăul cu leșie, voi utilizați pasta de dinți, vibratorul, tensiometrul și irigatorul cu două țevi... Ei vorbeau singuri prin unghere, voi înjurați, scuipați și amenințați liber, cu precizie electronică, în receptorul telefonului video, cu difuziune radială pe șapte continente...*

XXIX. În sfârșit, aceia își încheiau viața de chin în cele mai sordide condiții, cu bilanțul deficitar, răpuși de bube și de sărăcie, împovărați de griji și săcăiți de debitori; voi muriți în paturi comode, pe cearșafuri de olandă și în plăpumi de mătase, ajutați în această sfântă treabă de aparate moderne de reanimare — rini-chiul artificial extracorporal, pistonul plămân-cord, proteza totală, ochiul telescopic, electroencefalograful cu trotil, intestinul de azbociment, stomacul cu malaxor pe role și bile, vă dați sufletul asistați de dragostea tuturor (cei mai de departe, chemați prin telegrame) și, înainte de-a vă răci, puteți face declarații cuprinzătoare despre felul cum v-au ocolit privațiunile și ordinele de încorporare, și cum ați obținut bunurile temporare și stima întregii societăți. Momentul livrării sufletului fiind radiotelevizată, operațiunea se execută cu deosebită distincție, cuvinte alese vă ies din gură! — unele memorabile, ce vor apărea în revistele Paris Match și Quick —, bucurându-se că flăcăruia mistică ce vă veghează e ținută grațios de o nepoată ce nu mai contenește cu reverențele, crescută prin academii și colegii din noul continent, cu viitorul asigurat de cupoanele adăpostite în casa de valori, de veniturile constante ale rețelei de supermarket și fabrici de detergenți, nepoată fericită — moștenitoare a unui ducat și a doi sateliți artificiali, abia așteptând să se mărite cu un aghiotant al lui Salazar...

XXX. Ce buchiseați oare în ziarele vremii, pline de fanteziile unor gazetărași ca Balzac și Victor Hugo? Istorie de adormit copii, chestii incredibile, bazaconii scremute și găngave! Iată New York Prospect de astăzi: „De pe frontul de vest divizia a doua motorizată, primind ordinul de atac în dimineața trecută, a părăsit satul Meril și s-a îndreptat spre orașul Galopville, de o săptămână aflat în mâinile inamicului. După un bombardament susținut cu mortiere și tunuri de 110 mm, dușmanul a fost nevoit să se retragă, cu toată superioritatea lui numerică și a materialului concentrat acolo. Eliberarea orașului — de peste 150 000 de locuitori — constituie o mare victorie a armatelor noastre. A fost ordonată curățirea tuturor cartierelor, împușcarea demonstrativă a peste 400 de cetățeni, redeschiderea magazinelor alimentare și tragerea a douăzeci de salve de artilerie în cinstea generalului

Lempompick, care — pe ultima salvă — și-a și anunțat retragerea la ferma lui din Calabria. După-amiază au fost aruncate în aer primăria, spitalul, fabrica de jucării, uzina de apă și s-au organizat serbări cu artificii și fanfară. Generalul Precar nici nu a urcat pe calul retrasului Lempompick că a și fost citat pe ordinul înaltului comandament primind titlul de erou și salvator. În sectorul 6, sub cota 1200, un soldat s-a spânzurat de grinda unui closet rural, lăsând o mișcătoare scrisoare despre fântâna cu cumpănă din sat și despre gingășia mieilor, scrisoarea va deschide tinerei sale soții un impresionant șir de uși oficiale ce conduc spre pensie și respect. În același sector se dă dispărut regimentul 10, comandat de căpitanul Decalion. Disparația unității ar putea fi urmarea lipsei de muniție, de discursuri îmbărbătătoare și de alimente. În comunicatul inamicului nu se precizează dacă regimentul s-a predat, a fost decimat sau s-a rătăcit în pustie...

Ei, întrevedeți sublimul? Recunoașteți geniul secolului? N-avut Antichitatea atâția morți și răniți... Unde e rapsodul care să pună totul pe hârtie și să încaseze banii pe epeopee?

43. ...la melancolie și râvnă inactivă. Cf. Titus Livius: „În anul următor, sub consulatul lui Quintus Fabius Ambustus și Caius Furius Pacilius, s-a impus prin dârzenia sa tribunul poporului L. Icilius, care însă n-a mai stat cu mâinile încrucișate, ca tribunii anului trecut. Icilius, ca să fie la înălțimea faimei numelui și familiei sale, chiar la începutul anului a stârnit o mare frământare în sânul norodului, prin propunerea legilor agrare pentru împărțirea de pământuri poporului. Numai izbucnirea din nou a ciumei, din fericire nu cu urmări grave, a abătut câțva timp mințile cetățenilor de la frământările politice și de la aceste dezbinări și ciocniri, având a se îngriji acum de nevoile casnice, de hrana și aprovizionarea cu cele necesare vieții. Se crede că de data aceasta molima a făcut mai puțin prăpăd ca oricând, chiar și cu urmări mult mai neînsemnate decât tulburările interne“ (De la fundarea Romei, IV, 52).

44. ...nu arată, vai, nimic... Conform afirmației: „Dacă l-am văzut că pendulează și iar pendulează, am pendulat și eu și,

dintr-odată, lucrurile au luat un alt curs — balansiv — mai apropiat de firesc.“

45. ...*destui care se mulțumesc cu cârpa*. Excepție fac cei chemați sub drapel în timpul războiului din 1870 dintre francezi și prusaci, utilizând textilele nu numai ca pansament pentru rănilor celor ce urmau a fi loviți de armă, dar și în scopuri pașnice: fluturarea batistelor de despărțire întârea legămintele, statornicea sentimente, promitea revederea pe peron, la sfârșitul ostilităților.

46. ...*ca o teacă de baionetă*... Observație surprinzător judicioasă: într-adevăr, cercetările recente ale antropologilor au stabilit o asemănare izbitoare a minții omenești cu teaca de baionetă. Sunt persoane al căror cap indică cu ușurință, la prima vedere, sediul gândirii în partea stângă, spre ureche, atârând puțin către zona inferioară a acesteia. Purtată de unii cu orgoliu, de alții cu lipsă de precauție, teaca semnalează interlocutorului că are de-a face cu o personalitate accentuată, că trebuie să procedeze cu băgare de seamă. Sunt cercetători care pretind că auzul fin poate percepe distinct fâșâitul ieșirii și intrării în teacă a ideilor, sigur este că un stetoscop obișnuit redă acest delicat zgomot ca uruitul unei coloane de blindate pe un caldarâm.

47. ...*un plan de cucerire a pământului*... Nu se face precizarea dacă este vorba despre cernoziom, care în ultimă instanță stă la originea sandvișurilor și brânzeturilor despre care se vorbește mai departe.

48. *Necăine*... Compus mereu mai des utilizat în textele culte. După același procedeu, în ultimele decenii au fost formate cuvinte noi ca: *nesprijinul, nemunca, neploaia, nechibritul, necazul*. Dintre toate, *neploaia* ni se pare cel mai puțin fertil.

49. *Pentru noi, câinii*... Ușoară confuzie: în realitate vorbește Lupus! Să nu fi cunoscut Anonimul că între câine și lup este o oarecare diferență, că între unul și altul există un antagonism? În timp ce câinele poartă botniță, lupul nu cunoaște lesa și buna-credință. Delicioasa stângăcie a autorului putea fi evitată dacă se apela la serviciile unui alt animal, slavă Domnului, cataloage cu vietăți se publică astăzi pretutindeni. Dar chiar și în Carte (Apocalipsa lui Ioan 4, 6–8) se enumeră câteva: „În

fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur-împrejur și pe dinlăuntru...“

Alegerea animalului e o chestiune de gust și pricepere: se poate alege vițelul, dar se poate alege omul. În situații excepționale se poate alege scaunul, patruped căruia nu i se poate face reproșul necredinței, cu atât mai vârtos cu cât numărul mare de ochi îl face și vigilent și pliant la modificările de relație.

XXXI. *Momentul solemn al trecerii în veacul cel nou ne află pregătiți. Pornim sub o zodie norocoasă, continuă topometrul, în aclamațiile mulțimii. Roadele progresului încep să se facă vizibile. Ne așteaptă zile mereu mai luminoase, deruta și spaima, boala și nesiguranța își pierd tot mai deplin puterea asupra noastră. Începe o eră a inițiativei și a înfloririi fără precedent a personalității, stimulată de condiții tot mai prielnice pentru vânzările la preț ridicat și pentru cumpărăturile ieftine. Afacerile devin mereu mai prospere — șifonul și țigla, arenda și ibrișinul, jocul și tona de grâu, tutunul și canavaua oferindu-se convenabil pe toate piețele. Se pot de pe acum importa, prin agenții lipscani, mașini de cusut Neumann și broboade tip Nürnberg, untdelemn pur Ianis Panaiotis și piua norvegiană de filtrat apă, cu piatră acră, deja s-au adus la șantantul Motanul Negru fete tinere — blonde romantice și brune focoase —, un regiment de cavalerie a închiriat camere mobilate în oraș. Președintele Americii garantează că de-aici înainte nu va mai fi niciodată criză, Barkukis declară că va primi la fiecare două zile un nou transport de coloniale — caracatițe, țări, portocale, smochine, cafea din Martinica, rom și zahăr candel din Jamaica. Nu va trece mult și, curând după încheierea discursului meu, va începe să bâzâie pe deasupra capetelor voastre zepelinul...*

XXXII. *Am pus, din curiozitate, o sută de coji de ceapă la fereastră, în noaptea Anului Nou, să pot aduna în alveola lor*

marile semne înnoitoare ale fiecărui an din cei ce vin, își descrie pustnicul investigațiile științifice. Minune! Ce credeți că mi s-a arătat? Pace și bună învoire, blândețe, milostenie, împăcare, cucerirea junglei și oceanelor, caracter și jurisprudență, înfrângerea gripei și a catarului, posturi bine remunerate și gratificații pentru toți funcționarii, onoare și respectul proprietății, belșug de roade în hambare, măsurători exacte și prune uscate, expansiunea societăților multinaționale și a piețelor, pânză fără noduri în războaiele de țesut, respectarea contractelor și a cuvântului dat, transporturi maritime fără furtună pentru corăbiile de pe mări, paznici sinceri și cinstiți pentru supravegherea de noapte, băutură din abundență, crenvurști calzi și aromatori, cu hrean și muștar, prăjiturile de casă din aluat cu unt, cu multă nucă — spuse, lingându-se pe buze, vorbitorul...

50. ...secretul evoluției lor indiscutabile. Aici se află una dintre contradicțiile care îl macină interior pe lup: orgolios și mulțumit de sine, de starea lui animală, care față de condiția omenească i se pare un progres, nu se poate reține de-a aduce totuși elogiul omului, chiar numai pentru că acela știe să-și prepare mâncările la foc. Această pendulare se regăsește și în spusele altor ființe din superregne: ele nu se despart cu ușurință de starea în care se află pe această turnantă a spiralei, și, năzuind a deveni obiecte, deplâng uneori avantajele condiției confortabile de animal, la care trebuie să renunțe. După cum unul din vorbitori se va exprima: „Aș da totul pe lume, chiar și ochii, pentru a mă vedea ac de siguranță: nu pot însă a nu urla de tristețe căci asta presupune renunțul la coadă.“

Pentru evitarea urmărilor măcinatului interior al contradicțiilor, unii recomandă ulcerotrat.

51. ...puterea lui de-a rămâne treaz chiar în mijlocul suferinței aprige. Cu toate acestea, s-au întâlnit și persoane care și-au pierdut starea de veghe în mijlocul suferinței. Unul dintre colegii de salon ai lui Diodor Soldatul, chemat de mai multe ori la ordine, când i s-au administrat lovituri de baston de cauciuc pe blana subțiată de nevoi, și-a pierdut întâi buna dispoziție, mai apoi

conștiința, și cu greu a fost reîntors de pe calea pe care o apucase. De reținut că, la trezire, individul a strigat: vivat!

Dar, să ne înțelegem: Diodor, neprecizând când s-au întâmplat evenimentele, cu toate că vorbește despre vestimentația cu păr, s-ar putea să se refere la oameni și, în acest caz, afirmația nu e categorică, cu atât mai puțin generalizatoare.

52. ...unde stau de obicei ochii... Situația e întru câtva confuză, ca în exemplul animalelor din Apocalipsă, unde ochii se află distribuiți pe toată suprafața epidermei, retrospectiv ațintiți în toate direcțiile.

53. ...când nu va mai putea urmări masacrul. Un inconvenient de care se lovește cel supus schinguirii e imobilitatea în care este obligat — prin butuc, curele, funii și obezi — să rămână, fapt care îl împiedică să tragă fotografiile sau filme, în această privință martorii din public fiind în mod evident favorizați.

54. ...aruncat câinilor... Anonimul se referă la capacitatea unor câini de a prelua din mers (din zbor) resturile volante ale victimei, pe care ori le consumă la fața locului, nelăsând urme, ori le duc aiurea, spre a le adăposti și conserva în locuri special amenajate, neajutate de pofta oamenilor.

55. ...se spun lucruri deosebit de interesante... Cum să nu: unul dintre cei temeinic împuținați pe roată, în urma unei răscoale țărănești, a făcut chiar o expunere de câteva ore, insistând în introducerea pe condițiile social-politice ale timpului său (faptele se petrec către sfârșitul secolului al XIV-lea), dezvoltând starea tehnică și a consumului în diverse provincii ale Germaniei, conchizând — pe când sufletul său se ridica ușor către cer — că, oricum, soarta lui prezentă este ceva mai bună decât apăsarea pe coarnele plugului. Unul din gazetarii de față i-a pus, în final, întrebarea cum vede el viitorul landului în următoarele decenii, la care împuținatul a răspuns pur și simplu că nu vede nimic, lumina fiindu-i suspendată încă de la căderea lui pe dalele beciului.

56. ...ca și energiile investite... În mod nejust și păgubitor, se includ în capitoul cheltuieli numai eforturile solicitate de operațiunea de lichidare a subiectului, lăsându-se neevaluate energiile cerute de lungile și repetatele tranzacții preliminare, de

bastonadele și străngerile cu ușa de pe parcursul convorbirilor mai mult sau mai puțin amiabile, de instrucția câmpenească sau de temelie, apoi strădaniile personalului de toate gradele pentru recuperarea handicapului și a handigleznelor, uneori a genunchilor, investiția în materialul ajutător la nevoie, alăturare, prietenie, frăție și altele, cu care — foarte adesea — călăul se așază paralel, suferind el însuși, prin răsfrângere și participare, o bună parte din operațiunile analitice dezafectante. Cel ce dă își asumă, desigur, și o răspundere în plus — aceea de a fi corect și complet în procedură, lucru de care este scutit subiectul, care doar primește.

57. ...*întotdeauna oportună*. Când Iulius Caesar și-a trimis prietenul, pe Flavius Propanolil, acolo de unde era sigur că nimeni nu se mai întoarce, nu conta cătuși de puțin pe serviciile senatorilor, printre care se număra și Brutus. Abia în clipa când lucrurile — și rolurile — s-au inversat, trimiterea a apărut oportună și, de nu așteptau în incintă câinii, care să-l preia și să-i facă onorurile, ar fi recunoscut cu vorbele sale că trupul lui, și odată cu el imperiul, nu căzuse numai sub pumnale, dar și sub imperiul necesității.

58. ...*demne de spiritele cele mai alese*. La punctul extremului elogiu, în comportarea unei maimuțe cățărătoare din Anglia ar fi fost recunoscută purtarea critică a ilustrului Till Eulenspiegel, în timp ce opiniile enunțate de un alt antropoid — locuitor al Australiei — semănau perfect cu spusele celebrului Erasm din Rotterdam.

O reconsiderare a maimuțelor din punctul de vedere al spuselor lor cu diferite privilegii e necesară, dar nu lipsită de dificultăți.

59. ...*cum spune filozoful sportiv*... N-am aflat nicăieri, în această scriere, măcar un indiciu că la acest colocviu ar fi luat cuvântul și un filozof sportiv, cu toate că civilizația cunoaște o impetuoasă înflorire a acestei profesii. Caracterul narativ-fragmentar al scrierii Anonimului ridică obstacole inimaginabile în calea celui hotărât să restabilească textul integral, dar răzlețe aluzii scot în evidență faptul, afirmat de numeroși cercetători, că o serie de intervenții 1. n-au fost consemnate 2. s-au pierdut —

așa cum s-au pierdut și textele unor Ovidiu, Petrarca, François Lempompick 3. au fost împrumutate de autor unor copiiști-colecționari, care refuză să le scoată la lumină.

Unul din textele regăsite — nu îndeajuns coerent și, de aceea, neinclus în scriere —, discursul lui Antinous, poate servi, credem, ca o dovadă că Anonimul a consemnat totul. Nu e mai puțin adevărat că frecvențele greșeli gramaticale și unele disparate neconcordanțe aflate în fragment vorbesc despre o interpolare sau o încercare de parafrază. Reproducem, pentru ca alții să judece, acest text nu lipsit de plasticitate și adresă:

„Mie, domnilor, ideea de înaintare și urcare pe inelul spiralei mi se pare o copilărie, spuse Antinous, și aceasta pentru simplul motiv că văd în oglindă un bătrân asemenea bunicului, că bărbia imaginii de-acum, din oglindă, tremură aidoma celei din fotografia veche aflată în album. E drept că am văzut pe cer avioane și am văzut pe drumurile de câmpie, unde odinioară se înceau în colb caravanele de căruțe cu boi, mașini lucioase de toate felurile, albastre, roșii, galbene, cu marșarier și faruri puternice, mi s-a năzărit sau am întâlnit chiar autobuze, case pe roți, trenuri rapide, macarale și cimentiere pe pneuri, o mulțime de minunății, mi s-a vorbit chiar despre radioterapie, circulația cu naveta spațială și despre vaccinul împotriva ciumei, însă nu mă pot obișnui cu vizita în oglinda în care mă bărbieresc a răposatului meu bunic. Ce bătrân urât și ce apucături dezagreabile caută să se desprindă din luciul argintului, ca să iasă din ramă!...

Am umblat prin lume și mă pot lăuda de-a fi dibuit fățărnicia oamenilor. Unul cu bube și incontinența plânsului, la Ravenna, se prefăcea fericit, juca al dracului de bine rolul seniorului în stare să-și umilească supușii, cumpăra orice îi dorea inima, fabrici întregi și biluțe de sticlă de bătut la groapă, cartiere de lucrători și orfelinate, hoteluri enorme, răspândite pe toate plajele cu nume răsunătoare din lume, și tablouri cu *Răpirea din Serai*. În fine, toate îi veneau pe măsură și îi intrau uns în patrimoniu, ai fi zis că plânsul acela e o achiziție, și ea, ca și avioneta pe care o conducea singur, un capriciu, un porte-bonheur, o chestie de fudulie, bubele bucurându-se în acest răstimp de asistența unor

mari medici din Europa și America, deci nedorite și neacceptate. Seniorul plângea prin consilii de miniștri (căci avea și unele obligații), prin subcomisii senatoriale, prin comitetele de administrare a fondurilor unuia sau altuia din iluștrii săi strămoși dispăruți, i se aduceau în ședință, sau în timpul unui spectacol, valjoara cu batiste albe spre a-și șterge plânsul și nasul, a evita lăcăria. Cu cât înainta în vârstă și urca în stima celorlalți, seniorul plângea mai abundent, până ce lacrimile i-au luat vederea și, într-o clipă de deznădejde, și-a curmat zilele. Până în ultimul lui ceas a trăit cu convingerea că a riscat și a reușit lucruri nemai-încercate în familia lui, dar s-au găsit documente — și harnicii cercetători italieni le-au dat la timp publicității — în care se arată că strămoșul numărul 2, senior și el, ca și unchiul după mamă numărul 5, au avut aceleași bucurii, plânsul fiindu-le familiar și abundent, printre festivități, printre vânători regale, printre războaie victorioase, în călătorii și în cruciade, cine mai știe unde și când, certitudinea fiind, chiar când se furnizează dovezi, asemenea acelei femei cumulând bărbat, amant și simpatia întregului regiment încartiruit în localitate. Trăise și plânse, deci, cu convingerea că, la capătul valurilor, pe plaja lui, el atinsese înălțimile Everestului; era, bietul, ca și ceilalți, un învingător de set nesemnificativ, partida se jucase aiurea, în alte timpuri, și avea să se mai joace încă, fiindcă orice s-ar spune, dintre toate performanțele, plânsul și buba n-au o cifră care să nu mai poată fi ridicată.

Lucrurile se agață de droturile timpului ca jucăriile pe crenelul pomului de Crăciun. Altădată erau lucruri așa și-așa, bune pentru acele copilării; copiii de-acum nu se mai mulțumesc cu orice, vor să aibă sub primele ramuri dirijabile și transatlantice, rachete intercontinentale, excavatoare și telescoape de mari dimensiuni, iar mai sus, case cu apartamente largi, cu aer condiționat, cu radiorelee și televiziune în culori, măcar câteva magazine cu de toate și măcar câteva orașe cu oameni și căței, asupra cărora să decidă, să le demoleze când vor, să-i ucidă când au poftă. Spirala de sârmă, ca și bradul de Crăciun, are însă fragilitatea ei, te pomenești într-o zi că orașului de sub plafon nu-i

mai strălucesc ferestrele, din lipsă de energie, așa cum i se întâmplă adesea globului rubiniu numit și Arcturus.“

60. ...în carnea și blana lor, în inima lor. O altă regretabilă nepotrivire: cei de față, care se presupune că erau oameni, nu puteau resimți efectele decât în carnea și inima lor, despre blană nu poate fi vorba, doar numai dacă printre spectatori nu se strecurase cumva... un urs polar...

61. ...ca în anii tinereții sale fără nevoi. Afirmatie nedovedită. Ca și oamenii, maimuțele nu-și încep suferința la o vârstă anume. Sunt maimuțe care au avut o tinerețe zbuciumată, au cunoscut mizeria fizică, foamea, frigul, șicanele proprietarilor și lipsa de mijloace pentru a urma o facultate sau a obține o slujbă. Nu rareori ziarele au publicat anunțuri despre sinuciderea unei persoane în plină tinerețe, „fără nevoi“, din disperarea în care o aruncaseră șomajul, dragostea neacoperită, compromisurile, prostituția etc.

62. ...la o apreciabilă distanță de locul isprășirii. Rușinat, un câine ciobănesc, în cazul de față rudă apropiată cu maimuța, s-a sinucis în capsula cosmică ce investiga inelele lui Saturn, în vara anului trecut. Asemenea gesturi nobile — judecate de unii ca o renunțare — s-au înregistrat și în rândul oamenilor, însă niciodată până acum în spațiul cosmic. Să mai aducem alte argumente afirmației că animalul e superior omului?

63. Ai vorbit... Se înțelege că Lepidus se adresează la început antevorbitorului său și, abia după pronunțarea primei fraze, celor reuniți în colocviu. Este interesant de observat că mai toți vorbitorii, în împrejurarea de față ca și în altele, iau cuvântul în urma unui antevorbitor. Din antevorbitor în antevorbitor, se ajunge lesne la o concluzie superioară. Comentatorii se străduiesc de ani și ani să întrevadă care dintre participanți va obține cinstea de a fi, în cele din urmă, postvorbitor, cu alte cuvinte, deținătorul adevărului absolut.

64. ...evoluția spre catastrofă a planetei. Nu e un secret pentru nimeni că planeta a trecut, trece și va trece prin succesive catastrofe, dar rațiunea și bunul-simț vor ști să le supraviețuiască și, odată cu ele, să facă să supraviețuiască și obiectele din jur, care trebuie și merită să aibă o soartă corespunzătoare.

65. ...*întemeindu-se industrii și magazine ale obscenității...* Sunt bine cunoscute, în apus dar și în alte locuri, abecedarele și cărțile de citire, care popularizează oaia, animal indecent din cauza inteligenței sale penibil limitate și a efectelor olfactive pe care le produce după ploaie, urmând, firește, marele ei drum transhumant spre fericire, precum și pozele, mai fidele sau mai puțin fidele, ale botezurilor, nunțurilor, întâlnirilor, promenadelor serale și curselor cicliste matinale ale familiilor fostelor case domnitoare și, nu rareori, ale servitorilor care i-au servit și-i vor servi cu nobilă credință până dincolo de moarte. (Cf. Sallustius: *Viața celor doisprezece cezari*.)

66. ...*cum spune Walter Lipman...* Ca și în alte locuri, Anonimul utilizează nume fanteziste, creații onomastice de la care nu trebuie să reținem decât rezonanța și culoarea locală.

67. ...*decât să crăpi în așternut*. A muri în așternutul propriu este idealul mic-burghezului, slugă principal jalnică a cercurilor de afaceri ale Romei antice, figură sinistră a vechilor cronici, adesea mercenar năimit de aventurieri — popi, împărați, consuli și dictatori, care îl folosesc în micile conflicte tainice și-l asmut împotriva altora, vai și amar de cel pe care îl atinge și-l spurcă!

După ce își făceau turele otrăvite și vizitele cu gând rău, mic-burghezii se întorceau, întinați până în albul ochilor, în așternutul curat al locuinței proprietate privată spre a-și exprima ultimele dorinți și a-și da, cucernic și fără regrete, obștescul sfârșit.

Spre deosebire de alte categorii, ce își risipesc către crepuscul oasele și carnea prin dinții și paletel malaxoarelor, prin abatoare ocazionale, prin hangare, spitale, rotative, mori cu valțuri și stadioane cu lei veritabili, prin câmpii răscolite de obuze sau linii Maginot, acești triști muritori au avantajul că, odată trecuți prin casa morții, pot fi ușor identificați și puși pe fărâș spre a fi îndrumați — cu onoruri și fanfară — spre groapa de gunoi a istoriei.

68. *două amare*. Prescurtare galică pentru două *cafele*, așa cum *două dulci* înseamnă la Veneția două domnișoare bătrâne, amatoare de bridge, pe esplanadă sau sub cupola Domului, într-o sâmbătă seara sau foarte devreme în zi de cutremur de pământ sau naufragiu în larg. Se acceptă că *două pestrițe* înseamnă în

jargon madrilen două șorturi pestrițe, sau două găini pestrițe, sau o capsulă spațială ieșită de pe orbită, necontrolată, hotărâtă în marea ei nehotărâre să pârjolească puțin coasta Australiei de vest sau oricare alt pământ care o întâmpină potrivit. (A se cerceta și verbul: *a împetrița*.)

69. ...*fără să-și întrevadă sfârșitul*. Prin anii 30, un japonez inventase o mașină cu pedale cu ajutorul căreia se putea întrezări sfârșitul. Proiectul, din cauza opoziției mikadoului și a cercurilor retrograde care îl sprijineau, a căzut înainte de experiențele finale, astfel că mașina japonezului n-a oferit decât imagini parțiale, neconcludente.

Lucru curios, în loc ca cineva — un englez, un italian, un neamț — să mai continue proiectul, cercetătorii și-au îndreptat atenția și energiile spre aparatele optice cu ambiții mai modeste: binoclul, ocheanul de observație a apartamentului de vizavi, telescopul de birou, luneta pentru teatrul de marionete etc., reducând coresponzător și dimensiunile sfârșitului la: sfârșitul de veac, sfârșitul de act teatral sau sentimental, sfârșitul de film și de frază etc. Puterea focarului poate obține astăzi detalii până la dimensiunea unei muște sau aplicarea pe obraz a unei scurte dar ferme perechi de palme.

70. ...*spuse Lepidus...* Numele iepurelui care a vorbit graiește de la sine despre defetismul și extrema lui prudență, și un spirit ferm, înarmat cu o bună umbrelă sau pelerină cauciucată împotriva intemperțiilor, își poate da seama lesne că lucrurile nu sunt chiar așa de triste și amenințătoare. În sprijinul fermității, se dă ca exemplu un italian din Cagliari, care a ascultat — pe vremea lui Mussolini — absolut toate emisiunile radio și a citit absolut toate ziarele vremii fără să fi căzut victimă știrilor îngrijorătoare. Italianul cel doct a murit la o vârstă înaintată, senin și lăudat de semenii, demonstrând și pe patul de moarte o superioritate morală fără umbre. Era miliardar, citise gazetele și ascultase radioul numai în stare de profundă ebrietate.

71. ...*recepționează integral întregul mesaj*. Ultimii ani au adus senzaționale clarificări ale termenului mesaj, atât de complexe și subtile, încât mesajul stângaci, însemnat de un colonel

francez pe o foaie de caiet dictando, transportat cu sacrificii prin focul liniilor de luptă de către un curier văduv, cu mulți copii și sinceră teamă de moarte, a rămas desuet, asemenea pârgheii de gradul doi față de o centrală nucleară. „Veniți repede și ne salvați, că ne căsăpesc boșii!“, mesaj plin de simțire și curat patriotism de primă linie, nu mai conține azi, după spusele cercetătorilor, nimic semnificant: *veniți* e un verb lipsit de conținut ca și nuca costelivă; *repede* e un determinant ce se aplică mai curând unui râu decât unei situații ce pare iminentă; și *ne salvați* suferă de ambiguitate și emergență difuză, cu fenomene secundare de astm bronșic și frecvente grețuri după mesele abundente; *că ne căsăpesc boșii*, ceva mai relevant, nu indică unde și prin ce mijloace se intenționează să se facă lichidarea etc.

Se relatează că un cerc de geografi și cinești a stabilit că cele mai dure și ample bătălii ale istoriei au fost date numai în locuri extrem de pitorești, atribuindu-se peisajului rolul de mesaj secret cu penetrație directă în sufletul combatanților. Un măcel datorită căruia dispar într-un ceas sute de tineri plini de speranțe nu poate avea loc pe un teren arid, ostil, mocirlos sau impropriu. Măcar câțiva metri pătrați de grădină bine îngrijită, măcar doi mesteceni care să prelungească eventual un tablou vivand realizat pe șevalet de pictorul principal al corpului de armată, măcar pitpalaci cu cântec premeditat, cu solide criterii de estetică muzicală și tamburine acompaniatoare, sunt necesari spre a întregi cadrul de luptă și a îmbia pe candidații celor două tabere îndușmănite să decidă că aici și nu acolo este preferabil a se căsăpi și a se îngropa creștinește.

Se mai relatează că, în chiar ura oarbă care le lega indisolubil destinele, doi mari conducători de armate n-au ignorat în ce fel de peisaj este recomandabil să se sugrume și să se anuleze, că au suportat cu răbdare trecerea a două decenii de amânări până ce să le fie semnalată de numeroșii trimiși speciali în toate continentele o insulă cocheta, cu o climă dulce și aromată, unde să se confrunte și să isprăvească. Insula era o copie fidelă a paradisiului și miile de cruci, adăugate cu prilejul înaltei și memorabilei întâlniri a trupelor, au îmbogățit și mai mult farmecul și au sporit interesul turistic în anii postbelici.

Ce altceva decât un foarte mobilizator mesaj sunt peisajele ameliorate prin adaosul de morminte și alte vestigii, ce altceva decât un cuprinzător mesaj este planul cu ajutorul căruia cei doi comandanți, citați mai sus și pe toate ordinele de zi, și-au astâmpărat atâta timp ura, furia și știința militară până în ziua când o fotografie sau un desen transmis prin cablu le-a furnizat cadrul fermecător în care să-și plaseze obuzierele, escadroanele, chesoanele și infirmeriile și unde să dea bătălia?

O confruntare ulterioară a textului cu materialele diverselor arhive pune sub semnul întrebării cuvântul mesaj, explicat aici de Anonim. Nu se exclude posibilitatea unei erori de transcriere, în care caz ar fi vorba despre masaj, lucru ce nu schimbă cu nimic demonstrația, care, oricum, se vrea lungă și cuprinzătoare.

72. ...*marca înaltei calități a produsului*. Trebuie să recunoaștem că și cele mai proaste medicamente folosite azi, ne referim la cele desemnate de medici apă chioară, sunt de-o eficacitate uluitoare în clinici și spitale, ca și în tratamentul privat; aceasta se atribuie seriozității cu care sunt recomandate, încrederii nețărnumite a pacienților în ele, griii părintești a personalului care le administrează fracționat, cu dragoste, la orele indicate, faptului că o serie de maladii moderne sunt foarte sensibile la cretă, zahăr ars și năut prăjit, substanțe ce intră în formula mai tuturor soluțiilor și drajeurilor. Într-o zi fericită a viitorului apropiat, cancerul și fractura de coloană se vor vindeca, e sigur, cu cașete conținând praf de cameră sau funingine.

73. ...*este strontiul 90 al arahnidelor*. Este de așteptat ca imaginația fabricanților de știri și curente senzaționale să nu lăncezească în următoarele decenii, și alte cantități de călți și tărățe să capete, prin tors și mestecare cu făcălețul, fluența în stare să le treacă din recipiente în pâlnia teleimprimatoarelor, și de acolo în urechile și inimile oamenilor. Bazaconia alarmantă e o hrană de care spiritul nostru perisabil va fi întotdeauna înfometat. Mai mult ca sigur că se vor prezice științific alinieri periculoase de planete, șutul lui Marte în poarta Gibraltarului, cu accidentarea mortală a Spaniei, lansarea de pe trambulină a unui nou Krakatoa, cu multe victime în stalurile invadate de lavă, alergări la o sută de metri garduri ale lucrurilor iritate de

un nou cutremur, trageri la semn cu napalm, bombardamente de antrenament, asalt și rugby, curse de urmărire a ciuemei, holerei și individualismului cataral, ascensiuni alpine pe cele mai înalte culmi pentru evitarea mușcăturii țânțarilor și albinelor scoase peste noapte din fundul pământului și din răbdări. Câțiii și tărățele vor năclăi atmosfera și vor infesta apele, ecologia și igiena stradală vor urca la mare cinste, ne vom mira că încă mai respirăm, vom saluta soarele mai fanatici de cum îl salutau vechii orientali, vom mulțumi din inimă unui primar de cătun sau unui doctoraș că apa curge proaspătă la robinet, iar copiii se joacă cum s-au mai jucat de-a sunt soldat și călăreț, că femeile se lasă mângâiate și mare lucru nu se întâmplă pe planeta noastră, căci bazaconiile nu sunt decât o afacere ca oricare alta, cu câștiguri nete, pierderi ocazionale și fluctuații pe măsură la bursă.

Nu sunt, desigur, de subapreciat unele primejdii, doar nu suntem adepții tembelismului și nepăsării fără limite... Sunt posibile scăderi ale tensiunii în rezervorul lanternei cu care mergem, ca toți oamenii, acolo unde se cade să rămânem singuri, sunt foarte probabile alterările maionezei și pastei de pește, putem prevedea dispariția magiunului și a sticlei de ochelari, moartea buniciei, căderea Bastiliei, subțierea peliculei abțibildurilor, înpuținarea aurului pentru verighete, înmulțirea laudelor și a diplomelor de merit, a premiilor literare, a fluturilor de noapte perturbatori de somn și transmisiuni în direct de la cazinoul din Monte Carlo.

Dar stă în putința omului și a dobitoacelor care îl asistă să prevadă, să preîntâmpine și să preambaleze aceste probleme, cine se teme, în realitate, de Virginia Woolf? Cu inteligență și maximă încordare, se poate veghea ca lanterna să nu se consume, maioneza să nu se degradeze la căldură, bunica să nu clacheze, magiunul să ajungă întins pe masa săracului și a bogatului, căderea Bastiliei să nu aibă loc, premiile literare și diplomele de merit să satisfacă toată suflarea, ca pâinile și peștii din legendă, aurul pentru verighete să fie înlocuit cu materiale plastice și abrazive, fluturii de noapte să fie constrânși a alege regimul de zi. Imensă și în veci de admirat este forța regelui tuturor bunurilor

acestui pământ, care pune cu mintea lui în ecuație și magiunul, și traficul planetelor pe orbitele lor supraaglomerate!

74. ...*problemele ridicate de Războiul de o sută de ani*. Condamnabilă atitudine! Andronicus, trăind strict în prezent, se dovedește tembel și ineficient când este vorba despre o conflagrație trecută, de o asemenea amploare... Preocupat doar să mănânce și să bea, el ignoră faptul că brânza și rachiul sunt rezultatul încheierii cu succes a păcii, la masa tratativelor, ca urmare a presiunii cercurilor înaintate ale Europei. Poți fi indiferent față de războiul cu volgii, cu etrurii, cu broaștele și lăcustele, dar nu față de Războiul de o sută de ani! Căci ce a fost Războiul de o sută de ani? El a fost ca un spectacol de teatru cu patruzeci de pauze, or, se știe, în pauze influența educativă a piesei se pierde la bufet, la chiftele, Shakespeare diminuează când e tratat cu bomboane mentolate; războiul s-a tăgănat peste limitele admise de nomenclatoare, răgazurile au pus pe drumuri fiscal și jandarmii spre a răpi din căminele sărmanilor supuși până și cenușa și fumul pe care aceștia le drămuiau și le reconșionau fără istov. De atitudinea noastră față de Războiul de o sută de ani depinde rezolvarea războaielor de două-trei zile, ca și a conflictelor surde și profund costisitoare de o mie de ani.

E straniu cum un lucid și pacifist ca Anonimul și-a uitat convingerile și a lăsat să-i scape din gură o bucată atât de rumenită.

75. ...*din acceleratorul de celule și osmoze*. Pentru prima oară întâlnim informații privitoare la procedeul prin care vorbitorii au trecut de la condiția de oameni la aceea de animale compuse. S-ar fi crezut, din lectura de până aici, că saltul și mutația se datoresc unei autodepășiri de sine — somatice și morale. Aflăm, nu fără surprindere, că subiecții au suferit o operație într-un laborator, amănuntele deocamdată ne lipsesc. Oricum, trecerea și dobândirea unui nou statut biologic s-au făcut cu deplinul asentiment al vorbitorilor, asta este soarta pe care și-au dorit-o și, din text și subtext, reiese că toți, cu excepția ce se va întâlni, sunt mulțumiți de ea.

76. *Începuși prea devreme, Împărate!* Se pare că Napoleon ar fi dat un răspuns ce ar fi sunat așa: „Vorbe de clacă,

prealuminate! Dați-mi o pasăre vie și-i veți vedea îndată fulgii zburând prin aer, puneți-mi pe umăr un crocodil colțat și-i voi dezmembra cât ai zice pește lunga coloană vertebrală, procurați-mi cea mai rezistentă curtezană și o veți vedea curând consumând săruri și tratate morale, aruncați-mă pe-o insulă ostilă și-o veți vedea într-un singur an îmblânzită de răsul și joaca copiilor mei. Sunt puternic și universal, mai devreme sau mai târziu, prin brațul meu, lumea va fi rumeguș!“ Un martor ocular pretinde că împăratul a mai adăugat și aceste cuvinte: „Noroc că bunătatea lui Dumnezeu nu mi-a dăruit și un scărpinat al cefei și burții, că ați fi văzut pe Bernadotte scărpinându-se de-a lungul întregii coaste a Scandinaviei, până la pol...“

77. ...aș putea avea două. Comentatorii înclină să creadă că aici se află un element de autobiografie a Anonimului, care, într-o împrejurare încă incomplet lămurită, ar fi exprimat regretul său că n-a fost înzestrat cu două capete, lucru pe care îl vedea realizabil odată cu progresul științei. Trebuie să recunoaștem că, într-o lume bipolarizată, cu alternative și dileme, înzestrarea cu organe duble și cu o oarecare independență funcțională ar evita multe situații delicate.

78. ...bibilică sau, Doamne iartă-mă, rață. Disprețul pentru bibilică și rață ni se pare nesuștinut. Rața e o pasăre mereu mai rară, ca ibisul și dumbrăveanca, aceasta reiese și din șirul meniurilor de pe listele de bucate ale restaurantelor, disprețul pentru aceea care înnobila cu sacrificiul vieții varza călită și ciorba de castraveți nu face decât să descurajeze pe virtualii crescători de rațe, pe cineștii care le descompun zilnic legănarea, de o aleasă eleganță, pe ornitorincii care folosesc o bună parte a anatomiei acestei păsări spre a supraviețui în vremurile moderne.

Cu atât mai mult cu cât rața încetează, în paginile parcurse, de a mai fi doar un component al mâncărurilor delicioase: pășind legănat către o viață demnă, rața își vede asigurată — de-a lungul văioagelor, bălților și smârcurilor planetei — o ascensiune la care nici nu putea visa gurmandul Trimalchio.

79. ...nici marșul triumfal din Aida... Este vorba despre acea aleasă și simțitoare bucată militară ce aduce la Operă milioane

de spectatori nemulțumiți de fanfara regimentului din localitățile în care trăiesc și speră, muzica gălbuie a verdelui italian având puterea de-a le stimula pofta de mâncare și dorința de mai bine. Pretutendeni în lume, marile săli de operă sunt înconjurate de constelații de bodegi, cârciumioare, localuri cu grătar și băuturi de soi, unde bărbați scutiți de armată și luxoase femei năzuind să fie îmbrățișate măcar de-un căpitan în retragere, deopotrivă excitați de tonurile alămurilor și de tobele Dicke Bertha, găsesc frigăruile și momițele jinduite, vinurile potrivite unui veritabil festin artistic.

Ce dovadă mai grăitoare pentru funcția ameliorativă a Artei?

80. ...până la biruința ideii. Un text răzleț, localizat de autor într-o zonă a Imperiului Roman, text neinclus în scriere pentru lipsa unității de stil, ce îl trimite mai curând la alte opere și titluri decât la cartea de față, este concludent pentru preocupările Anonimului în direcția anticipației științifice. Îl reproducem după manuscrisul princeps:

PLUTIREA ÎN GOL

Institutul de gravimetrie variabilă, Brănești, 18 ianuarie 2081.

Iubite prietene, îmi anunți necazurile tale și îmi soliciți, în termenii reci ai oamenilor de știință, sfaturile în legătură cu nefericitul tău accident. Îmi permit să-ți ofer doar pe acelea ale unui prieten care uită calitățile lui speciale, spre a-ți vorbi de la inimă la inimă, asta și pentru că întrebările, nedumeririle și, pe cât îmi pot da seama, reproșurile și ironiile — pe care nu le merităm nici eu, nici descoperirea mea privitoare la diminuarea dirijată a forței gravitaționale — cer un răspuns simplu, de bun-simț, la îndemâna oricui, nu trebuie să fii savant ca să-l formulezi...

După cele întâmplare, pe care le regret din suflet, aprecierea ta precum că descoperirea și tehnicile mele reprezintă „un

adevărat scandal“ ar fi putut să mă înnegureze, însă eu o înțeleg nu ca pe o concluzie a penibilelor suferințe pricinuite de dubla fractură, care te-a ținut la pat atâtea luni, și nici ca pe o expresie a subiectivității tale iritate, de care dădeai dovadă și care te făcuse ilustra în clasele superioare ale liceului „Cantemir“, ci pur și simplu ca un adevăr evident: toate marile descoperiri și invenții au apărut, într-adevăr, scandaloase în ochii omului de pe stradă, căci scoaterea lui „de sub legile fizice și biologice în vigoare“, oricâte bucurii ar promite muritorilor, este în fond o violență, zdruncină „statomica așezare a Firii“, subminează obișnuințe, tulbură conștiințele și chiar interesele imediate, modificând funcțiuni și instituții publice străvechi, și revoluționează o gândire ce se simte sigură numai când parcurge drumuri îndelung bătătorite, consacrate de trecerea calmă a multor anotimpuri.

Scandaloasă, da, această insolentă soluție! Și cum ar putea fi altcum, când omul, obișnuit să cadă la pământ din pricina și celei mai neînsemnate pietre ieșite din caldarâm, se surprinde în căderea de la mulți metri înălțime asemenea unei păsări, căci, îndată după precipitarea în gol, își simte trupul ușor împins de jos în sus, apoi, pe măsură ce corpul își urmează căderea, o dulce încălzire a membrilor și o lunecare îi redau echilibrul (știi bine că accidente devin grave nu atât din cauza proiectării, cât din aceea că proiectarea neașteptată produce o totală dezordine!), astfel că, la atingerea solului, nu-i rămâne decât să-și continue mersul pe care îl începuse la înălțime? Scandaloasă, într-adevăr, când privești cum dulgherul înaltelor coșuri, betonistul cutezătoarelor copertine, sudorul grandioaselor poduri și amezătorilor zgârie-nori lucrează lipsindu-se de centurile de siguranță, ba își permit și unele figuri acrobatice... Am văzut recent așa ceva, la Milano, unde un vopsitor făcea adevărate tumbe pe streășina impunătorului bloc Pirelli, smulgând aplauze furtunoase asistenței de câteva mii de oameni zăbovind ca să-l admire. Scandaloasă, fără îndoială, când vezi, cum am văzut și ziarele au relatat, un septuagenar ștergând fără grijă geamurile apartamentului său de la etajul zece al unui bloc din Dorobanți...

Scandaloasă descoperire și pentru că gândirea noastră n-a depășit întru totul credința secolelor prudente după care trecerea peste ape și pământuri ar aparține exclusiv unor ființe superioare nouă, zei și eroi de basm. Așa scandaloasă a apărut și prima încercare de zbor fără propulsare, doar pe baza folosirii undelor magnetice intrate în raport antagonic, reușită a englezului Eliot, care mie însumi mi-a produs oribile frisoane, acum câțiva ani, când a trebuit să zbor cu nacela lui (mi se ceruse părerea). Oamenii au însoțit scepticismul, sau uimirea, sau stupefacția lor în fața noului cu ironii, zâmbete jignitoare, reproșuri și alte asemenea, dintre care n-au lipsit anecdotele, și studiul atent al acestor reacții arată că acesta este modul cel mai răspândit de a face ingurgitabile situațiile pe care rațiunea leneșă și conservatoare le refuză spontan. Îmi aduc aminte cum, în timpul experimentării ipotezei mele la poligonul de la Buzău, un cunoscut al meu, intelectual cu o aleasă pregătire filozofică, m-a somat violent să nu mai continui probele, afirmând cu toată seriozitatea că omul viitorului, eliberat de spaima căderii, va deveni atât de sigur de sine, încât nu va mai cunoaște bună-cuviința, rezerva, teama, devenind mai agresiv și mai nepăsător cu semenii decât a fost vreodată. Îmi oferea un exemplu străvechi: automobilistii secolului trecut, trezindu-se peste noapte stăpânii a sute de cai putere, începuseră să creadă că le-a fost restituită de Dumnezeu calitatea primordială, și își exercitau forța spărgând cu motoarele lor solide ziduri și balustrade de poduri, stâlpi de telefon și magazine aflate pe marginea șoselelor, ba mai mult, începeau să creadă că motorul sub presiune le poate reda iubita care îi părăsise, le poate ameliora situația financiară, îi poate vindeca de bolile îndelung neglijate... Îți imaginezi ce zâmbete mi-au produs argumentele individului, ce haz am făcut cu colaboratorii mei evocându-i temerile...

Spre a mă păstra în limitele adevărului, țin să-ți amintesc unele pericole reale ale descoperirii mele. Mi s-au semnalat, și accidentul tău vine ca o confirmare, unele situații delicate, chiar dureroase, rezultate din graba cu care suntem ispitiți să simplificăm lucrurile, meteahna a jalnicului secol al luminilor. Astfel,

unii cred că e suficient să-ți supui conștiincios organismul tratamentului cu izotopi radiocelulari, pentru ca oasele și sângele să capete proprietatea de-a respinge forța gravitației, odată ce aceste sisteme au fost alarmate nervos. Repet, și am subliniat aceasta cu majuscule în toate comunicările mele, că sunt necesare, paralel, încă două programe de pregătire, la fel de importante ca și primul: antrenarea centrifugală a urechii interioare și a cerebelului, inclusiv pregătirea chimică a sensibilității cutanate, și, lucru ceva mai anevoios, reeducarea responsabilității și a instinctului de conservare, alterate de o îndelungă practică a prudenței și cutumei, antrenament deloc dificil pentru orice om „cu știință de carte și oarecare bunăvoință”, cum spunea în secolul trecut profesorul Moisiș...

E de la sine înțeles că știința și tehnica, marile lor deschideri, nu pot face nimic fără veghea calificată a spiritului, ale cărui antrenamente au început înaintea lui Socrate și se vor încheia, ca să glumim puțin, curând după dispariția galaxiei noastre. Ca să glumim din nou, sunt oare de imaginat navele cosmice și submarine conduse de calibani, submarine atomice și calculatoare aleadine la al căror pupitru de comandă s-ar afla analfabeți sau, lucrul nu e chiar de domeniul absurdului prea absurd, indivizi specializați în polenizarea artificială... remarcați cândva în meseria lor și... promovați?

De dezastre au parte negreșit cosmonauții care, în drum spre Venus și Jupiter, ar azvârli peste bord, ca netrebnică, îndoiala: dacă nu te echipezi cu puțină îndoială, dacă iei drept suverane și fără posibilitate de eroare mecanismele pe care le conduci, ceva esențial în conducere îți lipsește și, răsfoind nepăsător o carte în cabina ta autoreglabilă, te poți trezi arzând în straturile superioare ale atmosferei sau eșuând în largul oceanului. Imaginea unei mașini perfecte ce își iese din fire, cu toate instrumentele ei de control, îl obseda pe marele Heymer, și obsesia l-a salvat atunci când, îndoiala sporind, a luat în mână manetele de comandă și, controlându-le, și-a dat seama că îl despărteau doar câteva secunde de coliziunea cu un uriaș meteorit.

Veghea, responsabilitatea, îndoiala și, întotdeauna, speranța sunt instrumente de lucru curente, nicidecum demodate, ele

ne feresc de maladia numită în laboratoarele noastre șuruberita acută. Esențial este ca spiritul, același de care s-au servit și moșii noștri, să fie lăsat să-și facă cursa normală, căci, dacă pierdem unele credințe și deprinderi, achiziționând în locul lor altele, trebuie să știm că spiritul omenesc rămâne în fond același, simțurile care i-au purtat pe spanioli pe mări prezentau același sistem integrat și răspundeau acelorași comenzi.

Iartă-mi lunga paranteză pregătitoare la răspunsul pe care mi l-ai cerut. La accidentul ce te-a ținut la pat te-a dus lipsa antrenamentelor despre care ți-am scris mai sus. Este mai mult ca sigur că, în momentul începerii căderii, te-au preocupat lucruri lăaturalnice scopului, ai încetat să stăpânești cele câteva controale (și, Doamne, cât de puține sunt!), te-ai lăsat cuprins de ceea ce noi numim difuziune anarhică a contraforței, și recunoști tu însuși, nu căderea în gol ți-a produs accidentul, ci doar poziția incorectă a corpului la contactul cu solul, abatere ce nu reprezintă unu la mie din totalul experiențelor de până acum.

Te conjur, nu face o proastă popularitate descoperirii mele. Și, dacă totuși mai ai rezerve în legătură cu explicațiile alăturate, urcă în heliicopterul tău confortabil și repezi-te la Brănești într-una din zilele de instruire publică, zile anunțate săptămânal în gazete, unde mă vei vedea plonjând de pe o trambulină de 150 de metri și revenind pe asfaltul poligonului teafăr și voios, atât de voios și plin de viață, încât nu știu cum vei suporta îmbrățișarea herculeană pe care ți-o voi oferi.

Însănătoșește-te grabnic și vino curând. Al tău vechi amic, Ion Ionescu-Brănești.

81. ...pe teritoriul ospitalier... Paginile parcurse se dispensează de orice comentarii, căci adevărurile n-au nevoie de avocați, cu toată diferența dintre un editor și un avocat. Singura observație care s-ar putea face ar fi următoarea: cu toată complexitatea și punerea până la detaliu a problemelor, autorul a trecut ușor — probabil din cauza grabei — peste indicațiile barometrului și a ignorat, cel puțin în perioada scrierii acestor pagini, previziunile meteorologice difuzate zilnic. Jumătate din evenimentele importante ale vieții noastre se desfășoară în regim ploios,

importanța ploii nu mai trebuie subliniată... Anonimul se dovedește aici — și pentru aceasta întreg textul său se ofilește în mod nedorit — superficial față de realitățile adânci.

82. ...*dulce și aromată*... După cum cititorul cu siguranță a observat, aceste două adjective revin, îngemănate, de mai multe ori în textul Anonimului. Nu e o întâmplare, căci nimic pe lume nu e întâmplător. Este știut că, indiferent de lumile posibile visate, cei mai de seamă utopiști au pus la temelia vieții viitoare dulceațuri și arome. Un Tour Eiffel mirosind a scorțișoară e altceva decât același edificiu duhnind a unsori, un Jean-Jacques Rousseau perdăfit cu zahăr pudră e net superior aceluiași autor trecut prin experiențele pedagogice de el preconizate. Putem gândi la galoși și la farfurii zburătoare cu gust de cimbru și arome de găluști.

83. ...*efort mărunț de imaginație*... În situația de față, nu se poate vorbi despre imaginație, deoarece lătrătorul care are cuvântul a fost produs în laborator. Pentru câinii obișnuiți, afirmația rămâne valabilă.

84. ...*mi-a înfipt în inimă pumnulul*... În ciuda părerilor contrare, cred că fragmentul *Asediul Sienei*, inclus mai înainte în aceste note, aici și-ar avea locul. Fac convenita specificare spre a înfrunta pe cercetătorii W.W. Ford și M.M. Gaster, pe care diplomele i-au catapultat, fără merite reale, la universitățile din vestul Homericii.

85. ...*eu cu specialiștii mei*... Quintilianus Sextus Opel, indicat în texte și prin simplul nume Sexus, nu era în orice caz nici demagog, nici palavragiu de colț de stradă: el se înfățișase în senat însoțit de o seamă de meșteri, care să-i vină în ajutor în caz de nevoie — un tâmplar, un cititor în stele, o vestală începută, un spițer personal trăgând după sine o tonetă cu ierburi și licori, un ebenist priceput a mâna o caleașcă în interiorul căreia se afla un salonaș Louis XV, un procurator în Sicilia, căruia să-i adreseze, spre satisfacția senatorilor, pasagere observații cu privire la iluminatul Viei Appia și modalitățile de trecere a Tibrului prin bucătăria curtezanei Lesbia, favorita tinereții lui. Este de neînchipuit să nu fi putut aduce la fața locului câțiva

radiofoniști experți, dacă cumva aceia nu se aflau încă din ajun în cabinele lor, la cască.

86. *Ce e debandada*... Precis, nimeni nu știe ce este o debandadă, și aceasta reiese din text, unde cuvântul este frecvent utilizat. După cum se știe, atacurile, violurile, tâlhăriile, asediile, încăierările, războaiele înseși sunt date, făptuite și purtate de *bande*, și nu de *debande*, cu toate acestea, rău se vorbește numai despre cele din urmă. În privința bandei, se poate spune astăzi, fără temere de-a greși, că ele sunt mai periculoase decât haitele sau stolurile, poate și pentru faptul că iau în timpurile moderne denumiri liniștitoare — fracțiune, batalion, societate pe acțiuni, asociație, breaslă, bisericuță, sectă, grupare constituită pe bază de credințe identice etc.

87. *Regretabila boicotare*... Nu e vorba despre așa ceva. Surse demne de încredere ne dau informația că a fost vorba numai de aruncarea înaintea vorbitorului a unei cutii de conserve desfăcute, care, făcând explozie, a împroșcat cu bulion și roșii o parte a asistenței. Procedeu e frecvent uzitat, intră în practica obișnuită, nu mai surprinde nici pe membrii parlamentelor. Vorbitorul s-a retras, desigur, fiindcă nu mai avea cuvinte și, probabil, aer.

88. *Macedoneanu*... Erou al unei istorii lungi cu furturi de tablouri, tentative de mituire, scrieri de cărți cu colaboratori de aceeași teapă, evocatoare de bătăi și chefuri. Contrar părerii că ar fi sfârșit pe scaunul electric, se știe foarte precis că, istoria promovându-l, l-a absolvit.

89. ...*răsplată meritată*... Sancțiunile rapide, după judecăți sumare, discrete în procedură și clamoroase după execuție, evită, într-adevăr, multe neajunsuri ale vieții dobitoacelor. Câinele atacă la ceafă, lupul la bot, boul dă cu copita, șarpele înveninează pe loc. În fond, sancțiunea presupune nu numai decelarea vinii și izolarea vinovatului, dar și evitarea răspândirii infracțiunii. Cu cât e mai rapidă, lichidarea afacerii se dovedește mai bine-venită. Se cunosc cazuri când au fost sancționați toți membrii unei haite, ca exemplu pentru haitele cealalte, care nu mai erau de mult în viață. Întorsătură fericită...

90. ...să cădelnițăm cățuia... Obiectul aparține inventarului bisericesc, termenul este folosit de Arghezi, în timp ce un poet contemporan lui spune: „Tămâiază-mă, dar vezi să nu-mi spargi capul că cădelnița, cu cățuia“...

91. *Bunăvoința federală*... Informație prețioasă privind organizarea teritorială a regnului. Unele forme ale administrației umane au dăinuit, din păcate... Se cunosc totuși și formații noi ca, spre pildă: arondismentul girafat, vulturăria inferioară, garda bezmeticească.

92. ...un film... Fusese în țări îndepărtate, unde filmul încă supraviețuia scenelor vivante. Călătorii mai cad uneori în ispită, cu toate că la înapoiere regretă din suflet că au rătăcit în labirintul de celuloid.

93. ...criza ciclică. Heinrich Brod crede că vorbitorul nu e documentat: zona indicată, spune cercetătorul, n-ar cunoaște asemenea fenomene. S-ar putea să fie aici o eroare de scriere, să fie vorba despre ciclon.

94. ...ham-ham. Formulă de încheiere a emisiunilor radiofonice, după care urmează întotdeauna un semnal muzical liniștitor.

95. *temele minore*. Să fim serioși: cum adică, i se reproșează lui Schliemann că a călătorit în jos și nu lateral? Și săpând pământul poți ajunge departe!

XXXIII. *Vorbitorul dădea semne de epuizare. Vorbea de atâtea ore și încălțările îl ardeau, cămașa i se făcuse de mușama rece pe pielea opărită, ochelarii pince-nez se aburiseră, astfel că mulțimea dinaintea lui părea să înoate în zăpezile Antarcticii. Mirosul de plăcintă dăinuia încă în atmosferă, dar idealurile și speranțele erau mai presus de foame și produsele bietului ferrarez se depreciaseră comparativ văzând cu ochii. Vine secolul minunilor tehnice și al plăcintelor cât ușa, își spuneau oamenii, încă puțină răbdare și toate darurile vor fi aici. Le vor aduce pe tăvi aurite bicicliștii, călugării, meșterii și soldații care așteaptă încheierea mitingului și pocnetul de start al domnului... „că n-am reținut, dragă, cum îl cheamă pe drăguțul ăsta de le știe pe toate...“*

Ultimele cuvinte le rostise o tânără cu fusta foarte lungă, vrăjită de exemple ce i se vânturaseră prin față, și care reținuse că

mânecele și poalele rochiilor se vor scurta pe măsură ce vor scădea prejudecățile. „Le știe atât de bine, că juri că a trăit poimăine“, se minună tânăra, și își trase rochia pe pulpe în sus. „Cum să nu le știe? îi răspunse contesa de Hoburg-Bonnechance, ce tocmai descinsese din biplanul personal, dar urmărise gazetele și, în timpul călătoriei din Majorca până aici, avusese timp să-și consolideze opiniile. E doct ca un zeu și frumos ca regina Suediei. L-am avut de două ori oaspete la masă, se mândri ea, mănâncă ales ca un tenisman.“ „Dar n-am înțeles bine, reveni tânăra, ce profesiune are, ce pregătire?“ „Oh, ma chère, vulgarizezi enorm! Domnul practică fericirea universală, e cel mai apt dintre miile de futurologi pe care îi pregătesc cele trei sute de universități din lume la ora actuală, viitorul e ca un râu năvăș, dacă nu-i zidești ecluze și stăvilare, îți scapă pe câmpie și-ți înecă totul... De aceea are diplomă pentru toate profesiunile.“

XXXIV. *Că va fi așa, își reluă marinarul cuvântarea, nu încape îndoială, căci încă Darius al persilor a spus, citez din memorie: „Lumea va fi una și indivizibilă, trenurile vor circula fără oprire la cantoane, iar poduri nu vor exista. Mașina cu abur va fi înlocuită de mașina cu explozie, apoi vor veni avioanele, terasamentele devenind de prisos... Va fi bine. Putem gândi o umanitate alergând ca o herghelie pe întinsul unei puste în flăcări.“ Și încă un citat, dacă îmi permiteți, de această dată sunt nevoit să-l citesc, fiind mai lung, mai adânc, mai subtil.*

Scoase din buzunarul tunicii o foaie și, potrivindu-și pe nas ochelarii cu ramă groasă, inginerească, de bagă, citi următoarele: „Iubite tată, îți anunț o veste nu tocmai agreabilă... Buna mea mamă, scumpa ta soție, a fost răpită marți noaptea de teroriști. Un mesaj telefonic ne asigură că este în viață, bine dispusă, deocamdată nu duce lipsă de nimic, în afară de liniștea căminului. Pentru răscumpărarea ei, diviziile portocalii, în mâna cărora se află, pretind zece milioane de lire elvețiene. Îndoielile mele precum că e o farsă au fost înlăturate: teroriștii mi-au trimis într-un colet degetul ei arătător.

Nu e timp de palavre. Lasă mitingurile și înapoiază-te acasă pentru a rezolva în bune condiții afacerea, până vineri la orele

21, altfel viața minunatei noastre mame și soții este în pericol. Al tău, François.“

XXXV. Vă cer scuze, iubiți participanți la această adunare, pentru lungimea citatului, eu însă v-am avertizat... Mai mult, în scrierea sa Declinul și Creșterea, alt clasic al gândirii ne spune, citez: „Vom uita războaiele și alte mizerii, grijiile ne vor părași.“ Unii, sceptici până la pesimism, spun: „Bine, bine, dar dacă nu vom avea războaie și griji, nu vom recurge oare la artificii spre a inventa altele și a nu ne plictisi?“ Acestora, și altora de aceeași teapă, jospnici precupeți de vise mărunte și paleative, tarabagii cu vederea mai scurtă decât lungul nasului, jalnică adunătură de drojdii și borhoturi, pescuitori în apă turbure, cerșetori în haine de lorzi, unelte ale Legiunii străine și ale officinelor mafioate, mercenari în slujba speculanților și traficantilor de bursă neagră, agenți perfizii ai negustorilor din Soho și Hong-Kong, lupi sângeroși în blană de oaie, bozii și ghebe otrăvite, lepădături și avortoni ai unei lumi condamnate, zarafi de biserică și avocați apărători ai găinarilor prinși cu mâța-n sac, lor și tuturorora le răspund categoric: Nu, domnilor!“ Am închis citatul.

Reiese limpede că nu vom inventa nimic, continuă vorbitorul, știut fiind că viața va fi atât de apetisantă, atât de îmbietoare, încât petrecerile și distracțiile nu ne vor da răgazul să mai inventăm, iar dacă totuși o vom face, în virtutea unei lungi habitudini, nu ne va da nimic ghes să experimentăm invențiile, să ne obosim cu fleacuri...

XXXVI. Cam de pe la al doilea citat, difuzoarele arenei scârțâiră lung, pocniră de două ori, după care peste capetele mulțimii se așternu o liniște adâncă. Bicicliștii, gherilarzii, macaragiii văzură la tribună un bărbat falnic și bătaios scuișând foc, săgetând azurul, agitând o foaie de hârtie, zbatându-se, ridicând mâinile spre cer, apoi coborându-le, între timp crezură că impetuosul atlet intenționează să se dea peste cap și, odată revenit pe picioare, să-și ia ochelarii de pe jos, să-și strângă jucăriile și să-și ia tălpășița. Liniștea era îmbietoare, astfel că oamenii îl lăsară la treburile lui, se risipiră pe la hambare și magazii, prin depourile locomotivelor și sub podurile rulante și reînțepură jocurile părăsite, baza de

preferință, dar și titirezul, tabinetul, poapa-prostul, dambilușca, cercul și surceaua, porcii râd, coarda, bilele și barbutul, cel pentru care intri și-n ocnă.

Sosiră îndată plăcintele calde, se înapoiară, de pe unde își vor fi pierdut vremea, și ziariștii, undeva în marginea pădurii de salcâmi se ridică o baracă și apărură pe scena montată în grabă o motociclistă pentru zidul morții (femeia știa să înghită și săbii), un mușunache, trei pisici de Angora pe biciclete. Dintre toți însoțitorii și prietenii care veniseră să desferece secolul următor, bicicliștii se arătară cei mai interesați: sosi chiar o vreme când nu-și mai puteau ține burta de răs. „Viața merge înainte, el (și arată spre vorbitorul ce acum citea din nou, de astă dată dintr-o broșură) tot bate pasul pe loc cu secolul lui.“ „Să fie sănătos, strigă unul. S-a lăsat noaptea și ne e de-ajuns!“ „Și eu zic la fel, spuse un altul, uite, soarele se ridică deasupra creștetului, acum vine ora mesei și trebuie să ne retragem pe la bodegi să ne astâmpărăm foamea.“ „Mais il caractèrise très exactement les détails de notre avenir, spuse o doamnă în vârstă, trecând pe-acolo ca un reproș. Dês sa première enfance, il nous avait laissés bouche-bec avec sa dialectique infaillible... ma petite biche...“ „Ia să nu mai faci pe Mesia cu niște prăpădiți ca noi! exclamă un zidar cu hainele și fața albe ca prima zăpadă. Taică-său umbla prin târguri să-ntrebe oamenii ce doresc să le aducă Moș Crăciun... Deschisese o gheretă unde primea cereri... N-a satisfăcut nici una. Acum, asta, cu nimic mai breaz, ne îmbată cu apă rece. Am lucrat cu el, e zugrav de meserie, știe el ceva, dar nu mare lucru. Îl cheamă Herbert sau Robert, cred că e evreu sud-american“...

Începuse să plouă, vorbitorul — fără să se întrerupă — își deschise umbrela, câțiva îl ajutară să-și prindă pe umeri o pelerină, un băiețuș îi așeză în față un pahar cu apă, un altul îi aduse un teanc de cărți cu lungi semne de hârtie, pentru a fi citate, el le mulțumi și le spuse ceva spiritual, care îi făcu pe cei din preajmă să aplaude.

Ce a spus nu s-a auzit, o va reproduce mâine Corriere della Sera, în prima ediție, difuzoarele fiind în continuare mute, însă poanta nu se va pierde.

XXXVII. *Câțiva, în șir indian, înaintau hotărâți prin mulțime, dar se împotmoleau ori de câte ori întâlneau nodul celor ce, în cerc, făceau băza și dambilușca. „Mai isprăviți cu foiala!” se răsti unul, care ședea pe-un scaun de arbitru. „Îți convine, arbitrezi, ce-ți pasă! îi rânji cel din capul șirului. Însă pe noi ne trece și ne dăm de ceasul morții să dibuim o budă. Când am încercat să ieșim din perimetru, soldații ne-au împins înapoi. Sunt câteva grupe de șoc, care se poartă cu neînchipuită brutalitate. Unul a și scos pistolul la noi...”* „Ți se năzări, poate, spuse un bătrânel ce tocmai potrivea dambilușca. Unde ai văzut pistol și la cine?” „Oho, făcu un bărbat între două vârste, și învârti nervos o cheie de contact în mână. Eu am văzut încă de azi-dimineață companii, ba chiar batalioane de parașutiști purtând puști automate și grenade. Mai târziu am văzut și câteva tunuri sub colina de colo, cred că la ora asta au fost trase în tranșee, camuflate cum se cuvine, cu lăstăriș proaspăt... Oricum, stâlpii pe care îi zăriți lângă oaza de aluni susțin sârmă ghimpată și rețele de înaltă tensiune... Și totuși, mi-a șoptit un prieten, se poate ieși printr-o galerie subterană. Italienii au săpat-o foarte foarte priceput, d-aia cer opt lire pentru trecere... Bună afacere! Eu mai rămân, vreau să știu ce spune Amin despre irochezii americani, a căror soartă, se zice, e pecetluită.”

96. *...ar fi fost prea mult. Dimpotrivă, niciodată această chestiune nu trece de modeste aluzii și bunăvoințe. În altă ordine de idei: oțetul nu e mult când e tare.*

97. *...crocodil... De remarcat obiectivitatea bazată pe principii a referentului, care nu ține seama că de față se află și crocodili și spune fără menajamente adevăruri despre strămoșii lor. Exemplară, rară atitudine!*

98. *...ca orice lucru care e viu. Cu toate acestea, memoria animalelor e apreciabil mai îngustă decât aceea a omului, de ce să n-o recunoaștem... Dar nu această particularitate le și asigură fericirea?*

99. *...numai resturi și deșeuri... Temă centrală a întregii lucrări: nu ne sprijinim niciodată pe bunuri și cunoștințe integrale, toate fiind filogenetic niște succedanee.*

100. *...batjocorit de vietăți... Ca un fir roșu trece în toate cuvântările ideea că tindem — ființe și obiecte — către starea supremă de pulbere. Se ignoră însă că și particulele prafului intră în raporturi de opoziție și se ocolesc numai cu intenția de-a se distruge reciproc.*

101. *...grupări și secte... Lumea divizându-se la infinit. Din nou laitmotivul nisipului.*

102. *...răbdare la pândă... O excepție trebuie amintită: regele Prusiei.*

103. *...adulmecarea îi este necunoscută. Afirmatie ofensatoare, oamenii — câți au mai rămas — pot să se supere și să redeschidă abatoarele. Dacă n-ar avea miros ascuțit, cum s-ar mai putea explica formidabilul avânt pe care l-a luat industria lor de parfumuri? Ei nu put mai puternic decât animalele; mistificarea prin arome se datorează exclusiv sensibilității lor.*

104. *...pumn de tărățe. Eroare ipocrită: ca om jinduia după o friptură de vită și ceva caltaboși. Pe de altă parte, merită a fi subliniat că secolul sporește meritele oamenilor în raport cu gradul de înfometare pe care l-au atins în tinerețe. După asemenea criterii de apreciere, pelicanul și nu leul ar fi regele dobitoacelor, căci mănâncă proporțional mai mult față de greutatea lui și suferă de foame, când n-are pește, în aceleași proporții...*

105. *...cât de bucuros am fost când... A se observa repetiția cu puternic efect retoric; oamenii ar trebui să ia aminte, căci și expresia e o armă răzbunătoare...*

106. *...să reducă... să ajusteze... să redimensioneze... Încă o lovitură stilistică dată imperialismului uman.*

107. *...o smântânitoare... Anonimul revine la timpi egali și în diferite contexte la acest motiv cvasimuzical, căci smântânitoare care merge în gol — se presupune — produce o cvasimuzică demnă de cvasiurechile cele mai alese (v. și *Bibliografia generală*).*

108. *De menționat... Ca și Cosmin te-a lăsat etc. dă măsura subtilităților verbale pentru care dobitocul are o imensă disponibilitate — spre deosebire de om. Specialiștii susțin că sintagmele dereglate, calambururile, vorbirea în rimă se întâlnesc și*

la om, dar numai la indivizii atinși de lues și mitomanie, precum și la prăpăstioși.

109. ...puțini la număr... De văzut de câte ori, când se folosește formula, sunt într-adevăr puțini. Joc sofisticat al statisticii...

110. ...vărul Ionescu... Între timp, transferat la baza de mic-gross.

111. ...la lada cu gunoi... Herbert Fleisch este primul care se folosește de terminologia salubrității: făraș, mătură, tomberon, perie de păianjeni, otreapă, și lucrul se explică prin aceea că avea în familie gunoieri și măturători de stradă, de unde și trăsăturile ancilare ale cărților sale.

XXXVIII. „Trăiască Împăratul!” strigă cineva, și oamenii treziți parcă din somn începură să aplaude. „Care împărat? Să-l vedem și noi!” se agitară câteva fete în costume cenușii, purtând pe manșete trese aurii și o emblemă. „Uite-l, dragă, strălucirea lui îți monopolizează ochii! Vorbește de treizeci de ore bătute pe muchie, se dovedește un orator de performanță...” „Dar ce spune, dragă, că nu aud nimic?” „Desferecă viitorul, ne ține treji, din când în când i se aduc telegrame de presă în care Havas și Reuter anunță că trupele noastre au ocupat Danemarca, au debarcat în Noua Zeelandă, au pacificat Groenlanda.” „Și cum face, dragă?” „Simplu, dragă: cuvântul lui magic mobilizează pe loc și trimite la luptă. Nu vezi câți erau și câți au mai rămas?” „Eu presupuneam că oamenii s-au dus pe la casele lor...” „Pe dracu, dragă, nici pasărea nu iese prin rețelele de sârmă ghimpată...” „Și tu ce-ai de gând?” „Eu? Eu am de croșetat, dragă, nu-mi pierd vremea, și dacă printre picături mai prind și câte un cuvânt de-al lui, sunt fericită...”

XXXIX. Aflând că difuzoarele refuză să-i ducă verbul fertilizator în depărtările însetate, vorbitorul își aminti un vechi procedeu oratoric și se adresă unui biciclist din față, ale cărui fălci amenințau să se rupă din cauza căscatului: „Hei, dumneata, cel cu pulover vișiniu și gazetă! Ești pregătit oare să întâmpini spectaculoasele mutații, grandioasele salturi, fascinantele deveniri și mărețele promisiuni ale secolului ce vine? Ești sau nu ești? Mergi să-l întâmpini voios și calificat sau duci cu dumneata povara

romantismului, șovăiala arhivarului, meschinăria croitoresei de casă, vorbăria cafenelelor, aroganța posesorului de autoturism, egoismul copilului crescut de o mamă fugită în India, fripturismul politicianului burghez, aviditatea amantelor preocupate să-și cumpere imobil, scârba suverană a îmbogățitului de război și a norocului postbelic, spiritul de mare afacerist al băiatului de prăvălie, generozitatea de duminică a târgovețului, gelozia bărbatului a cărui nevastă joacă prin studiourile cinematografice, cabotinismul șefului de raion al unui supermarket, ignoranța dascălului de biserică, mărginirea inginerului care a inventat un dop, melancolia poetului care a traversat un pod și multe altele, înaintând greu, neacceptând sfaturi și ajutoare, trăgând anevoie la carul părerilor anacronice și al bucătăriilor de campanie în care s-a sleit arpașul? Mergi înainte, cu ochii albastriți de sineala tehnicii, cu pieptul grăbit și cu pasul umflat de mari sentimente, sau hoinărești pe la colțuri, te strângi prin pustiuri, bălțești pe povârnișuri și te usuci în mlaștina fără ieșire a singurătății? Spune, nu te sfii, omenește e posibil, în fond nici n-ar fi vina dumitale, așa ai fost crescut și așa ți se pare că trebuie să procedezi...”

XL. Cel vizat, ignorant în subtilitățile retoricii, după o clipă de nedumerire dacă lui i se adresează domnul de sus, ochelarii pince-nex sclipind anarhic, se dezmetici și decise să răspundă, așa cum se cuvine unui om bine-crescut. Se ridică de pe scândura pe care ședea, făcu semn cu mâna celor ce îl îndemneau să stea jos, spre a le arăta că întrebarea nu-l intimidează, și spuse: „Domnule și preafericite, m-ați ales pe mine, nenorocitul, ca să-mi ușurați povara de pe suflet sau ca să mă amăgiți? Eu văd că sunteți stăpâniți, în linii mari, de gânduri bune și în acest caz m-ați brodit ultra... Necazul meu consistă că pe coordonatele înfățișate de Domnia Voastră mi-a murit ieri nevasta. Au operat-o de fiere; ea avea, sărmana, încurcătură de mațe... Cumpărai coala și împachetai în gazeta asta câteva obiecte de folos la îngropare, grăbeam spre casă când doi zdrahoni cu cruce pe mânecă m-au înșfăcat și m-au depus aici, punându-mi alături, pentru fotograf, bicicleta ce se vede... Unde e logica? Dați-mi drumul, că se strică mortul în casă, pe căldura asta nevastă-mea e perisabilă... Nu zic că

nu grați chestii interesante, dar însă eu am urgență, sunt atâția pe-aici care să facă față și, eventual, să dea cele zece răspunsuri corecte... Vă solicit cu respect, dați-mi pace!”

XLI. Vorbitorul, tulburat până în adâncul ființei de nenorocirea ce se abătuse asupra biciclistului, încuviință să plece, ba îi trimise printr-un ofițer câțiva gologani care să-i mai îndulcească amarul. Apoi, își șterse ochelarii ce se aburiseră, și ca să câștige timp și să-și amintească unde rămăsese: „Aha! făcu el luminat, vorbeam despre secolul următor!” Exclamația se auzi ca un bubuit de tunet în toate colțurile arenei, căci între timp stația fusese reparată. „Despre ce a spus, dragă, că va vorbi în continuare?” întrebă o fată purtând în spate un rucsac. „Despre secolul următor, dragă!” îi răspunse o colegă îmbrăcată într-o lungă rochie de seară din tafta galben-aurie. „Nu mă-nnebuni! E un subiect de actualitate”, observă fata cu rucsacul. „Nici vorbă! Să vedem dacă spune identic cu ce mi-a prezis baba Montherlant-Bisnikis, când am fost la Atena... Numai că Georges și orchestra se vor supăra...”

„Domnilor, reluă vorbitorul, am să vă citesc în continuare o telegramă adusă chiar acum în persoană de Reuter“:

XLII. „Scumpă mamă și iubită soră, aflați despre mine că sunt sănătos și-mi merge bine din toate punctele de vedere, ceea ce vă doresc din inimă și vouă. De trei zile muncim la fixarea pilonilor în mlaștinile fluviului, așa cum vă anunțam în cartea poștală trecută. Stăm în apă până la brâu, de dimineața până seara, treaba asta s-ar face minunat, cât ai bate din palme, cu mașina de plantat, numai că mecanicul care o întreține s-a certat cu unul dintre șefi și, dintr-un cuvânt nerușinat, scăpat de unul dintre ei, a ridicat asupra aceleia cheia franceză, lovindu-l între ochi. Cel lovit a murit în spital. A urmat o anchetă, lucrările au stat pe loc, mașina n-a mai fost urnită dintr-o groapă în care se împotmolise, noi am fost îndemnați să ne vedem de treabă, adică să facem ceea ce făcea mai înainte mașina, câțiva s-au adresat patronului, au amenințat că vor face grevă, patronul n-a fost de acord, în cele din urmă ne-a promis că vom primi cinci cenți suplimentar pe săptămână. Asta înseamnă ceva! Sunt îngrijorat că piciorul drept nu se mai îndoaie de la genunchi, probabil apa rece mi-a răscolit reumatismul.

Lucrarea, când va fi terminată, va arăta minunat. Rozalia, care merge la târg în fiecare săptămână, va scurta mult drumul peste podul pe care l-a construit vărul ei. Spuneți-i, se va bucura. Dacă nu se va mai prăbuși planșeul, ca alaltăieri, treaba va fi încheiată până în mai. Vă doresc și vă îmbrățișez, Rudolf.“

„Vedeți? Ce vă spuneam eu? Alceva va fi mâine!” strigă vorbitorul bătând cu dosul palmei în foaia telegramei. Apoi continuă, trecând la problemele rămase în suspensie:

XLIII. „Formulare de toate felurile, de toate dimensiunile! Da, epoca ce începe se va dezvolta înainte de toate datorită statisticienilor, evidenței precise a bunurilor. Așa după cum au arătat anterorbitorii mei, în momentul de față întinse și importante teritorii, precum și unele bunuri de zestre ale fetelor de măritat nu apar în nici o evidență. Anglia, preocupată de reînnoirea sistemului său parlamentar, nu s-a îngrijit niciodată să pună ordine în registrele sale de descoperiri, ce să mai vorbim despre Olanda, regina de ieri a mărilor, care a tulburat destule ape fără nici un folos... Gospodinele, la rândul lor, au neglijat să calculeze corect cheltuielile zilnice, indiferente la marile seisme ale veniturilor, la urma urmei nepri-cepute în cele patru operațiuni. Și unele, și altele ar fi putut-o face tocmind contabili. Într-o epocă a preciziei și economiei, această situație își va afla sfârșitul, pentru că nimeni nu va ști dacă într-o zi nu se va naște o Fifi dulce și naivă, ce va urmări cu gânduri de măritiș pe un Generalintendant Krupp, și dacă din apele liniștite ale Oceanului nu va răsări peste noapte o țară cu totul neștiută, ce se va numi, de pildă, Guvi-Guvi...”

XLIV. Vorbitorul aducea în fața mulțimii fapte incontestabile. Trebuia să recunoști că, dincolo de unele rătăcirii în detalii, inginerul vorbea bazat numai pe documente, pe cifre și date concrete, se vedea limpede că e bine pregătit și că știe cum se învârte roata istoriei. Desigur, ca la orice început de secol, el ignora multe dintre aspectele deceniilor de dincolo de III sau IV, peste care continua să plutească o ceață albastră, persistentă, destul de umedă. Dar și lucruri mai apropiate îi scăpau. Astfel, la numai câțiva zeci de pași mai încolo, lângă antrepozite, într-unul dintre boschetele care împodobeau parcul, iarba proaspătă a primăverii era netezită de

doi tineri fără identitate, care se strângeau în brațe cu înfocare. Bărbatul se arăta destul de brav, o trăsese de mână pe îmbujorata lui parteneră și izbutise s-o așeze jos, încurajat întru câtva și de neconvingătoarea ei îndărătnicie. Femeia ar fi putut să strige, dacă ar fi recunoscut în râvna lui o oarecare pornire malefică, agresorul însă îi inspira pesemne încredere, găfâiala și graba lui anticipau o plăcere iminentă, îi transmiteau neliniști de mult împăcate și, ezitărilor întâmplătoare, ameteții trecătoare, ea le dădea un sens plin de nobleț, cuprinzându-l pe îndrăzneț, imobilizându-l cu brațele ei înfierbântate, paralizându-l cu strângeri nervoase ale pieptului și cu mușcături nebune.

Cei de prin apropiere, în dorința de a nu pierde nici un cuvânt din discursul fermecătorului vorbitor de la tribună, încercară prin șuierături să curme acea dispută din boschet, tinerii însă parcă erau turbați, își continuau cu înverșunare disputa, ba surpriza întâlnirii îi împingea cu și mai mult râvnă să se strângă în brațe, să se caute cu mâinile flămânde. Cuvântarea le sporea interesul și le înviora mișcările, parcă unele precizări, cele despre statistică, chiar îi întărâtau. Un lăcătuș observă că tânărul reușise, după dezvoltarea avantajelor tehnicii, să-i dezvelească femeii genunchii foarte rotunzi, iar îndată mai apoi, la comparația dintre veacurile 19 și 20, cu toate avantajele mașinilor de mare randament, să-i așeze mâna dreaptă sub trupul tare, zbătându-se șerpește în iarbă. Cum însă descrierea viitorului începuse să dezvăluie unele particularități de un și mai mare interes, lăcătușul își desprinse privirea de pe boschet și căută să se convingă dacă vorbitorul, prin gesturile sale, prezintă într-adevăr toate garanțiile deplinei reușite a progresului. El nu mai auzi decât câteva șoapte și oftături, cărora nu le dădu însă nici cea mai neînsemnată semnificație. De altfel, seara se lăsase, nimic nu se mai putea distinge în întunericul învăluitoare, cele câteva felinare aprinse în piață nu reușeau decât să lungească umbrele obiectelor din preajmă.

112. pe unii media... Termen școlar cu difuziune radială, cuprinzând de la un timp zone îndepărtate de ax, ca de pildă dorința unuia dintre eroii unui roman de-a ieși din starea inferioară și a trece în aceea medie, adică mediocră.

113. ...sârmă ghimpată... Reproduc aici o scurtă piesă de un naturalism crud, aflată printre hârtiile Anonimului (în sertarul trei al dulapului, lângă istoria literaturii lui Călinescu, sub o pereche de pantofi roșii, demodați): „EL: Ridică mâinile, ca și cum te-ai preda, înaintea încet spre copac și așteaptă. EA: Tremur de frică. Se aud în apropiere pași. Mâna îmi sângerează. EL: Ai încredere. La al treilea stâlp te odihnești. Și mie îmi sângerează mâna și nu mă plâng. EA: Blestemați ghimpi! Am să visez tot restul vieții sârma asta criminală... Apleacă-te! EL: Era să-mi sfâșie umărul. EA: Văd două zgârieturi adânci, probabil mai vechi. Ține cleștele! EL: Spurcată fiară! Și când te gândești că despre sârma ghimpată s-au scris poeme... Cât tai aici, trage-ți sufletul... Un prieten al meu, care a fost acolo, a încercat să rupă metalul cu dinții... Spre a suporta durerea, și-a închipuit că voiajează pe Amazoane... A renunțat când și-a simțit dinții sfărâmați. A reușit să iasă printr-un tunel săpat timp de mai multe luni pe sub rețeaua ghimpată... Ei, cum te simți? EA: Bine că s-a lăsat răcoarea, ce ne-am fi făcut pe zăpușeala de azi-dimineață? EL: Și bine că suntem împreună... Mai avem de tăiat două cabluri, înarmează-te cu răbdare. Dar fii atentă: sârma ghimpată parcă e vie, răspunde la fiecare tăietură, ai observat cum se întoarce șerpește și cum mușcă... EA: Urmărindu-te cum lupti, m-am gândit adineaori, nu știi de ce, la Florestan. Superbă operă! Mi-a răsunat în urechi cutremurătorul cor al deținuților, care mi-a șters din urechi marșurile detașamentelor turbate. EL: Erai tânără, atunci... Ce știi tu? EA: Am citit, am văzut multe filme, urâsc bestiile brune și marșurile... Marșurile cu sârmă ghimpată... EL: Nu glumi! Dă-mi fierul și trage! EA: Nu pot. Sârma și-a înfipt dinții în pulpa piciorului, sunt imobilizată. Auzi căinii? EL: Nu-mi amintesc sârma ghimpată a lui Kafka. Mai multă personalitate avea gândacul decât ea... A noastră e parcă vie, oh, dar mă repet. Se-ntoarce să muște nu numai după ce-am tăiat-o și am înfășurat-o, crezând-o moartă, ci și când o vorbesc de rău. Privește-mi palmele: EA: Dumnezeu! EL: Cred că pentru astăzi e destul. Ne mai răfuim și mâine-dimineață. Oricum, sunt mulțumit. Nu e un gard prea aspectuos,

sunt de acord, e însă ceea ce voiam: vitele lui Ion n-o să mai intre ca pe moșia lor să ne răstoarne butoiul. EA: Te gândești să mai punem și-o a treia? EL: Nu țin parii. Și nici nu cred că ajunge. Și-apoi, nu crezi că am vărsat destul sânge? Din lupta cu sârma ghimpată nu iese niciodată un învingător. Hai să ne spălăm de sânge, să nu ne găsească Marmandiu așa...“

114. ...de sentimentul recunoștinței. Această lungă intervenție a făcut obiectul unor aprinse dispute între cercetători, concluziile rămânând secrete — conform înțelegerii lor unanime — până în anul 2070, când sticla ce le conține va putea fi spartă și procesul-verbal — scris în cuneiforme — va lua drumul decodificării.

XLV. „După ce controlorul perforă biletele, trenul intră într-un tunel. Îndată ce uruitul îngrozitor se stinse, iar lumina năvăli din nou în compartiment, frânele scârțâiră prelung și în fereastră apărură o gară cu peronul încărcat de flori. O mulțime pestriță, gălăgioasă se agita în preajma vagoanelor. Profesorul, care își terminase prânzul, observă că oamenii, aici la munte, sunt bine îmbrăcați și destul de sănătoși, chișul lor îmbujorat și zâmbetele sincere erau o dovadă. „În orașul meu, iertați-mă dacă mă repet, aerul e neprielnic și adesea nu se poate literalmente respira. Avem câteva fabrici de pielărie, cu tăbăcării moderne, cândva se aflau în cartiere marginase, acum orașul s-a dezvoltat și industriile s-au trezit în centru, mirosurile exalate de bazinele cu chimicale infestază totul. În permanență plutește printre blocuri un aer acru, infect, care înmegrește fațadele și ofilește vegetația. Într-o noapte am deschis fereastra, se făcuse prea cald, și mi-a fost imposibil să zăresc ferestrele clădirii de peste drum. De-a lungul bulevardului curgea un fluviu de funingini și de zgură, undeva dedesubt se bănuiau, după foșnetul cauciucurilor, mașinile alergând prin beznă. Am coborât din curiozitate în stradă: un câine zăcea pe trotuar, cu botul întins pe labe, abia respirând; spasme violente îi tulburau agonia.“

Am înțeles că foarte curând vom muri. Înțelept ar fi fost să părăsim neîntârziat orașul, să ne mutăm undeva la munte. Interesant: buletinul meteorologic continua să anunțe în fiecare zi vreme senină și copiii se bucurau să știe că, dincolo de cețurile, fumul

și lințoliile atârând pe zidurile caselor, se află totuși soarele și, poate, în aerul înalt mai zboară uneori rândunelele.“

Și telegrama continuă, spuse vorbitorul, cam în aceeași termeni. Renunț să-i mai dau lectură...“

XLVI. Un ofițer aflat lângă tribună își aprinse o țigară, apoi spuse: „Să nu exagerăm, stimate domn, eu sunt sigur că măsurile luate, despre care au scris ziarele, își vor atinge scopul. S-a înființat chiar și un institut de cercetări și foarte curând temerile dumitale, împreună cu smogul, vor fi risipite. În altă ordine de idei: Ați citit în ziare despre invenția unui danez, care a reușit să breveteze un săpun de ras ce scutește de folosirea briciului, un fel de depilator instantaneu?...“

Mesia nu auzise, declară că totul e posibil, după care se adresă din nou mulțimii: „Vedeți cum se precipită lucrurile? Dacă voi mai fi întrerupt, în timpul întreruperii se vor desfășura în lume atâtea evenimente, încât îmi va fi imposibil să mai țin pasul. Or, dorința mea ar fi să nu mă las depășit, ba chiar să anticipez cu câțiva pași...“

XLVII. Vorbitorul era destul de tânăr, ca atare avea motive să fie foarte precis în discursul său: „Iată, după cum îmi semnalează agenția Havas, spuse el răsfoind un teanc de telegrame, evenimentele se precipită. Se dă ca sigură știrea, confirmată de altfel și de alte surse de informații, că viitorul începe astăzi, încă din această clipă: sunt orele 16,20',36“ — rețineți, vă rog, cifra, minutul și secunda, veți mai auzi vorbindu-se de acest moment în conferințe, la orele de istorie, în diferite dispute dintre marile puteri, când va veni vorba despre clipa renașterii gloriei sileziene și a bersalierilor, spațiul vital și precizia ceasornicelor Omega.“

Ce aduce deci secolul care începe? Aceasta este întrebarea căreia trebuie să-i răspundem și care face obiectul acestei impresionante adunări. Punându-mi-o, mă simt, vă rog să mă credeți, profund frisonat: avem înaintea noastră o sută de ani, asta înseamnă, după părerea mea, aproximativ 1200 de luni, 5200 de săptămâni etc., cu alte cuvinte un vast câmp de acțiune omenească, de muncă harnică și cinstită, de desfășurare a virtuților creatoare...“

Vorbitorul fu întrerupt. Făcându-și loc prin mulțime, un grup de copii îmbrăcați cu îngrijire, frumos pieptănați, năvăli la tribună, purtând în mâini crengi înflorite și stegulețe fluturânde. Erau odraslele cămășilor negre — cămășile negrișoare. Intervenția lor entuziastă fu însoțită de urale, urmară câteva scene emoționante, fiecare dintre cei ce însoțeau pe distinsul oaspete primi ramuri. Undeva, o fanfară intonă un ritm vioi și, câteva minute în șir, nu conteniră manifestațiile de simpatie. Vorbitorul vru să-și reia, de mai multe ori, firul cuvântării. Era peste puțină. Abia încerca să atace fraza următoare, că era îndată acoperit de un nor de confetti sau pur și simplu anulat de noi ovatii. Semnele lui repetate, închipuind o invitație la liniște, rămâneau fără ecou, ba în clipa următoare se mai da drumul și unor ghirlande sfârâitoare, ce zburau învârtindu-se prin aer, eliberând (surpriză) mari baloane colorate ce se interpuneau între el și auditori ca un zid de cauciuc.

În cele din urmă, zarva se potoli și cuvântul său se putu distinge din nou:

XLVIII. „Câteva trăsături caracteristice ale lumii de mâine mă simt dator a le sublinia dintru început, nu înainte de a vă mărturisi că numai gândul la felul în care se va înfățișa lumea prin 40–42 sau 56–58 mă tulbură profund. Vă închipuiți cum va arăta acea lume? Formidabilă! De nerecunoscut! Măreată, puternică, proporțională, armonioasă, plină de viață, încrezătoare în forțele sale! Gândiți-vă înainte de toate la aspectul ei funcțional! La jumătatea secolului, mașinile vor cugeta și decide, îndrumate, la început, cu biciul și, mai apoi, cu îndemnuri și vorbe de spirit. Cea mai greoaie mașină, auzind comanda, se va trezi din moleșeală, va face câteva mișcări de înviorare și va trece la treabă, într-un efort constant ce se va confunda cu plăcerea și facerea de daruri. Cum vine asta, cunoscându-se că, de când există producție, munca a fost neîntrerupt însoțită de consumuri penibile de energie și timp? Robotul va sări primul din așternut și, după cafea și eventual o portocală, va lucra așa cum lucrăm eu și dumneata... Asta va semăna negreșit cu o seară de dragoste pătimasă. Bine dispus, va încăleca dimineata pe mașina lui de tăiat rondeluri, se va bucura intens de trepidația vie a roților și bielor de sub

el, va simți atingându-l respirația caldă a pistoanelor și a tobelor de eșapament, va fi înfiorat de pulsul accelerat al angrenajelor, de parfumul tare, îmbătător al uleiurilor arse. Va mâna cu dragă-lășenie manete și pârghii, se va contopi cu mersul perfect al motorului și al transbordorului, va simți bătând în propriul său piept de oțel compresorul și supapa mecanismului. Va trepida, va tresălta, va birui, se va cufunda în adâncul voluptății fără margini. Va juisa...

XLIX.... Funcționarul din birouri, omul orei fixe și al solici-tudinii, va lua exemplu și se va contamina de această scenă, el își va dărui toată energia, cu o dulce plăcere, jocului subtil cu mașina lui de scris și cu hârtia copiativă, va fleurta cu registrele de evidență, cărora le va mângâia epiderma albă, pagină cu pagină, va îmbrățișa cu patimă piciorul calculatorului electronic, după ce va fi întreprins lungi excursii amoroase prin sertare coplesite de arome, prin dulăpuri cu rafturi învelite în eșarfe și jușoane de hârtie albastră. Dialogul său cu clasoarele și diferitele bonuri de debitare va fi spiritual, micile răutăți de la ghișeu se vor converti în sublime momente de calinerie, încheiate cu clipe de noi neliniști, de noi bucurii. Mai imaginativ, profesorul (sau inginerul, sau medicul endocrinolog) va iubi la fel de pățimaș, dar ceva mai reținut, ceva mai rafinat, ceva mai pervers, cu mai multă imaginație, dar și cu mai multe năbădăi. Medicul endocrinolog va dansa îndelung, lasciv, cu posesoarea unui frumos Basedow, își va stăpâni cu dăruire sentimentele la întâlnirea cazului tipic de ulceratie gastroin-testinală, datorată dereglării pancreatice, va fremăta ore în șir, sub lună plină, descriind în studiul său efectul adrenalinei asupra melancoliei șobolanilor tineri. Inginerul va proiecta podoaabe industriale, câte o sabie de samurai cu funcție așchietoare, câte o nucă verde cu utilizare în industria șerbeturilor. În fine, profesorul va palpa o clasă întreagă de eleve precece, descoperind cu entuziasm ganglionii viitorului caracter uman, vilbrochenul devotamentului, și va zăbovi prin parc cu premianta mioapă și delatoare, spre a defini și clasifica după toate regulile elementele constitutive ale unei instrucții pe măsura necesităților prezentului și utilizărilor de perspectivă. Se va stabili un raport continuu, universal și

multilateral, între îndrăgostitul creației și obiectul muncii sale, la punctul critic descercându-se computerul. Se va desăvârși o legătură indestructibilă, practic ideală, între categoria activitate și aceea, corespunzătoare, a satisfacției superioare. Studiile, manualele, eprubetele, cataloagele, mandrinele, șasiurile, pompele și separatoarele centrifugale vor fi umede de roua sentimentului precipitat, lipicioase de mierea afecțiunii revărsându-se cu dărnicie pe suprafața lor“.

CARTEA A DOUA

1. ...cu mintea voastră de zile mari... Din punctul de vedere al ceasornicului, sunt zile scurte și zile lungi; din acela al minții — zile mici și zile mari. Ființa superioară știe să-și pregătească navigația în așa fel, ca zilele să fie mari și mereu mai mari, când activitatea celulei necunoscute ajunge la o asemenea forță și tensiune, că gândurile unei persoane uruie ca trecerea unui tractor greu cu șenile pe un caldarâm colțos. Shakespeare, Mozart, Eminescu, spre a lua doar trei exemple, produceau în zilele lor mari un ruuit de uzină, ce a rămas nealterat în aer și poate fi detectat de urechile noastre încă și astăzi, cu condiția să fie, cum spune unul dintre dâșii, tăcere, adică atmosfera să nu fie tulburată de cântece de chitară și balalaici. Animalele gândesc cu efecte zgomotoase sporite, de aceea, când trec căprioarele la izvor, urechile noastre se înfioară de parcă vin în picaj o sută de avioane uriașe, cu motoare reactive și sirene ieșite din minți. Posibilitățile dobitoacelor sunt mai mari și pentru că nu cunosc congestia cerebrală, de care cad răpuși oamenii cu motoare prea mult ținute sub tensiune.

2. ...foarte sus. Secolul nostru e fascinat de acest sus ca de treptele raiului. Dar, așa cum s-a văzut din ultimele investigații ale rachetelor trimise, sus nu se află mare lucru, ba lipsesc acolo condițiile elementare pentru un trai confortabil. Propensiunea pentru straturile superioare, pentru nori și, în final, pentru stele

va scădea odată cu sleirea surselor de energie și atunci vietățile vor începe să caute mai insistent jos. Se apreciază că acolo jos zac rezerve colosale, ce ne vor îndestula viața și ne vor fericii. Limbajul va vehicula josul mereu mai mult, și însăși înjosirea va fi dorită și căutată mai altfel.

3. ...face atâtea popice... Joc încărcat de simboluri, popicele populează toate scrierile Anonimului, printre altele și pentru că popicele hăituite de bilă cad și se ridică, rămânând mereu actuale. Urmărirea lemnului prin lemn, inexistența dizolvantă a metalului, numărul mare de figuri posibile ivesc semnificații aproape mistice. În fond, toți dăm cu bila, toți culcăm popicele, cu toții ne cutremurăm văzându-le mereu în picioare, ca la începutul jocului.

4. ...dambilușca se-nvârtește. Asemenea popicelor de lemn, mosorelul bătut cu biciul rămâne mereu în picioare, închipuind pe podea un soare învârtindu-se la infinit... Unul dintre copiii *Jocurilor* lui Brueghel bate cu strășnicie dambilușca, și cei care au vizitat Muzeul de Artă din Viena povestesc că micuța vertebră de lemn sare adesea din cadru și se-nvârtește pe cimentul sălii unde tabloul este expus. Într-un univers ce se înmoaie, obiectele și vietățile topindu-se și scurgându-se ca ceara încălzită, persistența unor solide ca popicele și dambilușca se explică numai prin mișcarea ce le e condiție. De reținut că Anonimul și-a alcătuit scrierea extrem de minuțios, nimic nu e pus la întâmplare în paginile cărții. „Autorul, spune Jean-François Lematin, vrea să distrugă mitul cărților alcătuite din fraze ce îmbracă, fiecare, un adevăr, preferând să scoată acel adevăr din totalitatea organizată anume a tuturor frazelor aparent fără sens. Rămâne de văzut în ce măsură reușește.“

L. „Salariații de toate categoriile vor începe activitatea seculară însoțiți de oarecare exitări, apoi, împinși de atracția câștigului, de bărbăția luptei pentru cuceriri spectaculoase, de dorința participării și de chemarea integrării, se vor avânta fără rezerve spre împlinirea erotică, recte promovarea ierarhică. O dragoste generală, albastră și incoruptibilă, va împinge omenirea spre câmpiile fertile și laboratoare, neoprită în aspirația ei către contopire,

numai stopurile de la intersecții și unele instrucțiuni ale direcției vor atenua excesul de testosteron, dăunător ca orice exces. Marile societăți vor uita penuria de petrol, lipsurile de materii prime, disproporțiile în dezvoltare, împuținarea apei, ele vor emite acțiuni de iubire sinceră cu cinci la sută și poate și mai mult, patronii nu vor ști cum să se descurce, copleșiți de oferte extrem de drăgăstoase, de propuneri de sacrificii sentimentale și, uneori, de gelozie galopantă. Omenirea, dacă își va utiliza cu maximă prevedere și economicitate uriașele resurse de vibrație interioară, va putea răsturna într-un timp relativ scurt principiile — leneșii, indolenții, încurcă-lume trecând pe noile scheme de încadrare din categoria paraziților societății în aceea a voluptuoșilor, maladia lor fiind privită cu simpatie, fie ca sublimă impotență, fie ca observație de excepție, bine-venită.

Retineți ideea mea: vom merge la ocnă să spargem sare cântând, vom transpira sub sacii grei sărind într-un picior, chemarea sirenei de dimineață ni se va părea glasul unei fecioare trimise din paradis ca să ne mângâie urechile, pontarea orelor de muncă și imbutelierea sub presiune ne vor face plăcere ca un flacon de Sauvignon dăruiat într-o după-masă, când n-aveai nici o poftă de viață, ca o prietenă de altădată întâlnită pe bulevard, după ce o știuseși bolnavă, sărăcită, cu chiriași agasați.

LI. Și avocatul continuă astfel: „Eliberat de povara grijii ucigătoare a zilei de mâine (pe care patronii o vor rezolva cu ajutorul calculatoarelor electronice cu sertărașe), omul va avea tot răgazul să se dedice unor acțiuni religioase mai eficiente decât în secolul trecut, unor opere de binefacere cu efect permanent. Fiul meu cel mic (iau un exemplu apropiat) se va înapoia atunci de la Politehnică, unde va preda geometria (va fi prof. și membru corespondent) și, așezându-se voios la masă, cu o poftă de mâncare colosală, nestimulată de untura de pește a zilelor noastre, se va simți admirabil în sânul familiei (soția va funcționa ca proiectant-șef la o mare fabrică de pălării și se va așeza alături cu maxima ei competență). Copiii, nepoții, crescuți și educați după principiile cele mai moderne, vor mânca cu deosebită îngrijire, utilizând cu precizie, după o prealabilă programare cibernetică, tacâmurile de pește,

paharele pentru vin, șorțulețele destinate numai acestui scop. Mâncarea va fi consistentă — pui la tavă, puțină costiță de porc cu piură, o tortă de portocale. Bineînțeles, cafea, vin bun, ambianță plăcută, Caterina Valente. După prânz, urcându-se în automobil, tânărul profesor universitar se va îndrepta către cartierele periferice, înfloritoare și ele, dar relativ mai înapoiate sub aspectul disponibilităților afective, va convoca simpozioane cu subiecte de estetică generală și a profesiunilor, va da consultații gratuite privind evoluția ideii de atașament la popoarele coloniale, va ajuta grupele de inițiativă, de cartier și de arondisment să vadă just problemele ce li se ridică în față, numai acolo unde ele, din diferite motive, apar confuze, în fine, va ține două-trei conferințe în fața unui public foarte receptiv, bine pregătit, inteligent, cu lacune la capitolele privind rata profitului și scadența succesului.

LII. La 7 seara va fi acasă, în papuci, când se va dedica studiului, îndrumării politehnice a tinerelor vlăstare, liniilor de perspectivă, manichiurii. Soția (între timp laureată a unui concurs de modele de pălării) va scrie la acea oră literatură, o literatură evident feminină — delicată, plăcută, cu conflicte pe termen scurt, decorative, integral rezolvabile, cu personaje generoase, plăcute, delicate, cu funde și flori artificiale sau paiete, a căror viață se închină în mod consecvent ajutorării aproapelui. Literatura ei va propune, la capitolul ideii, utilizarea inteligentă a timpului liber, îndrumarea în continuare a plăcerilor folositoare, inventând, acolo unde problemele au fost consumate, noi și grave probleme, toate extrem de plăcute. Corespondența pe care o va face în continuare va da frâu liber preferințelor și posibilităților sale lirice. Ea se va lansa, cu mare bucurie, în epistole pline de sentiment și patos, adresate comisiilor și subcomisiilor unei organizații internaționale de resort, în descrieri nostalgice ale peisajului rural, amintind episoade ale copilăriei fericite, caracterul părinților, unele momente memorabile din viața unchiului Charpentier, luptător pe frontul împotriva gepizilor, și va cânta pe clavicord versurile unei mese în do minor închinată Computerului și Șaibeii...

LIII. Excursii săptămânale în străinătate — cu drezina, șareta, acceleratul sau automobilul — vor alimenta substanța acestor

scrisori, copiile fiind expediate apoi unor prietene necunoscute din cealaltă emisferă a lumii, recomandate de organizația mondială, cu mulțumiri și recunoștință în caz fericit de primire și răspuns, apoi vor fi editate în culegeri antologice, îmbogățind tezaurul poetic universal și sporind rezonabil radioactivitatea atmosferică.

Copiii nu vor avea nici un fel de dificultăți la învățătură. Scrisul și cititul le vor deprinde instantaneu, cu ajutorul unei nemtoaice cu tranzistori și al unui buton sau domino rapid, de vânzare, cu broșură, la debite și frizerii. Încă de la o vârstă fragedă, vor deveni extrem de îndemânatici la lansarea de comenzi și de rachete intercontinentale, la conducerea unei afaceri engros cu petrol sau laminate, abili a scoate profit maxim din investiții neînsemnate (de pildă un transatlantic din ligheane, spițe și speteze tratate cu bicarbonat), dobânda devenindu-le a doua natură. Minteța oamenilor, eliberată de frică și de ucigașele șicane avocățeste, se va emancipa cu aproximativ 35,8 la sută față de media cunoscută astăzi, căutând electromagnetic pe Dumnezeu, năzuind ca în răstimpul a două exerciții bugetare să-l afle, să-l măgulească și să-l pișăie în modul cel mai pios cu putință. Computerul și Șaiba se vor bucura, gâdilându-se ca zeii. Se vor găsi din abundență fursecuri fine și găluști cu prune, frișcă proaspătă și magiun, icre negre, pateuri cu carne, bere rece și pișcoturi, proteze dentare interșanjabile, pentru masticarea completă aproape instantanee.

LIV. În toate textele — își continuă cuvântarea mecanicul de locomotivă, înălțând în mâna stângă un toiag —, se vor prezenta spectacole de revistă cu actrițe decent dezgolite, în toate grădinile vor cânta tarafuri de țigani cu repertoriu înprospătat, în circuri se vor desfășura programe excepționale, cu trupe Globus și Klutzki, fanfare militare vor concerta pentru publicul ales. Din când în când se va da cuvântul unor oameni de bine, care, în cadrul unor conferințe publice și reuniuni amicale, își vor arăta satisfacția pentru spectacolele de calitate, pentru manifestările de înaltă ținută intelectuală și alte distracții. Asistența va lua notițe, în vederea seminarizării riguroase...

LV. Ascultându-l, cei din piață erau vădit emoționați, cu toate că undeva, spre boschete, câțiva tineri începuseră să fluiera.

Discursul nu-i nemulțumise, dimpotrivă, în schimb surprinseseră câteva detalii ale scenei celor doi, care continuau să se iubească în iarba proaspătă, pentru că cineva avusese ideea să îndrepte într-acolo raza unei lanterne, iar detaliile descoperite nu li se păreau curioșilor a fi fost în regulă.

LVI. Adunarea din piață continua. Mulțimea încetase să mai dea semne de nerăbdare, pe măsură ce primea explicațiile dorite privitoare la fizionomia secolului care începuse. „Va trebui să-i învățăm pe monarhi să redevină despotici și absoluți — își continuă ideea începută Maiestatea Sa, aruncându-și printr-un gest superb mantia împurpurată peste umăr. Vremurile noi au scăzut simțitor gradul de măreție, de intoleranță și autoritate al reprezentanților lui Dumnezeu pe pământ — zise el. Renunțând la aberația republicană, apărută ca un semn de maladie pe întinsul continentului nostru, se va reintroduce curând monarhia absolută și, chiar dacă vor fi voci împotriva, ea se va generaliza, în ciuda retrograzilor. Natura, după spusele unui mare pictor, al cărui nume nu-l rostesc, pentru că încă nu sunt sigur dacă, atunci când se va naște, se va chema într-adevăr Salvador Dali II, ne învață că cea mai firească instituție de guvernare, cea mai potrivită condițiilor create este monarhia absolută. Oamenii se vor supune, conform principiului că adevărata cunoaștere a binelui, a adevărului, a idealurilor morale nu poate fi operată decât de un singur om — cel mai pios dintre toți, cel mai omnipotent dintre toți —, or, la cine se referă toate aceste atribute dacă nu la persoana divină, purtătoare de coroană și bici, milostivă sau tiranică după propriile-i putințe? Supușii își vor cunoaște interesul, nimic din ce este sfânt nu-i va fi indiferent regelui, norodul nu poate și nu trebuie să năzuiască decât de-a fi condus prin paragrafe biblice, proverbe și cuvinte paterne. Viața va deveni mai palpitantă, nu încapă îndoială, pentru că în jurul persoanei unui rege se țes felurite legende, se închipuie legături de rudenie cu case domnitoare europene, de peste ocean și din secolele evului de mijloc, se urzesc povești amoroase grozave, o corespondență formidabilă, uneltiri de palat, lovituri de palat, crime de palat, răzbunări de palat și multe altele, care pun la treabă pe romancierii și sporesc bucuriile oamenilor.

Închipuiți-vă, încheie cerșetorul, cât de interesantă va redeveni istoria, prea ades sărăcită în ultimele decenii ale secolului trecut de influența civililor în conducerea treburilor statului, în momentul când, redobândindu-și tronul, mării regi ai lumii vor promulga din nou disciplina militară și starea permanentă de asediu... Se știe că, dintre militari, regii sunt cei mai onești, cei mai galanți, într-un cuvânt: incoruptibili la modul suveran. Uitați-vă la costumele lor de epocă: sunt întotdeauna proaspete.“

LVII. În acel moment înălțător se produsese, dincolo de linia căii ferate, la poligonul experimental pentru mitraliere cu șase focuri simultane, două întâmplări neobișnuite. Prima era apariția precipitată a unui meșteșugar care, începând să explice că întârziase să se prezinte încă din prima clipă a secolului la locul de convocare din cauză că avusese câteva restanțe la comenzile din veacul trecut, scoase dintr-o desagă de piele o nicovală, un ciocan și o bucată de fier cu câteva nituri încă neturtite. Așezându-se turcește în praf, meșteșugarul își potrivea alături uneltele, apoi se apucă de treabă cu multă râvnă. Turti un nit, turti un al doilea, bătu puternic, în muchia fierului, voind parcă să-l îndrepte. Dangătul metalului lovit tulbură pe cei din apropiere, care voiau să nu scape nici un cuvânt din discursul ce li se adresa. Protestară. Îl amenințară. Îl batjocoriră. Meșterul se apucase însă cu atâta voie de muncă, încât amenințările nu-l atingeau. „Ai venit să ne tulburi pacea, îl apostrofară oamenii, de ce nu lași în seama nemților treaba asta?! Cară-te de-aici!“ Meșterul, la auzul acestor cuvinte, catadicsi să observe că nu numai nemții sunt pricepuți să bată nituri, începe o epocă în care toate neamurile vor ști să producă motorase, catedrale gotice și rulote rutiere, că el și-a ales meseria asta nu de ieri de-alaltăieri, lucrează cu folos de câteva decenii: „Dacă vreți să aveți blacheuri și balamale ca lumea, trebuie să vă obișnuiți cu zgomotul, cu fumul răscolit de foale, cu scrâșnetul pilei și al bonfaierului. Lăsați-mă-n treaba mea, am de lucru de nu-mi văd capul, mă îndoiesc că până pe la jumătatea secolului voi izbuti să termin.“

LVIII. Oamenii fură în cele din urmă convinși, îl lăsară la treaba lui, își ascuțiră mai bine auzul și îl ignorară. Dar nu puteau

fi liniștiți, fiindcă undeva, printre magazii, se aprinsese un scandal. Un grup de tineri fără căpătâi desfăcuse piatra pavajului și, cu bolovani grei, tot loveau tăbliile tribunei și ale căruței, punând în primejdie viața vorbitorului. Acesta, contrariat, se opri, căută să-și explice ce se întâmpla. Cei de prin preajmă, neștiind cum să interpreteze incidentul, așteptară cât așteptară potolirea spiritelor, dar pentru că asta întârzia să se întâmple, puseră mâna pe uneltele care-i însoțeau, trecură linia și merseră să pedepsească pe turbulenți. Se încinse îndată o adevărată bătălie. Câteva capete fură turtite, un feroviar fu străpuns de burghiul cu care un funcționar încerca să-l aducă la sentimente mai bune. Conflictul luă proporții, se formară grupuri, fiecare grup își alegea câte un proverb, apoi câte o cauză, și persoane rămase necunoscute le formulară sumar chiar câte un ideal. Se aleseră din mulțime câțiva intelectuali cu suprafață, în stare să pătrundă cu mintea lor pătrunzătoare întreaga situație, s-o aprecieze într-o formulă sintetică, să delimiteze un grup de altul, așezându-le în linie de bătaie după convingeri, pretenții și tactică.

Lucrurile se limpeziră spre dimineață, atât datorită puterii lor neobișnuite de înțelegere, sfatului lor prompt și dezinteresat, cât mai ales loviturilor bine țintite, ce doborâră pe mulți. Adunarea nu mai putea continua pe câmpia răvășită, astfel că vorbitorul și suita lui se grăbiră să ia hotărârea de a muta teatrul operațiilor într-o sală închisă, organizând totul după culori și sentimente. Își strânseseră cu toții calabălăcul și se îndreptară hotărâți spre orașul apropiat, cu gândul să închirieze o sală.

LIX. Cum necesitatea creează organul și cerința se diversifică pe măsură ce înaintăm pe scara nesfârșită a înaintării, în oraș începură să se construiască într-un ritm fără precedent numeroase săli. Pentru cei ce susțineau cucerirea Polului Nord se ridică neîntârziat o sală de teatru cu coloane de marmură și fotolii plușate, pentru cei ce susțineau sus și tare că singurul meniu cu adevărat nutritiv este soteul de morcovi se pregăti o sală cu scenă turnantă și balcoane. Dar mai erau și mulți alții, animați de alte idealuri, propunând alte soluții, astfel că, spre a nu se tulbura unii pe ceilalți, partizanii lipirii hârtiei cu cocă comandară unei societăți de

construcții o clădire cât se poate de confortabilă, ce fu repede gata și care li se cedă grabnic, contra chirie. Confederația luptătorilor împotriva înmulțirii sălilor de adunare se opuse acestei nebulii edilitare, pretinzând că sunt mai necesare hoteluri moderne, restaurante și școli.

Confederația, ca să-și limpezească punctul de vedere și să-și susțină proiectele, avea și ea nevoie de o sală de adunare, discursurile și rezoluțiile trebuiau formulate la loc închis, în deplină discreție, mai ales că se și înscriaseră pe liste câțiva vorbitori. Li s-a construit și lor o sală, patronul dovedindu-se indiferent la scopurile radicale ale confederației. Dacă oamenii plătesc cinstit, de ce să nu li se îndeplinească dorința? Preferați sală numai cu intrare principală sau dotată și cu ganguri laterale, v-ar conveni cabinete pentru reuniuni pe secții sau încăperi mai largi, pentru consilii, cu anexe pentru bufet, apă curentă, cinematograf și canapele confortabile?

LX. Îndată după evenimentele din septembrie, se semnalaseră tulburări și în multe alte regiuni ale Europei, tinerii desfăcând caldarâmul în mai multe locuri pentru a face evidentă necesitatea integrării lor în noua viață socială, dorința lor sinceră de a înjgheba un dialog cu generațiile premergătoare. Se ajunsese, după o atentă cercetare a realităților, la concluzia că singura soluție pentru satisfacerea revendicărilor juste ale categoriei era desfacerea caldarâmului, împreună cu dezvoltarea unui comerț puternic, pe baza inițiativei particulare și cu fonduri substanțiale furnizate de banca internațională, precum și o industrie meșteșugărească elastică, de o înaltă tehnicitate și cu zgârciuri, înzestrată cu un aparat administrativ cu minutar și termometru, format exclusiv din funcționari englezi, cu lucrări de birou englezești, cu mașini de calculat englezești, comandate prin cablu de la o centrală din Leicester, controlată la rândul-i de o societate anonimă pe acțiuni din Manchester, dar verificată în scripte și la roți de neîntrețuți experți francezi.

Proiectele pentru atelierele de butoniere se întocmiră într-un timp record, alegându-se dintre mai multe variante tehnologia pentru butonierele largi și cu tiv, cele ce dăduseră rezultate excelente în câteva state indiene, unde se poartă hainele ușoare, cu nasturi puțini, economice. Se trecu neîntârziat la construirea unor

unități complexe. Butonierele produse de întreprinderile britanice se dovedeau, de la prima răsfoire a cataloagelor, cu mult superioare celor folosite înainte, cât privește utilizarea tinerelor fete la operațiunile de întărire a marginii și la tighelit, noile întreprinderi se puteau lăuda că au reușit să ofere servicii bine plătite unui număr de câteva sute de muncitoare. Pavajele au fost salvate.

LXI. „Cred că n-ar strica să înfățișez aici câteva dintre cuceirile tehnicii viitoare, așa cum se întrevăd ele în urma studiului oamenilor de știință. Mă voi servi de câteva prototipuri” — spuse în continuare vorbitorul, comod instalat în tribuna noii săli de conferințe, după ce clădirea sălii fu gata, frumos ornamentată, înzestrată cu toate cele necesare, printre care și o instalație multiplă stereofonică de difuzoare dispuse în baterii. Aranjându-și vestonul de general de divizie, el începu: „Cum va arăta oare un birou de director? Pe un covor persan va sta o masă lungă, cu scaune Ludovic XVI, dar fără Maiestatea Sa, care — ne comunică agenția Havas — de la un timp e mereu indispusă, pe pereți numai tablouri de Velázquez, în încăperea destul de largă câteva pupitre la care să se așeze comod experți, însoțiți de dosarele și registrele lor. Într-un capăt al biroului, la o măsură, într-o poziție decentă — o secretară. Dacă ne lipsesc deocamdată prospectele pentru scaune, masă, pupitre și unele tipuri de registre, în schimb avem la dispoziție prototipul unei secretare.”

„Apropie-te, domnișoară!” zise generalul, invitând o blondă să urce pe podium, ca să poată fi studiată mai bine. Secretara viitorului arăta minunat: era o femeie fermecătoare, pe care te puteai bizui, se apropia de 60 de ani, inspirând seriozitatea și garanția rezolvării tuturor problemelor tehnice, cunoscătoare a trei limbi străine, inclusiv greaca veche, excelentă matematiciană, disciplinată și severă. „Ce știi să faci, domnișoară? Te rog explică auditoriului!”

Femeia se înclină respectuos, își permise să desprindă de pe haina generalului o scamă supărătoare, apoi își porni demonstrația:

LXII. „Știi să invit pe Domnia Sa..., s-o inițiez..., s-o pregătesc..., să-i prezint..., să-i ofer hârtiile..., să-i semnalez..., să o sfātuiesc..., să-i aduc cafeaua (cu puțin rom) și să-i ascut creioanele, să-i traduc..., să-i explic..., să-i descopăr..., să o previn...,

să o consolez... Mai știu să adun și să scad..., să-i codific și să-i decodific... să conversez despre operații de schimb, acord gramatical, apostrof, prospectare a terenurilor mineraliere. La nevoie, în orele mai puțin solicitate, îi pot modela cărămizi și fasona stâlpi de pridvor.“

LXIII. Mulțumesc, spuse generalul, activitatea dumitale se va dovedi încă de marțea viitoare de un neprețuit folos. Apoi, adresându-se celor de față: Contribuția unei secretare va scuti de munci inutile, sâcâitoare, la început pe directori, apoi pe subsecretarii de stat, mai târziu pe miniștri și parlamentari. Asta, în ce privește categoria de vârf a ierarhiei administrative, unde inovațiile vor înregistra cele mai spectaculoase avansuri. Într-o fază ulterioară, cam în jurul anilor 30, în plină miză de supraproducție, secretara, devenind accesibilă și unor birouri mai modeste, va fi angajată treptat și la eșaloanele inferioare. Vor exista secretare pricepute pentru șefii de birou, pentru contabili, magazioneri, factori poștali și chiar pentru ciobani. Nu e departe vremea când se va ajunge ca fiecare angajat și meșteșugar să-și aibă secretara proprie. Ea va prelua cu bunăvoință cele mai dificile sarcini ale persoanei pe lângă care va fi atașată: secretara unui profesor va preda ea însăși lecțiile, dând note pe merit și răspunzând față de secretara revizorului, secretara unui frizer va tunde și va rade, aplicând lipitori persoanelor grase (cu toate răspunderile care îi reveneau aceluia frizer), secretara unui soldat de rând își va lua rămas-bun de la familie, se va prezenta la regiment și va lupta vitejește pe front, ca orice ostaș instruit. Unii experți susțin că, din moment ce calculatoarele vor lucra, iar îndemnurile noastre vor deveni de prisos, se va pune firesc și problema promovării de secretare care să trăndească salariat, să viseze intermitent sau să-și piardă vremea conform unui riguros program. În cea de-a doua parte a secolului, când viața internațională se va complica într-o asemenea măsură încât nimeni nu-i va mai da de capăt, se prevede ca secretarele să încheie tratate de pace, să facă mari descoperiri științifice, să țină conferințe și să dea interviuri. În fața unei secretare se deschid largi posibilități și multe uși, altfel înțepenite. Vom întâlni secretare în avion, la concerte simfonice, la marile recepții,

în adâncul minelor, pe fundul oceanului, la măsuța lor — ce va deveni un simbol —, fiecare femeie va năzui să ajungă secretară și unele vor deveni, după ani de rodnică activitate, secretare-regine, înconjurate la rândul lor de secretare doamne de onoare, toate găfâind să urce treptele birourilor și ale marilor succese ce li se rezervă.

Nu fac un secret din faptul că, încă de pe acum, s-a prevăzut pregătirea a numeroase copile cu aptitudini și bune recomandări pentru această profesiune de mare viitor și nu pot să nu vă mărturisesc că nevastă-mea s-a și pregătit, și e gata să preia, oricând se va pune problema, postul de secretară a Țărilor de Jos.

LXIV. Dar noi vorbim aici pașnic și omenirea a și intrat în febra lucrării și a înfăptuirilor. Iată ce-mi scrie această telegramă, abia transmisă de teleimprimatoare: „Noaptea trecută, la orele 0,42, marele pod feroviar de la Winshing, pe Tennessee, s-a prăbușit. Simplonul continental nr. 0066, care se îndrepta spre Ohio, cu legătură la Chicago, înaintând pe pod cu o viteză nepermisă a provocat trepidații cu 6 grade Richter mai violente decât prevederile tehnice, slăbind niturile pilonilor exteriori și traversele liniei, astfel că masiva construcție a trebuit să cedeze. S-a instituit o anchetă federală. După primele cercetări se presupune că vinovată se face societatea «Thompson-Robsohn» din Minnesota, care a încredințat proiectarea și calculul unui șofer de camioane cu merite indiscutabile în susținerea candidaturii senatorului Walton, în ultima campanie electorală. Îl va apăra, spun ziarele, secretara lui.

Casa Albă a transmis sincere condoleanțe celor 80 de familii afectate de urmările catastrofei. Telegrama de compasiune au trimis și principele de Monaco, cancelarul Saxoniei inferioare, precum și doamna general Benedict“ — anunță agenția Reuter.

LXV. Și acum, continuă vorbitorul, să continuăm. Dar nu înainte de-a mai citi o telegramă: „În legătură cu catastrofa de la Winshing (Tennessee): După degajarea sfărâmăturilor podului, care va dura o săptămână, se va construi peste fluviu un nou pod, astfel că traficul va fi reluat spre Chicago în următoarele zece zile. Construcția a fost încredințată secretarelor societății italiene Fitti. Studiourile cinematografice din M. au terminat turnarea unui film

muzical inspirat din evenimentele tragice de la Winshing (cu Nelson Black și Janette McCoy), pe care critica îl anunță drept un mare succes de secretariat.

Așadar, viața învinge!“ exclamă vorbitorul și ceru să i se aducă un șezlong.

LXVI. Adunarea continua. Începuse, nu-ncepuse secolul următor, fapt este că se simțeau în aer mișmele lui. Confortabil instalat în șezlong, volubilul predicator simți nevoia să-și dezvolte ideea: „O secretară, după toate probele și testele, este singura persoană care, preluând afacerile principale ale instituției, va avea posibilitatea și autoritatea de-a spune nu fără riscuri și în interesul bunului mers al umanității. Or, în condițiile vieții moderne, în care nu ne putem angaja în nici un fel (orice angajare a unei persoane responsabile însemnând grabă, compromis, autodistrugere), a respinge elegant și a ignora argumentat, fără consecințe, este o știință dintre cele mai utile, superioară euristicii, logisticii, ciberneticii, prospectării și futurologiei.“

Și, urmărind să fie cât mai convingător, vorbitorul continuă expunerea sa cu un exemplu concret: „Am să vă povestesc îndată o întâmplare ce vă va evidenția ideea, al cărei înțeles poate vă scapă acum: după cum se știe, francezii sunt admirabili gânditori, scriitori de talent, buni gospodari, excelenți oameni de afaceri. Într-o mare și prosperă bancă franceză (lucrurile s-au petrecut acum câțiva ani, la Lyon), datorită perfecțiunii sistemului de a se refuza din principiu orice fel de operațiuni, propuneri și discuții, cifra afacerilor cunoștea o creștere anuală spectaculoasă. Consiliul de conducere al băncii își vedea liniștit de treburile sale, în afară de încurcătura în care intra ori de câte ori avea de rezolvat repartizarea beneficiilor, când ședința și discuțiile porneau de dimineață de la unele cifre, iar pe la ora 10, ora la care se aduceau cafelele și coniacul, era tulburată de nota ultimelor venituri, ce anunța sporuri noi, de milioane de franci. Noua situație obliga la alte calcule, la reconsiderarea procentelor. Cu toate că și celelalte bănci franceze funcționau tot atât de bine, guvernul, impresionat de destoinicia consiliului, nu contenea să evidențieze această bancă în chip deosebit, copleșind-o cu premii, lauri și medalii, cu elogiase

cuvinte de încurajare. O comisie trimisă să studieze la fața locului secretul prosperității raportă că aspectul instituției este cel mai civilizată cu puțință: în marile holuri domnea o liniște perfectă, nu se putea întâlni aici nici un client, iar dacă totuși un oarecare izbutea să pătrundă prin șiretlicuri în incinta băncii și să ajungă până la ghișee, întâlnea pretutindeni numai mutrele acre ale unor funcționari care pretindeau că nu înțeleg despre ce e vorba și se arătau sincer mâhnii că nu știu ce înseamnă avans, dobândă, credit, scadență, conversiune, procent, taxă de scont, cerând să li se explice, măcar în termeni profani, înainte de a aborda alte chestiuni, sensul exact al acestor ciudate cuvinte.

LXVII. Îndrumat să primească lămuriri de la secretarele aflate în spatele unor birouri elegante, temerarul client era întâmpinat de acestea cu expresiile limpezi: nu e oportun, nu se poate, e o chestiune asupra căreia va trebui să meditam mult înainte de a hotărî ceva, nu credem ca faptele să se prezinte chiar așa, propunerea va fi supusă studiului, deocamdată nu, dacă condițiile pieței... , buletinele noastre trimestriale vor evidenția carențele, cifrele sunt desigur relative, direcția nu va accepta niciodată să-și asume riscul, depinde de cursul dolarului, îndată ce, probabil nu, mai încap discuțiile? declin. Și din nou: probabil, lucrurile nu vor rămâne neclarificate, se va studia, comisia va aviza, datorită recesiunii, disciplină, funciar și Mavrocordat...

Anulat de rezistența termenilor, de tăria argumentelor, individul se retrăgea învins pe scările date cu bradolină, lunecoase, abia ținându-și echilibrul și cedând în cele din urmă tragerii în jos, frângându-și, în sfârșit, oasele pe trepte. Cursul valorilor, în schimb, urca.“

5. ...când bomba a căzut... Exact nu se cunosc luna, ziua și ora atacului criminal, și nici nu se știe bine dacă bombardamentul a avut loc sau urmează abia să se producă. Important e că Anonimul aduce un număr mare de martori care au văzut cum explozia înghite totul. O lume care trăiește sub apăsarea imaginii — adevărată sau numai posibilă — se poate considera marcată adânc de catastrofă. *Historia calamitatum* nu consemnează evenimente care să nu poarte semnul dezastrului și, dacă prin

absurd fericit, bomba n-a căzut și nu va cădea, ba chiar nici nu există, fiind doar manevrată ca gogoriță — în ce scopuri, rămâne de văzut —, nu avem nici măcar un motiv să credem că victimele ei virtuale nu suferă și nu trăiesc în continuare tragedia. Dacă un geograf ne-ar asigura că America nu există, noi am continua să-l visăm noaptea pe Al Capone și să tresărim learcă de transpirație văzând pe retină abatoarele din Chicago și filmele cu Fred Astaire.

6. ...călătorii turistice la Paris. Pentru un tur-retur, orice meseriaș e în stare să-și scurteze și mama.

7. ...nu va striga cocoșul de trei ori... Expresie testamentară, un fel de sirenă de alarmă (prealarmă, dezvoltare, scandare, încheiere etc.) a timpurilor străvechi. Tineretul, care nu mai studiază mitologiile, nu va putea auzi cum cântă cocoșul și va ignora și numărul cântărilor, singură mașina de calculat înregistrând repetițiile. Anonimul — ateu și mizantrop — împrumută masiv din Carte, aflând similitudini de efecte (parte sonore, ca aici) peste veacuri. E de presupus că la Hiroșima cocoșul a cântat...

8. ...că există o alternativă... Cei mai buni funcționari, harnici și deștepți, necruțători și deciși, sunt cei care au o alternativă. S-au văzut persoane, animale de soi, care au tăiat și spânzurat într-o pădure, știind că se puteau refugia oricând în pădurea vecină, unde aveau amantă, post asigurat și rezerve în valută forte. Până la plecarea definitivă, au călcat în copite tot ce ni se părea sfânt. Cei fără alternativă și-au văzut modest de iepurașii de casă, și au și crăpat, când momentul a venit prielnic, mângâindu-i, dându-le morcovi.

9. ...adevăruri zdrobitoare... Numai cel închis într-un closet public — sau o cutioară — poate pretinde (fiind de altfel, și convins) că spune adevărul curat, cei din mediul deschis resemnându-se a utiliza doar adevăruri semimaculate.

10. ...să mă retrag la pat. Figură de stil. Corect ar fi fost: să mă retrag pe colac.

11. Femelele lor erau frumoase... Din nou rămășițe ale unei mentalități retrograde. Animalele nu se pot sustrage deplin

mușcăturii nostalgiei pentru condiția pe care — sângeros — au gustat-o.

12. ...și din piele. Chiar purtând ochelari de cal, poți vedea ecvitalabil realitățile, așa cum le vede acest personaj.

LXVIII. Asta, până într-o zi, când la direcția adjunctă pentru proiecții și conjunctură fu numit un expert ce se distinsese mai înainte în comerțul cu banane, tip dinamic și optimist, amator de jazz (școala New Orleans) și de speculații. Noul director adjunct lucrase ani de zile pe plantații, administrase excelent trei unități cu mulți salariați, extinsese afacerile cu sută la sută, învățase să discute cu oamenii, le înțelesese gândurile și interesele, se deprinsese să riște în investiții, în operațiuni încă neomologate, folosind cu inteligență propunerile ce i se prezentau, chiar și pe cele mai fanteziste, întâmpinând pe fiecare dintre cei ce i se adresau cu: sigur că da, interesant, subscriu cu plăcere, evident, mi se pare constructiv și promițător, excelent, felicitări, asta e!

În noua sa funcție, urmând această habitudine, proaspătul director adjunct introduse în bancă, în pofida regulamentelor de până atunci, obligația — cu adevărat senzațională — de a se sta de vorbă cu clienții. Deschisese larg ușile instituției, ridicase și înțepenise ghilotina ghișeelor, înlocuise câteva funcționare tâfnoase, la vârsta menopauzei, renunțase la serviciul secretarelor, cărora le oferise foiță indigo, lucrări urgente și permise permanente la Moulin Rouge, acoperise scările cu covoare plușate și pusese pretutindeni balustrade de susținere.

Primii în audiență îndatoritor, afabil, pregătit pentru orice fel de tranzacții. Știindu-l deschis și înclinat din fire să spună da (mare imprudență!), o mulțime de clienți se simțiră atrași să-l viziteze, să-l contacteze, să-i propună, să-l rețină. Telefoanele nu-l cruțau, trimișii ordinari și agenții extraordinari îl aflau fără greutate, în birou, la concert, acasă, la curse, la două dintre amantele mai des frecventate. Apăruseră ca ciupercile, de pretutindeni — din Africa, Extremul Orient, Arabia Saudită, Țara de Foc, Australia Centrală și Scandinavia Mijlocie. I se prezentau neîncetat proiecte, planuri de expansiune, afaceri cu șanse de câștig sigure, ameteitoare.

Se avântă curajos în toate culoarele și nișele labirintului finanțelor, se angajă într-o mulțime de întreprinderi de anvergură, cu ramificații în întreaga lume...

LXIX. În mod firesc, spuse mai departe referentul de la tribună, aranjându-și mânecețele negre (pe șezlong i se montase între timp și o pernă), în loc ca beneficiile să mai crească, ele se opriră la o cifră aproximativă, simptomatică. Banca începu să se clatine, cu tot aerul ei de instituție prosperă. Concurența (după cum se știe, și în Franța avem de-a face cu o concurență în stil americanesc!) prinse momentul loviturii la plex, se primiră îndată somații neașteptate, necruțătoare, curând încurcăturile deveniră critice și, în cele din urmă, de-a dreptul ucigașe.

Un singur om stricase cu imprudenta lui echilibrul organismului ce, în imobilitatea lui suverană, în indolența lui perfect funcțională înaintase sigur pe apele prosperității: spusese da, își vârâse umărul sub pârghii pe care nu le putuse ridica. Greșise profund. E de la sine înțeles că banca, discreditată în ochii tuturor, a fost nevoită să-și închidă porțile...

LXX. Cei care îl atrăsese în afaceri mai aveau destule oferte în servietele lor grele și mai întrevedeau încă multe soluții. Nu l-au lăsat liniștit nici după rușinoasa lui retragere: l-au urmărit cu îndărătnicie la ferma din Bretania, au continuat să-l contacteze, să-l cointerezeze, să-i propună, să-l prospecteze, să-l convingă. Nefericitul nu mai avea nici o putere, era ostenit și dezamăgit, îi era imposibil să-și explice în termeni administrativi ce i se întâmplase, unde se strecurase eroarea.

Căuta să se dezmeticească în lungi partide de tenis, se retrăgea în păduri, la vânătoare, însoțit de câțiva prieteni apropiați. Urmărit de clienți și pe terenul de zgură, și prin locurile retrase din munți, unde îl urma, fidelă, logodnica (dovedită ulterior reprezentantă a unei ferme ce dorea să obțină un împrumut avantajos), bărbatul întreprinzător de altădată a obosit iremediabil și, topindu-se văzând cu ochii, nu a mai întrevăzut decât o singură soluție de ieșire din infern: sinuciderea. Și-a luat viața cu ajutorul unui brici, sincer regretat de logodnica în fond credincioasă, aprig ironizat de corpul secretarelor în serviciile cărora nu se încrezuse. Învățătură de minte

pentru toți cei care nu înțeleg mersul vieții, căci interesul tuturor este să nu tulburi cu activitatea sânguincioasă instituțiile publice, unde treburile merg de la sine și unde ideile și mișcarea pot conduce la dezagregare și dezastru.

Devenise evident că o singură secretară putea face totul mai bine, mai economicos.

Am să vă vorbesc altă dată, spuse în încheiere vorbitorul, despre caracterul imprudent și inutil al afirmației și aprobării în comisiile Societății Națiunilor. Secolul care începe se anunță a fi destul de lung și încăpător, ocaziile potrivite nu ne vor lipsi în deceniile interbelice, sunt sigur!...

CARTEA A TREIA

1. ...poate provoca răsul a trei planete... Nu știu la care planete se referă vorbitorul, dar lucrurile se vor lămuri cu siguranță după ce se vor fi întors pe Pământ navele spațiale trimise de păsările și insectele americane, japoneze, franceze. Rândunelele primăverii viitoare nu vor veni desigur cu ghearele goale, căci stolurile de savanți lucrează...

2. ...trăsnetele... Sunt mult mai puțin numeroase decât se pretinde (manevre ale statisticilor?). Unele căderi ale păsărilor par descărcări electrice, trecerea unui erete pe lângă urechile țânțarului se confundă cu un tunet enorm. Nu este exclus ca ființele regnurilor mici să păstreze o parte din prejudecățile și proastele obiceiuri ale dobitoacelor.

3. ...să zicem nunta. Este adevărat: rar instituție mai solidă! Nunțile (și căsătoriile care trebuie să le însoțească în mod necesar, cum cozile de leopard însoțesc leopardul) sunt un mijloc străvechi și mereu eficace de corectare a inechităților și disproporțiilor naturii. Ele aranjează și rearanjează dalele evoluției sociale spre a le face șosea bună de parcurs, și falimentul material și moral al unei familii numai prin ele se mai poate redresa. E interesant de subliniat cum o combinație ce urmează să

promoveze compromisul și alcoolismul începe chiar din ziua nunții cu băutură tare și aranjamente elastice... Aici Anonimul ne înfățișează o scenă de excepție, în care se folosesc expresiile sincere, lineare, eficiente.

4. ...*la vârsta căsătoriei*... Rar, acolo unde există ziare, petiții diplomatice sau publicații specializate, se recurge pentru această treabă la serviciile lor.

5. ...*fumuri grele*... Și ne mai întrebăm de unde smogul și poluarea atmosferică!

6. ...*doboară până și avioanele*... În timpul celui de-al doilea război mondial, muștarul și mujdeiul de usturoi au înfrânt, în câmp deschis, trei armate japoneze.

7. ...*Iritans Monteverdi-Flit*... Cercetătorii sunt de părere că aici se face o confuzie, că este vorba de o altă persoană. Ei se sprijină pe o știre de gazetă care relatează că I. Monteverdi se afla, la ora pretinsei sale intervenții, pe chelia președintelui Academiei franceze, atent la comunicările academice.

Un text răzleț, care aparținea probabil acestui capitol, a fost scos de autor din motive ce ne rămân necunoscute: „Soarele pâlăpăia timid pe cerul primăverii. Verdele copacilor diminuase, nu se mai putea compara cu verdele strălucitor și compact al vopselurilor venite din Germania, roșul olanelor, cu care erau acoperite casele orașului, pâlăse și el. Cocoșul cânta sub nivelul așteptărilor, pădurea foșnea, dar o făcea fără tragere de inimă, parcă din obligație. Se impuneau urgente măsuri de îndreptare, căci — altfel — natura risca să se prăvălească în haos, lumea să se anemieze și să dispară. Din mai multe idei, academicienii aleseră calea academică. Propuseră ca supa din castron, cam spălăcită, să se numească cremă academică, trenul întârziind sistematic de la orar să se numească tren academic, șoaptele dulci ale îndrăgostiților să ia o întorsătură academică, acel păhărel lung și gros cu care se bea țuica să se cheme țoi academic, untul uscat și pâinea mucegăită, împreună cu operațiunea întinderii primului pe-a doua, să se desfășoare după criteriile academice, mestecarea, înghițirea și vomismul ulterior să aibă ceva solemn, academic. În fine, o răfuială — ca măcelul câtorva milioane

de oameni — să se intituleze dispută academică, diferend armat sau conflagrație mondială și să nu înceapă decât printr-o notificare academică, frumos scrisă și iscalită de-o persoană academică, pe hârtie cu antet, filigranată, cu timbru.“

8. ...*să se arate presei*. Între timp, una dintre marile oficine producătoare de gărgărițe cu patru puncte s-a trădat și ziarele au publicat fotografia patronului miop cu fizionomie tâmpă.

În privința tinerii la zi a evidenței locuitorilor planetei, H. Freiberg emite o interesantă opinie sociologică. El pleacă de la constatarea că instrumentele lumii moderne nu pot face față, cu toate perfecționările ultimilor ani, înregistrării, sortării și stocării informațiilor de care se simte o nevoie crescândă. Dacă fișele și benzile perforate, casetele și registrele urmăresc de aproape și aproximativ corect dinamica populației, diversificând rubricile și mărunțind existențele până la numărătoarea nasturilor și a celulelor, rămân neidentificate o mulțime de particularități și detalii de inventar ce reprezintă — prin adunare și aglomereare — cifre de-a dreptul uluitoare. Din cauza subestimării acestor detalii, milioane de pisici au fost înhumate, după deces, în vestimentația lor de sărbătoare, pierzându-se, la nivelul continentului, miliarde de metri pătrați de blăniță fină.

Cercetătorul crede că numai sistemul de autodescriere și mărturisire ar mai putea fi utilizat pentru umplerea rubricilor goale, cu condiția ca declaranții să fie sinceri ca crocodilul și prompti ca pasărea-muscă. Cum nu trebuie disprețuită experiența oamenilor, se poate folosi cu succes arta, formă a declarației în subtext. Statele moderne, spune Freiberg, încurajează de mult populația să scrie proză și versuri (dramaturgia e mai nesigură), pentru ca, prin analiză, să-l poată evalua pe contribuabil și să-i poată fixa cifra afacerilor. E de prisos a spune că prin acest procedeu se pot inventaria toate datele conștiinței, toate micile valori ce până acum scăpau înregistrărilor. Opera de artă este un indicator precis și o pârghie de control perfectă în mâna fiscului, a casei de nebuni și a poliției.

LXXI. „Cred că n-ar strica să înfățișez aici câteva dintre cucecirile tehnicii viitoare, servindu-mă de prototipuri — spuse în

continuare vorbitorul, care se simțea admirabil în vestonul lui de feldmareșal. În casă vor exista mese alonjabile, scaune alonjabile, lămpi alonjabile, patefoane alonjabile, sobe alonjabile, în schimb toate ustensilele mărunte, electrice sau manuale, vor fi corespunzătoare: paturile vor avea somiere, șifonierele și pupitrele pentru copii — rufărie corespunzătoare. Lumina, e de sperat, va fi termogenă. Împreună cu aromele ușoare, cu covoarele plușate și educația bazată pe virtuți bărbătești, casele vor fi mai rar vizitate de stafii și alte vietăți inoportune. Dar cum va fi construită o casă? Datorită noilor posibilități și cerințelor moderne, se vor construi vile cu maximum două etaje, în mijlocul unor parcuri cu mulți copaci, cu pășări și bazine decorative. Parterul va avea un mare salon, în care vei pătrunde dintr-un larg vestibul încărcat cu plante exotice. În salonul având deasupra un luminator-vitraliu, își va găsi locul o mobilă grea, luxoasă. Covoare moi așternute pe jos și tapiserii flamande pe pereți vor crea o atmosferă plăcută. Un pian uriaș, așezat între etajere cu porțelanuri de Sèvres, va invita pe cel ce intră la calm, la abordarea afacerilor într-un spirit realist, la unele clipe de reverie, la decentă și certitudine. Simetric, în jurul holului, se vor afla patru până la opt camere spațioase (după posibilități), destinate sufrageriei de zi și celei de recepții, mobilate în stilul preferat (florentinul, de pildă), un birou de lucru cu bibliotecă, o sală de biliard, un cabinet intim, de afaceri și meditație, o încăpere sanitară, dependințe. Dincolo, spre sufragerii, bucătăriile, de la șase la zece pentru alternări de servicii, cu numeroase camere pentru personal, dacă nu va fi vorba chiar de un hotel separat. Între sufragerii, pe latura exterioară, se va amenaja un salon pentru muzică, îmbrăcat cu tăblii de lemn de trandafir, cu lumină indirectă, înzestrat cu o orgă de talie mijlocie, cu o duzină de viole de epocă, iar în cazul mijloacelor mai modeste — un armonium sau un gramofon. Aici va fi interzisă intrarea servitorilor și a ogarilor, cel puțin după-amiaza (e falsă informația că lui Schumann îi plăceau ogarii).

LXXII. Printr-o scară interioară de stejar se va putea urca la etaj unde, în încăperi cu ferestre înalte, vor fi amenajate un cabinet de lucru pentru femei, cu un decorativ război se țesut,

un gherghef circular, cu lăzi de zestre și armoare pentru rufărie. În partea opusă, o bibliotecă de referință și salonul de arme, cu panoplii, hărți și armuri. Se va avea în vedere a nu se aduce tunuri de câmp, locul lor fiind mai potrivit în parc, păzind solemn capela cu urnele funerare ale părinților. Două dormitoare — unul pentru domnul, altul pentru doamna — vor fi pe cât cu puțință alăturate, trecerea făcându-se printr-un culoar lung, decorat cu pomi pictați și havuzuri, iar în nișe — obiecte plăcute, de intimă folosință — dantele, bibelouri și grafice privind dinamica și randamentul familiei. Dincolo, după un hol intim, va fi camera adolescentului, adică a primului copil, izolată de corpul principal printr-o scară discretă, printr-un culoar sau o verandă, în care vor putea fi instalate aparate de cinema, magnetofone, un podium pentru orchestră. În sfârșit, la cel de-al doilea etaj se vor afla camerele copiilor gălăgioși, fără balcoane, mai izolate, doar trei — pentru că, în general, copiii trebuie să trăiască și să crească împreună —, cu băile și anexele lor, cu sălile de popice și de călărie, cu camerele supraveghetorilor, ale doicii, ale cameristei. Sălile de studiu ale copiilor, în vecinătate, vor fi bine aerisite, luminoase, mobilate simplu cu colivii pentru pașagali, cu acvarii și o mulțime de jocuri mecanice, printre care un tren adevărat, care să alerge prin văi și tunele de mărime convenabilă. Tot la ultimul etaj al clădirii, în partea opusă, într-un foișor de sticlă sau în preajma unei terase cu deschidere spre cer, se vor afla laboratorul astronomic, cu cel puțin un telescop și cu rampă de lansare a sateliților meteorologici, atelierul fotografic sau, de la caz la caz, atelierele de ceramică, de filatelie, de vignete, de pirogravură, de cartușe și explozibili pentru vânătoare și alte operațiuni.

Încălzirea se va face printr-un sistem ingenios de vetre și șemi-neuri, în băi se va trage apă sterilizată, iodată, antireumatismală. Undeva, la subsol, se vor amenaja două carcere fără ferestre și mobilier, pentru împlinirea pedepselor — neascultare, obraznicie, înșelăciune, tranzacții neeficiente, fantezii păgubitoare, atentat la viața părinților sau comiterea unor confuzii în îndeplinirea obligațiilor.

Vila va fi înconjurată parțial de ziduri înalte, tăiate de porți arcuite, în serie sau în fagure, cu deschidere spre terenul de golf și de tenis, cu acces la piscină, la barele paralele și la pereții stâncoși ce vor satisface ambițiile alpiștilor casei, pietonilor. Cu vremea, la etajul doi al clădirii va fi trasă o antenă, pentru ca seara, după ce și-au făcut lecțiile, copiii să poată asculta la cască frumoasele sfaturi morale de la radio, cuvântul mereu mai înțelept al conferențiarilor și sfătuitoților, precum și știri despre colegii lor aflați pe alte meridiane, din cuprinsul cărora să reiasă cum le-a reușit deturnarea unui avion sau sechestrarea unor persoane...

LXXIII. Imobilele vor fi dintre cele mai simple, înfățișă vorbitorul o altă variantă a viitorului, după ce ațipise în șezlong câteva minute și fusese nevoit să-și înviorizeze cu un spray obrazii înfierbântați. Utilizarea betonului armat va face posibilă construirea de case subterane, sub mări și lacuri, cubice, suprapuse, cu separuri și nacele, cu balcoane și cămări, cu porturi ascunse, cu ieșire în grote și dincolo de munți. Pătrunzi în clădire pe o scară spiralată de metal, asemănătoare celor folosite la Cap Canaveral, treci pe culoare lungi, paralele, și de acolo în camerele așezate egal de o parte și de alta. În camere — o mobilă lineară, din metal și placaj, cu un pat și o etajeră pentru cărți, cu câteva rafturi pentru rufărie. Alături, pe fiecare perete — hublouri și turele de oțel, cu câte opt guri de foc, și, dacă spațiul permite, cu lans-torpile de zece tone, supravegheate prin periscop. În baia alăturată vor sta prosopul, pasta de dinți, peria pentru unghii, un burete și chesoanele cu misile și piese de schimb.

Viața intimă se va împărți între ore de reverie, sumare, funcționale (să admitem în acest scop un balansoar), ore de somn sau de zăcere fără perspective, ambigue, fermentative, cu pauze pentru privirea prin fereastră la zidul din față, cenușiu, întins ca o Sahară, odihnitor, neacaparant, libertate de tencuială și umbre unghiulare, și ore de atac și apărare, când fortăreața lucrează intens cu partenerii, cu societățile concurente. Copiii vor urca pe acoperiș, unde în țarcuri cu gratii se vor bucura de cele două ore de soare artificial, se vor juca cu pârghii de gradul I și cu clasoare, registre și abace, sau vor da o mână de ajutor părinților. Soția va sosi de regulă

pe la miezul nopții, fericită de-a fi fost remarcată în activitatea ei — controloare la un spital veterinar —, va servi în sufertașe supra pregătită cu ajutorul unor pilule violet-gălbui, se va arunca în pat, obosită, transpirată de prea intensă ei participare la problemele păcii și ale războiului, fericită. De dimineață va găsi alături de ea, în pat, pe noul ei născut, abia sosit de pe terasă, după o noapte petrecută pe acoperiș, printre șrapnele. Ceilalți copii, căliți de frigul nopții și stimulați de zumzetul neîncetat al avioanelor de bombardament, vor coborî maturi, grăbiți să-și strângă în grabă lucrurile, ca să se mute în camerele alăturate de pe palier, unde își vor întemeia la rândul lor buncăre noi, simple linii de blindate și asalt, împărțindu-și egal orele de reverie pe balansoar cu preocupările de cucerire a spațiului lor vital, după exemplul părinților, după îndrumările comandanților de corp de armată.

LXXIV. Vinurile vor fi excelente — continuă preotul —, adevărat sânge din sângele Mântuitorului. Numeroase căruțe cu butii, trase de cai harnici și rapizi, vor aduce zilnic în oraș licori de pe la 1830, înfundate, cu etichetă, împânzite de firele păianjenilor. Se va trece rapid la o alimentație mai rațională: se vor tăia numai viței, câte unul zilnic, de ajuns pentru nevoile unei familii. Se va compensa cantitatea prin pregătirea de meniuri variate, bogate în vitamine, cu salate fastuoase, cu multe fructe exotice. Va dispărea prejudecata ce îndepărtează pe oameni de ananas și banane, acestea dovedindu-se necesare organismului omului modern, atât de solicitat de probleme. Se va trece masiv la consumul de sandvișuri și tartine, la limonade. Negrii vor putea intra nestingheriți în unele restaurante de cartier, după orele de mare aglomerație, cu dreptul de a cere un pahar cu rom sau o salată, supravegheați la început de garda națională somosistă, mai apoi de organizațiile înarmate ale grupelor de șoc negre și cenușii care vor propovădui moderația, respectul. Căinii vor avea restaurantele lor, saloanele lor de coafură și igienă curentă, poligoanele lor rezervate pentru tragerile la semn și antrenamentele de diversivune. La fel femeile ușoare, amplexiații serviciilor de noapte, misiții — după o împărțire simplă și economică. Printre oameni se vor afla întotdeauna misionari devotați, care, înarmați cu cărți de înțelepciune, dispozitive de dat

filet și fasunguri, le vor mântui sufletele și-i vor aduce, prin cuvinte înțelepte, pe calea cea dreaptă, până la deplina mântuire și funcționarea ireproșabilă. Se va tipări și o Carte a cărților, de larg consum, cu toate prețurile virtuților și păcatelor, cu importante înlesniri și rabaturi.

LXXV. Poștașul va veni, ca și până acum, zilnic. Dar el își va face cursele mai preocupat, pe bicicletă hidrodinamică, într-un costum bleumarin, cu șapcă împodobită cu frunze de stejar aurite, cu epoletă fermecători, escortat de două companii de francitiori. Cu vremea, se speră că și moașa va vizita casele fericite tot pe bicicletă — bicicleta ciclo-pediatrică 202 —, scutind femeile chinuite de durerile lungilor așteptări și de uruiul barbar al șaretelor antediluviene. În sfârșit, o mare amploare va lua serviciul la domiciliu. Va fi simplu și comod să chemi prin pâlnie domnișoara de serviciu și să-i comunici că dorești să te viziteze pedichiuristul, că în chiar aceeași zi vei primi vizita meșterului de care ai nevoie, cu toate ustensilele, cu apă caldă în termosul bine închis, gata să-ți repare clanța de la ușă și să-ți ducă la adresă, cu deplină discreție, scrisoarea către frumoasa iubită din celălalt capăt al lumii, unde cocheta se află încețată în lupte de branduri și rachete sol-aer, cu coștii și exegeții...“

LXXVI. Femeia vorbea de mai bine de trei zile, se simțea, firește, destul de obosită de discursul ce-i solicitase toate energiile. „E frumoasă, dragă, spuse o fată care luase până atunci notițe. E frumoasă și e spirt în tot ce spune.“ „Trebuie să fie studentă“, observă colega ei, căutând un unghi potrivit pentru a-i lua o poză.

Vorbitorul ceru permisiunea să se așeze puțin, să bea un pahar cu apă, căutând să dovedească prin fapte că acest lucru este pe deplin posibil. Cei din mulțime, privind-o cu admirație, îi evocau în acest răstimp viața plină de fapte filantropice, toate eficiente, de general folos. Luptase împotriva prusacilor, la Paris, în 1870, devenise datorită meritelor șefa societăților elvețiene de binefacere, în care calitate încercase să traverseze pe plută Mediterana, ca să dovedească fidelitatea Cleopatrei față de Imperiul Roman. În sfârșit, acum activa într-un alt comitet internațional, era dinamică, voluntară ca și altădată, mereu preocupată de gravele probleme

ale contemporaneității care, dacă îi diminuau farmecul feminin, îi sporeau în schimb frumusețea morală, interioară și intangibilă.

După ce se răcori, răstimp pe care mulțimea îl folosi ca să joace țintarul, băza, oina și propunerea și regretul, foarte puțini fiind deocamdată pasionați de foxtrot și hula-hoop, vorbitorul se ridică din nou pe locomotivă și grăi astfel: „În sectorul utilajelor vom avea de înregistrat, în primii patruzeci de ani, unele invenții cu totul revoluționare, ce vor ridica nu numai gradul confortului, dar vor modifica însăși viziunea noastră despre viață, înțelegerea profundă a realităților. Am să vă citesc din Almanahul Aviachim câteva dintre titlurile acestora, ca să vă dați seama cât de largă este aria pe care o va fecunda gândirea creatoare: «Șurubelniță cu ecran, cratiță de doi litri, basculă cu gramofon și șapcă, pernă de puf cu arc, bibilică mecanică cu supapă, aparat de încordat spîțe, plăci de beton bizotate, detonanți cu rezervor de apă, ziare și reviste de rafie, cu butoi, microfon nivelator de teren cu ceasornic îngropat, mașină de cusut cu utilizări cinematografice, tablouri cu trompeți și efecte tranșilizante, dispozitiv de știrbit diftongii, inhibitor al melancoliei pe bază de acid, cronometru de răzgândire, tirbușoane cu turbină, binoclu cu program și dispozitiv de memorizare, capse și altele.»“

Cei ce ascultau erau vădit copleșiți. Priveau spre cerul gol și parcă și vedeau profilându-se pe cenușul lui minunatele aparate ale viitorului, care le zâmbeau, îi gădilau. Dintre toate, cel mai așteptat era, fără îndoială, tirbușonul cu turbină, pentru că mai toți erau amatori de băuturi și avuseseră destule dificultăți atunci când voiseră să desfundе sticle de mult înfundate. Unii exclamau excepțional, formidabil, minunat, colosal, la auzul proiectului unei mașinării care îi interesa în mod special, alții lăcrimau, în tăcere, fericiți dar temători că tehnica le va concura iscusința, întrebându-se dacă nu cumva, cu trecerea timpului, omul nu va deveni cumva un rob al mașinii de comandat mașini decomandate.

LXXVII. „Oho, zise înfiorat vorbitorul, mintea omenească poate merge și mai departe. Într-o lucrare științifică din secolul XVI găsesc teme de inovații și pentru descoperiri tehnice extrem de amuzante, programate să se facă răspândite abia în acest secol, după ce

cândva, într-o civilizație anterioară, au mai fost gândite, proiectate, descoperite și utilizate. Lista lor este lungă, n-am să citez decât pe acelea care nu mai ridică dificultăți de răspândire:

«Materialele de construcție ușoare și cu o mare rezistență mecanică, materiale rezistente la temperaturi foarte înalte, țesături noi îmbunătățite, economice și foarte rezistente, unele antigravitaționale și ofensofuge, îmbrăcăminte de hârtie și frunze adamice, aplicații multiple ale laserelor pentru operații de versificare și iubire instantanee, noi surse de energie termoionică, termodorică și termopile, forță magneto-hidrodinamică hipnotică, vulcanică, melancolică etc., exploatarea rentabilă a șisturilor în vederea obținerii slăninei de porc, răspândirea utilizării automatizării și informării pentru producerea de ținte și pioane, posibilitatea de a defini și a produce economic obiecte unicate, inclusiv poezi și muzicieni geniali, noi vehicule aeriene cu pernă de puf, cu decolare parfumată, avioane uriașe cu reacție la flit și sprayuri, cu strănut în caz de răpire, tehnici rapide și economice pentru străpungerea cavităților subterane, utilizare lărgită a construcțiilor subterane, tehnici elaborate de arhitectură bazate pe folosirea domurilor geodezice, a cochiliilor precontractate, a structurilor gonflabile, a materialelor complexe etc., echipamente îmbunătățite pentru construcții și interioare (geamuri cu transparentă variabilă, încălzire și răcire prin inervația la nivelul pielii și a coafurii etc.), instalații locuite și poate chiar colonii stratosferice, unde copiii se dau cu sania pe clinul norilor.» Vă asigur, continuă vorbitorul, că vom vedea curând exploatare miniere submarine, extracția de minerale în soluție, culturi de cereale sub controlul revizorului școlar, transformarea energiei direct în cremă de ghetă, desalinizarea pe scară largă a apei din lacurile tămăduitoare și transportarea ei, cu bolovani cu tot, pe stadioane și în restaurante, mari magazine cu pedală și faruri, alimente și băuturi sintetice puternic laxative, calculatoare individuale pentru a controla mersul gospodăriei și a comunica momentul când priza s-a ars odată cu mâncarea și cu mobilierul, televiziune și filme, ilustrații și fotografii în trei și chiar patru dimensiuni, mișcătoare din palmă și ochi, emițând în șoaptă anecdote și învățăminte, utilizarea largă a calculatoarelor pentru asistență

intelectuală și profesională (traduceri, informații, calcule, analize, diagnostic medical, controlul circulației rutiere, descoperirea crimelor, asigurarea cu răspunsuri exacte la toate concursurile, noi tehnici și metode pentru instruirea copiilor în timpul somnului, la joacă, în timpul bolii, noi metode pentru predarea limbilor străine prin înlocuirea celui ce vrea să învețe franceza cu un francez născut în centrul Parisului, controlul de mare eficacitate al somnului și relaxării, adică trezirea bruscă, prin tunete și sunuri puternice, și adormirea prin șut și decepție, stimularea și programarea visului, tehnici pentru păstrarea formei fizice și pentru mărirea capacității intelectuale până la omnisciența dumnezeiască, metode chimice pentru îmbunătățirea sau anularea memoriei și poate a capacității de analiză intelectuală (în cazurile „un om are zece cuie și pierde trei, câte i-au mai rămas?”), descreșterea importantă a imperfecțiunilor congenitale și ereditare, prin gâtuirea prostului care face pe deșteptul, dar și invers, largă utilizare a organelor de protecție (pârghii automatizate în sprijinul celor predispuși să dea în gropi), folosirea pe scară mai mare a transplantării organelor umane, în special a vezicii biliare și a ochiului acut, hibernarea oamenilor pentru perioade scurte, după dorință, spre escamotarea crizelor, previziuni meteorologice extrem de sigure, pe termene mai lungi, referitoare la o curte, la o vale, la o terasă în aer liber, dirijarea stării timpului și a climatului pentru obținerea meciurilor de fotbal în condiții de lapoviță, noi specii utile de plante și animale — boul deștept și omul la casa lui —, folosirea generalizată a controlului genetic pentru piulițe și buloane, adică să se nască unele din altele, cu materialul lor, utilizarea procedeelelor biologice pentru extracția minerurilor (înhamarea elefanților la vagonetii de mină și a girafei la îmbulonarea podurilor și viaductelor), instalarea permanentă a omului pe Lună, pe planetele proxime, în hotelurile de pe litoral, în băile cu temperaturi înalte, exploatarea sistemului solar, sateliți artificiali și alte metode pentru a ilumina în timpul nopții spații foarte întinse, având prevăzute ore de funcționare paralele cu ale soarelui și, în caz de întuneric, lungi pene și defecțiuni, căderi de corpuri de iluminat pe întreg teritoriul și cioburi de toate culorile, în toate locurile mai înainte neinteresante...

11. ...*tulumbele pentru transfuzii*. Căroră, să le mai adăugăm buletinele de vot pentru alegerea guvernatorilor, care circulă în cazuri de atac până la cei din linia întâi, încheștați în luptă corp la corp. Există o prevedere în regulamente ca, la sosirea buletinelor, cei doi să se desprindă unul de altul din încheștare, să-și desemneze cetățenește alesul, după care să se taie și să seucidă.

12. ...*în pivnițele unui podgorean de pe Rin*... Lucru totalmente inexact: surse ce nu pot fi puse la îndoială afirmă că patronul era un simplu intermediar, care n-avea habar cum se produce vinul, un simplu distribuitor însetat de bani.

13. ...*impresionismul... îi întoarce stomacul valon pe dos*. Impresionismul francez produce unora urticarie și diaree, culorile lui au o influență certă asupra funcțiilor ficatului, așa cum expresionismul german, din cauza colțurilor sale tăioase, produce altora adânci zgârieturi și sângerări.

14. ...*doi papi în funcțiune*. Reprobând triumviratele, papii păstoreau doi câte doi, paralel, în serie, ca bateriile electrice. Se alegeau dintre gemeni, numai naționalitatea trebuia să le fie diferită, pentru ca, dialogând, să-și dezvolte virtuțile conversative și să-și transmită cu dexteritate mingea de tenis a harului sfânt, de trebuință ba unuia, ba altuia. Dublurile (chiar fără gemeni) revin și în pasajul ce urmează.

15. ...*după ce mi-a tăiat degetul*... A se reține, dacă cititorul n-a reținut până acum, că între relatările păsărilor și insectelor, pe de o parte, și spusele înaripate ale vorbitorului, din textul anexă, date la *Note*, există o strânsă corespondență, uneori și detaliile își corespund. Firește, înțelesurile adânci ale complicatei mașinării care este cartea de față nu trebuie căutate în amănunte, poezia nu stă într-o propozițiune. În numeroase scrieri, Anonimul a revenit asupra acestei precizări, adăugând-o — de câte ori a avut ocazia — afirmațiilor că totul în scrierea sa a fost construit cu maximă luciditate, matematic, leonardovincian.

16. *Francezii au atacat de pe culmi*... Din întreaga lucrare reiese că obsesia eroilor ei este măcelul, cu toate că toți trăiesc în cei mai lungi ani de pace ai ultimelor veacuri. S-ar putea

desprinde ideea — și ea e subliniată de Eberhardt Erde — că problema numărul unu a vremurilor moderne este războiul, care, chiar și numai când rămâne o posibilitate improbabilă (sic!), face ravagiile unui măcel de mari proporții. Rar s-a întâlnit, de la *Iliada* până azi, o carte în care mulțimea imaginilor militare să însoțească mai amenințător coloanele în marș ale imaginilor artistice...

17. ...*și iarăși discutăm*... Dar nici nu s-ar putea proceda altfel, când vorbitorii sunt hotărâți să denunțe adevărul! „Numai prin discuții vii, argumentate, uncori în contradictoriu, care să meargă până la miezul fenomenelor și la osul interlocutorului, se poate ajunge la etc. — spune Philippe Pointcarré. Uneori, spune el mai departe, prin lichidarea problemelor în suspensie poate fi lichidat și cel care le pune și, odată cu el, și familia și prietenii care i-au hrănit argumentele.“

18. ...*marea lui poloneză*... Automatismul, nu de cel mai bun gust, e interesant pentru a dezvălui mecanismele mentale ale Anonimului, care apelează — spre a crea valori — la deșeurile și gunoaiile memoriei. După cum se va vedea mai departe, autorul e conștient de faptul că se dezvăluie. Un efect al amitalului, care, asemenea scopolaminei, face din sufletul omenesc, inclusiv subteranele subconștientului, o vitrină deschisă luminii soarelui...

19. ...*calitatea vieții*... Se stabilește, după cum ne informează dr. Samuel Bishcott, prin analiza fibrei musculare. Prezența acolo a mălaiului, a grăsimii de porc și a bulionului fermentat indică o calitate conformă normativelor. Nu ni se furnizează nici o informație privitoare la procentul de terci de cartofi necesar creierului pentru a funcționa calitativ mulțumitor.

20. ...*să pot merge la culcare*... După cum se știe, membrii academiilor și prefectii de poliție au nevoie de un somn regulat, somn de mai bună calitate decât al șoferilor, vânătoarea de greșeli gramaticale și hăituirea pungașilor solicitând consumuri foarte mari de energie. Cu alte cuvinte, vigilența cere somn.

21. ...*sângele rece*. Ultimele descoperiri fac posibilă scăderea, în laborator, a temperaturii sângelui, ceea ce ne pune pe picior

de egalitate cu neocoloniștii britanici. Pe măsură ce temperatura atmosferică crește, sângele rece e recomandat numai vertebratelor mărunte. E un fenomen încă nelămurit de ce ațătorii la război fierbinte au nevoie de sânge rece, când firesc ar fi să...

Rămân, de asemenea, și alte lucruri de lămurit. De pildă cine este Anonimul care a scris această carte și cine comentatorul ei. După A. Märzendorfer, autorul *Breviarului* de față ar fi fost un scriitor cunoscut care, luând fără avizul medicului un medicament ale cărui efecte secundare nu le cunoștea, s-a trezit cu grave tulburări psihice — crize acute de luciditate euforică, melancolie decompensativă, dereglare a mecanismului veghe-somn, urmate de o gravă alterare a funcțiunilor personalității și de căderea în mania de-a judeca până la ultimele consecințe faptele oamenilor, ceea ce se numește, atunci când judecata se abate de la criteriile obiectivității, sindrom de interpretare. După cercetătorul citat, comentatorul lucrării, în *Note*, ar fi un coleg de sanatoriu, care, după moartea Anonimului, s-ar fi crezut îndreptățit să lumineze împrejurări și afirmații asupra cărora cei doi suferinzi discutaseră.

După Felix Major, Anonimul ar fi unul și același lucrător care a întocmit cândva un dicționar onomastic și o bibliologie generală, alcătuită ciudate ce nu aparțin nici științei, nici literaturii. Surpriza pe care ne-o oferă Major constă în afirmația lui conform căreia comentatorul nu e altul decât scriitorul cărții, după vindecarea sa relativă... Este foarte probabil că bolnavul restabilit și-a tratat lucrarea ca și cum ar fi aparținut altuia, lucru petrecut și cu alți indivizi care și-au pierdut, cum se pare că s-a întâmplat, integritatea memoriei.

S-ar putea ca titlul general, subtitlul, împărțirea lucrării în cărți și capitole (amintind tratatele uscate ale scriitorilor greci și latini, ca și cărțile celor care, ceva mai târziu, i-au imitat), precum și notele copioase și precizările ocazionale (împrumutate parcă din edițiile moderne în care aceia sunt republicați), să-i îndemne pe cititori să creadă că au de-a face cu un op de strictă specialitate, scris de un doctor manipulând o știință precisă,

una dintre acele științe hotărâte să ne lumineze și să ne ferească de erorile traiului aglomerat și de maladiile unei alimentații neraționale. Din nefericire pentru cei preocupați să-și amelioreze condiția și să înceapă neîntârziat tratamente salutare, cartea de față e inoperantă, de o inutilitate desăvârșită. Plin de prejudecăți, de ticuri clasice și spaime baroce, superstițios chiar, autorul și-a închipuit că trăgând pe coperta lui nume de cărți ce au trecut cu bine vămile timpului (*De eloquentia*, *Questio de aqua et terra*, *Decameronul*, *Encomium*, *Didactica nova*) va deschide mai ușor uși și ferestre spre cititor, obstacole pe care presiunea slabă a compartimentelor sale obscure nu le putea măcar mișca; asigurându-se de o bunăvoință de ocazie, el nu s-a mulțumit să împrumute prin parafrază, ci a cutezat să apese până la fund butonul comenzii și să se servească de pe tava cu bunătați de un întreg titlu, literă cu literă, identic și aidoma celui al ilustrului Pierre Abélard (1079–1142), lucru de neconceput în practica universală; probabil o jenă târzie l-a condus la ideea de-a monta titlul furat între paranteze, sub acela de *Breviarul*, uitând că și titlul acesta era luat de pe undeva. A făcut totul spre a zăpăci coperta, pe cititor și pe bibliotecarii care din nou nu vor ști cum să clasifice lucrarea și în ce raft s-o arunce, pentru că misiunea lor este de-a găsi rubrica și ungherul unde să poată înghesui cartea pentru a-i face discret felul.

Dar, suntem departe de-a avea în față un roman! Abélard, amatorul de aventuri romanțioase, ar fi fost mulțumit să-și știe livrat titlul unei cărți cu amoruri fericite/demente, cu aventuri galante/principiale, cu morți/supraviețuitori. Dar, vorba poetului, n-a fost să fie așa. Atacând energic literatura, autorul cărții n-a mers decât până la jumătatea drumului său epic, de unde, întorcând privirea, s-a simțit cuprins de nostalgie: titlul îl chema înapoi. Viguros, hotărât să nu fie slab ca o muiere și nici sever ca un tratat științific, și-a continuat drumul, aci avântându-se înaripat, cu cântecul pe buze, spre cursele savante, doctorale, spre formulările reci și lapidare, aci zăbovind metodic, cu șublerul și micrometrul în mână, ca să studieze plâsmuirile evanescente, părelnicele umbre ale fanteziei, parfumurile suave și

inefabilul cel în veci însetat de determinanți. Înaintarea lui zigzagată părea că nu duce nicăieri, un agent de circulație l-a și avertizat asupra primejdiei, însă el a trecut mai departe ca în vis, răspunzându-i în trecere că și electrocardiograma face același lucru, nu fără un scop anume. Fapt e că, în cele din urmă, călătorul a ajuns să scrie o carte care, dacă nu e nici tratat și nici roman, ceva tot trebuie să fie din moment ce e alcătuită din cuvinte și, pusă sub ochii unui alfabet, îi produce individului, pe buze și în interior, un bâzâit ușor și voluptuos...

CARTEA A PATRA

LXXX. Vorbitorul se rează, cineva luă un creion în mână și solicită întrebări. Se ridicară îndată câteva mâini — erau bicicliștii, viu interesați să afle amănunte despre fizionomia vremurilor pe care aveau să le sprinzeze împreună cu urmașii lor imediați. Operațiunea fu însă întreruptă de un necunoscut care se îndreptă către tribună cu un teanc de foi sub braț.

Conferențiarul tresări, ca și cum și-ar fi adus aminte de un lucru pe care îl uitase, făcu semn cu mâna pentru a potoli spiritele și anunță: „Doamnelor și domnilor, spuse el, înainte de a trece la întrebări și răspunsuri, îmi revine plăcuta îndatorire de a da cuvântul domnului Pretext de Barcelona, care dorește să aducă adunării noastre salutul tehnicienilor și inventatorilor din insulele Canare.“

LXXXI. Persoana numită se ridică la tribună și începu astfel: „Dați-mi voie ca, în numele celor care își bat capul în interiorul insulelor pe care le reprezintă și prin apele pendinte, să vă aduc o prietenească, tropicală fluturare de mână și să vă urez mult succes în activitatea dumneavoastră menită să pună bazele unui secol de nobilă și ascendentă tehnicitate. Încă din veacul al XV-lea, meșteșugarii noștri s-au străduit să creeze mecanisme și dispozitive cu o largă aplicabilitate. Astfel, unul dintre compatrioții mei, Calderon Lopez Pirotehnicul, a inventat — pe la 1672 — o mașină

de dat de-a berbeleacul pe o pantă, prevăzută cu frână de mână și cu două locuri. Pe la 1705, un cunoscut al lui, membru de seamă al breslei topitorilor, a încercat să construiască o vacă mecanică, deosebit de utilă într-o familie cu mulți copii, datorită căreia spera să aibă o producție apreciabilă de lapte, suficientă pentru marile guri înfometate ale celor mici. În anul următor, un alt cetățean al insulelor a izbutit să definitiveze proiectul unei elice în vârf de băț, invenție ce, în acea vreme de indiferență și de interese meschine, n-a putut fi folosită decât la alergăturile pe plaiuri, când se și învătea. Apreciez că întotdeauna, când s-a dorit și s-a muncit, au fost și vânturi favorabile.

Un șir de alți tehnicieni, unii dintre ei murind în ospicii, neîmpăcați, au îmbogățit patrimoniul național al mecanismelor cu o hartă în mărime naturală, înzestrată cu munți, râuri, orașe și sate, pe care erau așezați la locul lor târgoveți, ostași, femei, negustori, călugări, meșteșugari, constructorii înșiși — făcându-i să trăiască firesc, să iubească, să muncească, să sufere, să se bucure întocmai ca în viață și pe întinderi de teren ce se identificau cu planeta.

În zilele noastre altele sunt condițiile... Sunt încântat că vă preocupă aceste probleme și vă mulțumesc în numele breslei noastre de douăzeci de meșteri calificați și peste patruzeci de ucenici pe cale de a-și obține cărțulia.“

LXXXII. După acest salut emoționant, cel de la tribună repetă dorința lui ca auditorii ce au unele nedumeriri să pună neîntârziat întrebări. Un tânăr interveni: „Cum va fi organizată dragostea la jumătatea secolului în discuție?“ Conveniră ca răspunsurile să se dea pe loc: „Se pare că dragostea, în ciuda inutilității ei progresive, va continua să dăinuie, în special între un bărbat și o femeie, ca orice obicei străvechi. Desigur, va fi simțitor simplificată, va suferi o contragere, conform unor norme riguroase, reglementate prin regulamente, înlăturându-se din practica ei brizbizurile, confidențele, ciucurașii, scrisorile, dantelele, brandenburgurile, sere-nadele și pintenii.

Persoanele care își iau riscul unei asemenea operațiuni, în afară de impozitul majorat la care vor fi supuse, vor completa fișe și

angajamente nominale. Se va utiliza mica publicitate, perfecționată electronic, pe bază de cartonașe verzi și galbene, cu barieră și cupă naturală. Se vor folosi sortatoarele de caractere și, o vreme încă, pețitoarele cu autorizație, conștientizate în prealabil. Se va recurge la analizoarele de hormoni și de zămbete. Astfel, două persoane care se consideră în stare să suporte șocul și cheltuielile se vor înscrie pe o fișă ce, introdusă într-o casetă cu bujii și piston, va parcurge câteva releuri și va tulbura câteva sertărașe, până la deplina înțelegere, până la însoțirea ideală și spunerea celei mai suave declarații în alb. Aparatul, după două zile, va răspunde cinstit: «Luați pe 26, e bun, viguros, are preferințe pentru melodii napolitane și garoafele albe, posedă o vilă la mare, automobil, discopatie staționară, acțiuni la o societate prosperă, merite personale, recunoaștere publică, dantură de aur, loc de veci 1/3 cu frații, n-are rude pe Venus, luptă pentru o cauză dreaptă, corectitudine în relații, evazionism fiscal discret, papagal vorbitor. Caracter: răzbește prin zid gros. Pretenții: fidelitate și biftec tartar.» Sau: «Rețineți blonda, e superbă, se descurcă admirabil în viață, dar mai ales în stilurile literare, în evoluția genurilor. Posedă haină blană, rufărie pat, bijuterii, acces la dentist, linie Siegfried personală, cunoștințe printre extratereștri, terenuri petrolifere; familie discretă din carton și călți, cutie muzicală, stoc de grenade fuzante pentru aniversări.»

„Dar copiii, copiii cum vor evolua?” întrebă o doamnă foarte în vârstă. Răspunsul întârzie puțin, pentru că la tribună se dădu cuvântul reprezentantului armatei coloniale britanice, căruia îi sosise rândul să aducă salutul militarilor din garnizoana Roth Island.

LXXXIII. Din turnul primăriei din apropiere, ceasul emise un semnal sonor, urmat de o cădere mărunț de paraziți, ca o ploaie de toamnă. „Cum vor evolua copiii? reluă întrebarea vorbitorul, după ce militarul și-a făcut datoria și s-a retras satisfăcut pe pozițiile inițiale. Ei vor rezulta din combinația dintre un bărbat și o femeie înțeleși să se mângâie prin contract și să se iubească electrolitic, să se stimeze conform normelor în vigoare, să ducă la capăt, în termen și la toate sortimentele, o asemenea afacere serioasă,

sună prompt răspunsul. Dacă, de la început, partenerii vor fi măsurăți cu șublerul, cântăriți atent înainte de baie și după trecătoarele stări de anxietate li se vor face toate analizele, se va căuta îndată după aceea ca rubricile inventarului să nu le frângă coloana vertebrală și peroneul, vederea celor din preajmă să nu provoace subiecților erupții alergice, înlăturându-se pricinile preliminare de antipatie, scârbă și spasm ideatic, șotroanele genetice și formulele intelectuale de nu mă interesează, haida-de, dacă îmi închipuiam, mă lipsesc și m-am săturat, dar și consecințele acestor pricini — răstitul, imprecizia, scuișătura, piciorul în spate, ghearele pe față, dota în bani mărunți, plesnirea cu dosul palmei și, mai rar, descărcarea revolverului în inima beneficiarului iubit.

Copiii se vor naște, firește, prin efort fizic și derută morală, procedeu clasic va fi îmbunătățit însă cu un forceps electric și cu tampon de pâslă cu funcție de surdină pentru urletele femeii și cu pneuri fragile și pompă de umflat pentru bărbatul gonind cu mașina pe drumurile patriei, spre a nu-l ajunge hiena remușcărilor. Copii înapți nu se vor naște, fiindcă se va recurge la procedee sigure pentru determinarea gradului de viabilitate, inteligență și șanse încă înainte de ivirea coarnelor de melc din aluatul embrionului. Așadar, vor fi suprimați din vreme cei ce fac dovada inadaptabilității la condițiile economice, sociale și militare ale timpului, predispuși la judecata epocii, chinuiți de prea multe întrebări și scormonitorii în huma umedă a aparențelor, nemulțumiții sensului literal al cuvintelor, căutătorii cu lumânarea etc. Se va lucra cu grijă, pe bază de certificate de bună purtare ale fătului, urmărindu-se în răstimpul celor nouă luni de gestație melancolicii, discreții, naivii, recidiviștii, turbulenții din exasperare, cei bănuși de activitate larvară incompatibilă...

LXXXV. Odată aduși pe lume, cei reușiți la concurs vor fi alăptați în ordinea mediilor obținute și a devotamentului, aduși cu bombonele la mersul în picioare, și apoi cu ghionți, în coloană, cu comandă din flancul drept, unu-doi, toba mare pe stângul, salutul reglementar, direcția casa de mode și epode, program maximal, puțină joacă în primele zile, pentru înviorare, între 3 și 4 dimineața, angajamente. Părinții, eliberați de povară și responsabilități,

își pot frânge de-acum oasele după bunul lor plac și după împrejurări, vor putea coopta în contractul iubirii sincere persoane terțe — brunete virili sau blonde dezinteresate — cu explicații și drame decorative, pentru divertisment, cu mese în familie și sărutări pătimașe pe ascuns, cu joc de cărți, băutura și corespondența sentimentală.

Introduși în etuе speciale, sever supravegheați de educatori și polițiști cu mănuși albe, copiii vor folosi condițiile și se vor dezvolta repede, avându-se grijă să li se formeze, cu lovituri scurte, dese și pline de tact pedagogic, capul și latul mâinii, în așa fel încât aceste instrumente să reziste cât mai bine la șoc și la dexterități universale. Numărătoarea, împărțirea procentuală, aducerea la numitor comun, ruperea și priticirea vor fi predate sistematic, încă din primii ani de viață, de o armată de academicieni ce le va sta la dispoziție cu calculatoarele, mașinile grele și tablele lor de logaritmi; li se va amenaja o pistă de alergătură și obstacole, la capătul căreia vor fi prevăzute vitrine luminoase cu diplome și medalii, cu formulare tip pentru notarea performanțelor și preliminarea cotelor de a doua zi. Având imprimat pe frunte un număr de ordine foarte vizibil, după această pregătire elementară micii concurenți vor circula liberi și vioi pe culoarul dinainte destinat și prin labirintul lumii, în căutarea destinului optim și a crăpăturii potrivite...

1. ...măsuri de ergoterapie. Sistematizate într-un sistem, măsurile prevăd ca bolnavul care nu se mai poate ține pe picioare să fie așezat drept, în poziție de eficiență maximă, la mașina de găurit, la gaura de lipit, la lipitura de pilit, sub pila care urmează să-i remodeleze destinul. Pe cât își amintește comentatorul acestui text dintr-o experiență ce, din păcate, n-a fost vis, se procedează la trezire în momentul cel mai prielnic somnului, se recurge la vigilență în clipele de intensă tulburare, se cheamă la atenție — pentru audierea unor sfaturi prețioase — atenția puternic blegită de sedative. Inventatorul sistemului a imaginat o uzină de proporții mijlocii în care lucrătorii să nu facă altceva decât prezență, în locul păpușilor, care costă mai scump, aceștia trebuind numai să dea din mâini cu vioiciune, să transforme materia primă în produse și să dea un randament care să le facă

onoare. Ergoterapia se aplică firește cu precauție, însoțită de vorbe scurte, numite și interjecții, uneori de ghionți. Bolnavul tratat o vreme aleargă spre casă mânat de o imensă bucurie și de dorința nu numai de a-și relua meseria lui, dar și de forța de-a sparge piatră cât n-au munții Alpi pe versante și între ele.

LXXXVI. De mai bine de opt ore — spuse în continuare vorbitorul — ducem lipsă de citate, situație anormală. Ca să avem și o rezervă, dați-mi voie să vă citesc un pasaj mai copios din cartea generalului de divizie Francis Terror, despre un experiment util și încurajator:

PASAJ COPIOS

În vremea aceea (nu se specifică anul) se căutau noi făgașuri pentru scurgerea marilor rezerve de energie și, în același timp, pentru obținerea unor noi elemente care să producă energii potrivite a fi îndreptate și canalizate pe făgașuri — cu scopul nobil de a pune ceva ordine în circuitul organismului planetar. Folosindu-se climatul propice creației și avantajele tehnicii avansate a secolului, câteva asociații de cercetători și-au propus să experimenteze o idee genială, aparținând unui om simplu, dar întotdeauna inspirat, ce pretindea într-o broșură că inteligența, marile idei, vibrațiile sufletești autentice pot fi extrase din mintea și inima celui ce le-a produs și pot supraviețui autorului, ba mai mult, pot fi îmbuteliate, în vederea folosirii ulterioare în industrie, agricultură și în viața particulară. Invenția, după dispariția autorului ei, urma să revoluționeze radical știința, pentru că s-a văzut cum idei strălucite, necesare omenirii, se pierd regretabil, fiind contrazise ulterior de propriii lor autori, deveniți după consacrare adversarii cei mai periculoși ai creației lor, elemente supărătoare în calea biruinței și generalizării. Desprinsă, creația poate trăi și învinge independent, rezistând timpului și contrazicerilor formale.

S-a pornit fără întârziere la demonstrarea că se poate face, fără risc și fără regrete, o separație categorică între persoana care a produs inteligență și inteligența produsă.

Experimentul nici nu era prea dificil. Se alcătuiau din vreme, prin tragere la sorți și selecții întemeiate pe entuziasm și devotament, formații de trei până la cinci laboranți, echipați îngrijit cu pistoale, pumnale și câteva uşoare grenade cu dispersie. Laboranții urmăreau, din vreme, cu dragoste și stimă, biografia omului de geniu ce urma să fie studiat, dar mai ales itinerarele călătoriilor sau plimbărilor acestuia și, alegând ca loc de operație o gară, un pod, o adunare sau o piață, se instalau într-un unghi convenabil pentru a lucra cu maxim randament. Când ilustrul cobai cobora din vagon sau din automobil, moment în care chiar și cel mai fecund gânditor se detașează de sistemul său de gândire, ideile precedându-l cu câțiva pași sau, dimpotrivă, urmându-l la oarecare distanță, intervenția devenea de neamănat.

Operația parcurgea următoarele etape: 1. Pregătirea sau anestezia: cei trei până la cinci laboranți se apropiau de persoana indicată, o întâmpinau cu zâmbete, fluturări de mână și flori, împreună cu mulțimea de simpatizanți și admiratori. 2. Incidentul sau compoziția: unul sau doi dintre laboranți îmbrănceau pe cei din apropierea individului, ca să deschidă calea, în timp ce ceilalți își scoteau cu repeziciune instrumentele și, odată deschisă scena, trăgeau câteva focuri de pistol în tâmpla cărturarului sau înfingeau pumnalul în inima omului de bine. 3. Dezvoltarea: cel lovit cădea răpus, după care operatorii, cu sânge rece de chirurghi, repetau pentru asigurare loviturile, spre a fi liniștiți că nici o fibră din trupul pacientului nu mai poate reține păianjenul sacru al sufletului său plin de daruri. 4. Epilogul sau clasarea: laboranții culegeau cu abilitate ideile devenite disponibile, le împachetau într-o batistă sau un petec de plastic, apoi fugeau, doi dintre ei având sarcina de a le acoperi fuga, trăgând în mulțime, la întâmplare, sau lăsându-se prinși, persoana lor particulară dovedindu-se neimportantă.

În răstimpul câtorva ani s-au putut înregistra zeci de operații reușite, s-au obținut idei în stare pură, chiar dacă ulterior s-au dovedit neeconomice. Procedul putea fi considerat bun: fusese demonstrată posibilitatea desprinderii și separației. Ideea organizatorilor trebuia să fie brevetată, iar laboranții, dacă nu căzuseră răpuși de osteneală sau de armele uşoare, gratificați. Se putea

trece la experimentarea unor operații mai ample, pentru extragerea ideilor colective, supunându-se intervenției mulțimi de bărbați și femei, chiar și copii, înlăturându-se din fazele enumerate anestezia, posibilitatea reacției, clasarea. Zâmbetul a fost reținut ca folositor.

Tot pe atunci s-a inventat și sârma ghimpată, brevetată împreună cu plăcinta cu mere și scortişoară.

LXXXVII. Adunarea devenea mereu mai interesată să pună întrebări, deși trecuseră alte câteva zile de la începerea capitolului întrebări. Parantezele și citatele o cam obosiseră. Un individ cu șapcă și ochelari groși ridică mâna și intervi: „Dar calendarele? Calendarele vor suferi modificări importante în formă și subtile în conținut?”

Vorbitorul se arată foarte satisfăcut că i se adresează, în sfârșit, o întrebare în legătură cu Timpul, de aceea, când la tribună vru să se ridice un instalator de apometre, care să aducă salutul instalatorilor de apometre, se repezi la microfon, îl împinse pe meșter cu brutalitate și vorbi astfel: „Perspicacitatea domnului cu șapcă și ochelari groși, mărturisesc sincer, m-a tulburat. Într-adevăr, fiecare epocă a omenirii a debutat cu schimbarea calendarelor, ca pentru a dovedi importanța turnantei pe care se înscrie din când în când istoria. Or, de vreme ce roțile au țipat prelung, sfâșietor la viraj, e firesc ca omenirea să primească și calendare corespunzătoare.

După cum se știe, continuă comandantul de flotilă, încă din cele mai vechi timpuri, drept criteriu al împărțirii anului a stat ciclul solar. Anul tropic, luat ca bază pentru anul civil, ne-a purtat prin secole cu destulă fidelitate. Cu toate acestea, marii oameni politici n-au putut niciodată să treacă la înfăptuiri raionale și de circumscripție importante înainte de a pune ordine în haotica mecanică cerească. Astfel, Iuliu Caesar a introdus în anul 45 î.e.n. calendarul iulian, reglementând pentru prima oară circulația soarelui pe boltă, interzicând staționarea în locurile umbrite, depășirea la intersecții, coborârea astrului sub gradul de pericolozitate, până la evitarea oricărui accident, atenuarea vitezei la trecerea prin constelații cu nume prestigioase, unde este interzis claxonul. Fragmentele rămase dintr-o scriere a lui Caesar Despre arte sunt

primele norme cunoscute de reglementare a circulației în lume, ceea ce ne sporește admirația pentru ilustrul împărat care, înainte de a goni cu blindatele sale pe șoselele Galiei, a ținut să prevină, prin semnale orientative așezate la răspântii, orice accident posibil în sistemul solar — confuzia între Bifurcație și Bisect, săvârșită la un moment dat, nefiind esențială, cunoștințele astronomice ale insolitului gânditor și om de acțiune dovedindu-se limitate, ca și macaroanele timpului său.

O reformă ulterioară se datorește unui oarecare călugăr Grigorie, individ ce, după toate calculele și în comparație cu predecesorul său, ne apare un simplu infanterist, arzând și el de dorința să cucerască lumea, având însă la dispoziție mai puține mijloace materiale de-a o face. Nu se știe ce fel de broaște și lipitori îi umblau precucernicului prin cap, calendarul gregorian nu ne spune în acest sens mare lucru, fapt sigur este că în problemele solstițiului și ale echinoxului se descurca cu abilitate, ceea ce presupune o bună cunoaștere a programelor de serviciu și a consumului de ulei lampant și o mare hotărâre de a-i fi omului handicapat de folos, reglementându-i funcțiile în numele cerului. Acest Grigorie nu ne-a lăsat, datorită întâmplării, o hartă modificată a Europei, în schimb, calendarul său a rezistat bine accidentelor galaxiei și, conform lui, s-au putut dărâma și incendia cu și mai mare succes decât până atunci cetăți și orașe, biblioteci și spitale, conjuncturile astrelor și eclipsele fiind utilizate cu deosebită iscusință.

Revoluția franceză n-a prea avut ce să modifice pe ecranul ceresc, stelele fiind restaurate între timp de astronomi și așezate la locul lor dintâi. Au fost totuși operate câteva schimbări în ce privește gabaritul, frâna și direcția, anulând câteva semne cerești și atribuind alte numiri lunilor anului pentru orientarea pietonilor hotărâți să impună circulația pe stânga. Napoleon a modificat, la rândul său, sistemul străvechi al alternanței zilelor faste cu cele nefaste, preferându-le și dilatăndu-le pe cele dintâi, îngăduind sau fiind constrâns să păstreze o singură zi neagră, definitivă, la un șir lung de ani.

Epoca noastră va cunoaște o accelerație fără precedent, ca atare vom avea un calendar al cuceririlor epocale. În fiecare zi se va

descoperi câte o Americă proaspătă, câte o nouă soluție pentru căpușe, câte un procedeu de stingere a incendiilor. Calendarul de buzunar ne va indica exact numărul de litri de carburanți pe care trebuie să-i vârâm în motor, după temperatura zilei și după poziția sufletească (pentru că mecanismele vor funcționa paralel); calendarul de birou ne va aminti că zodia este potrivită și conjunctura astrelor favorabilă pentru a vinde acțiunile de construcții și a cumpăra pe cele ale cratițelor de doi litri, calendarul de dormitor ne va arăta la ce oră vom primi vizita stafiei — cu certitudine unul dintre strămoșii negustori care nu-și găsește, acolo unde activează, piață de desfacere și debușeu colonial; calendarul de bucătărie ne va aminti, ca și până acum, ce sfinți urmează să fie sărbătoriți azi și mâine, ca și unele sfaturi practice, de pildă cum se prepară mâncările de dulce și de post, iar în legătură cu sărbătorile, ce vinuri se cuvin și nu se cuvin, dacă e permis sifonul etc. Vor mai exista calendare pentru gimnastica de dimineată, calendare cu cuc pentru ornitologi, calendare în care vor fi indicate distanțele dintre casa în care locuim și diverse orașe precum Paris, Londra, Buenos Aires, Marte, apoi în care se vor afla notate alte distanțe — dintre eu și mine, dintre eu și tu, dintre noi și ei, dintre aceștia și ceilalți etc.

Vom mai găsi, în orice moment, ce e bine să facem în cele 365 de zile următoare, zi cu zi, oră cu oră, clipă cu clipă, fracțiuni de secundă cu fracțiuni de secundă. Institute speciale vor stabili exact toate detaliile vieții noastre, de la naștere până în ziua când, dintr-un motiv sau altul, vom renunța definitiv la împărțirea timpului în vreun fel și când, în urma unui viraj sau unei pene a cauciucului din față, vom fi proiectați într-un viitor foarte larg, aproape de cerul uscat iulian și de aburii fierbinți ai celui gregorian, mânați doar de zelul împăratului care a pus pentru prima oară în ordine romană, americană, succesiunea ne bună a zilelor și a nopților, după care s-a culcat liniștit pe laurii succeselor sale, dormind dus până în ziua de azi.“

LXXXVIII. „Dar ce se va întâmpla cu fabricile de păpuși, de trenulețe, de cuburi, poșice, patine și trotinete?“, întrebă un salahor. „Se vor reprofila! sună dur răspunsul. O cheltuială importantă va fi evitată. Copiii nu numai că nu vor mai simți literalmente

nevoia să se joace, dar vor exprima de timpuriu dorința de a se încadra în procesul tranzacțiilor efective, disprețuind drăgăleliile și timpii morți. Încă de pe la cinci–șase ani vor cutreiera planeta în căutarea de posturi bine plătite, înmulțirea instituțiilor și întreprinderilor va permite o încadrare rapidă, după capacități și studii, la poluri, în Țara de Foc, în locurile unde secretarele nu vor putea suporta asprimile vremii. Cei ce nu-și vor găsi rostul se vor angaja militari: vor fi atâtea bunuri de câștigat cu pușca, baioneta și rachetele intercontinentale...

LXXXIX. Se vor reprofila urgent, prin corespondență și lectură rapidă, cei ce au deprins o meserie ce nu mai rentează, adause vorbitorul. Ceasornicarii vor produce etichete pentru medicamente și, eventual, avioane; viticultorii și fermierii vor trece la producția de fermoare, forfecuțe și insigne; profesorii vor lucra covorașe naționale pentru turiști, vor manevra mașinile de găurit și de rașchetat; laboratoarele se vor desființa, laboranții îndreptându-se spre meserii mai lucrative — pompier, frizer, frezor dințat și electrician dramatic. Mulți vor trece pe basculante și macarale, în permanență fiind nevoie de a demola sau de-a urca în slăvi ceva.

„Vor mai fi anotimpuri?” „O perioadă imposibil de precizat de pe acum, va mai avea anotimpuri, nu poți dezvăța natura să-și urmeze cursul plin de aluviunile prejudecății. Treptat se va pune capăt și acestui generator de haos, când va intra în funcțiune agregatul de reglementare a temperaturilor și precipitațiilor. Atunci rândunelele se vor stabili consecvent la o singură adresă, ramurile vor da flori primăvăratice conform ordonanțelor primăriei și, fiindcă lumea, datorită acumulărilor, se va împuți temporar, parfumul florilor va deveni vital, crescându-i prețul și micșorându-i-se flacoanele. Se prevede a se alterna o săptămână de ninsoare cu una de caniculă, vor fi preferate clima temperată, zilele senine și nopțile cu lună plină, cărora li se va prevedea filtru împotriva smogului, a nostalgilor și melancoliei.”

„Cum ne vom apăra de frică? Vor exista seruri de prevenire a epidemiilor sau se va adopta soluția carapacei individuale?” întrebă careva, din primele rânduri. „Despre ce fel de frică vorbește dumnealui?” ceru precizări unul dintre cei ce se aflau sub streșina

tribunei. „Este vorba despre frica de noapțe, de vrăjmași, de șefi, de revizori contabili, de încurcături, de polițiști, de accident, în fine, mă refer la frica de boală, de șomaj, de război, de foc, de cutremure, de greață, de frig, de cald, de burghiu, de otravă, de gaură, de serpentină, de rătăcire, de moarte...” „Nu înțeleg!” declară amuzat vorbitorul. „Frica de gaură, de vătămare!”, răcniră câțiva dintre cei aflați în prejma tribunei, sperând să limpezească întrebarea.

Vorbitorul era un om cu experiență, nu degeaba purta togă de magistrat, astfel că o luă metodic: „Dumneata, dumneata personal, care mă întrebi, de ce fel de frică suferi, care sunt simptomele și ce etiologie presupui că are maladia?”

Individul care întrebase roși, se fâstăci, se bălbâi transpirat timp de câteva minute, apoi făcu stânga-mprejur și o luă la sănătoasa. Deoarece zidurile sălii și cele ale cămășilor negre i se ridicau în față înalte, iar la capătul lor se zăreau încrucișate rețele groase de sârmă ghimpată, retezându-i orice puțință de scăpare, bietul bolnav se încordă cu ultimele lui puteri și, săltându-se, își luă zborul pe deasupra capetelor mulțimii. „Zboară!” exclamă cineva, arătând cu degetul spre plafon. „Dacă are nervii slabi!...” explică un oarecare. „Lăsați-l să se ducă! ordonă vorbitorul, nu putem să dădăcim pe fiecare, există unele stări subiective — demne de tot disprețul — cărora refuz să le recomand remedii. Dacă individul preferă zborul, să-i satisfacem plăcerea...”

XC. Considerația era adâncă și ea puse pe gânduri pe mulți, lucru ce se observă imediat, căci murmurele și unele chiote se stinseră. Se așternu asupra mulțimii o liniște binefăcătoare, reconfortantă, ce culmină printr-un foc de armă. În argintul lumina-torului, sus, oamenii văzură pe dată zbătându-se un corp, ceva ca o pasăre cu arișile larg deschise se prăbuși în mulțime. „Eu, dragă, am avut impresia că mă aflui cu Georges în pădurea de la Saint-Étienne, spuse o fată din primul rând de scaune. E minunat, vânătoarea are ceva bărbătesc, glorios...” „Fără doar și poate, dragă, spuse peste umăr colega ei, pe mine mă înnebunesc chiar și tragerile gratuite la baracă, căderea mirelui și a miresei e un spectacol sublim... Dar zbură grațios individul, nu-i așa?”

XCI. „Am să răspund eu în locul lui, se oferi un blonziu scund, cu ochi albaștri, pentru că știu ce pagube a adus familiei noastre frica. Eu am un frate care a dus o viață foarte nenorocită. N-a tremurat de teamă că îi va cădea în cap bomba de cincisprezece tone și nici că n-o să descopere el principiul radarului. Noi suntem oameni de la țară, spaimele noastre au alte motive, ne temem de urs, de trăsnet, de jandarmi, de perceptor, de învățătorul hain, și nu de ei, cât de pumnul și de bâta lor. Ghinionist, în așteptarea răfuieților cărora nu le dăduse prilej, fratele meu a luat-o razna, s-a crezut la un moment dat deținătorul tuturor puterilor lumești și ale cerului, s-a ridicat deasupra tuturor...”

Și blondul a început să povestească biografia fratelui smintit, să insiste asupra halucinațiilor aceleia, ajungând să-l acuze pentru că a refuzat să meargă la o babă care să-i lege capul cu șervetel și, învârtind un făcăleț spre a-l strânge, să-l tămăduiască. „Dacă n-ai cum să scapi de bâta altfel, încheie blondul, te servești și de făcăleț.”

XCII. „Biografia fratelui dimitale nu ne interesează! decretă scurt domnul de la tribună, tăind aerul cu degetul.

Fiecare are o biografie și ar însemna să ne pierdem în hățișuri fără ieșire, în pură anecdotă, în speculație sterilă, dacă am proceda la dezvăluirea tuturor faptelor pe care le-am trăit fiecare, cândva. Unul suferă de icter, iar altul de frică, sunt destule boli în lume, secolul nostru nu-și propune să le vindece pe toate. Eu, de pildă, sunt șicanat de mai mulți ani de o eczemă. Ei și? Ce importanță are asta față de problema, infinit crucială pentru omenire, cine va învinge în alegeri — conservatorii sau radical-pozitivisti —, într-o Anglie etern zbuciumată, sau dacă se va încheia cu bine războiul malaezo-birmanez? Cazul ce ne-a fost înfățișat se numește traumatism psihic cu fixații specifice, manie a persecuției și hipersensibilitate cronică, însoțite de fenomene sporadice de inadecvare la viața publică, apatie tulburată de puseuri halucinatorii, și se datorește unei constituții somatice precare, cu antecedente ereditare. Mai nimic! Să nu dăm vina pe alcătuirea societății, pe patroni și pe jandarmi. Să nu ne pierdem vremea cu prostiile! Atâta timp cât fratele dimitale și-a făcut datoria, el are dreptul la anii

corespunzători de pensie, pentru restul trebuie să consulte un jurisconsult.”

Unul dintre cei ce se aflau lângă tribună nu era de acord. „Dați-mi voie! strigă el, problema ridicată de domnul... mi se pare foarte interesantă și merită să zăbovim o clipă asupra aspectelor semnalate”... Și, afirmând că el este psiholog, ceru să explice personal cum stau lucrurile.

XCIII. Adresându-se celui ce povestise, începu astfel: „Fratele dimitale, după câte îmi dau seama, s-a născut cu o încărcătură a subconștientului apreciabilă, ciudată, ca să nu-i spun patologică. Vedeți voi, oameni buni, spuse psihologul, viața noastră nu se ivește odată cu sosirea pe lume. În fânța nou alcătuită se află depozitate în stare germinativă caractere și semne însămânțate în celulă cu sute și mii de ani în urmă, pe vremea când viața era substanțial diferită de cea de astăzi. După cum se știe din cărți, omul a trăit înainte vreme în condiții deosebit de vitrege. A trebuit să se așere de frig, de furtună, de cutremure, de agresivitatea animalelor sălbatice, care îl pândeau din aer, din apă, din păduri. Viața în cete nu-i oferea prea multe garanții. Alta este situația astăzi, de lup și inundații nu mai moare nimeni...”

Astăzi, împotriva fricii ne apără societățile de asigurare, discursurile senatorilor, ziarele, lecțiile și exemplele personale de felul celor înfățișate zilele trecute de biografia lui Atanasche Ghandy. Cazul fratelui dimitale, formele aberante pe care le-a îmbrăcat frica ne confirmă prin contrast că suntem pe o altă treaptă a istoriei. Nu ne mai pândesc fiarele și poștele celorlalți oameni, dar unele reculuri și tresăriri ne amintesc cât de încărcată este istoria pe care o purtăm în oase. Curând aparatul Röntgen va fi pus la punct, și vom avea ocazia și surpriza să vedem cu ochii noștri ce calabalâc ne apasă pe dinăuntru mersul, câte roți, lanțuri, pârghii și ghiulele ale trecutului au rămas prin buzunarele ființei, ca să nu vă mai spun că eu am speranța de-a se descoperi în pânțelele cine știe cărui contemporan însuși celebrul cal troian, cu aheii plini de ură înăuntru, gata de luptă, purtând în ei alți cai și alți războinici, înșirați ca în oglinzi paralele până la începutul lumii. Dar fiți liniștiți: în secolul următor, toate problemele nerezolvate

își vor afla soluția — așa cum foarte frumos ne-a anunțat vorbitorul. Curând, vom desființa cancerul, tuberculoza, jecmăneala, cuvântul mincinos, iar armele de foc nu se vor mai îndrepta niciodată împotriva unui piept omenesc. Într-un prim sfert de veac, fiecare cetățean va purta cu sine într-un săculeț medicamente de mare eficacitate, pușcă-mitralieră și, alături, un paznic devotat. Mai târziu, aceste ustensile vor deveni de prisos, paznicului dându-i-se sfatul să se înscrie la școală, ca să-și facă o carieră, să devină medic psihanalist, numărător de stele lucitoare și calculator electronic, în unele cazuri — director de studii sau dirijor al unei orchestre de cameră.“

XCIV. Ajută-mă, Muză, să pun capăt o dată acestei adunări care se prelungeste de nu știu câte zile, să pot trimite pe oameni pe la casele lor, unde îi așteaptă nevestele, pregătite ca să-i spele, să-i mângâie, să-i așeze frumos la masă, spre a fi mâine în zori odihniți și ațți să privească cerul, să salute soarele, să-și mângâie copiii și să-și îngrijească grădinile. Secolul inaugurat va aduce câte ceva din realizările enunțate de Vorbitor, dar nimic nu va veni de la sine.

Cuvintele pe care le tot mestecă acest Mesia al birourilor de bancă intercontinentală, cavaler al industriilor, cămătar ordinar de sentimente, preocupat de idealuri și, în fond, războinic mai rău și mai crud decât toți lotrii și pirații pe care i-a evocat, ca și ideile pe care le-a vânturat ca un dar al viitorului, sunt vechituri în haina noutății, create după chipul și asemănarea lumii în care se simte puternic și nemuritor.

L-am ascultat și n-am priceput decât că el urmărește să ridice la puterea a cincea cifrele afacerilor de până acum și, ca și până acum, să înfierbânte spiritul oamenilor spre a-i putea trimite, în cete și bande, cine știe pe unde, în căutare de cai verzi pe pereți. De la înălțimea lui, într-adevăr, numai caii pe pereți lipsesc sărmanilor oameni. Viitorul i se înfățișează ca o vitrină, ca un transatlantic cu de toate, ce nu așteaptă decât să fie prădat și scufundat după ce cuceritorii și-au umplut buzunarele cu bijuterii...

După părerea mea, n-a apucat să se lumineze nici măcar cu ideile secolului trecut, și ca să ajungă în secolul ce începe trebuie

să facă un pas de o sută de trepte... Pasul îi va zdrențui veșmintele și nu-i vor ajunge toate cămășile lui negre pentru a se petici.

Să-i retez pălăvrăgeala și să-l trimit acasă. Ajută-mă, Muză, să-i provoc un sughiț, o diaree, o nouă mâncărime de purice pentru ca, alergând precipitat spre ușă, să lase parte printre oameni, și oamenii să se ducă, în sfârșit, la ale lor... Dă-mi puterea să-l trec în anale alături de ceilalți falși proroci — sunt filele cronicilor pline de figurile și erorile lor — și dă-mi, buno, iscusința să înfățișez cititorului credința mea că asemenea vorbe goale se vor pronunța mereu mai rar.

XCIV. „Celor de la poliție fratele meu le striga: fiare sângeroase!“ — strigă din mulțime cel ce povestise mai înainte trista biografie a fratelui și care nu înțelegea să lase chestiunea nelămurită. „Vezi? Tocmai! Bietul băiat simțea că năravurile care-i zdobiseră pe părinții și bunicii săi mai recidivează uneori — reluă explicațiile sale vorbitorul, binevoitor și disponibil ca la început. Fratele dimitale, afectat de izolatele manifestări ale violenței, recunoștea în ele unele apucături primitive, o gândire rudimentară. Se impune să începem cu extirparea prin educație a fricii din sufletul oamenilor! Dar să nu ne pierdem vremea: alte întrebări, vă rog! Să discutăm, prieteni, să clarificăm toate nedumeririle noastre, cu răbdare, cu tact, numai prin metoda discuției vom putea ajunge la cel mai convenabil proiect de secol din câte au existat. Cum ne așternem, așa vom dormi!“ — declară el filozofic.

„Dar, pentru că veni vorba, cum vom dormi?“, întrebă un paznic de noapte.

Se abuză, era evident, de bunăvoința conferențiarului. De aceea avocatul, sau generalul, sau învățătorul, sau militanta în robă de avocat, sau mecanicul de locomotivă, sau misionarul, într-un cuvânt vorbitorul neobosit, se ridică din nou în picioare și spuse: „Domnilor, eu cred că e bine să lăsăm o parte din grijile și satisfacțiile viitorului în seama timpului, nu e frumos să intrăm în amănunte. Sunt două istorii: una pe care o fac oamenii și alta pe care ne-o pregătește destinul. Să nu scormonim necunoscutul, s-ar putea să descoperim și unele aspecte mai puțin convenabile. V-ar plăcea oare să vi se spună că, după împlinirea câtorva din cele

mai frumoase vise, de pildă construirea uriașului avion interstelar «Armonia», este necesar și de datoria dumneavoastră să renunțați la zbor sau la urmărirea decolării lui, pentru simplul motiv că v-a sosit ceasul morții și trebuie să încheiați socotelile? Ei, ce ziceți de o asemenea foarte posibilă variantă?”

XCVI. „Asta e prea de tot! sări indignat cel cu povestea fratelui. După ce că nu ni se dă un răspuns la chestiune, ca să știm și noi încotro s-o apucăm, mai suntem și amenințați! Braaavo! Să vă fie rușine!” „Rușine, burtă-verde ce sunteți! — strigară câțiva dintre cei din al treilea și al patrulea rând —, ne-ați adus aici, ne-ați poprit după bunul vostru plac, acum râdeți de biata noastră făptură... Și noi care credeam că, din explicație în explicație, veți ajunge la chestiunea esențială, la abolirea morții. În fond, era singurul aspect care ne interesa... Restul — povești de adormit copiii!...”

Nemaiasteptând un răspuns, cu toate că vorbitorul deschisese o carte, în căutarea unui citat, și se pregătea, în picioare, să-i facă lectura, unii luară de jos bolovani, pe care-i și aruncară neîntârziat în tribuna frumos drapată, alții dară foc câtorva bănci din sală și unui boschet, același boschet unde cei doi tineri continuau să se iubească și care, din această cauză, fură nevoiți să iasă din desiş, sumar îmbrăcați, ca să-și caute un loc mai potrivit unde să-și mărturisească până la capăt afecțiunea...

Bicicliștii se ghemuiră la început după spătarele și arcadele tribunei, apoi se strecurară prin ușa lateralnică în camerele vecine sălii, și de acolo, printr-o galerie, în Place de l'Etoile. În piață îi așteptau trăsurile, berlinele, vagoanele, limuzinele, motocicletele și bicicletele cu care veniseră. Părăsiră piața cât se poate de grăbiți, pentru că gluma se îngroșă și nimeni n-avea interesul de-a se produce încurcături, despre care pe urmă să scrie ziarele în fel și chip, ca să fie din nou interpelat guvernul.

Spiritele, la imbarcarea oaspeților în vehicule, se liniștiră. Întodeauna vederea mecanismelor, separația printr-o tăblie, o portieră, ca și marea autoritate a roților — mai des patru—cinci, mai rar două, dar în mod excepțional chiar numai una, roaba sau roata norocului — pune o distanță binevenită între agresor și obiectul furiei sale. De altfel, contribuiseră la această liniștire și cordoanele

lungi de polițiști, echipați cu măști de gaze, scuturi de plexiglas și bastoane de cauciuc, care se scurgeau printre manifestanți, răbind în trecerea lor pașnică grupurile de furioși, sfātuind pe cei din cale să facă loc.

Ultima limuzină întârzie puțin, lăsându-le pe celelalte să se depărteze. Prin ferestruica ei apăru o mână înmănușată alb, care făcu semn unui ofițer de jandarmi, ce saluta ceremonios, să se apropie:

— Îi ordon colonelului să fie ferm! Dacă lucrurile degenerază, îi ordon să facă uz de arme. Să n-aud că s-a întâmplat cine știe ce după plecarea noastră. Ai citit în gazete ce s-a petrecut în Verlania de Vest... Curând va fi ziua fratelui meu, regentul. Vom face avansări. Colonelul e deja pe listă... Ajută-l să procedeze legal...

— Am înțeles, să trăiți, domnule Robert Hinter! bălbăi ofițerul, care era ținut în grad pentru că nu reușea niciodată să rețină numele corect al comandanților lui.

XCVII. Deasupra bulevardului se ridica un vâl străveziu de fum de la țevile eșapamentelor, pe caldarâmul în parte desfăcut se lăfăiau câteva balegi opulente ale cailor ce trăgeau tunurile ușoare de câmp, cineva plesni dintr-un pistol — probabil semnal de start bicicliștilor —, mulțimea începu să se miște și să se risipească, cei doi tineri care se iubiseră în boschet își dădură cuvântul că nu vor uita întreaga lor viață această zi minunată, când se cunoscuseră și se îmbrățișaseră în voie, în mediul nepoluat al încântătoarei naturi, în mijlocul căreia s-au simțit liberi, fericiți, în deplină singurătate.

2. ...monarh absolut... Exagerare. Câteva reguli de conduită, după cum se va vedea, relativizează — ca în atâtea și atâtea situații — puterea individului. „Mai mult vise decât nepermise“, spune istoricul H.W. Herz.

3. ...rumoare și găinaț. Aceste două produse sunt caracteristice tuturor păsărilor, deși termenul al doilea provine de la găină. Ar trebui găsit un cuvânt special pentru fiecare specie... Pe de altă parte, termenul rândunaț nu sună bine.

4. ...s-a adresat prezidentului... Este pentru prima oară când ciocănitorea e desemnată să conducă lucrările. În trecuta legislaură, una dintre surorile ei, desemnată, n-a apucat să-și exercite

onorata funcție fiindcă glonte de unul vânător a dat-o spectaculos peste cap. Nu este exclus ca atentatorul să fi fost un copil, proiectilul — o piatră azvârlită de praștie...

5. ...*compozitorul Janequin*. Trăitor pe la 1560, Clément Janequin a ucis un splendid *Chant des Oiseaux*. Un catalog al păsăretului, întru câțva muzical, va jumuli, după zeci de ani, și Olivier Messiaen, colegul de coteț al renașcentistului.

CARTEA A CINCEA

1. ...*mai ales rotilele*. Reproduc, apropo de redistribuiri, următorul pasaj din *Istoria* lui Waldemar Riga-Wolfram: „Tendința secolului este de-a diviza și a fragmenta diversele elemente ale existențelor mari — animale și țări, pământuri și bucăți grase de mâncare. Imperiile de odinioară s-au împărțit, și din ele au apărut, spre fericirea statisticii, dar și a popoarelor care cunoscuseră dominația unei coroane cât roata caruselului, o mulțime de stătulețe, ținuturi și raioane de mărimea regatului San Marino. În vremea noastră mai apropiată, în înseși țările ce credeam că alcătuiesc națiuni, fermentul fragmentativ a produs fisurări ale unor materii ce păreau indivizibile, și nu e exclus să vedem curând o Spanie sau o Mare Britanie desfăcută în vertebre ca Germania landurilor de altădată, fiecare cu guvernul său, fiecare cu parlamentul și provincialismul său, fiecare cu zidurile sale groase de cetate, cu porți prin care nu pătrunde nici vântul. O tendință care a fost semnalată în *Bibliografia generală*, și, confirmându-se, se transformă în proces general. Nimeni nu regretă, desigur, statele mastodont ca Austria și Turcia din secolele scurse, dar rămâne o întrebare dacă, după divizarea logică și împăturirea necesară, nu se va reîncepe procesul dinainte, înlăturat acum, al unificării, după ideea că este comodă, într-adevăr, și liniștită călătoria pe roata de bicicletă sau numai pe ghidon, dar pe bicicleta întregă se pedalează mai eficient.“

2. ...*jurase*... Înaintea fiecărei acțiuni istorice se depune sau se formulează un jurământ, după care și cel mai vrednic

comandant de oști nu mai poate fi bănuit că se va reține să facă ceea ce și altfel făcea. Nu ne amintim ce moment de start (și pentru ce) a fost celebrul Jurământ de la Strasbourg.

3. ...*în rang de cancelar*. Din capitolele prezentate (cu cursive) la *Note*, alcătuind o povestire de sine stătătoare, s-au desprins, credem, intențiile Anonimului de-a ne înfățișa, parabolic, cum a funcționat mecanismul care l-a urcat pe celebrul caporal până la gradul de cancelar al Reichului. Ne rămâne a adăuga numai precizarea că trecerea rapidă pe scara ierarhiilor până la ultima treaptă, după care nu urmează decât căderea în gol, e caracteristică vremilor marilor conflagrații, începute cu Napoleon și încheiate cu demisia din viață a lui Hitler. Asta se explică și prin aceea că marile mișcări de trupe — adesea intercontinentale — nu se pot efectua numai în linie dreaptă, pe bulevarde ca Champs-Élysées, ci mai ales prin ulițe labirintice cu multe cotituri. Or, la cotituri, câte unul scapă controlului celorlalți, se strecoară ușor, fugă de nu mai poate nimeni să-l prindă, are posibilitatea să iasă din serie și să calce prima treaptă a scării întâlnite. După aceea, urcușul rapid nu mai e o problemă.

Dacă fenomenul n-a fost explicat prea limpede de Aristotel, a fost descris și experimentat, în condiții mult mai bune, de Amintore Bertini din Padova, paracliser.

4. ... *VII bis*. Inclus în carte, ca și capitolele ce urmează, de însăși mâna Anonimului. De altfel, multe dintre părțile lucrării primesc în continuare diverse texte intermediare, fie că apar din arhive până acum nerăscolite, fie prin intermediul unui secretar nevăzut, care îl ajută și-i completează și azi opera. (Anonimul e de mult nisip sau praf mărunțit, asta însă nu-l împiedică să gândească și să-și spună părerea despre cele ce se întâmplă și se vor mai întâmpla până la sfârșit.)

5. ...*și bioxid de acetilenă*... Ca și în alte locuri, expresiile de aici trebuie luate cu rezervă, ele neavând, după cum ne asigură Meyer-Rank o funcțiune chimică, ci una strict poetică. Se știe că nimeni n-a suferit intoxicații inspirând gazele de clor emanate de versurile lui Sandburg.

CARTEA A ȘASEA

1. ...*își începu intervenția nea Grigore Mucenicu...* Ca prin vis îmi amintesc că acea intervenție a fost extraordinară, plină de cuvinte mari, însuflețită. Din păcate, spiritele erau prea excitate spre a putea aprecia retorică impecabilă, lucrurile s-au destrămat așa cum se va vedea mai departe...

2. ...*la Sovata*. Localitate balneară de o aleasă frumusețe.

3. ...*Dom' Caesar...* Desigur, altul decât Iuliu Caesar din cărțile anterioare.

4. ...*poza e un rebut*. Afirmație răuvoitoare, mai cu seamă că aici nu este nevoie de aprecieri artistice; documentul interesează. Am văzut cu ochii mei poza. E minunată: o plajă vastă, însorită, răcorită mângâios de valurile înspumate și de briză, și peste tot, un nisip fin, auriu și strălucitor... Firul orizontului sugerează că pretutindeni, până la marginea pământului, tot astfel de plaje se întind.

București — insula Corfu — Pietroșița, 1970–1979

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Redactor
MONA ANTOHI

Tehnoredactor
DOINA ELENA PODARU

Corector
MARILENA BĂLĂȘEL

DTP
FLORINA VASILIU

Apărut 2007
BUCUREȘTI — ROMÂNIA

Tiparul executat la „UNIVERSUL” S.A.

În seria de autor

MIRCEA HORIA SIMIONESCU

va apărea integral ciclul

INGENIOSUL BINE TEMPERAT

DICTIONAR ONOMASTIC

BIBLIOGRAFIA GENERALĂ

BREVIARUL

(Historia calamitatum)

TOXICOLOGIA

sau Dincolo de bine
și dincoace de rău